DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

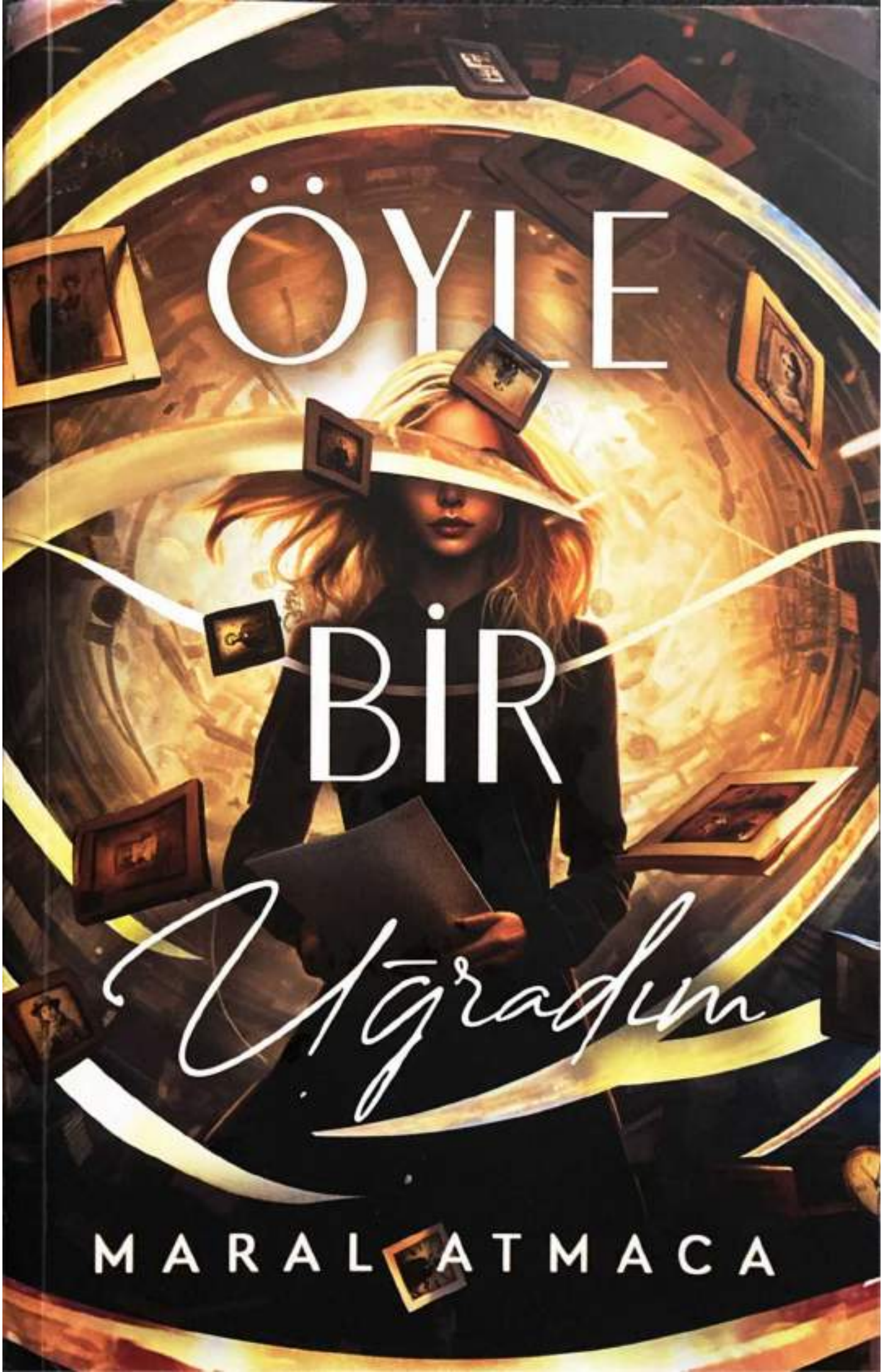
RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ÖYLE
BİR
Uğradım
MARAL ATMACA

ÖYLE BİR *Uğradım*

MARAL ATMACA

ÖYLE BİR UĞRADIM 1

Yazarı: Maral Atmaca
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Bilge Nas Arıcan
Düzelti: Elif Evin Musluoğlu
Kapak Tasarımı: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarımı: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2023
ISBN: 978-625-6476-37-0

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Maral Atmaca
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

MARAL ATMACA

ÖYLE BİR *Uğradım*

EPHESUS®

BÖLÜM 1
UÇURUM

"Seninle tekrar tanışana kadar büyük felaketlerin küçük mucizelere gebe olduğunu bilmiyordum ama öğrenmek üzereyim."

Kötü anılar genelde *yağmurlu ve soğuk gecelerde* diye başlar. En azından ninemin anlattığı masallarda öyleydi. O günse hiç yağmur yoktu. Küçük bir yağmur bulutu bile gökyüzünde yer edinmemişti. Tüm maviler güneşin kızıllığına karışmıştı. Hava da soğuk değildi. Hani pembe dizilerde kızıl bir gökyüzü olur ya, taze bir yaz esintisi ve kuşların neşeli cıvıltısı... İşte, öyle bir gündü. Her şey kötü olayların değil, güzel şeylerin başlangıcı gibiydi. Korku filmlerinde olduğu gibi birden kararmadı hava. Gökyüzünü kızgın bulutlar istila etmedi, yıldırımlar çakmadı ya da kuşlar şarkı söylemeyi bırakıp ağaçların arasında uçuşmadı. O gün kötü sayılabilecek hiçbir doğal afet yaşanmadı. Akılda daha kalıcı olması için belki de yaşanmalıydı ama o gün için bunlardan hiçbiri yoktu. Başıma hayatımın felaketi gelirken evren bana burun kıvırır gibi keyfinden hiç ödün vermedi. O gün bunun haksızlık olduğunu düşünmüştüm ve hâlâ öyle düşünüyorum.

Bu, bize yapılan büyük bir haksızlıktı.

En azından o gün her şey çok güzeldi. Hava bile...

Otelin terasında duvara yaslanmış, aşağıdaki curcunaya bakıyordum. Aşağıda, otelin lobisinde bir imza günü gerçekleşiyordu. Büyük hayranı olduğum Eflah Yargı'nın Türkiye'deki ilk imzasıydı, bu yüzden katılımcı sayısı bir hayli çoktu. İnsanlar bir ay öncesinde başladı bu imza günü hakkında konuşmaya ama ne yazık ki herkes katılamıyordu. Şu zamana kadar hiç imza etkinliği yapmadığı için herkes onu görmek, onunla konuşmak ve birkaç fotoğraf çekmek istiyordu. Otelin etrafında oluşan o büyük kuyruktan tek bir insan azalmamış, hiçbiri içeri alınmamıştı. Bu benim talimatımdı.

Eflah amcanın ayak işlerini yapan yardımcısı ve aynı zamanda yeğeni, yani Taner, özel bir çekilişle imzaya katılacak kişileri belirlemişti. Sadece ilk yüz kişi katılabilecekti. Dışarıda yüzlerce insan vardı ama hiçbiri içeri alınmayacaktı. Çekilişi kazanamadıkları için onlara otel tarafından bir davetiye gönderilmemişti. Aslında dışarıdaki insanlar da içeriye alınmayacaklarını biliyorlardı ama onu görme umuduyla yine de gelmişlerdi. Dışarıdaki kalabalığın

boyutu korkunç denecek kadar büyüktü. Daha önce bu kadar insanı bir arada görmemiştim. Sanki bir futbol maçı izlemek için stadyumu doldurmuş gibi görünüyorlardı. Evet, otelin etrafındaki kalabalık o denli büyüktü.

Eflah Yargı, gerçekten de çok sevilen bir yazardı. Keşke daha sık imza etkinliği düzenleseydi. Bu imza için bile onu ikna etmem bir yılımı almıştı. Çocukluğum, onun kitaplarını okuyarak geçmişti ama babama göre o kitaplar sadece zaman kaybıydı. Evet, Eflah amca babamın çocukluk arkadaşıydı. Eflah, Necip ve Kenan; bir zamanların ayrılmaz üçlüsüymüş. Ancak babam, annemle evlenmesinin ardından Kenan amcayla aralarındaki tüm dostluğu yıllar önce bitirmişti. Babamı geçen yıl kaybetmiştim. Kenan amcanın cenazeye geleceğini hiç ummuyordum ama yıllardır babamla görüşmemesine rağmen cenazeye katılarak herkesi şaşırtmıştı. Aralarındaki dargınlık, babamın cenazesine katılmaktan onu alıkoymamıştı.

Geçen yıl annem hapse, babam ise mezara girmişti. Bu yüzden kendimi toparlamam hiç kolay olmadı. Gerçi hâlâ kendimi toparlamış sayılmazdım. Düğün arifemde annem tutuklanmış, babam ölmüş, ben de düğünü iptal edip nişanlımdan ayrılmıştım. O kadar kötüydüm ki istediğim tek şey yok olmaktı. Sanki kaybolmuştum. Hayatımın en kötü günlerini geçirdiğim o dönemde Eflah amcanın desteği beni yaşama bağlamıştı. Çocukluğumdan beri onun koyu hayranı olduğum için sıkı takipçisiydim. Tüm kitaplarını okumuştum. Toplamda otuz iki kitap çıkarmıştı ve hepsi de bende vardı. İlk baskılar, ciltliler, ciltsizler hatta farklı yayınlara ait tüm baskılar.

Eflah amca, bana kitapları sevdiren yazarlardan biriydi. Kitaplarında bulduğum o yoğun duyguyu başka hiçbir kitapta bulamıyordum. Kitapları umut kokuyordu. İnsana savaşma gücü veren satırlarla doluydu her biri. Babam öldükten sonra beni hiç yalnız bırakmamıştı. Belki de bir sonraki adımımın intihar olacağını düşündüğü için bana editörü olmamı teklif etmişti. Evet, edebiyat bölümünden mezun olan bir editördüm. Birçok kitabın çevirisini

ve edisyonunu yapmıştım. Ondan gelen bu teklif ise bana hayata tutunacak yeni bir şey vermişti. Yıllardır hayranı olduğum yazarın otuz üçüncü kitabının editörü ben olacaktım.

Benim için bir kitap yazacağına söz vermişti.

Eflah amca, babamdan sonra çocukluğumun kahramanıydı. Sözünde duracağını biliyordum. Kitabın ilk sayfasında, editör olarak benim adım geçecekti. Ona ait olan bir kitapta benim adım geçecekti. Bu tarifsiz bir duyguydu. Akıntının içinde kaybolan bir kadına uzatılan dal gibiydi. Teklifini kabul ederek onun editörü olmuştum ama bir yıldır hâlâ yeni bir kitap yazmaya başlamamıştı. Bu konuda onu bunaltmaktan asla vazgeçmiyordum. Yeni bir kitaba başlayana kadar onun asistanı gibi görev alıyordum. Sözleşmelerini hazırlıyor, uzun zamandır birlikte çalıştığı yayıneviyle kitaplarının takibini yapıyordum.

Bundan nefret etmesine rağmen birkaç sosyal medya uygulamasında ona hesap açmıştım. Onun adına paylaşımlar yapıyordum. Takipçilerinin ondan gelecek küçük bir paylaşıma bile ihtiyacı vardı. Bu yüzden bazen onu, bazen de kitaplarından alıntılar paylaşıyordum. Sanırım onun ayak işlerini yapan sadece Taner değildi. Kahretsin! Neyse, en azından ben mali ve sosyal işlerini yürütüyordum. Taner gibi şoförlüğü dâhil her şeyini yapmıyordum.

"Çok yoruldu. Neden aşağıya inip onunla ilgilenmiyorsun?" Taner'in sesini duyunca arkamı dönmediğim için baygınca devirdiğim gözlerimi görmemişti. "Sadece elli üç yaşında, sandığın kadar yaşlı değil. Bir imzanın onu zorlayacağını düşünmüyorum." Geçen yıla kadar imza günü düzenlemesini o kadar çok beklemiştim ki asla mümkün olmayacak sanmıştım. Onu okurlarıyla görmeyi her şeyden çok istiyordum. Bu imzayı ona zor kabul ettirmiştim ama huysuz herif en fazla yüz kitap imzalayacağını söylemişti.

Taner elindeki iki karton bardakla yanıma geldi. Kahvelerden birini bana uzatınca tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Başını sallayarak, terasa yaklaşıp aşağıdaki kalabalığa baktı. "Akşam yine yorulduğunu söyleyerek canıma okuyacak."

Taner'e kalabalığı gösterdim. "Şu sıraya baksana, hepsi de kapak çekiminden fırlamış gibi. Menajeri çapkın olmalı, katılımcıları hep güzel kadınlardan seçmiş."

Eflah amcanın sadece yardımcısı değil, aynı zamanda menajeri olduğu için güldü. "İçlerinden birkaç tanesinin numarasını aldım," deyince çapkınlığı beni güldürdü. Taner'de nefret ettiğim tek şey, dişi olan her şeye ilgi duymasıydı. Otuz bir yaşındaydı, yani benden altı yaş büyüktü fakat bazı hareketleri aşırı ergence hatta çocuksuydu. Ona tanımayan biri yeşil gözlerine veya kumral saçlarına bakıp yakışıklı yüzüne aldanabilirdi ancak onu gerçek anlamda tanıyan birinin ondan hızla uzaklaşacağına emindim. En uzun ilişkisinin bir hafta sürmesi de bunun bir kanıtıydı.

Bir okurunun kitabını imzalayan Eflah amcaya baktı. "Elli üç yaşında olmasına rağmen hâlâ çok yakışıklı ve karizmatik görünüyor. Bu adamın gençlik döneminde yaşamak ister miydin?"

"İstemezdim."

Gözlerini büyüttü, hayretler içinde kalmış gibi bana bakıyordu. "Benimle kafa bulma. Aşağıdaki kızlar gibi sen de ona ölüp bitiyorsun. Bunu en çok sen isterdin." *Hayranlık* ve *ölüp bitmek* arasında çok fark vardı.

"Ona hayran olabilirim ama onunla aynı dönemde olmak istemezdim. Şimdilerde nasıl biri olduğunu bilmiyorum ama gençliğinde insanların sinirleriyle oynamayı bilen biriymiş." Eflah amca, babamın çocukluk arkadaşlarından biri olduğu için onun hakkındaki her şeyi biliyorum. Aralarındaki dostluk daha ben doğmadan varmış.

O dönemlerde babam, Kenan ve Eflah amca arkadaşmış. Üçünün dostluğu çocukluklarına dayanıyormuş. Babam geçmişten pek bahsetmezdi hatta konusu açılınca bile sinirleniyordu. Bildiklerim, annemin körkütük sarhoşken ağzından kaçırdıklarıyla sınırlıydı. Annem ne zaman Kenan amcadan bahsetse gözlerinde

derin bir ızdırap oluşurdu. Kenan amcadan özlemle, babamdan ise nefretle bahsederdi. Ne yazık ki üçünün dostluğunu bitiren annem olmuş. Çünkü o dönem Kenan amcanın nişanlısıymış fakat ondan ayrılıp babamla evlenmiş.

Annem çok içince geçmişine dair bazı şeyleri özlemle anardı. Hâlâ Kenan amcayı unutamadığını düşündüğüm anlar bile oluyordu. Kenan amcayla nişanlıyken neden onun yakın arkadaşıyla evlendiğini bir yıl öncesine kadar bilmiyordum. Gerçeği babamın öldüğü gece öğrenmiştim. Hayatımdaki en büyük yıkımı annemin sarhoşken ağzından kaçırdıklarıyla öğrenmiştim. Bir yıldır o gerçeğin mide bulandırıcı hissiyle yaşıyorum. Dışarıdaki herkese geçmişi atlatıp hayatıma devam ettiğimi göstermeye çalışıyordum ama yalnız kaldığım her an gerçekler bir tokat gibi yüzüme çarpıyor, gözyaşlarım sel olup akıyordu.

Kenan amca ve babamın arası annem yüzünden açılınca ikisinin yakın dostu olan Eflah amca, bu durum karşısında tarafsızlığını korumuş. Ne babamla olan dostluğunu bitirmiş ne de Kenan amcayla. İkisiyle de ayrı ayrı görüşmüş. Kenan amca ve babam birbirleriyle hiç görüşmeseler de Eflah amca ikisiyle görüşmeye de devam etmiş. Arkadaşları arasında bir taraf seçmemiş. Bu konuda onu hep takdir ettim.

Derin düşüncelere dalıp kahvemi yudumlarken Taner koluyla beni dürttü. "Bize bakıyor." Başımı eğince gözlerim Eflah amcanın siyahlarıyla kesişti. Bu uzaklıkta bile gözlerindeki bezginliği iliklerime kadar hissediyordum. Kaşları belli belirsiz çatıktı ve *bu işi başıma sen açtın* der gibi kızgın gözlerle bana bakıyordu. Gülmemeye çalışarak devam etmesi için ona sırayı işaret ettim. Bana ters ters bakarak önüne döndü. "Sanırım akşam canına okuyacağı tek kişi ben değilim." Taner'in keyifli sesi beni güldürdü. "Öyle görünüyor," dedim.

En azından sosyal medya hesaplarında paylaşmak için otelin içindeki ve dışındaki tüm o yoğunluğu çekmiş, galerimi imzaya dair bol bol fotoğraf ve videoyla doldurmuştum. Yatmadan önce onun hesabına girip hepsini paylaşacaktım. Ona zorla açtırdığım

tüm o hesapların şifresi bende de vardı çünkü bu huysuz adam sosyal medyadan uzak bir hayat yaşıyordu. Onun yerine ben bir şeyler paylaşmazsam o asla paylaşmazdı. Bir kadının ona sıkıca sarıldığını görünce derin bir nefes alıp merdivene doğru yürüdüm. "Hadi, gel. Aşağıya inelim. Biri daha ona sarılmaya kalkışırsa bu sefer kontrolden çıkabilir." Sarılmaktan nefret ettiği için onu bu etkinliğe ikna ederken *kimse sana sarılmayacak,* demiştim.

Karısına bile sarılmaktan nefret eden delinin tekiydi.

Gerçi karısı da sarılacak gibi değildi ki. Cadalozun tekiydi.

Başarılı bir şekilde imza etkinliğini atlattığımız için çok mutluydum. En azından korktuğum hiçbir şey yaşanmamıştı. Hepimiz çok yorulduğumuz için geceyi otelde geçirip yarın köşke dönecektik. İmzadan sonra Eflah amca beni yeterince haşlayınca odama dönüp bir güzel dinlenmiştim. Akşam yemeği için Taner bize yer ayırtmıştı. Banyo yapıp üzerimi değiştirdim. Aynanın karşısında durup kendime baktığımda gördüklerimden memnundum. Elbisemin sarı rengi, bal rengi gözlerimle uyum içindeydi. Akşam yemeğine uygun, şık ve zarif bir elbiseydi. Omuzları açık elbise, dizlerimin bir karış üstünde bitiyordu. Dekoltesi aşırıya kaçmıyordu.

Sarı saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptığım için gözlerim biraz kısılmıştı. Kulağımda babamın doğum günü hediyesi olan elmas küpeler, boynumda da zincirinden sarkan yuvarlak, gümüş kolyem vardı.

Fazla oyalanmadan çantamı alıp odadan çıktım. Elimden geldiğince yalnız kalmamaya çalışıyordum. Ne zaman yalnız kalsam geçen yıl yaşadıklarımın hüznüyle sarsıldığım için son bir yıldır etrafımı hep insanlarla doldurmaya çalışıyordum. Akşamları ise odama çekilir çekilmez hemen uyku ilacı alıp uykuya sığınıyordum. Bu sorunla sadece bu şekilde mücadele edebiliyordum. Uğraşacak bir şeyler bulamazsam yaşadıklarımın içinde kaybolup giderdim. Bir yıldır ne babamın mezarını ziyaret edebiliyorum ne

de annemi cezaevinde görmeye gidiyordum. Canımdan çok sevdiğim iki insana karşı farklı kırgınlıklarım vardı.

Annem benden babamı almıştı, babam ise yıllar önce annemi onunla evlenmeye mecbur bırakıp onun hayatını mahvetmişti. Bir yıl önce öğrendiğim gerçekler ve o gece yaşadıklarım, ikisi hakkında da büyük bir hayal kırıklığına uğramama neden olmuştu. Başımı iki yana sallayarak bu düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Ne zaman yalnız kalsam hep böyle oluyordu, hep bize olanları düşünüyordum.

Koridorda yürüyüp asansörün önünde durdum. Bir süre sonra asansörün kapısı açılınca içeride gördüğüm iki kişiyle kısa bir an duraksadım. Kenan ve Eflah amca bir adım geriye çekilip bana yer açınca, "İyi akşamlar," diyerek asansöre bindim. Akşam yemeğinde Kenan amcanın da bize eşlik edeceğini bilmiyordum. Ailem dağıldıktan sonra bu iki adam ellerinden geldiğince benimle ilgilenmeye başlamıştı. Kenan amca, babam öldükten sonra hayatıma girmişti ama Eflah amca, hayatımın her anında vardı.

Kenan amca asansörün ikinci kat düğmesine basarak bana baktı. "Taner, imzanın çok güzel geçtiğini söyledi." Sıcak bir ifadeyle tebessüm etti. "Tebrik ederim, güzel bir organizasyon olmuş." Göz ucuyla arkadaşına baktı. "Değil mi, Eflah?"

Eflah amca düz bir ifadeyle ona bakarken, "İnsanlar bana sarıldı," dedi bıkkın bir ifadeyle. "İşkence gibiydi." Kenan amca gülerek başını iki yana salladı. "Yaşlandıkça daha da çekilmez biri oluyorsun." Annem haklıydı, Kenan amca gerçekten çok sempatik biriydi. Eflah amca ise her zaman fazla huysuzdu.

Duvara yakın duruyordum ama gözlerimi Kenan amcadan alamıyordum. Saçlarının sarısı asansörün ışığı altında canlı görünüyordu ama büyük bir bölümüne ak düşmüştü. Yılların yaşanmışlığı katlanarak yüzündeki kırışıklıkları oluşturmuştu. Tıpkı annem gibi o da bir hayli yaşlanmıştı. Çok çeken insanlar çok hızlı yaşlanır derler ya, işte bu doğruydu. Gülüşünün aksine, Kenan amcanın yüzü çektiği acılarla yıpranmış gibiydi. Oysaki henüz ellili

yaşlarındaydı. Babam bile bu kadar çok yaşlanmamıştı. Babama göre daha başarılı bir iş insanıydı ama babamın aksine hayat onu çok yormuş gibi yaşının on katı daha fazla yaş almıştı. Bir karısı ve yetişkin iki çocuğu vardı ama sanki annem gibi o da bir şeyleri aşamamıştı. Ruhunun yorgunluğu gözlerinin mavisine yansıyordu. Yine de takım elbisesinin içinde oldukça şık duruyordu.

İzlendiğimi hissettiğimde başımı çevirince gözlerim Eflah amcanın bakışlarıyla buluştu. Yanaklarımdaki ısı arttı. Kenan amcaya haddinden fazla baktığım için dikkatini çekmiştim. "Ne o, velet?" dedi alayla. "Baban yaşındaki adamlara sarkmak için mi nişanlın olacak o dümbükten ayrıldın?" Lafını hiç esirgemiyordu! Bu onun en kötü huyuydu.

Çocukluğumdan beri her konuda birbirimizle uğraşıp durduğumuz için artık onun sözlerine alınmıyordum. "Beni nasıl da yakaladın!" dedim ben de ona takılarak. "Ama Kenan amcanın da hâlâ gideri var," dediğimde Kenan amca gülerken huysuzluktan çığır açan baş belası adam, "Aynı zamanda bir karısı ve senin yaşlarında iki çocuğu var," dedi.

"Tüh ya," dedim yalancı bir üzüntüyle. "Oysaki düğün planlarımızı yapmaya başlamıştım." Gözlerimi kısarak Kenan amcaya baktım. "Yakın zamanda boşanmayı düşünüyor musun?" dediğimde kahkaha atarak oyunuma ayak uydurdu. "Davayı açtım bile," dediğinde kıkırdadım. Hızlı uyum sağlıyordu.

Eflah amca ise bezgince ona bakıyordu. "Yüz verme şu çocuğa, sonra onunla ben uğraşmak zorunda kalıyorum." Yirmi beş yaşında olmama rağmen onun için hâlâ altını ıslatan o küçük çocuktum. "Sen de rahat dur," dedi bana kızarak. "Nişanlından daha yeni ayrıldın. En azından üzülüyormuş gibi yap da insanlar yadırgamasın."

"Üzülmüyorum. Ayrıca yeni değil." Omuz silktim. "Bir yıl oldu ondan ayrılalı. Niye üzüleyim ki?"

Güldü. "Üzülme zaten, o iti gözüm hiç tutmamıştı." Hayatıma giren hiçbir erkeği gözü tutmuyordu. Bu konuda babamla o kadar çok birbirlerine benziyorlardı ki.

Hayatımdaki her erkek için aynı şeyi söylediğini hatırlıyordum. En az babam kadar sahipleniciydi. Gerçi bir zamanlar Eflah amcanın peşinden ayrılmıyordum. Gençliğinde o kadar yakışıklıydı ki çocuk aklım onunla evlenme planları yapıyordu. Sanki o hiç yaşlanmayacak ve ben de hızlıca büyüyüp onun yaşına gelecekmişim gibi çocukça şeyler düşünürdüm. Henüz evliliğin ve aşkın ne olduğunu bile bilmediğim masum yıllarımdı.

Gerçi benim için Eflah amca hâlâ çok yakışıklı sayılırdı çünkü insan sevdiklerini çirkin görmezdi. O ve babam, benim için hep dünyanın en yakışıklı iki adamıydı. Eflah amca, Kenan amcanın aksine zamana meydan okumuş gibiydi. Hiçbir insan bu kadar güzel yaşlanamazdı. Evet, olduğu yaştan daha genç görünüyordu. Hayatı umursamayan kaygısız insanlar stres yapıp üzülecek bir şeyler bulmadıkları için daha uzun ve dinç yaşardı. Eflah amca da onlardan biriydi.

Elli üç yaşında olmasına rağmen siyah saçları gür ve parlaktı. Saçlarının arasında yer yer beliren ve favorilerinde daha çok görünen aklar ona olgun ve karizmatik bir görüntü sağlamıştı. Geniş alnındaki çizgiler bile hayatını dolu dizgin yaşamış gibi onda kusurlu görünmüyor, aksine güzel duruyordu. Uzun bir yüz tipi vardı ve yüzündeki keskin hatlar ona yakışıyordu. Siyah gözlerinin çevresindeki kırışıklıklar bile gözüme batmıyordu. Belki de onun çok büyük bir hayranı olduğum için onda kusur göremiyor, her şeyiyle onu kusursuz buluyordum. Siyah takım elbisesinin içinde şık bir beyefendi gibi görünüyordu.

Karısının bitmek bilmeyen dırdırına rağmen güzel yaşlanmıştı çünkü istediğinde en yakınlarına bile kulaklarını tıkamayı iyi biliyordu. Bir türlü gözlerimi ondan ayırmadığım için Kenan amcanın gülüşünü duydum. "Anlaşılan bir hayranın daha var."

Arkadaşına bezgin gözlerle bakıp önüne döndü. Sanki ben burada yokmuşum gibi, "İmza falan isterse sen ilgilen," derken her zamanki gibi yine benimle uğraşıyordu. "Onun işgüzarlığı yüzünden bugün yeteri kadar yoruldum."

"İmza isteseydim sıraya girerdim."

"Gelip o kalabalığı dağıtmak yerine terasta beni izlemek daha cazip gelmiş olmalı."

Hazırcevaplığı karşısında utanç içinde inlerken, "Sadece yüz kişi," deyiverdim. "Asıl kalabalığı içeri almadım bile."

"Alsaydın şimdiye çoktan kovulmuştun."

"Bana para bile ödemiyorsun, ne kovması?"

Yönünü bana doğru çevirip ciddi bir ifadeyle, "Paraya mı ihtiyacın var?" diye sorunca donup kaldım. Afallamama neden olan şey bir an gerçekten paraya ihtiyacım olduğunu düşünmesiydi. *Evet* dersem bana yardım etmek için hemen bir çek yazacağını bakışlarında görebiliyorum. Huysuz biri olsa da bu tür konularda fazla düşünceliydi.

Tebessüm ederek, "Hayır," dedim. "Ücret almadan sana çalıştığımı anlatmaya çalışıyordum. Babamdan kalanlar beni hayatım boyunca idare eder." Tüm hayatımı zenginlik içinde geçirdiğim için ne eskiden ne de şimdi paraya ihtiyacım olmuştu.

Uğraşacak bir şeyler olsun diye onun işleriyle meşgul oluyordum. Eflah amcadan para almıyordum ama ihtiyacım olmasa bile kendi yayınevimden para alıyordum. Kendi paramı kazanmak beni mutlu ediyor, en azından daha işe yarar hissettiriyordu. Para konusunda konuşmayı ikimiz de sevmediğimiz için başını sallayarak konuyu kapattı.

Restorana girdiğimizde Taner cam kenarındaki bir masada bizi bekliyordu. Tabii, Eflah amcanın karısı Firuze de masadaki yerini çoktan almıştı. Yıllardır bu kadını benimseyememiştim, kocasının her şeyine karışan biriydi. Arkadaşlarına, yakın çevresine hatta çıkardığı kitapların içeriğine bile karıştığı oluyordu. Eflah amca

ona gerçekten iyi tahammül ediyordu. Onu kırmadan bir şekilde kendi hayatını istediği gibi yaşıyordu. İki tarafı da kontrol etmeyi iyi bildiği için uzun soluklu bir evliliği vardı. Onun yerinde başka bir adam olsaydı çoktan bu kadını boşardı çünkü bazı hareketleri gerçekten aşırıya kaçıyordu.

Eflah amcanın hayatta olan tek yakını Taner'i bile istemiyordu. Eflah amca ona izin verse, Taner'i beş kuruşsuz ortada bırakıp evden atardı. Bu kadın için söylenecek çok şey vardı ama hepimiz Eflah amcaya olan saygımızdan dolayı Firuze yenge hakkında tek kelime etmiyorduk. Taner'in yanına oturduğumda Eflah amca karısının yanına, Kenan amca ise masanın en başındaki boş sandalyeye oturdu. Garsonu beklerken Taner telefonunu çıkarıp bugünkü imzaya dair haberleri Eflah amcaya gösterdi. "Herkes bugünkü imzayı konuşuyor."

Taner'e uyarı niteliğinde sertçe bakıp, "Çek şunu gözlerimin önünden," dedi huysuzca. "Beni zorladığınız imzanın dedikodusunu yanındaki şu veletle yap." Yine *velet* dediğine göre düşündüğümden daha kızgındı çünkü sakin olduğu zamanlar çoğunlukla bana Acıbal diyerek takılırdı. Gözlerimin bal sarısı rengi yüzünden bana böyle bir isim takmıştı.

Daha yeni siparişlerimizi vermiştik ki Firuze yenge bir yeri gösterdi. "Şu senin eski nişanlın değil mi?" Başımı çevirince köşedeki masada oturan Önal ve karısını gördüm. Birbirine yakın görünen çifte fazladan bir saniye bile bakmadan önüme döndüm. "Evet. Yanındaki de karısı."

Çenesi düşen Taner sırıttı. "Onda pek bir iz bırakmamışsın ki hemen yenisini bulmuş."

"En azından onu terk eden bizim kız, değil mi?" Eflah amcanın alaycı bakışları Taner'in üzerinde oyalandı. "Sense terk edilmekle o kadar meşgulsün ki artık bahiste bile para etmiyorsun."

"Bahis mi?" Taner şaşkınca gözlerini büyütünce kahkaha attım. "Sen yeni bir sevgili yaptıkça onunla bahse tutuşuyoruz ve her defasında kaybediyorum."

"Neden kaybediyorsun?"

"Çünkü paramı sana yatırıyorum." Siyahları Taner'e lüzumsuz bir şeymiş gibi bakarken yüzünü buruşturdu. "Her yeni ilişkinde bu sefer terk edilmen bir haftadan uzun sürer diye düşünüp Acıbal ile bahse tutuşuyorum. Ancak hiçbir ilişkin bir haftayı geçmediği için kazanan hep o oluyor. Her anlamda ölü yatırımsın," dediğinde ben kıkırdarken Taner, tüm keyfi kaçmış gibi homurdandı.

Yemekler gelmeden önce garsonun masamıza bıraktığı şampanya şişesine uzanan Taner, "Kadınlar çok karmaşık," dedi kendini haklı çıkarmaya çalışarak. "Sandığınız kadar anlaşılabilir değiller."

"Anlaşılabilir olsalardı ne cazibesi kalırdı?" Eflah amca sürekli Taner'i eleştirse de bir nevi çekirdekten eğittiği için onu sevdiğini biliyorum. Öyle olmasaydı kaybedeceğini bile bile her defasında bahsini Taner'e yatırmazdı. Babacan bir ifadeyle Taner'e bakıp, "Kadınlar bizim gibi basit yaratıklar değiller," dedi. "Onlar bir labirent olduğu için bize çekici geliyor çünkü her birimiz kendi keşfimizi yapmak istiyoruz."

"Ya çoktan keşfedilmişlerse?"

Taner'in sorusu onu güldürdü. "Bir kadın asla keşfedilmez, evlat. Sana gösterdikleri kadar senden gizledikleri de vardır. Hiçbir erkek birkaç ay buluşmayla veya bir kadını yatağa atmakla onu keşfedemez çünkü bir kadını keşfetmek uzun bir ömür ister." Omuz silkti. "Tabii, o kadar yaşayacak kadar şanslıysan." Firuze yenge bu sözleri üzerine almış gibi göğsünü kabarttı. Sanki keşfedilecek bir yanı kalmış gibi... Ömür törpüsü, dırdırcı cadı.

"Bir ömür mü?" Taner'in dudaklarından kısık sesli bir hayret nidası döküldü. "İnsan, bir ömür aynı kadınla yaşamaktan o kadar sıkılır ki can sıkıntısından onda keşfedecek hiçbir şey bulamaz."

"Doğru kadını bulduğunda ondan sıkılmak şöyle dursun, bir asır onunla olsan yine yetmez. Bakış açını değiştirmezsen korkarım ki hayatının kalanında da hep bir beyinsiz olacaksın," deyince Kenan amca gülüşünü saklamak için yanaklarının içini ısırmıştı.

Edebiyat dalında birçok ödül alan bir yazarla tartışıyorsa bu sözleri duymaya kendini hazırlamalıydı.

Eflah amcanın her sözünü üzerine alıp bahsettiği o doğru kadın oymuş gibi davranan Firuze yenge, "Bu konuda herkes senin kadar şanslı değil, hayatım," dediğinde az kalsın gülecektim. Ben ve Taner, onun bahsettiği şansı Eflah amca için büyük bir lanet olarak görüyorduk. "Onlar bizim gibi gerçek aşkı bulacak kadar şanslı değiller. Şimdiki gençler aşktan ne anlasın?" Bence Eflah amca bile onunla evlendiği için kendini şanslı görmüyordu ama her zamanki gibi küçük bir tebessümle karısını geçiştirdi.

Firuze yengenin ayıplayan bakışları beni bulduğunda sıradaki kurbanı olacağımı anladım. "Önal ile ayrılmakla hata yaptığını düşünüyorum." Önal'dan ayrıldığımdan beri bana bunu söylüyordu. "Seni çok seviyordu. Bir daha onun gibisini bulamazsın." Derdi benim gerçek aşkı bulmam değildi, evlenip evlerinden defolup gitmemi istiyordu.

Beni ve Taner'i evinde hiç istemedi çünkü kısır olduğu için kocasına bir çocuk verememişti. Bu yüzden evde çocuk görmeye dayanamıyordu ve biz hep onların evindeydik. Taner çocuk yaşta ailesini kaybettiği için altı yaşında amcasının evine taşınmıştı. Bense evden sık sık kaçıp Eflah amcaların evine gider, çoğu zaman onlarda kalırdım. Tabii, bu durum Firuze yengeyi çok rahatsız ederdi çünkü Taner yetmezmiş gibi bir de başına ben çıkardım.

"Ondan ayrıldığı için neden pişman olsun?" diyen Eflah amca, karısıyla aynı fikirde değildi. "Asıl pişmanlığı sevmediği biriyle evlenmek olurdu."

Onun ağzından çıkan her sözü üzerine alınmaya bayılan Firuze yenge bu sefer duyduklarıyla mutlu olmamıştı. "Benimle evlendiğin için pişman mısın?" Adamın başını ütülemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Çok dırdırcı bir kadındı.

"Hanım, ben senden mi bahsediyorum?" dedi Eflah amca. "Ukde'den konuştuğumuzu iyi biliyorsun."

"Evet," diyen Firuze yenge yine tadımızı kaçırmaya başlamıştı. Ela gözlerini kıstıkça gözlerinin çevresindeki kırışıklar daha da artıyordu. "Zaten Ukde ve Taner'den başka kimseden bahsetmezsin sen." Taner ile yerimizde rahatsızca kıpırdandık çünkü yine bizi hedef almıştı. "İçimiz dışımız Ukde ve Taner oldu."

"Bunun ne sakıncası var?" Eflah amca konu biz olunca kendinden taviz vermezdi sadece. "Bu iki işe yaramaz velet, hayatımdaki tek işe yarar şeyler." İşte, şimdi karısına sağlam bir taş atmıştı. "Bazı şeylere tahammül ediyorsam bana bunun sabrını veren bu iki çocuk. Bence onların varlığına şükretmelisin," deyince Firuze yenge kaskatı kesildi.

Öyle bir bozuldu ki suratının rengi attı çünkü Eflah amca eğer biz olmasaydık çoktan onu boşayacağını ima etmişti. O evde biz olduğumuz için evliliğinin ne denli bunaltıcı olduğunu görmezden geliyordu. Taner ve ben, dinleneceği huzurlu bir limandık onun için. Biz olmasaydık karısının her şeyi gözüne batar, çoktan bu can sıkıcı evlilikten kurtulurdu. Firuze yengeyle evli olmak, onun için işkenceden farklı değildi.

En basitinden, kısır olan kendisiydi ama çocuğu yok diye Eflah amcayı suçluyor, bunun üzerinden kendini acındırıyordu. Firuze yenge doktora gidince kısır olduğunu öğrenmişti. O günden sonra başka kadınlardan çocuk yapar diye kıskançlığın dozunu artırıp adama öyle bir yapışmıştı ki onu kadınlardan soğutmuştu. En küçük tartışmalarında konuyu kısırlığına getirip, *"Çocuğum olmuyor diye bana böyle yapıyorsun,"* diyerek sinir krizi geçiriyordu. Oysaki her şeyi yapan kendisiydi. Eflah amcayı bir tartışmanın içine çeken de, konuyu kendi kısırlığına getiren de oydu. Mutlu olmayı bilmeyen, dramdan beslenen ve herkesi mutsuz eden hasta ruhlu bir kadındı. İnsanların mutluluğu bile onun gözüne batardı.

Firuze yengenin yersiz sözlerinden dolayı masamızda yine bir gerginlik oluşmuştu. Firuze yenge, bunun suçlusu bizmişiz gibi Taner ile ikimize sertçe bakarak dinleneceğini söyleyip masadan ayrılmıştı. Gereksiz kaprislere bayılıyordu. Masadan ayrılırken büyük ihtimalle Eflah amcanın, peşinden gidip onu şımartarak

masaya geri getirmesini bekliyordu ama Eflah amca bunu yapmamıştı. Aksine, karısı gittiği için rahat bir nefes alıp kendisine bir kadeh şarap doldurdu. "Onunla neden evlendin?" Yıllardır kimsenin sormadığı o soruyu nihayet ben sormuştum. "Senin seveceğin hiçbir şey onda yok. Neden onunla evlendin ki?"

"Sessiz ol, çocuk," diye beni uyardı. "Yengen hakkında konuşurken daha saygılı ol." Böyle bir adamdı işte. Ne karısının bize laf atmasına izin verirdi ne de bizim ona laf atmamıza göz yumardı.

"O senin aradığın gibi bir kadın değil."

Kaşları alayla havalandı. "Birini aradığımı da nereden çıkardın?"

"*Seni Bulmak*," diyerek yazdığı ilk eserin adını söyledim. "En sevdiğim kitabın. Oradaki erkek karakter kitap boyunca hep bir arayışta. Birçok kadın tanıyor ve birçok tende kendini avutuyor ama kalbinin arzuladığı kadını bir türlü bulamıyor. Bu yüzden kitabın adı *Seni Bulmak* değil mi?"

Derin bir iç çekişle ona bakmaya başladım. "Seni kitaptaki o adama benzetiyorum. Onun yaşadıkları seninkilerle benzer şeyler. Sanki kendi tutkularını yazmış gibisin. Seni heyecana boğan, onu gördüğün anda kalbini hızlandıran ve seni büyüleyen o kadını neden aramayı bıraktın? Onu aramak yerine neden Firuze yengeyle evlendin?" diye sorsam da aslında bu sorunun cevabını hepimiz biliyorduk. Firuze yenge o kadar sinsi bir kadındı ki Eflah amcanın sarhoş olduğu gece onun odasına ve yatağına girmişti. Muhtemelen yatağındaki kadını fark etmeyecek kadar sarhoştu çünkü babam bana bu evliliğin altındaki çirkin tuzaktan bahsetmişti. Eflah amcanın yakın dostuna anlattığı çirkin tuzağı babam da bana anlatmıştı.

O gece Eflah amca ona dokunamayacak kadar sarhoşmuş ve Firuze yenge onun yatağına girdiğinde Eflah amca zaten çoktan sızıp kalmış. Sabah uyandığında Firuze yengeyi yatağında bulmuş, üstelik o kadın geceyi birlikte geçirdiklerine onu ikna etmiş. Buna rağmen onunla evlenmeyi düşünmemiş ama daha sonra hamile

olduğunu söyleyerek ikinci kez karşısına çıkmış. Sırf çocuk için onunla evlenerek kitaplarında bahsettiği aşkı ve doğru kadını aramaktan vazgeçmiş. Evlendikten birkaç ay sonra da yaşadıkları ilk kavgada Eflah amcaya başka bir suçluluk yüklemiş. Güya Eflah amca onu üzdüğü için çocuğunu düşürmüş. Kendi çocuğunun ölümüne sebep olduğunu düşündürerek Eflah amcaya vicdan azabı bile çektirmiş.

Firuze yenge bir kez daha istediğini elde etmiş çünkü hem olmayan bir çocuğun yükünden kurtulmuş hem de Eflah amcanın vicdanıyla oynayıp kendisine daha iyi davranmasını sağlamış. Gerçek, bir yıl sonra Firuze yengenin kısır olduğunu öğrenmesiyle ortaya çıkmış. Tüm oyunları ortaya çıkınca Eflah amca evi terk edip uzun süre bizim evde kalmış. Babamın anlattığına göre, kendisini kandırıp evlenmeye zorlayan ve daha sonra ortada olmayan bir çocuğun acısını ona yaşatan bu kadından boşanmaya kararlıymış ama bu sefer de Firuze yengenin intihar tehditleri başlamış. Boşanırlarsa kendini öldüreceğini söyleyip onu tehdit etmiş hatta birkaç sefer intihara bile kalkışmış. Sonuç olarak kadın şeytana bile pabucunu ters giydirip Eflah amcayla yıllarca evli kalmayı bir şekilde başarmış. Ben o yıllarda henüz çok küçük olduğum için tüm bunları biraz büyüyünce babamdan öğrenmiştim.

Firuze yenge gerçekten çok fena bir kadındı.

Eflah amcayı kızdıracağımı bile bile, "Bence senin hayatın doğru kadını beklemekle geçti ama onu bulamayınca Firuze cadısıyla evlendin," dedim. Yerinde bir tespitte bulunmuş olmalıydım ki kadehi kafasına dikip birkaç yudum içti. Kenan amcanın kıvrılan dudakları ise nokta atışı yaptığımı gösteriyordu. "Kalbini harekete geçiren doğru kadını bulamadığın için Firuze yengeyle evlenmeyi kabul ettiğini düşünüyorum." Eğer ilk kitabında bahsettiği o doğru kadını zamanında bulsaydı o zaman Firuze yengenin hamile olduğu yalanına bu kadar kolay inanıp onunla evlenmezdi çünkü hayatında uğruna savaşacağı bir kadın olurdu.

Kadehi dudaklarından ayırdığında bana bakan gözleri asabiyet doluydu. Onunla ilgili varsayımlarda bulunmama kızmış gibiydi.

"Belki de artık onu aramaktan vazgeçmişimdir," derken sesi şiddetli bir çarpışmadan çıkmış gibi sert ve soğuktu. "Doğru insanı yanlış zamanda bulmak, birine verilebilecek en büyük ceza olmalı," dediğinde bu sözleri birçok şeyi açıklıyordu.

Haklıydı.

Bu, birine verilecek en büyük ceza olurdu.

Çoğunlukla olduğu gibi bu konuda da haklı olduğunu bildiğim için varsayımlarda bulunmayı bıraktım. "Birinin doğru kişi olduğunu nasıl anlarız?"

"Bilmem." Umarsızca omuz silkti. "Kalp hisseder herhâlde."

"Kalbin onu hiç hissetti mi?"

"Şu ana dek hayır."

"Peki, şu anda?"

"Hayır."

"Ya şu anda onu bulsaydın?"

"Bir anlamı olmazdı," derken bakışları düz, sesi sıkıntılıydı. "Her şey yerinde ve zamanında güzel."

"Haklısın." Şişeye uzanıp kendim için bir kadeh şarap doldurdum. "Bence de her şey zamanında güzel." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sizin zamanınız bizimkine göre daha iyiydi, değil mi?"

"Öyle mi dersin?" Sıkılmış gibi davranıyordu ama içimden bir ses sohbetimden keyif aldığını söylüyordu. "Her dönemin kendine göre zorlukları vardır."

"Senin döneminde yaşamak isterdim," dediğimde bezgince bana bakıyordu. "O dönemde doğmuş olsaydım o zaman evlenirdim seninle. Sırf seni karından kurtarmak için bunu yapardım," dediğimde keyfi az da olsun yerine gelmiş gibi gülerek başını iki yana salladı. "Aynı dönemde doğmuş olsaydık muhtemelen birbirimizden nefret ederdik." Bu sözleri inanarak söylediği o kadar belli oluyordu ki...

"Ama artık kalbim kırılıyor," dedim sahte bir üzüntüyle. "Evlenme teklifimi reddetmeni aşamamışken üstüne söylediğin bu şeyler hiç oluyor mu?"

Masadaki üç adam da gülmeye başladı. Bir tek Taner şaşırmıştı. Gülüyordu ama şaşkındı da. "Ona evlenme teklifi mi ettin?" dediğinde bana bakıyordu.

Benim yerime onu cevaplayan Eflah amca oldu. "Dokuz yaşındaydı," dedi gülerek. "Oldukça yaratıcı bir teklif olduğunu söylemeliyim. O teklif yüzünden Necip beni bir ay evine almamıştı," dediğinde hepimiz gülmeye başladık. Babam, konu ben olunca çok kıskanç oluyordu. *Çocuktur, ne bilsin evliliği* falan dememiş, Eflah amcayı evden kovmuş ve bana da bir ay boyunca erkeklerin öcü olduğu fikrini aşılamıştı. Babam inanılmaz biriydi. Acaba tüm kız babaları onun gibi midir?

Kenan amca bana takılarak, "İyi ki bizim zamanımızda doğmadın," dedi muzır bir sesle. "Evlenmek şöyle dursun, Eflah'tan nefret ederdin çünkü o yıllarda şimdi olduğundan daha çekilmezdi."

"Sen ondan nefret ettin mi?" Gülerek başını salladı. "Hâlâ ediyorum." Cevabı Eflah amcayı da güldürdü.

Önal, karısıyla dans pistine doğru yürürken bilerek masamızın yakınından geçip sohbetimizi böldü. Bana garezi varmış gibi kaçamak bakışlar attı kahverengi gözleriyle. Nispet yapması, karısının içine düşecekmiş gibi onun elini sıkıca tutması falan hep gösteriştiydi. Masamızın yanından geçip gittiklerinde Kenan amca onların arkasından bakarken güldü. "Anlaşılan hâlâ seni unutamamış."

"Unutmasaydı ondan ayrıldıktan bir ay sonra evlenmezdi."

"Bu bile seni unutmadığının kanıtı." Kenan amcanın aklına ne geldiyse dudaklarındaki gülüş soldu, mavileri bir hüzün dalgasıyla çalkalandı. "Erkekler kolayca unutmaz hiçbir şeyi." Karısıyla dans eden Önal'ı işaret etti. "Teselliyi farklı kollarda aramaları, unuttukları anlamına gelmiyor."

Midem kasıldı.

Karnıma yakıcı bir kramp girdi.

Annemden sonra o da Önal'ın yaptıklarını yaptı, değil mi?

Şimdilerde evli ve iki çocuk babasıydı ama anlaşılan mazi onun için hâlâ kapanmayan bir yaraydı. Beni kahreden bir diğer şeyse annemin ona yaptığını benim de Önal'a yapmamdı. Tıpkı annem gibi nişanlıyken, düğüne çok az kalmışken Önal'ı terk etmiştim. Annemin bunu yapmak için çok haklı bir sebebi vardı fakat benim hiçbir sebebim yoktu. Önal'ın beni sevdiği gibi onu sevmediğimi hep biliyordum. Ne zaman ayrılık konusunu açmaya çalışsam ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi hep bir şekilde beni sustururdu. Evlenme teklifini kabul ettiğimde bile o kadar sarhoştum ki o geceye dair çok az şey hatırlıyordum. Teklifini kabul ettiğimi bile hatırlamıyordum ama sabah uyandığımda parmağımda bir yüzük vardı.

Başımdaki ağrıya rağmen odamda deli gibi dönüp o yüzüğün parmağıma nasıl geldiğini anlamaya çalışmıştım. Önal arayıp evlenme teklifine *evet* diyerek onu ne kadar çok mutlu ettiğimden bahsedince cesaret edip *hiçbir şey hatırlamıyorum* diyememiştim. Çok mutluydu ve onu üzmekten korkmuştum. Her şeyi o kadar hızlandırmıştı ki bana fazladan düşünme şansı tanımadan nikâh için gün bile almıştı. Daha ne olduğunu anlamadan bir de bakmıştım ki düğün arifesindeyim. Annem ve babamın başına gelenlerden sonra da daha fazla dayanamayıp yüzüğü ona vererek beni zorla içine çekmeye çalıştığı o ilişkiden çıkmıştım. Bu, kulağa biraz fazla acımasız gelebilirdi ama çoktan biten bir ilişkiyi düğünle taçlandırmaya çalışan ben değildim.

Annemin, babamı vurmadan önce haykıra haykıra söylediğleriyle aşk olmadan yapılan bir evliliğin ne kadar kötü olduğunu bir kez daha anlamıştım. Onlar gibi olmamak için Önal'dan ayrılmıştım. Aslında bunu yaparak hem ona hem de kendime iyilik yapmıştım. Ancak ayrıldıktan bir ay sonra birini bulup evlenmesi beni üzmüştü çünkü bu evliliği sevdiği ve sevildiği biriyle yapmasını isterdim, beni unutmak için değil. Bu yaptığı, evlendiği kadına da büyük haksızlıktı. Keşke böyle yapmasaydı ama onun hayatı, onun kararıydı; ben karışamazdım.

Şu anda onu görmezden gelmek en iyisiydi. Onunla konuşmaya çalışırsam benim de hâlâ onu unutamadığımı düşünebilirdi. Karısından ayrılıp *sen bana umut verdin diye boşandım* demesini istemiyordum çünkü Önal böyle şeyleri yapacak biriydi. Duygu sömürüsü yapıp insanları merhametiyle vurmayı iyi bilen biriydi. Bu konuda Firuze yengeyle birbirlerine çok benziyorlardı. Zaten bu yüzden hiç istemediğim hâlde kendimi gelinlik seçerken bulmuştum, beni nasıl manipüle edeceğini hep iyi bilirdi. Şu anda mağdur gibi görünen oydu ama en az onun kadar ben de mağdurdum.

Önal ile yaşadıklarım masadaki herkesin aklına annem ve Kenan amcanın geçmişte yaşadıklarını getirdiği için Eflah amca gözlerini bana dikti. "Neden Piraye'yi ziyaret etmiyorsun?" diye sorunca Kenan amcanın gerginliğini soludum.

Kenan amcanın nasıl hissedeceğini doğru düzgün düşünmeden, "Benden babamı aldı," dedim sert bir sesle. "Babamı severdim. Nasıl biri olursa olsun, hep iyi bir babaydı." Annemi de severdim ve hâlâ seviyordum ama bu, gözlerimin önünde babamı öldürdüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

Evliliğinde mutlu olmadığını hep biliyordum. Hatta daha önce defalarca kez boşanmasını teklif etmiştim. Ancak bunu yapmamıştı çünkü o evlilik anneme olduğu kadar babama da bir cezaydı. En azından annem böyle düşünüyordu. Bulduğu her fırsatta babama olan nefretini haykırması, babama verdiği bir cezaydı. Böyle düşündüğü için babamdan hiç boşanmamıştı. Babam, onu bu evliliğe mahkûm ettiyse o da hayatının kalanında annemin nefretiyle yaşamalıydı. Bir türlü göremediği şeyse babamın yıllarca onun gözlerinde gördüğü o nefrete rağmen onu sevmeyi hiç bırakmamış oluşuydu.

Annemi cezaevinde ziyaret etmiyorsam bunun nedeni boşanmak yerine babamı öldürmeyi seçmesiydi. Babamın mezarına gidemiyorsam bunun sebebi de öldüğü gece onun hakkında öğrendiğim o çirkin gerçeklerdi. Yıllar boyunca gözümde büyütüp kahramanım yaptığım adam hakkındaki gerçekleri öğrenince ya-

şadığım yıkımı kimse bilemezdi. Bu yüzden onları ziyaret etmem için önce bazı şeyleri aşmam, olanları kabullenmem gerekiyordu. Aradan bir yıl geçmesine rağmen ben hâlâ ne annemin cezaevinde olduğunu kabullenebiliyordum ne de babamın bir mezarda olduğunu. Bazı şeyleri kabullenmek için aradan geçen zamanın hiçbir anlamı olmuyordu.

Konuyu açan ben olmadığım için daha fazla dayanamayıp bakışlarımı Kenan amcaya diktim. "Şu zamana kadar annemle konuşmayı hiç düşündün mü?"

İkisinin de farklı aileleri vardı. Birlikte olup eşlerini unutsunlar demiyordum çünkü bunun düşüncesi bile midemde rahatsız bir his bırakıyordu. Ama ikisi de birbirleriyle konuşmadıkça bazı şeyleri aşacak gibi görünmüyorlardı. Aralarında yaşananları konuşup birbirlerinden helallik almaları belki çektikleri bu azabı dindirirdi. Bazı şeyler konuşulmadıkça daha büyük yaralara dönüşürdü. O yarayı büyütmek yerine kabuk tutup iyileşmesi için iki eski dost gibi konuşup kendi hayatlarına dönmelilerdi.

Annem tarafından ihanete uğradığını düşünmesine rağmen gözlerinde yoğun bir özlem vardı. Onu o kadar çok mu sevmişti? Onu bırakıp yakın dostuyla evlenen bir kadını hâlâ özlüyor gibiydi. Anneme olan sevgisi, uğradığını sandığı ihanetten daha büyüktü, değil mi? Gözlerinde özlem olduğu kadar pişmanlık da vardı. Onu yakan, azabı olan ve ruhunu dağlayan derin bir pişmanlık... "Onunla konuşmayı çok istedim ama buna hiç cesaret edemedim." Göğsü derin bir iç çekişle yükseldi. "Onunla konuşmaktan yıllarca kaçtım ve bu, benim en büyük pişmanlığım oldu." Şimdi gözlerindeki pişmanlığın sebebini daha iyi anlıyordum. Annem ondan ayrıldığında onunla konuşup onu dinlemediğine çok pişmandı.

Belki dinleseydi düşündüğü şeylerden çok farklı bir hikâye duyacaktı. Evet, işin aslı bildiğini sandığı şeylerden çok farklıydı. Ve hayır, gerçeği onlara söyleyip eski yaraları deşen ben olmayacaktım. "Keşke onu bir kez dinleseydiniz," diye mırıldanıp bu konuyu kendim için kapattım.

Ön yargı, bir insanın başına gelebilecek en büyük düşmandı.

Yemekten sonra Kenan amca evine dönmüştü, Eflah amca ise oteldeki odasına çekilmişti. Ben ve Taner ise içmeye devam etmiştik. Hatta bir süre sonra Önal bile sinirlerimi bozmayı bırakıp karısıyla restorandan ayrılmıştı ama biz içmeyi bırakmamıştık. Taner, onu daha yeni terk eden eski sevgilisinin başka bir adamla *Instagram*'da paylaştığı fotoğrafı gördüğü için şuursuzca içmeye başlamıştı. Bense Eflah ve Kenan amcanın bana ailemi hatırlatmasıyla içmeye başlamıştım. O kadar sarhoş olmuştuk ki restoranda başlayan ve otelin barında devam eden maceramız Taner'in arabasında son bulmuştu. İkimiz arabaya atlamış, gecenin bir yarısı Sakarya yollarında onun eski sevgilisini bulmaya çalışıyorduk.

O kızın evine gidip Taner'e bunu nasıl yaptığının hesabını soracaktık. Bu amaçla ayrılmıştık otelden. Neyin hesabını soracağımızı bile bilmiyordum ama Taner bir şekilde beni kandırmıştı. Ne alkollü araba kullanmanın tehlikelerini düşünecek durumdaydık ne de trafik polisine yakalanırsak başımıza gelecekleri. Fazla sarhoştuk. Ön koltukta otururken baygın gözlerle süratle geçtiğimiz yola baktım. "Biz Sakarya'dan çıktık mı?" Kelimeler dilime dolanıyor, ağzımdan sürünerek çıkıyordu. Elimdeki şişeyi kafama dikip birkaç yudum daha aldım. "Fazla tekinsiz bir yol. O kızın evinin buralarda olduğuna emin misin?" Dağlık bir bölgede olduğumuza çok emindim ama her şeyi bulanık gören sarhoş gözlerime de güvenemiyordum.

Arabayı şuursuzca kullanırken, "Beni aldattı lan!" dedi bağırarak. "Beni nasıl aldatır?"

Hıçkırdım. "Senden ayrıldıktan sonra birini bulması seni aldatmadığını gösterir." Midem bulandığı için elimdeki şişeyi açık camdan yola attım. "Seni aldatması için ayrılmamış olmanız gerekiyordu." Aklıma gelenlerle kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. "Asıl aldatılan benim." Annem ve babamı düşününce gözyaşlarım göz pınarlarından taştı.

Bir tecavüzün kirli meyvesi olmayı aşamıyordum.

1 Yıl Önce

Arabadan aceleyle inip kapıya koştuğumda daha ilk çalışta evdeki hizmetçilerden biri olan Ümmi benim için kapıyı açmıştı. O aramasaydı bizimkilerin yine kavga ettiğinden bile haberim olmazdı. Ümmi endişe içinde beni bekliyor olmalıydı ki "Yukarıdalar," deyince hızla yanından geçtim.

Merdiveni tırmanırken ikisinin bağırışları ve çıkardıkları gürültüler ta buradan duyuluyordu. "Sakin ol artık!" diyordu babam. "Yine kendine zarar vereceksin."

"Beni düşünüyormuş gibi davranmayı bırak!" diye bağırdı annem. "Bugün eve dönerken onun karısını gördüm. Nasıl hissettiğimi anlayamazsın. Bütün bunlar senin suçun! O kadının yerinde ben olabilirdim!" dediğinde sertçe yutkundum. Kenan amcanın karısıyla mı karşılaşmıştı?

Demek ki bu yüzden bu kadar çok içmişti. Hepsi benim suçumdu. Eve yalnız dönmesine izin vermemeliydim. O zaman belki onların karşılaşmasına engel olabilirdim. Bugün onu biraz neşelendirmek için dışarı çıkarmıştım ama çevirisini yaptığım bir kitapla ilgili sorun çıkınca annemin yanından ayrılmak zorunda kalmıştım. Onu eve bırakmayı teklif etmiştim ama telaşımı görünce yalnız döneceğini söylemişti. Keşke ısrar etseydim ve onu ben eve bıraksaydım.

"Geçmişi unutmak bu kadar mı zor?" Babamın sesi yalvarır gibiydi. "Yıllardır gözlerinde küçük bir sevgi kırıntısı görmeyi bekliyorum ama tek gördüğüm bitmek bilmeyen bir nefret. Beni sevmek bu kadar zor mu? Beni sevmeyi denemedin bile!" Çektiği acı sesine öyle bir yansıyordu ki gözlerim doldu. O, annemi ne kadar çok seviyorsa annem, ondan bir o kadar nefret ediyordu.

Yukarı çıktığımda büyük bir gürültü duydum ve bir şeylerin kırılma sesi kulağıma geldi. "Seni nasıl sevebilirim? Hayatımı mahvettin!" Annem öfkeyle bağırdığında tekrar bir şeylerin kırıldığını işittim. "Ne şartlarda evlendiğimizi unutamam! Çoğu

zaman Ukde'ye baktıkça tek gördüğüm o gece başıma gelenler! Sence Ukde ne şartlarda dünyaya geldiğini bilse yine seni sever miydi?" Adımlarım, onların odasının önünde kendiliğinden durdu. Kapı açıktı ama odanın diğer tarafında oldukları için kapının birkaç adım önünde durduğumu görmüyorlardı. Beni durduran tek bir soru vardı: Annem bana baktığında hangi geceyi hatırlıyordu ve ne şartlarda dünyaya gelmiştim?

Son söyledikleriyle babamı gerçek anlamda korkutmuş olmalıydı ki "Ona anlatamazsın," diyen sesinden büyük bir panik vardı. "O bana dayanma gücü veren tek şey. Onu ne denli sevdiğimi biliyorsun, benden nefret etmesi beni öldürür," derken âdeta anneme yalvarıyordu. "Bana bunu yapma."

"Seninle neden evlendiğimi merak ediyor. Belki de artık gerçekleri bilmeli."

"Bunu yapamazsın. Beni düşünmüyorsan onu düşün! Ne hâle geleceğini hiç umursamıyor musun?"

"Umursadığım için bunca yıl sessiz kalıp senin gibi bir adama katlandım!" diye bağırdığında ağladığını boğuk çıkan sesinden anlamıştım. "Onu umursadığım için nişanlımın yakın arkadaşının bana tecavüz ettiğini ve beni hamile bıraktığını ona hiç anlatmadım!" Hıçkırdı. "Onu o kadar çok seviyorum ki nefret ettiğim bir gecenin meyvesi olduğunu ona anlatamıyorum!" dediğinde dudaklarımdaki acı dolu iniltim duyulmasın diye ellerimi dudaklarıma bastırdım. Başım döndü, gözlerim kardı ve her şey etrafımda dönmeye başladı. Her şey bir anda tepetaklak oldu.

Tecavüz...

O gecenin meyvesi...

Acı dolu nefesi içime çekmek istedim ama boğazımda oluşan kördüğüm, nefes almama dahi izin vermiyordu. Kulaklarımda *tecavüz* kelimesi çınlayıp dururken duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Ancak bu öyle bir şeydi ki, ne yenilir ne de yutulurdu. Bir donma anı yaşıyordum, hiç kıpırdayamıyordum. Yüzüme şiddetli bir tokat yemişim gibi kalakalmıştım. Yalancı cennetim gerçek yü-

zünü gösterip bir cehenneme dönüşürken kıpırdayamıyordum. O kadar çok sarsılmıştım ki kalbim patlayacakmış gibi atıyor, hızlanan soluk seslerim duyduğum tek şey oluyordu. Babam, anneme tecavüz etmişti. Çok sevdiğim babam, annemin tecavüzcüsüydü.

Ben tecavüzden doğan bir çocuktum.

Annem bana her baktığında hayatını bitiren, canını yakan ve ona en büyük kâbusu yaşatan o anı hatırlıyordu. Bana her baktığında tecavüze uğradığı o uğursuz günü hatırlıyordu. Benim varlığım annemi mutlu ettiği kadar ona unutmak istediği her şeyi hatırlatıyordu. Daha önce kendimden hiç bu kadar tiksinmemiştim. Ben de babamın günahının bir parçasıydım, değil mi? Annemin babama olan nefreti bir anda anlam kazanmıştı. Yirmi dört yıl boyunca ondan nefret etmekte o kadar haklıydı ki. Kimse tecavüzcüsünü affedip onu sevemezdi. Artık annemin neden babamı sevemediğini daha iyi anlıyordum.

Karşısındaki insan ne kadar değişirse değişsin, hiçbir değişim onun bir tecavüzcü olduğu gerçeğini değiştiremezdi. Babamın yıllardır annemi sevip ona iyi davranması yaptığı şeyi affettirebilir miydi? Hayır, bunun bir affı olamazdı. Sağlıklı hiçbir kadın, ona tecavüz eden kişiyi affedip ona âşık olmazdı. Babamla ilgili inandığım her şey öyle yıkılmıştı ki bu enkazın altından sağ çıkabilecek güçte olduğumu sanmıyordum. Ona olan sevgim ve güvenim bir anda derin bir hayal kırıklığına dönüşmüştü. Babam, arkadaşının nişanlısına göz koyan ve ona tecavüz eden biriydi. Ona yakıştıramadığım her şeydi.

Benim babam korkunç biriydi.

Beni seviyor olması veya onu sevmem, bir zamanlar olduğu kişiyi değiştirmiyordu.

"Ukde?" Babamın sesini duyduğumda gözlerimden süzülen yaşlarla başımı kaldırdım. Kapının önünde annemle birlikte duruyordu ama artık tek sorunları ettikleri kavga değilmiş gibi bakıyorlardı. Duyduğumu biliyorlardı. Islak gözlerim ve muhtemelen kireç gibi solan yüzüm her şeyi duyduğumu gösteriyordu.

Gözlerim babamın kahve gözleriyle buluştuğunda yoğun bir ızdırap gördüm. En büyük korkusunu benim gözlerimde yaşıyormuş gibi gözleri doldu. Bana yaklaşmaya kalkıştı ama geriye doğru attığım adımlar onu durdurdu. Omuzları çöktü, başını eğdi. İhtiyar gözleri, gözlerimde gördüğü tiksintiyle öyle bir sarsıldı ki güçlükle, "Üzgünüm," diyebildi. Üzgün olması geçmişte anneme yaptıklarını değiştirmeyecekti.

Gözlerimde gördüğü şeyler annemin ona olan nefretinden daha fazla canını yakıyor olmalıydı ki yaşlı yüzü kasıldı. Gözlerinden süzülen bir damla yaş, yüzündeki çizgilerin arasında kayboldu. "Ukde," demişti ki, "Sen korkunç birisin," dedim ağlayarak. Duyduklarımın etkisiyle omuzlarım sarsılarak ağlamaya başladım. "Baba, sen korkunç birisin."

Öne doğru atılıp, "Ukde, çok üzgünüm," diyerek koluma dokunmaya çalıştı ancak kulaklarımda şiddetle çınlayan silah sesiyle babamla aynı anda yutkunduk. Çenesi titrerken kaşları çatıldı, gözlerinden birkaç damla yaş daha süzüldü. Karşı karşıya dururken, "Baba," diye mırıldandım ama kısık sesimin onun kulaklarına ulaştığından emin değildim.

O kadar çok titriyordum ki sinir krizi geçiriyor olabilirdim. Damarlarımda acıyla karışık yoğun bir korku dolaşırken ıslak gözlerine baktım ve "Baba," dedim bir kez daha. Hıçkırdım. "Lütfen..." Niçin ona yalvardığımı bilmiyordum ama bir terslik vardı. O kurşun sesi tam arkasından gelmişti. Benim vücuduma girmemişti ama benim canımı yakıyordu.

Yaşadığı sarsıntı, en az gerçekleri öğrenmem kadar ağır ve sancılıydı. Birbiri ardına akan gözyaşlarıma baktıkça daha çok sarsıldı. Gözlerimde gördüğü korku, düşündüğümden daha büyük bir acıyı ona yaşattı. Gözlerime baktıkça ona dayanma gücü veren o sevgi yerine endişe görmesiyle, "Uk... Ukde," diye mırıldandı. Yutkundu, nefes alamadı, duvara tutunmadan ayakta bile duramadı. Bir şeyler oluyordu.

İkinci bir kurşun sesiyle ayaklarımın önüne düşünce, "Baba!" diye boğazım yırtılırcasına haykırarak dizlerimin üzerine yığıldım. Başını dizlerimin üzerine koyarken elime bulaşan kanla, "Baba!" diye öyle bir bağırdım ki acı dolu haykırışım evin her köşesinde yankılandı. Babam kanıyordu.

Başımı kaldırınca annemi gördüm. Annemi ve elindeki silahı. Kesik kesik nefes alıyordum, gördüklerimin dehşetiyle aklımı yitirebilirdim. Çığlıklarım ve feryatlarım boğazımı tırmalarken şoka girerek anneme baktım. "Sen... Ne yaptın?" Kelimenin tam anlamıyla şoktaydım ve yaklaşan krizi önlemesi için sadece bir an ona baktım. "Ne yaptın sen?"

Bulunduğumuz katta ölümcül bir sessizlik vardı. Babamın cesedinin tam önünde duruyordum ve annem de onun arkasındaydı. İkimiz de şoka girmiş bir hâlde, nefes dahi almadan öylece durmuş, birbirimize bakıyorduk. Böylesine bir anı hayatım boyunca ne ben yaşamıştım ne de o. Ellerimi saçlarıma geçirip, her bir telini yolup, 'Baba!' diye yeri göğü inleterek ona bakıyordum. Yanıma gelmesini, bana sımsıkı sarılıp babama hiçbir şey olmadığını söylemesini istiyordum. Aynı şeye onun da ihtiyacı varmış gibi donmuş bir hâlde bana bakarken benimle aynı beklentilerin içindeydi.

Acaba şu anda hangimiz daha kötü durumdaydı?

Hangimiz daha çok acı çekiyordu?

Ne o beni teselli edebildi ne de ben onu. Birbirimize transa girmiş gibi bakarken birbirimize yardım edecek durumda değildik. Bir süre sonra ilk gözyaşını dökerek benim aksime küçük bir yaşam belirtisi gösterdi. "İstemedim... Bunu yapmayı istemedim," diye mırıldandı arkaya doğru adımlar atarken. Sanki alkolün etkisinden yeni yeni sıyrılıyordu. Gözleri donuk bir şekilde bakarken kısık sesle hıçkırdı. "Onu vurmayı istemedim." Titreyen elini ağzına bastırarak hıçkırıklarına engel olmaya çalıştı. "Böyle olsun istemedim." Ne söylediğinin farkında olduğunu sanmıyordum.

Gözyaşlarına boğulurken elindeki silahı kafasına bastırıp, "Böyle olmasını istemedim!" diye bağırınca daha o ateş etmeden ayağa fırlayıp üzerine atladım. "Anne, yapma!" diye korkuyla bağırıp ikimizi de yere düşürdüm. Elindeki silahı alıp odanın içine fırlatırken ağlayarak, "Yapma," diyordum. Belki ona engel olmuştum ama hareketsiz bir şekilde yatan babamı kurtaramamıştım. Gözleri açık bir şekilde, nefes dahi almadan öylece yatıyordu.

Babam ölmüştü.

Annem onu öldürmüştü.

Günümüz

Geçmişte anneme yaptığı o iğrenç şeye rağmen babamın ölümüne sevinecek değildim. O benim babamdı. Bana hep iyi bir baba olmuştu. "Taner," diye mırıldandım. "Ben doğmasaydım bunların hiçbiri olmazdı." Annem bana hamile kalmasaydı babamla evlenmek zorunda kalmazdı. Cezaevine girmezdi, babam da mezarda olmazdı. Onları birbirine bağlayan bendim. Ben olmasaydım bütün bunlar yaşanmazdı.

Taner, araba ters kavşağa girip bir yük kamyonuyla burun buruna gelince, adını haykırarak attığım çığlıklar eşliğinde direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Ona bakınca başının direksiyonun üzerine düştüğünü gördüm. "Taner, uyan!" diye bağırıp direksiyonu tutmak için uzandım ama çok geç kalmıştım. Arabanın kontrolünü yitirip yoldan çıkmıştık. Gereken müdahaleyi yapıp arabayı durdurmak için zamanım olmamıştı. Bariyere çarpan araba uçuruma yuvarlandı. Her şey bir anda oldu. Durdurmak için hiçbir şey yapamadım.

İlk çarpışmada Taner'in hava yastığı açıldı. Emniyet kemeri camdan fırlamamıza engel oldu ama uçurumdan yuvarlanırken tüm o dehşeti hissettim. Uçurumda yuvarlanarak takla atan arabanın içinde korkuyu her zerremde hissettim. Bir an, sadece kısa bir an, daha önce hiç hissetmediğim bir hisle dolup taştım. Araba kayalara çarparak uçurumdan düşerken kanımın damarlarımdan çekildiğini hissedecek kadar farklı ve anlam veremediğim bir şey

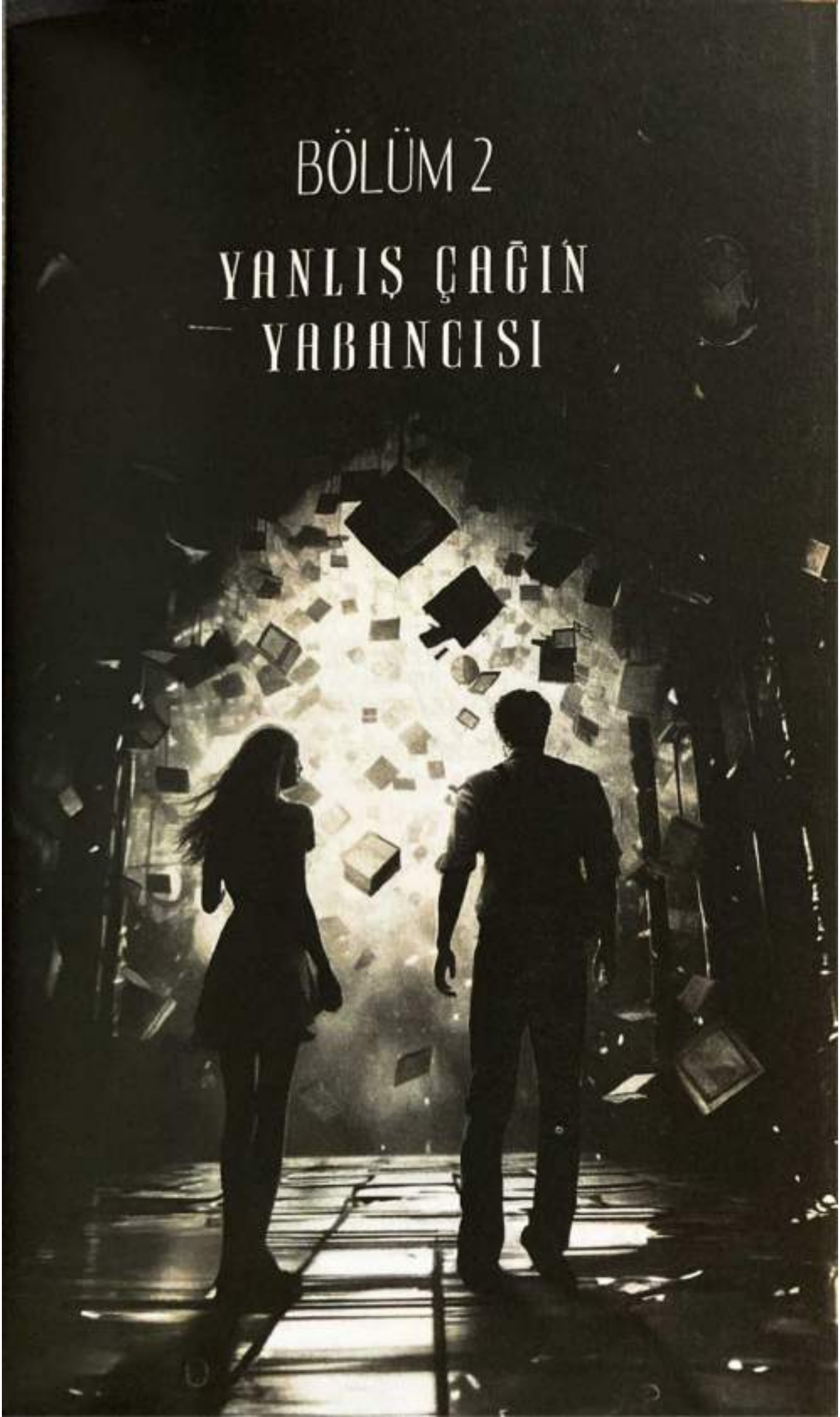
yaşadım. Sanki şeffaf ve can yakan bir bariyerin içinden geçmişim gibi gözlerimin önünde şimşekler çaktı. İliklerime kadar titrerken kulağımda şiddetli bir basınç hissettim. Siren seslerini andıran derin bir uğultuydu. Farklı bir frekansın acı dolu iniltisi gibiydi. Midem bulandı, ağzımda acı bir tat hissettim. Yaşadığım bu garip-lik sadece üç saniye sürmüştü. Her ne yaşadıysam sanki üç saniye içinde olup bitmişti.

Her çarpışmada arabanın içinde ters döndüğüm için sona yak-laştığımı biliyordum. Her bir darbe, bende daha büyük yaralar açtı. Acıdım, kanadım ve ölecek gibi oldum. Araba nasıl ve nerede durdu, bilmiyordum ama yuvarlanırken ben zaten bilincimi kay-betmiştim.

Bir gecede çok şey kaybetmiştim.

BÖLÜM 2

YANLIŞ ÇAĞIN YABANCISI

"Anne ve babamı kurtarma şansım olduğunu anladığımda kendi hayatımı ne kadar kolay gözden çıkarabileceğimi gördüm."

Kulağımda bazı anlamsız sesler vardı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama kendini tekrarlayan bir sesti. Kirpiklerim titreşirken gözlerimi açmakta güçlük çektim. Göz kapaklarım açılmamakta inat ettikçe uyanmak için kendimi daha fazla zorladım. Biraz uğraştırsa da gözlerimi açabildim ancak gözlerimi acıtan ışıkla tekrar kapatmak zorunda kaldım. Bir süre küçük hareketlerle gözlerimi açıp kapatarak ışığa alışmaya çalıştım. Nihayet gözlerimi tamamen açtığımda beyaz tavanla bakışıyordum. Başımı çevirmek istedim ama boynumda bunu yapmama engel olan kaba bir şey vardı. Sanırım boyunluktu. Bir yatakta sırtüstü yattığımın bilincindeydim ama kıpırdayamıyordum. Kıpırdamak şöyle dursun, doğru düzgün nefes bile alamıyordum çünkü ağzımdaki oksijen maskesi çok rahatsız ediciydi.

Bana ne olmuştu?

Kapının açılma sesini duyduğumda kulağıma bir kadın gülüşü geldi. "Ben de ona önce evlenmemiz gerektiğini söyledim." Gittikçe bana yaklaşan adım seslerini duydum. "Şekerim, evlenmeden önce onun gibi bir çapkınla görüşmeyi düşünmüyorum." Tepemde dikilen kadın gözlerimin açık olduğunu görünce afalladı. "Uyanmışsınız!" dedi coşkulu bir sesle. Tepkisine bakılırsa uzun süredir uyuyordum ama ne kadar uzun?

Kulağına yasladığı telefonu çekerken bana gülümsedi. "Doktor Bey'i çağırmalıyım," dedi ve gitti. Elindeki telefon bir dönemin meşhur telefonu *Nokia* mıydı? Şu tuşlu olanlardan? Belki de çarpmanın etkisiyle yanlış görmüştüm.

Çarpma!

Bana olanları hatırlayınca kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi irice açtım. Araba uçurumdan yuvarlanmıştı! Dün geceye dair tüm o çarpıcı görüntüler aklıma gelince nefes alışım hızlandı. Her saniyesi korkunçtu. Öylesine müthiş bir korkuyu hayatımda yaşamamıştım. Çarpmanın etkisi tahmin ettiğimden bile daha şiddetliydi. Öleceğimden çok emindim. Ölmeyi istemiştim. Belki ka-

zayı planlamamıştım ama o esnada ölmeyi istemiştim. Annem ve babama olanları hatırlayınca yaşam bir anda anlamını yitirmişti.

Annem ve babam aklıma gelince gözlerimden tekrar yaşlar akmaya başladı. Doktor ve az önceki hemşire içeri girdiğinde bile gözyaşlarımı durduramıyordum. Üzerime eğilen doktor bana bir şeyler söylüyordu ama aklım ne dediğini anlamayacak kadar kaybettiklerimle meşguldü. Aradan bir yıl geçmesine rağmen onların artık yanımda olmadığını bir türlü kabullenemiyordum. Ben onlara felaket getirmiştim, hem de her yönden.

Tecavüz.

Ölüm.

Hapis.

Bir senaryonun korkunç üçlüsü gibiydi.

Ben gerçekten ikisinin felaketi olmuştum. Babam ona tecavüz etmişti. Allah kahretsin ki bunu yapmıştı! Ne kadar kaçmaya çalışsam da gerçek buydu. Yıllar önce babam ona tecavüz ettiği için annem bana hamile kalmıştı. Nişanlısından ayrılıp babamla evlenmek zorunda kalmıştı çünkü hamileydi. O kadar korkmuş ve utanmış olmalıydı ki bunu kimseye anlatamamıştı. Belki de anlatmayı denemişti ama babam onu bir şekilde susturmuştu. Babam bunu yapacak kadar rezil biri olabilir miydi? Onu tehdit ve şantajla korkutup susturmuş olabilirdi. Arkadaşının nişanlısına göz koyup ona tecavüz etmişken neden daha fazlasını yapmasın ki?

Annemin benim için nelerden vazgeçtiğini artık daha iyi biliyordum. Kaçmayı bırakıp gerçeklerle yüzleşince onu anlamaya başlamıştım. Annem bu kirli sırrı Eflah ve Kenan amcadan saklamıştı. Özellikle de Kenan amcadan. Gerçekleri öğrenmektense annemin ona ihanet ettiğini düşünmek daha az canını yakardı. Bu yüzden annem gerçeği hep onlardan saklamıştı. Allah kahretsin, babam hepsine büyük acılar yaşatmıştı!

Ve buna rağmen ondan yeteri kadar nefret edemiyordum çünkü bir yıl öncesine kadar o benim biricik babamdı. Onunla ilgili

her şey korkunç bir kâbusa dönmeden önce en sevdiğim adamdı. Onu seviyordum. Yaptıklarına rağmen onu hâlâ seviyordum, kimse sevdiği birini bu kadar çabuk kalbinden çıkaramazdı. "Hâlâ şokta olmalı." Doktorun sesiyle dikkatimi güçlükle ona verdim. Gözyaşları yüzünden onu bulanık görürken, "Bana adınızı ve ailenizin isimlerini söyleyebilir misiniz?" diyordu. "Sizin için endişelenmiş olmalılar."

Dudaklarımdaki maskeyi çıkarınca serin hava içime nüfuz ederek canımı yaktı. Kurumuş dudaklarımı hareket ettirmek için kendimi zorladım. "Ne- Neyim var?"

Üzerime eğilmeyi bırakıp doğrulduğunda yüz ifadesi sıkkındı. "İki haftadır komadaydınız," dediğinde buz gibi suyun içine atlamış gibi irkildim.

İki hafta mı?

İki haftadır uyuyor muydum?

"Şanslısınız ki birileri arabanızı kayalıkların orada görmüş. Amatörce de olsa ilk müdahalenizi onlar yapmış. Uçurumdan yuvarlanan araba denizin içine düştüğü için uzun süre oksijensiz kalmışsınız. Hastanemize getirildiğinizde yaşam bulgularınız çok düşüktü." Başımı kıpırdatamadığım için tavana bakarken ıslak gözlerle onu dinliyordum. O kazadan kurtulduğuma inanamıyordum. Denize düşmek mi? Araba tepetaklak uçurumdan düşerken farların ışığı sayesinde kısa bir an aşağısını görme şansım olmuştu. Aşağıda hiç su yoktu. Su görmediğime emindim.

"Sağ kolunuzda ezilmeler tespit ettik, bacağınızda ise derin çürükler. Şu an için endişelenmenizi gerektiren bir durum yok. Her şey kontrol altında, yakında toparlayacağınıza eminim." Sadece ruhsuzca dinledim çünkü bana olanları umursamıyordum.

Doktor beni sağlığım hakkında uzun uzun bilgilendirdikten sonra asıl konuya geldi. "Bize kim olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Ukde."

"Peki, aileniz?"

"Necip ve Piraye Budak'ın kızıyım." Ne de olsa Sakarya'da bizi tanımayan yoktu. Daha doğrusu babamı çünkü başarılı bir iş insanıydı.

"Sanırım kaza esnasında kafanız karışmış olmalı," dediğinde üzerime eğildiği için yüzündeki garip ifadeyi görebiliyordum. "Necip Bey'in kızı olmanız mümkün değil."

"Yalan söylemiyorum, onun kızıyım."

"Sanırım ortada bir yanlış anlaşılma var. Yasin Bey'in oğlu Necip Bey'den bahsediyor olamazsınız, değil mi?"

"Tam olarak ondan bahsediyorum."

"Necip Bey evli bile değil ve bildiğim kadarıyla kendi yaşlarında bir kızı yok," dedikten sonra başını çevirip hemşireye baktı. "Kafa travması yaşıyor olmalı, bir süre gözlem altında tutalım." Asıl kafa travmasını bu adam yaşıyor olmalıydı. Ne demek evli bile değildi? Gökten zembille inmedim herhâlde! O herif benim babamdı. Belki de aynı kişiden bahsetmiyorduk. Babamı farklı biriyle karıştırdığı çok açıktı.

Gerekli kontrolleri yaptıklarında ruh gibiydim. Tek bir gecede hayatımız tepetaklak olmuştu. Babamın geçmişte yaptığı şey hayatımızın içine etmişti. Onun yüzünden uzun zamandır kimsesizdim. Annem ve babamın o kavgası, bize yaşanacak bir hayat bırakmamıştı. Gözyaşlarına boğulurken zavallı bir hâldeydim. Doktor ve hemşirenin teselli girişimleri hiçbir işe yaramıyordu. Anlamsız sözlerin bana bir faydası yoktu. Annem ve babamla bir daha asla eskisi gibi olamayacaktık.

Bir gecede sahip olduğum her şeyi yitirmişken bunu aşmanın bir yolunu bulmalıydım. Belki de bir terapiste gitmeliydim. İki haftadır hastanedeydim. Her şey kötü bir kâbus gibiydi. Yaşadığım bu trajedi en kötü kâbustan bile daha korkunçtu. Her şey nasıl da bir anda sarpa sarmıştı! Kayıplarımın hangi birine gözyaşı

dökeceğimi bilemiyordum. Kesik kesik ağlarken öylesine güzel bir günün nasıl böyle bir cehenneme dönüştüğünü anlayamıyordum.

Oysaki o gün hava çok güzeldi. Her yer ışıl ışıl ve canlıydı. O güzel havanın tadını çıkarmış, terasta vakit geçirerek uzun süre Eflah amcanın imzasını izlemiştim. Günün sonunda ise en sevdiğim yazar ve diğerleriyle yemek yemiştim. O gün her şey fazla güzeldi. Öyle güzel bir günün gecesi böyle sonuçlanmamalıydı. O Taner aptalı direksiyon başında uyumak zorunda mıydı? Taner... Tabii ya, Taner! Arabada yalnız değildim! O geceye dair anılarım gelmeye başladığında dehşete kapıldım. O aptal yüzünden kaza yapmıştık!

Peki, Taner'e ne olmuştu?

Ertesi Gün

Bir günümü daha hastanede geçirerek biraz toparlandım. Kazanın üzerinden toplamda iki hafta geçtiği için kazada aldığım tüm yaralar iyileşmeye başlamıştı. Ancak sağ omzum her hareketimde hâlâ çok acıyordu. Yatakta hangi yöne dönsem mutlaka acıyan bir yerim oluyordu. Açıkçası bu durum canımı yakıyor, nefesimi kesiyordu. Taner'i bulmuştum, direksiyon panelindeki hava yastığı sayesinde benden daha iyi durumdaydı. Suyun içine düşmek yerine doğrudan yere çakılsaydık eminim ki şimdiye çoktan ölmüştük. Taner de o kazada ciddi sayılacak yaralar almıştı ama ben iki hafta boyunca komadayken onun da yaraları iyileşmişti. Söylediğine göre, ikimizin de emniyet kemerini açıp beni suyun yüzeyine çıkaran oymuş. Daha sonra orada kamp yapanlar yardımımıza yetişip bizi sudan çıkararak bana suni teneffüs ve kalp masajı yapmışlar.

Bilinen bir gerçek vardı ki Taner'den daha çok su yutmuştum. Uzun süre havasız kalan ciğerlerim yüzünden beynime yeterli oksijen gitmediği için iki hafta komada kalmıştım. Bu tür durumlar genelde ölüm veya felçle sonuçlanırdı. Tek parça hâlinde uyanmam benim için gerçekten büyük şanstı. Ölümden dönmek bir şeyi anlamamı sağlamıştı. Annem ve babama olanlar yüzünden hayatımı kendime acıyarak geçiremezdim.

Hayat benim ne yaşadığımı umursamadan devam ediyorsa benim de artık silkelenip kendime gelmem gerekiyordu. Kendime acımaya son vermeliydim. Annemi ve babamı geri getiremezdim. Çok istesem de onları geri getiremezdim. Bu yüzden artık toparlanmamın zamanı gelmişti. Belki çok zor olacaktı ama buna alışmanın bir yolunu bulmalıyım. Onların yokluğuyla yaşamayı öğrenmeliydim. Buna mecburdum. Kabul etmek istemesem de bir yıldır ağır bir depresyondaydım. Artık uyanmamın zamanı gelmişti. Bu sonu gelmeyen buhrandan çıkmamın zamanı gelmişti.

Bir hemşire, doktorun talimatıyla dünden beri odamda egzersizlerimi yaptırıyordu. İki haftalık bir uykudan sonra uyuşan vücudumu bir şekilde açmalıydım. Hemşirenin isteği üzerine belimi sağa sola hareket ettirirken üzerindeki üniforma dikkatimi çekti. "Hep böyle mi giyiniyordunuz yoksa ben yeni mi fark ediyorum?"

Beni anlamayarak, "Nasıl?" dediğinde belimi esnetmeyi bırakıp üzerindeki şeyi işaret ettim. "Bu nedir?" Daha önce de üniforması böyle miydi? Yas tuttuğum için fark etmemiş olabilir miydim? "Neden böyle giyiniyorsunuz? Kep ve etekler eskide kaldı diye biliyordum."

Neyden bahsettiğimi anlamadığı için başını eğip üzerine baktı. "Hemşire kıyafetimden mi bahsediyorsun?" *Hemşire kıyafeti mi?*

Böyle hemşire kıyafetleri yıllar öncesinde kaldı diye hatırlıyordum. Üzerinde beyaz yakalı, kısa kollu, uzun bir gömlek vardı. Altına ise lacivert gömleğiyle aynı renkte düz bir etek giymişti. Lacivert üniforma eski yıllarda kaldı diye hatırlıyordum. Üstelik tepeden topladığı saçlarının üzerine taktığı beyaz kep de artık çağımızın üniformalarının bir parçası değildi. Hemşireler siyah, beyaz ve lacivert renklerdeki bu tarz üniformaları eski dönemlerde kullanırlardı. 2023'te böyle üniformalar kullanılmıyordu.

Kafam karışmış bir hâlde ona bakarken aynı kafa karışıklığıyla o da bana bakıyordu. "Sanki bir gariplik var," diye mırıldandım. Odamdaki şeyler bile çok tuhaftı. Yattığım karyola, alıştığım o konforlu yataklardan çok uzaktı. Burası bir hastane olabilirdi ama

yatakların daha rahat olması gerekmiyor muydu? Odamda iki çekmeceli bir komodin dışında hiçbir şey yoktu. Bir de tek kapılı kıyıtık bir dolap. Ne bir televizyon vardı ne de mini buzdolabı.

"Burası ne biçim bir hastane?" Dünden beri ağlayıp zırladığım için bütün bunları hiç fark etmemiştim.

Derdimin ne olduğunu anlamaya çalışan hemşire, "Burası bir devlet hastanesi, Ukde Hanım," dedi. "Bunu çoktan anladığınızı sanıyordum." Daha önce hiç devlet hastanesinde tedavi olmamıştım. Belki de bir gariplik yoktu, normali böyleydi.

"Ne zaman buradan çıkabilirim?"

"Tedavi ücretinizi ödedikten sonra." Ne yani, burada rehin mi tutuluyordum? Ayrıca devlet hastanesiyse ben niye para ödüyordum?

Paranın benim için sorun olduğunu mu düşünüyordu? Hepsini ödeyebilirdim. "Taburcu olmam için bir engel yok, değil mi?"

Beni onaylayınca rahat bir nefes aldım. "Lütfen taburcu olmak istediğimi doktoruma iletin. Gereken çıkış işlemlerimi yaptırmak istiyorum. Bu arada, eşyalarımın nerede olduğunu biliyor musunuz?" Arabanın içinde çantam ve telefonum vardı. Tüm kredi kartlarım çantanın içindeydi.

"Arabanızı denizden çıkardılarsa muhtemelen bir tamirci veya hurdalığa çekmişlerdir. Eşyalarınız konusunda bilgim yok." İç çekerek başımla onayladım çünkü eşyalarım konusunda benim de emin olmadığım çok şey vardı. Mesela otelden ayrılırken çantamı yanıma alıp almadığım gibi... O kadar sarhoştum ki çantamın arabada olup olmadığı konusunda emin değildim. Bu durumda yapılacak pek bir şey yoktu.

Hemşire odamdan çıkınca etrafıma baktım. Bir telefon bulmalıydım. Beni burada çıkarması için Eflah amcaya ulaşmalıydım. İki haftadır ortalarda olmamam onu endişeden deli etmiş olmalıydı. Ayrıca Taner hangi cehennemdeydi? Onu en son bu sabah odama geldiğinde görmüştüm. İki haftadır uyanmamı beklediği için sık

sık hastaneye gelip beni kontrol ettiğini söylemişti. Üstelik berbat görünüyordu. Hayır, sadece kazadan dolayı değil, sanki başka bir şeyler vardı. Emin değildim ama Taner'in gözlerinin ardında gördüğüm o korku ifadesi beni endişelendiriyordu. Benden bir şey sakladığına emindim. Sanki şey gibiydi... Dehşete kapılmış.

Konuşmamız gereken çok önemli bir şey olduğunu ama öncesinde kendimi toparlamam gerektiğini söylemişti. Yüz ifadesi şoke olmuş gibi görünürken benimle ne konuşacağını çok merak ediyordum. Taner'i aramak için bir telefona ihtiyacım vardı, bu yüzden küçük adımlarla odamdan çıktım. Üzerimde bana verdikleri o berbat elbise vardı. Yarım kollu, bisiklet yakalı, çiçekli bir elbise giymiştim. Ruh hâlimi yansıtmayan bu elbiseyi giymekten başka çarem yoktu çünkü benim için getirdikleri ikinci el kıyafetlerin hepsi içler acısıydı. Hastanede kıyafetlerini unutan hastalardan kalan kıyafetleri depoya kaldırıp benim gibi kimliği belli olmayan hastalara veriyorlardı.

Aslında kimliğim belliydi ama onlar kayıtlarda Ukde Budak diye birine rastlamadıklarını söylüyorlardı. Oysaki kimlik numaramı girdiklerinde tıbbi geçmişim tüm hastane kayıtlarında görünürdü. Yaşadığım kaza sonucu aklımın karıştığını düşünüyorlardı ama ben kim olduğumu iyi biliyordum. Bilgilerime ulaşamıyorlarsa bu onların yetersizliğinden kaynaklanıyordu.

Bal arısı gibi giydiğim sarı elbisenin rengarenk çiçekleri vardı. Kazanın trajedisiyle kanayan ruh hâlime uygun bir elbise değildi. Elbisenin uzunluğu ayak bileklerimin bir karış üstündeydi. Üstelik giydiğim düz taban babetler de hiç hoşuma gitmemişti. Moda ikonu değildim ama bunlar da giyilecek gibi değildi! Koridora çıktığımda etrafıma bakarak yürümeye başladım. Gördüğüm hemşirelerin beyaz yakalı lacivert üniformaları gerçekten çok kafa karıştırıcıydı. Neden üniformaları bu dönemi yansıtmıyordu ki?

Bankta gördüğüm bir hasta yakınına yaklaşıp, "Pardon," diyerek dikkatini çektim. "Telefonunuzu kullanabilir miyim?" Gözlerim elinde tuttuğu telefona kayınca, "Beyefendi, çok mu fakirsiniz?" dedim safça. "Bu tuşlu telefonlar tarihî eser oldu artık. O

ne ya, anteni bile var bunun. Bu şartlar altında o telefonu kullanamam ki."

Ağzı bir karış açılan adam önce elindeki telefona, sonra da bana baktı. "Kontörüm yok, zaten kullanamazsın."

"Kontör mü? Şey... Belli bir tarifeye abone olsaydınız bu tür sıkıntılar yaşamazdınız." Başımı çevirip etrafımdaki insanlara baktım. "Aranızda akıllı telefonu olan var mı?"

Kimse cevap vermedi.

"Yok mu?"

Yine kimse cevap vermedi.

"Herhangi bir telefonu olan var mı?"

Bir çocuk elinde tuttuğu telefonu salladı. "Babamın telefonu. O içeriden çıkana kadar yılan oyunu oynuyordum." Onun telefonu da tuşluydu. Sanırım tuşlu telefonların yükselişte olduğu bir yerdeydim.

On üç yaşlarındaki çocuğa doğru hareket ettim. "Telefonu kullanabilir miyim?"

"Babama sormam gerekir."

"Sadece bir arama, ücreti neyse babana öderim."

Telefonu bana uzatınca ona tebessüm ettim. "Teşekkür ederim." Taner'i aramak için telefonu biraz kurcaladım ama bu telefonları kullanmayı bilmediğim için yeniden çocuğa uzattım. "Ben numarayı söyleyeyim, sen ara, olur mu?"

Başını kaldırıp bana güldüğünde çilli yüzüne bakıp neden güldüğünü anlamaya çalışıyordum. "Abla, sen de hiçbir şey bilmiyorsun ya," diyerek alay etti. "Daha önce hiç telefon kullanmadın mı?" Benden küçük olmasına rağmen sesinde küçümseme vardı.

"Kullandım ama bunlardan değil." Elindeki telefona bakıp yüzümü buruşturdum. "Tuşlu telefon mu kaldı? Hangi çağda yaşıyoruz, Allah aşkına!"

Babasının özel eşyasına hakaret etmişim gibi telefonu kendine doğru çekti. "Bu telefon son çıkan modellerden."

Kahkaha attım. "Akıllı telefonlardan haberin yok sanırım. O telefon 90'lara ait."

Ellerini beline koyup, "Ee, ne olmuş?" dedi asabi bir tavırla. "Zaten 90'larda değil miyiz?"

"Tabii ki değiliz. Daha hangi yılda olduğumuzu bilmiyorsun." Acaba kafadan hasta falan mıydı? Hastanede olduğuna göre öyle olmalıydı.

Hırçınlaşarak, "Ben biliyorum ama belli ki sen bilmiyorsun!" diye çemkirdikten sonra beni bırakıp gitti. Bari telefonu kullanmama izin verseydi!

Buradakilerle vakit kaybetmek yerine telefon ihtiyacımı karşılamak için aşağıya indim. Sağ kolum henüz tam olarak iyileşmediği için yürürken elimden geldiğince kolumu hareket ettirmemeye çalışıyordum. Resepsiyona doğru yaklaşıp, "Telefonu kullanabilir miyim?" dedim. Hastane personellerinin lacivert üniformalarına takılmadan duramıyordum.

Resepsiyona bakan hemşirenin bana uzattığı kablolu telefona garip gözlerle baktım. "Şaka gibi bir yer." Homurdanarak telefonu kulağıma yaslayıp tuşlara basmaya başladım. Taner'i aradım ama duyduğum tuhaf seslerle, "Pardon," diyerek hemşirenin bana bakmasını sağladım. "Lütfen söylediğim numarayı arar mısınız?" Ben bu telefonun dilinden anlamıyorum. *Dıt dıt* sesleri çıkarıp duruyordu.

Telefonu kapattı, sonra kaldırıp tekrar kulağına yasladı. "Şimdi arayın." Başımı sallayıp Taner'in numarasını tuşladım. Geri çekilip hemşireyi beklemeye başladım. Telefon kulağındayken bir süre hareketsiz kaldı ama daha sonra, "Doğru numarayı aradığınıza emin misiniz?" dedi. "Hat düşmüyor."

Tekrar Taner'in numarasını tuşladım ama değişen bir şey olmadı. Belki de kaza esnasında telefonu bizimle birlikte suyun dibini

bulmuştu. Birkaç yakınımı aradım ancak hiçbirine ulaşamadım. Son çare olarak Eflah amcayı aradım fakat hemşire her defasında, "Hat düşmüyor, numara yanlış olmalı," dedi. Birine bile ulaşamamak canımı sıkmıştı. Neden hiçbirine ulaşamıyordum?

Suratımı asarak tam resepsiyondan ayrılacaktım ki telefonun yanındaki küçük radyoda yapılan yayın dikkatimi çekti.

"Bakanlar sessizliğini korurken Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel yaptığı açıklamada..." Duyduğum isimle devamını dinleyemedim çünkü olduğum yerde kalakalmıştım. *Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel* mi demişti?

Neler oluyordu?

"Şey..." Biraz ürkerek hemşireye baktım. "Radyodaki bu yayın eskiye mi ait?"

Göz ucuyla radyoya bakıp başını kaldırdı. "Bugüne ait."

"Mümkün değil." Neler olduğunu anlamaya çalışırken kadına aptalmış gibi bakıyordum. "Günümüzün yayını olsaydı Süleyman Demirel yerine Erdoğan'dan bahsederdi. Cumhurbaşkanımız o."

"Hanımefendi, siz iyi misiniz? Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel."

"Bir yanlışınız olma-" demiştim ki beyaz yakalı lacivert üniforması bir kez daha dikkatimi çekince sertçe yutkundum. Tuşlu telefonlar, garip üniformalar, Süleyman Demirel... Hadi canım! "A- Acaba..." dedim sesim kısılırken. Bu soruyu sormak mı daha zordu yoksa ne cevap alacağımı bilmemek mi? Yine de cesaretimi toplayıp sordum: "Hangi yıldayız?"

Bir süre bön bön suratıma baktı ama daha sonra beni dehşete düşürerek, "1998," dedi.

Siktir!

İlk birkaç dakika hiç kıpırdamadan kadına bakıp durdum. Söylediği şeyin kabul edilir hiçbir yanı olmadığı için bir akıl hastasına bakar gibi ona baktığıma emindim. "Güzel şaka." Gülmeye

çalıştım ama bunu komik bulmadığım için gülemedim. Yanındaki arkadaşına baktım. "Hangi yıldayız?" O da aynı cevabı verip, "1998," deyince gözlerimi devirip oradan uzaklaştım. Arkadaşının yersiz şakasını desteklemek zorunda değildi. 1998'miş, hah! Yok, daha neler! Bu insanlar kapalı alanda uzun süre kalmaktan çıldırmış olmalıydı.

Merdivene doğru yürürken yanımdan geçen birini durdurdum. "Hangi yıldayız?"

Bu adam da, "1998," deyince kaşlarımı çattım. Acaba hemşirelerle yaptığım garip konuşmayı duyduğu için mi böyle söylemişti? Bu insanların derdi neydi?

Üst kata çıkıp arkama baktım. Hemşire ve o adam yoktu. Pekâlâ, şimdi doğruluğu net bir cevap alabilirdim. Sesimi yükselterek koridordaki insanlara, "Bakar mısınız?" diyerek hepsinin bana dönmesini sağladım. "Biz hangi yıldayız?"

Doğru cevabı şimdi alabilirdim.

Birkaç kişiden aynı anda, "1998," diye bir cevap çıkınca ayağımın altındaki zemin kaymaya başladı. Başımdan aşağıya buz gibi sular dökülürken kalbim patlayacakmış gibi hızlanmaya başladı. Boğazımdaki düğüm nefes almamı güçleştirirken her şey etrafımda dönmeye başladı. Hepsi aynı anda aynı yalanı söyleyemezdi, değil mi? Etrafım kararmaya başladığında dudaklarımdan çıkan acı dolu iniltiyi kontrol edemedim. Tuşlu telefonlar, beyaz yakalı lacivert üniformalar, Süleyman Demirel... Siktir! Yaşadığım şoktan dolayı yere yığılıp bilincimi kaybettim.

1998 mi?

Siktir!

"Size söylüyorum, ben deli değilim!" Doktor ve hemşirelere bağırırken onları deli olmadığıma ikna etmeye çalışıyordum.

"Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın döneminden çıkıp nasıl geriye giderek Süleyman Demirel'in dönemine geldim? Bana ne yaptıysanız derhâl düzeltin!" Bağırarak elimdeki yastığı onlara fırlattım. "Nasıl yirmi beş yıl geriye gidebilirim? Süleyman Demirel'den sonra daha Ahmet Necdet Sezer ve Abdullah Gül var. Onlardan sonra Erdoğan cumhurbaşkanı oluyor. Alın, bu da sıradaki seçimler için size *spoiler* olsun!" diye çıldırmış gibi bağırdım.

Deli olduğumu düşünüyorlardı.

Deli değildim.

Asıl deli olan onlardı.

Doktorum benim için endişelenerek, "Sakin olun," demişti ki sinirden ağlamaya başladım. "Sakinim ben!" Yatağın üzerine yığıldığımda yıpranan akıl sağlığım yüzünden hıçkırarak ağlıyordum. "Burada bana her ne yapıyorsanız kesin şunu. Evime gitmek istiyorum artık." Yirmi beş yıl öncesine nasıl gelebilmiştim? Akıl sır erdiremediğim bir şeyi kabul etmemi bekliyorlardı. Ne yani, iki haftadır kendi zamanımda değil miydim?

Çekirge gibi zamanda geriye zıplamadım ya!

Taner'in kapıdan girdiğini görünce aceleyle, "Taner, burada neler olu-" demiştim ki kolumda ince bir sızı hissederek inledim ve başımı çevirdim. Kahrolası doktor, beyaz önlüğünün cebinden çıkardığı iğneyi koluma saplamıştı. Yatağa yan pozisyonda düştüm. Uykuya dalmadan önce içimden ona küfrediyordum. Adam şeker çıkarır gibi önlüğünün cebinde şırınga çıkarıyordu. Ben sakinleşmek değil, mantıklı açıklamalar duymak istiyordum. Burada olan hiçbir şey normal değildi. Hepsi çıldırmış olmalıydı ve bu gidişle beni de çıldırtacaklardı.

1998'de olduğumu söylüyorlardı.

Bu delilikti.

Ertesi Gün

Dünden beri bana sakinleştirici ilaçlar verip kontrolden çıkmama engel olmuşlardı. Onlar için gelecekten geldiğimle ilgili söylediğim şeyler saçmalıktı, benim içinse 1998'de olmam saçmalıktı. Daha fazla ilaçlarla uyuşturmasınlar diye 2023'ten bahsetmeyi bırakmıştım. Sanki hep 1998'deymişim de kaza yüzünden aklım karışmış gibi davrandım çünkü beni bir akıl hastanesine kapatmalarından korktum. Verdiği sakinleştiricileri aldım ve duymak istedikleri şeyleri söyledim. Fakat kendi araştırmamı yapmak için sık sık odamdan çıkarak hastanede hangi hastaya denk gelsem kulağına fısıldayıp hangi yılda olduğumuzu sordum.

Doktor ve hemşirelere yakalanmadan burada gördüğüm hastalara hangi yılda olduğumuz, cumhurbaşkanının kim olduğu, akıllı telefonları bilip bilmedikleri gibi şeyler sordum. Bunun gibi 2023'e ait birçok soru sorup durmuştum ancak cevapların tümü 1998'le ilgiliydi. Taner de her defasında benzer şeyler söyleyince bir süre sonra gerçek anlamda 1998 yılında olduğuma ikna oldum. Benim için en zoru bunu kabullenmekti. Kabullenmek en zoruydu ve hâlâ kabullenmiş değildim. Evet, artık 1998 yılında olduğumu biliyordum ama bununla ilgili kabullenemediğim çok şey vardı.

Bu nasıl olabilirdi?

Kaza anına dönüp o gece yaşadığım her şeyi başından sonuna kadar defalarca düşündüm. Ne olduysa o gece olmuştu. Uçurumdan düşerken çok garip bir şey hissetmiştim. Sadece üç saniye sürmüştü ama çarpmanın şiddetiyle takla atan arabanın içindeyken bir şeyler hissetmiştim. Yaşadığım o acıya rağmen farklı bir frekansın şiddetli basıncını her zerremde hissetmiştim. O üç saniyelik zaman diliminde bir solucan deliğinden geçmiş olmalıydım.

Ah, siktir!

Bu başlı başına delilikti.

Uçurumdan düşerken hissettiğim şeyle ilgili olmalıydı çünkü aklıma başka hiçbir açıklama gelmiyordu. Solucan deliği dedikleri

şeyin gerçekte var olduğunu bile daha yeni öğreniyordum. Hadi ama, çılgınlıktı bu! Bu sabah hastaneden taburcu olmuştum. Hastane ücretimi Taner ödemişti. Kıyamam, ben komadayken o da hastane masraflarımı ödeyebilmek için hamallık yaparak gereken parayı temin etmeye çalışıyormuş. 1998'de olduğumuzu öğrendiğimde onun desteğiyle bunu bir şekilde kabullenmiştim ama o, bunu öğrendiğinde bununla tek başına yüzleşmek zorunda kalmıştı. O an onu teselli etmek için yanında değildim çünkü komadaydım.

Hastaneden çıktığımızda kendi zamanımıza dönmenin bir yolunu bulmak için Taner ile kaza yaptığımız o yere gelmiştik. O gece sarhoş olduğumuz için hangi yola girdiğimizi veya kazayı nerede yaptığımızı bilmiyorduk. Bu yüzden önce karakola gidip bilgi edinmiştik. Her karakol, bölgesine yakın olan yerlerde yaşanan kazaların kaydını tutardı. Ayrıca Taner ifadesini vermiş olsa da ben henüz kazaya dair ifade vermemiştim. Bunun için kendimi toparlamamı bekliyorlardı. Taner'in onlara verdiği ifadenin aynısını verdim. Adım dışında hiçbir şey hatırlamadığımı, kaza esnasında hafızamı kaybetmiş olabileceğimi ve olay yerine gidersem belki bir şeyler hatırlayacağımı söylemiştim.

Aynı kazada, aynı anda hafızamızı kaybetmemiz onlar için çok şüpheli bir durumdu ama yaşanan olay herhangi bir ölümle sonuçlanmadığı için bunun çok fazla üzerinde durmadılar. Uğraşacak daha önemli vakalara sahipken iki keşin saçmalıklarıyla uğraşmak istemediler. Keş değildik ama sarhoşken araba kullanıp denize uçtuğumuz için onlara göre öyleydik. Bu yüzden görgü tanıklarının verdiği ifadeden kaza yerinin nerede olduğunu bize söylemişlerdi.

Merkezin dışında, dağlık bir yoldaydık. Bariyerin yanında durup, "Buralarda bir yerde kaza yaptık ama şuna baksana, bariyerlerde hiç hasar yok," diye mırıldandım. "O gece arabanın bariyeri parçalayarak uçurumdan düştüğüne yemin edebilirim."

Yanımda durup aşağıya baktı. "Burası bizim zamanımızda çok kullanışlı bir halk sahili ama şuraya bak." Eliyle aşağıdaki denizi

gösterdi. "Sular ne kadar da yüksek. Burası henüz bir sahile bile dönüşmemiş."

"Küresel ısınma." Gözlerimi irice açarak başımı hızlıca salladım. "Bu sayede kurtulduk. Yirmi beş yıl sonraki küresel ısınma henüz bu zamanda yok. Bizim zamanımıza kadar aşağıdaki sular çekilecek ve orası bir sahile dönüşecek. Düşerken aşağıda gördüğüm tek şey kayalıklardı çünkü kendi zamanımızdaydık ama solucan deliğinden geçtik ve suların henüz çekilmediği bu zamana geldik. Bu sayede kayalıklara çarpmak yerine denize düşerek kurtulduk." Solucan deliğinden geçmek bir nevi hayatımızı kurtarmıştı.

Taner bariyerlere tutunarak gözlerini kısıp uçurumdan aşağı baktı. "Acaba buradan atlasak kendi zamanımıza döner miyiz?"

"Zamanda geriye geldiğimiz için talan ettiğimiz bariyerlerde hiçbir hasar yok. Demek istediğim, hasar yoksa tam olarak hangi bariyerden atlayacağımızı bilemeyiz. Aradığımız solucan deliğini es geçmek ihtimaller arasında. Ve en önemlisi, aradığımız solucan deliğinden geçtiğimizde bizi bekleyen şeyin ne olduğu." Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Ölüm."

Sertçe yutkunduğunda başımı salladım. "Solucan deliğini ıskalamadan bulmak yüzde bir ihtimal ama oradan geçersek ölürüz." Elimle aşağıdaki denizi gösterdim. "Bizi kurtaran su, kendi zamanımızda yok." Bu noktadan atlayıp, solucan deliğini bulup kendi zamanımıza geçsek bile ölürüz. Yirmi beş yıl sonrasında sular çekildiği için doğruca kayalıklara çarpıp parçalanırız. Bu, göze alabileceğimiz bir risk değildi.

Kabul etmek istemesem de zamanın bu bölümünde kapana kısılmıştık.

Ölümle sonuçlanmayan bir çıkış olmadığını anlayınca çaresizlik içinde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Peki, ne halt edeceğiz?" diye bağırdı sinirlenerek. "Ait olmadığımız bir zamanda kalıp burada yaşamaya mı çalışacağız? Siktir, saçmalık bu!" Yumruğunu bariyere sertçe geçirdi. "1998'de, yani zamanın bu

bölümünde ben henüz altı yaşımdayım! Kendimle karşılaşırsam ne olacak? Bu koskoca bir saçmalık!"

Çaresizlik içinde nefesimi koyuverdim. "Ben zamanın bu bölümünde henüz doğmadım bile," dedim kısık bir sesle. "10 Mayıs'ta değil miyiz?" Acı dolu bir iniltiyle yüzümü buruşturdum. "Annemin bana hamile kalmasına daha üç ay var. Ne zaman içse 9 Ağustos'tan nefret ederek bahsederdi. Geçen yıla kadar bu tarihin onun için ne ifade ettiğini hiç anlamadım." Gözlerime yaşlar dolarken burnumun direği sızladı. "Sanırım bana hamile kaldığı günden bahsediyordu."

Buz kesti. "Yani babanın ona..." devamını getiremedi çünkü bunu sesli söylemek hiç kolay değildi. Islak gözlerle başımı sallayarak onu onayladım. 9 Ağustos, babamın anneme tecavüz ettiği gündü. Benim ise ana rahmine düşeceğim gün. Aklıma gelenlerle kanım dondu, vücudum buz kesti.

Annemin bana hamile kalmasına daha üç ay vardı.

Ya bana hamile kalmazsa?

Bunu değiştirebilirdim! Babamın, anneme tecavüz etmesine engel olursam o zaman annem onunla evlenmek zorunda kalmazdı. Aklıma düşen çılgın fikirle buz kestim. Her şeyi değiştirme şansım vardı. Eğer annem bana hamile kalmazsa Kenan Bey ile olan nişanını bozmaz ve babamla evlenmezdi. Babamın karısı olmazsa ikisi yirmi beş yıl boyunca birbirlerine işkence edip o trajediyi yaşamazlardı. Taner bakışlarımdan ne düşündüğümü anlamış olmalıydı ki "Siktir!" dedi sert bir sesle. Bunu onaylamadığını göstermek için kaşlarını çattı. "Saçmalama, bu bir intihar!" Evet ama denemeye değerdi. Geleceği değiştirmek mümkün olabilir miydi?

Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Aklımdan geçenler yüzünden beynimde şimşekler çakmaya başlamıştı. "Bunu yapacağım," diye mırıldandım şaşkınca. Belki de burada olmak sandığım kadar kötü değildir.

Annemi ve babamı kurtarabilirdim.

Anneme sevdiği adamla bir gelecek verebilirdim.

Babamı o mezardan kurtarabilirdim.

Tecavüze engel olabilirdim.

Taner sinirlenerek kolumu sertçe tuttu. Yüzü seğirirken, "Yok olursun!" diye bağırarak beni sarstı. "Kendi doğumuna engel olursan silinirsin lan!" Biliyordum ama buna değerdi. Canımdan çok sevdiğim iki insanı kurtaracaksam buna değerdi.

Bunun karşılığında varlığımı yok etmem gerekecekti ama sorun değildi, bunu yapacaktım. "Beni vazgeçiremezsin." Kararlı gözlerle ona bakarken dudaklarım titredi, gözlerimden birkaç damla yaş süzüldü. "Son bir yılımı olanların üstesinden gelmeye çalışarak geçirdim ama hiçbir şeyin üstesinden gelebildiğim yok."

"Ukde, kendine gel! Bu delilik!"

"Asıl delilik engel olmak yerine buna seyirci kalmak olur!" Kolunu iterek ondan uzaklaştım. "Sen benim ne yaşadığımı bilemezsin! Ben bir yıldır babamın o son bakışıyla yaşıyorum. Gördüğü son yüz bendim. Baktığı son gözler bana aitti. Ölmeden önce babamın gözlerini gördüm. Çaresizliğini, benden af dileyen sessiz yakarışını ve daha birçok şeyi onun gözlerinde görürken onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadım."

Daha fazla dayanamayıp dizlerimin üzerine düşerken omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. "Babam için hiçbir şey yapamadım. Yaptığı şey kabul edilemez ama o benim babam." Babam affedilmez şeyler yapmış olabilirdi ama bana her zaman iyi bir baba olmuştu. İstesem de onu bir kalemde silemezdim.

"Ve annem..." dedim gözyaşları içinde. "Onu hapiste ziyaret edemiyorum ama bunun sebebi babamın katili olması değil." Başımı yere eğip kesik kesik hıçkırmaya başladım. "Kendimi böyle kandırıyorum ama ondan kaçmamın nedeni bir katil olması değil. Ben onun karşısına çıkmaya bile utanıyorum! O gece söyledikleri aklımdan hiç çıkmıyor. Bana her baktığında nasıl hissettiğine dair söylediği o şeyleri unutamıyorum!" Annem yirmi beş yıl boyunca

bana her baktığında hayatının en kötü gününü hatırlayıp durmuştu. Ona nasıl hissettirdiğimden habersiz, eteğinin dibinden hiç ayrılmamıştım.

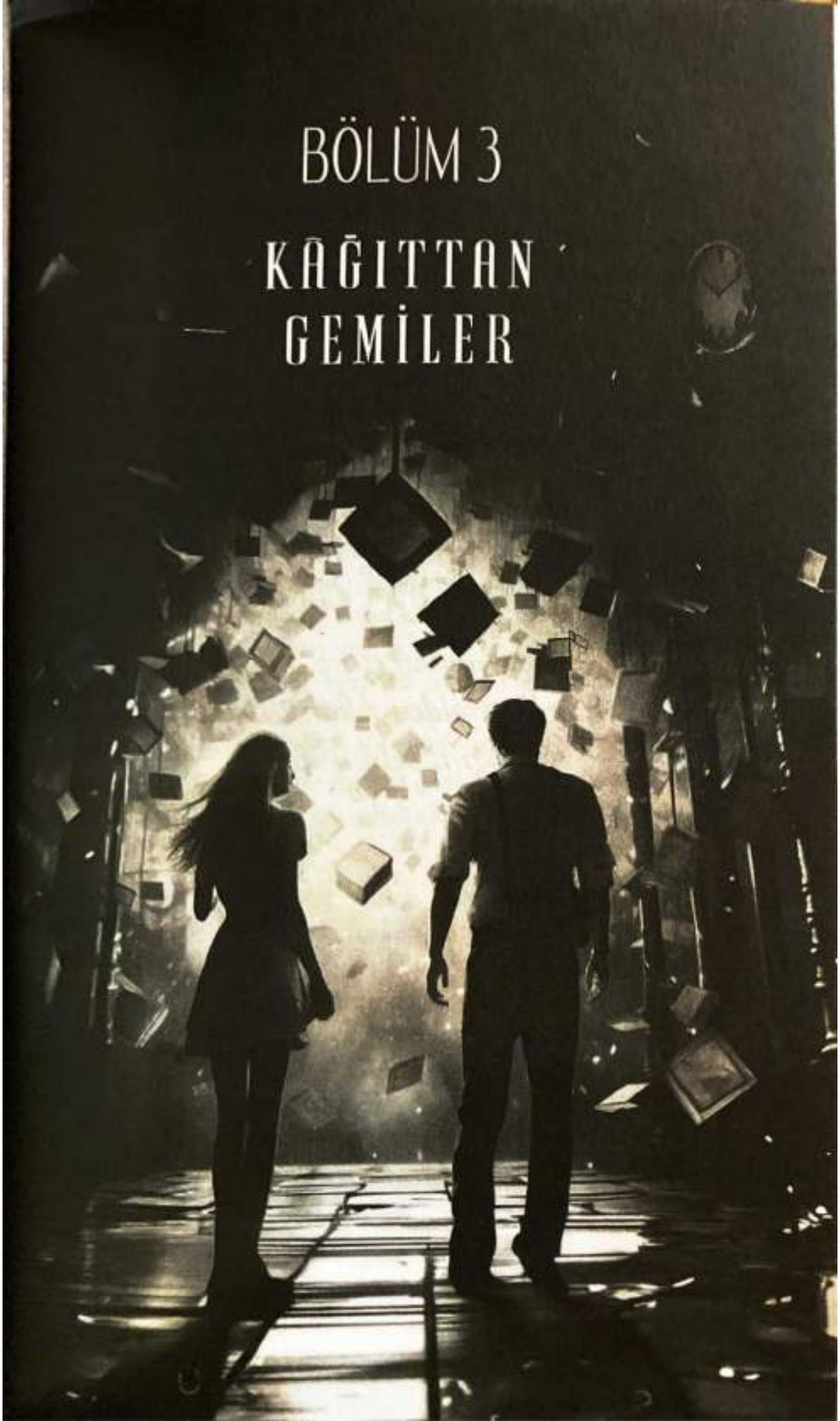
Sadece annemi değil, babamı da kurtarma şansım vardı. Annemin tecavüze uğramasını engelleyip kendi varlığımı silerek geleceği değiştirecektim. Arkamda bıraktığım gelecek, korkunç bir trajediden ibaretti. Orada beni bekleyen hiçbir şey yoktu, yani beni hayatta tutacak hiçbir şey kalmamıştı. Annem ve babamın acısıyla yaşamaktansa onlara güzel bir gelecek bırakarak kendi varlığımı silecektim.

Tecavüzden doğan bir çocuk olmaktansa hiç doğmamayı yeğlerdim.

Ne yapacağımı artık biliyordum.

BÖLÜM 3

KAĞITTAN GEMİLER

"Kendi zamanımdan çıkıp senin zamanına geldiğimde kontrolden çıkan ilk şeyin kalbim olacağını bilmiyordum."

1998'in iklimi, günümüze göre daha temiz olduğu için mayıs ayında olmamıza rağmen hava insanın bazen üşümesine neden olacak kadar soğuktu. Öğlenleri bu kadar soğuk değildi ama sabah erken saatlerde ve akşamları soğuktu. Bunu anlamamın nedeni akşamüzeri, serin bir havada Taner ile kendimize kalacak bir yer aramamızdı. Sahip olduğu son parayı, rezil bir pansiyonda bize oda kiralamak için harcamıştı. Ne yazık ki iki oda kiralayacak kadar paramız yoktu, bu yüzden aynı odada kalmıştık. Ben leş gibi kokan berbat karyolada uyurken o da yere çarşaf serip sert zeminde uyumuştu. Bu duruma çok üzülmüştüm ama tek kişilik karyola onun iri ve kaslı vücudunu alacak kadar geniş değildi.

Tüm gün beni verdiğim karardan döndürmeye çalışmıştı ama bu konuda ne kadar kararlı olduğumu görünce bir süre sonra hiç istemese de kararıma saygı duymak zorunda kalmıştı. Onun rızası olsa da olmasa da tecavüze engel olacağımı bildiği için kabul etmekten başka şansı kalmamıştı. Kaldığımız pansiyon, alıştığımız o lüks otellerde olduğu gibi yiyecek servisi sunmuyordu ya da bir restoranı yoktu. Elimizde kalan son parayı kalacak yere kullandığımız için ikimiz de dünden beri hiçbir şey yememiştik. Sabaha kadar açlıktan kıvranıp durmuştuk çünkü üzerimizde tüm günün açlığı vardı. Bu yüzden Taner sabaha karşı uyumuşken ben erkenden odadan çıkmıştım.

Bizim için yiyecek bulmalıydım. Taner hastane masrafımı ve pansiyon parasını karşılamak için şu zamana kadar hamallık yapmıştı. Ben de en azından bizim için yiyecek bir şeyler bulmak istiyordum. Kendimi işe yarar hissetmek istiyordum çünkü ona yük olmak kötü hissetmeme neden oluyordu. "Acaba buradaki paralar nasıl?" Buradaki para birimi bile günümüzdekinden çok farklıyken nasıl ayak uyduracağımı bilmiyordum.

Lira, milyon veya buna benzer bir şey miydi? Hiç fikrim yoktu çünkü ben TL'nin olduğu dönemden gelmiştim. Burada hangi paraya nasıl hitap ettiklerini henüz bilmiyordum. Öğrenip ayak uyduracak zamanım da yoktu çünkü burada sadece üç ay kalacaktım. Üç ay dayansam yeterdi.

Kredi kartı geçiyor muydu? Aklımda deli sorular...

Üzerimde yine o yazlık sarı elbise vardı çünkü bundan başka hiç kıyafetim yoktu. Sabahın erken saatlerindeki bu serin havada beni sıcak tutacak bir hırkam bile yoktu. Çiçekli sarı elbisenin içinde tir tir titreyerek evime gelebilmiştim. Evimiz Sakarya, Karasu'da olduğu için buraya kadar yürüyerek gelmek beni biraz uğraştırmıştı. Bu evde babam yaşadığı için içeri girip öylece karşısına çıkamazdım. Sadece görmek istemiştim. Evimi hatta şansım varsa babamı uzaktan görmek istemiştim ama büyük ihtimalle henüz uyanmamıştı. Yalının bahçe kapısının önünde durunca iç çektim. "Buraya bir yabancı gibi gelmek de varmış kaderde." Şaka gibi bir şey yaşıyordum.

Ev son gördüğüm hâlinden çok farklıydı. Babamın sonradan atölye ve yeni odalar için yaptıracağı ek bina henüz yoktu. Çoğu şey ben doğduktan sonra yapılacaktı. İç çektim. "Bunu yaşadığıma inanamıyorum."

Yalının benden önceki hâli gözlerime biraz garip geldi. Rengi bile farklıydı. Fildişi duvarlara ve kiremit rengi kepenklere alışık olmadığım için biraz yadırgamıştım. Belki de benim zamanımdaki hâliyle kıyasladığım için tuhaf geliyordu. Zamanın bu döneminde suç oranı daha az olmalıydı ki bahçemizdeki güvenlik kulübesi, olması gereken yerde değildi. İçeri giren insanları kontrol eden güvenlik görevlisi de yoktu. Kameralar bile henüz takılmamış gibiydi. Beni durduracak veya sorgulayacak kimse olmayınca rahatlıkla bahçe kapısından içeri girdim. Herkes uyuyordu, henüz güneş bile doğmamıştı.

"Kendi evime girerken de izin isteyecek değilim herhâlde!" Böyle diyordum ama yakalanırsam onlara kim olduğumu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Zile basıp insanları uyandırmak yerine bahçede gezinmeye başladım. Babam öldükten ve annem hapse girdikten sonra bir daha yalıya girememiştim. Çocukluğumun geçtiği eve bir yıl boyunca adımımı atamamıştım. Babama mezar, anneme hapis olan bu eve

girmeye cesaretim olmamıştı. Bir yıl sonra babamın içeride, annemin de doğduğu evde uyuduğunu bilerek huzurlu bir şekilde bahçede gezindim. Annemin henüz bu evde yaşamadığını bildiğim için mutluydum. Bu evin gelini olmasına daha üç ay vardı. Bu evden nefret etmişti, babama ait olan her şeyden nefret etmişti. Belki de ona babamı hatırlattığım için çoğu zaman benden bile nefret etmişti.

Planım anneme yakın olmaktı ama bu süreçte babama da yakın olmalıydım. Onun ne kadar yakınında olursam gideceği yerleri, kendine ait özel alanları ve aklında geçen şeytanlıkları daha iyi bilirdim. Onu o kadar iyi tanımalıydım ki anneme nerede tecavüz edeceğini kestirmeliydim. Bu iğrenç şeyin 9 Ağustos'ta yaşanacağını biliyordum ama yerini ve saatini bilmiyordum. Bunu önlemek için babama bir nefes kadar yakın olmalıydım.

Babamı hırslarından, annemi de babamdan korumanın tek yolu buydu.

Bahçedeki çiçekler göz kamaştırıyordu. Manolyalar, leylaklar, hercai menekşeler, süsen, şakayık, gül ve daha fazlası... Bahçemiz tıpkı hatırladığım gibiydi: Bir cennet gibi. Yirmi beş yıllık hayatımda, ilkbaharda açan en güzel çiçekler hep bizim bahçemizde olurdu. Babam çiçekleri sevdiğinden bahçeyle ilgilenmesi için hep en iyi bahçıvanlarla çalışırdı. Bahçede biraz yürüdüm, sonra da süs havuzunun kenarına oturdum. Soğuk, beyaz mermer üşümeme neden olurken çoğunlukla kuşların su içmek için geldiği çeşmenin küçük havuzuna elimi uzattım. Parmaklarımı soğuk suyun içine daldırırken iç çektim. "Seni bile özledim."

Çocukken bu havuzun yanına gelir, tıpkı şu anda olduğu gibi havuzun kenarına oturur ve babamın benim için yaptığı kâğıt gemileri yüzdürürdüm. "Her şey kâğıt gemiler gibi battı." Hem de her şey. Hayal kırıklığıyla doluydum.

Ayağa kalkıp etrafıma baktım. Temiz bahçede hiç kâğıt yok gibiydi ama girişteki posta kutusuna bırakılan gazeteyi hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı. Bahçe kapısına doğru yürürken gazetelerin

kapıya bırakıldığı bir dönemde olduğum için mutlu olmuştum. Posta kutusundaki gazeteyi alarak tekrar bahçeye girdim. İçindeki görevlisiyle güvenlik kulübesinin yerinde olmadığına o kadar sevinmiştim ki... Eğer benim zamanımdaki gibi olsaydı kapıdan içeri girmeme izin vermezdi. Bahçedeki havuzun kenarına oturup yirmi beş yıl öncesine ait haberlerin olduğu gazeteyi yırtarak gemi yapmaya başladım.

"O sapık herif bir günlüğüne sabah kahvaltısında gazete okumasa da olur." Büyükbabam daha babam çocukken ölmüştü. Büyükannem ise gazete okumayacak kadar miskin biriydi diye hatırlıyordum. Onun ölmesine daha on yıl vardı. Yırttığım şey, babamın bu sabah okuyacağı gazeteydi.

Günün gazetesiyle farklı boyutlarda on iki tane gemi yaptım. Gemilerden kalan çöpleri top şekline getirip yere bıraktım. Gemileri tek tek havuzun kenarına dizdim. Tıpkı çocukken de tüm gemileri dizdiğim gibi onları boyutlarına göre düzgünce sıraladım. Sonra da dudaklarımda tebessümle kâğıttan gemilerimi havuza bırakmaya başladım. On ikisi de suyla buluşunca içim sevinçle dolmuştu. Bu gemileri suda yüzdürmek hâlâ beni çok mutlu ediyordu. Belki de bunu çoğunlukla babamla yaptığım için bunu yapmayı seviyordum. Elimle suyu dalgalandırıyor, gemilerin suyun yüzeyinde yüzmesini sağlıyordum. En büyük gemimi çok erken batırdığım için kıkırdadım. O, favorilerim arasındaydı.

Güneşin ilk ışıkları saçlarımın sarısına düştüğünde artık gitme vakti geldiğini anladım. Zaten son gemim de batmıştı. Kâğıttan oldukları için bir süre sonra batıyorlardı. Gerçi, benim yaptığım gemiler hep bu kadar erken batardı. Babamın benim için yaptıkları daha uzun dayanırdı. Birazdan evin çalışanları teker teker uyanacağı için daha fazla burada durmamalıydım. Çok sevdiğim bir yerden ayrılmanın burukluğuyla ayağa kalkıp bahçe kapısına doğru yürüdüm. Kapıdan çıktığımda ait olduğum bir yerden kovulmuş gibi üzgündüm. Üç ay sonra istesem de bir daha bu evde yaşayamayacaktım. Keşke son yılımı evden uzakta geçirmek yerine çocukluğumun en güzel anılarıyla dolu olan bu evde kalsaydım.

İnsan bazı şeyleri kaybetmedikçe asla değerini anlamıyor.

Gittikçe evden uzaklaşırken, "Bugün seni ziyaret ettim, baba," diye mırıldandım. "Sen hiç anlamasan da evine geldim, bahçende yürüdüm ve kâğıttan gemilerimi o küçük havuzda yüzdürdüm."

Dudaklarım titrerken gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "İçinde sen varken bu ev yuva gibi hissettiriyor ama sen yokken fazla yabancı geliyor." Belki de bu yüzden bir yıl boyunca evimin kapısından içeri girememiştim. Bir yıl sonra, bugün, o kapıdan içeri girmemin sebebi içinde babamın olduğunu bilmekti.

Pansiyona kadarki o bir saatlik yürüme yolu açıkçası biraz gözümü korkutuyordu. Aç karınla yürümekten daha kötü bir şey yoktu. Yine de tüm o yolu yürümeliydim çünkü Taner uyanıp beni bulamayınca çok endişelenirdi. Sabaha karşı uyuduğu için hemen uyanmayacağını bilmek içimi rahatlatıyordu. Etrafıma bakarak yürürken dudaklarımdaki tebessüm hiç silinmedi. Yeni doğan güneşin altında salınarak mutlu bir şekilde yürüyordum. O kadar mutluydum ki başıma gelen bu felaketi artık mucize olarak görüyordum. Mutlu olmamın sebebi de tam olarak buydu, bir şeyleri değiştirme umudu. Bu yüzden mutluluktan içim içime sığmıyordu.

Erken kalkan bir seyyar satıcı kaldırımın kenarına küçük arabasını yanaştırmış, simitlerini arabasının cam büfesine dizmişti. O kadar açtım ki simitleri görünce bile açlıktan midem guruldamıştı. Simitçinin yanında durarak, "Merhaba," dedim çekingen bir sesle. Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmadığım için yanaklarım birazdan isteyeceğim şeyin utancıyla kızardı. "Şey... Çok açım. Yanlış anlamayın lütfen, dilenci değilim," dedim hızlıca. "Ama çok açım." Utana sıkıla üst üste duran simitleri gösterdim. "Ücret talep etmeden iki tane simit verir misiniz?"

Dilenci değildim.

Ama kendimi dilenci gibi hissediyordum.

En az altmışlarında olan yaşlı adam inanamayan gözlerle bana baktı. "Para vermeden simit mi istiyorsun? Hem de iki tane?" Kaşlarını belli belirsiz çattı. "Peh! Yüzsüzlüğün de bu kadarı. Hem dilencilik yapıyorsun hem de açgözlü davranarak iki tane simit istiyorsun." Rencide olmuştum. Böyle bir karşılık beklemiyordum.

Çok utandım.

"Dilenci değilim ama karnım aç, istemeyip de ne yapayım? Açlıktan öleyim mi?" diye ona çıkıştım. "Açgözlü hiç değilim, eğer öyle olsaydım sadece kendim için simit isterdim ama abim de aç ve onu da düşünmeliyim." Dün gece pansiyonda oda tutarken insanlar yadırgamasın diye Taner resepsiyondaki görevliye kardeş olduğumuzu söylemişti. Rolümüze ayak uydurmak için daha şimdiden ondan abim diye bahsetmeye başlamıştım. Yirmi beş yıl sonrasında bile bekar bir kadın ve erkeğin aynı odada kalması büyük skandallara yol açıyorken burada daha tedbirli olmak zorundaydık.

Simitçi adam beni başından savuşturmak için eliyle sinek kovalar gibi *git* hareketi yaptı. "Hadi kızım, yoluna git. Bende kimseye bedava verecek mal yok."

Ağzım bir karış açık hâlde adama baktım. "Böyle davranarak yaşından başından da utanmıyorsun, değil mi? İhtiyaç sahiplerini doyurmadığın için hâlâ bu yaşta bile simit satıyorsun. Allah merhamet edenlere rızkını verir ama sende merhamet yok." Kınayan bakışlarım üzerinde gezindi. "İnsan iki simitle ne zengin olur ne de fakirleşir. Simitlerin senin olsun, artık versen de almam!" dedikten sonra yanından geçip yoluma devam ettim.

Bencil bunak!

On dakika daha gittim. Bu sefer de karşıma bir pastane çıktı. Henüz yeni açmışlardı hatta sahibinden hemen sonra ben içeri girmiştim. "Merhaba," diyerek daha kasayı bile açmayan kadına gülümsedim. "Ballı kurabiyeniz var mı?"

Kadın ayağını dükkâna bastığı an içeri giren müşteriyle tebessüm etti. "Evet, var." Büfedeki kurabiyeleri gösterdi. "Ballı kurabiyelerimiz onlar." Başımı çevirince gördüğüm yuvarlak kurabiyelere aç gözlerle baktım. Çok açtım!

İçinde akışkan bal olduğunu umut ederek kadına döndüm. "Hiç param yok." İlkinde olduğu gibi yine derimin altı ısınıyor, yüzüm kızarıyor ve sesim kısık çıkıyordu. Utanç duymadan insanlardan bir şeyler istemeye alışkın değildim. "Hiç param yok ama çok açım. Bana iki tane ballı kurabiye verir misiniz?"

İlk müşterinin yüzünde oluşturduğu o tebessüm, param olmadığını duyunca soldu. Daha o konuşmadan gözlerinde oluşan *hayır* cevabını aldığım için simitçinin yaptığı gibi beni kovmasına izin vermedim. Gitmemi söylemek için ağzını açmıştı ki ona konuşma fırsatı vermeden, "İyi günler," dedim hemen dışarı çıkarak. Alt tarafı iki kurabiye be, bir insanı geri çevirmekten daha mı değerli? Bir tanesini Taner için, bir tanesini de kendim için istemiştim. Bu insanların nesi vardı, hiç anlamıyordum.

Üçüncü kez birinden bir şey istemeye yüzüm kalmamıştı, bu yüzden yolun kalanında kimseden herhangi bir şey istemedim. Yanından geçtiğim bir çöp konteyneriyle durdum. Gözlerim konteynerin içindeki çöp ve yemek atıklarında oyalanınca sertçe yutkundum. Aklımdan geçenlerle gözlerim doldu, içim burkuldu. Gerçekten bu kadar düşmüş müydüm? Zengin bir ailenin biricik kızıyken çöpte yiyecek toplayacak kadar dibi boylamış mıydım? Hayat gerçekten acımasız sürprizlere gebeydi. Bir anda her şey tepetaklak olurdu ve sen asla yapmam dediğin şeyi yaparken bulurdun kendini. İnsan zenginliğine güvenmemeliydi. Tüm hayatım lüks içinde geçtiği için böyle bir durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Sahip olduğum tüm o zenginlik gelecekte kalınca sudan çıkmış balığa dönmüştüm. Şaka gibiydi ama dünyanın hiç görmediğim bir yüzüyle tanışıyordum ve bu duruma karşı hiç hayat tecrübem yoktu. Çöpteki bayat ekmekleri veya dibinde bir şeyler kalan pa-

ketleri bir an almayı düşündüğüm için kendime kızarak konteynere tekme attım. "Saçmalık bu!"

Sinirden bağırarak ne yapacağımı bilemez bir hâlde metal şeye bir tekme daha attım. "Tüm hayatım zenginlik içinde geçmişken bu lanet yoksullukla nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum ki! Ve hayır, atıklarla beslenmeyi de ben kabul etmiyorum!" diye bağırıp konteynere bir kez daha vurarak oradan hemen uzaklaştım. Orada kalırsam açlığa dayanamayıp bir şeyler alırım diye endişe etmiştim.

İnsanlar para olmadan nasıl hayatta kalıyordu acaba?

Yolun geri kalanı benim için çok keyifsiz geçmişti. Yiyecek hiçbir şey bulamamak sabah uyandığımda sahip olduğum tüm neşeyi alıp götürmüştü. Pansiyona omuzlarım düşük bir hâlde girdim. Ne yazık ki Taner'e işe yarar biri olduğumu gösterecek hiçbir şey bulamamıştım. Belki de baba parası olmadan işe yaramaz biriydim. Burada henüz doğmadığım için editör bile değildim. Çalıştığım yayınevinin açılmasına daha on üç yıl vardı. Acaba 1998'de yayın sektörü nasıldı? Yeni bir yayınevinde editör olarak işe girebilir miydim? Sanırım bunu deneyecektim.

Kalan üç aylık hayatımı insanlardan bir şeyler isteyerek geçiremezdim. Bu çok gurur kırıcıydı. Simitçi ve pastanedeki kadın yüzünden gururum yeteri kadar incinmişken tekrar aynı şeyleri yaşayamazdım. Kaldığımız pansiyonda asansör bile olmadığı için mermer merdiveni çıkarak kaldığımız odanın önünde durdum. Sabah çıkarken odanın anahtarını yanıma almıştım ama anahtarı koyacak bir çantam veya cebim olmadığı için sütyenimin arasına sıkıştırmıştım. Elimi çiçekli elbisenin açık yakasından içeri daldırarak anahtarı çıkardım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde Taner olması gereken yerde değildi.

Küçücük odada onu bulmak zor olmadı çünkü elinde bir havluyla yüzünü kurulayarak banyodan çıktı. Beni görünce havluyu hemen bir kenara atıp yanıma geldi. "Neredeydin?" Beni bula-

mayınca çok endişelenmiş olmalıydı ki gözleri aceleci bir şekilde baştan aşağı beni kontrol ediyordu.

"İyi misin? Ben de şimdi seni aramaya çıkacaktım. Beni uyandırmadan bir daha bir yere gitme." Art arda konuşurken tekrar endişeyle, "İyi misin, Ukde?" deyince suratımı asarak başımı salladım. "Bizim için yiyecek bir şeyler bulmaya gittim ama para olmadan karnımızı doyurmamız çok zor."

İyi olduğumu duyunca rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Bunları düşünüp kendini üzme." Omzumu dostane bir tavırla sıvazlayarak tebessüm etti. "Dışarıda mutlaka yapabileceğimiz bir iş vardır. Önce bir iş bulalım, sonrasını düşünürüz."

"Taner, açım ben." Sızlanarak elimi guruldayan karnıma bastırdım. "Aç bir karınla iş bulsak ne olacak ki? İlk maaşımıza kadar aç mı kalacağız? Bir aydan önce maaş bile alamayız!" dediğimde güldü. "Tamam, iş aramadan önce yemek arayalım."

Karyolanın üstüne oturup sızlanmaya devam ettim. "Sadece bizim zamanımızda değil, burada da kimse kimseye karşılıksız bir şey vermiyor." Sanırım her devirde bu aynıydı. "Üç aylık ömrüm kaldı ama üç aya kalmadan açlıktan ölme ihtimalim de yüksek."

Üç ay sonra kendi varlığımı sileceğimi ona hatırlatınca yüzü bembeyaz oldu. "Sabah sabah keyfimi kaçırma." Çatık kaşlarla beni tersleyip yanıma geldi. "Merak etme, seni aç bırakmam. Bulacağım bir yolunu."

"Taner, lütfen böyle yapma." Bana karşı bu kadar iyi olması kendimi kötü hissettiriyordu. "Benden sorumlu değilsin, sadece kendi ihtiyaçlarınla ilgilen."

Yanıma oturup dizimin üzerinde duran elimi sıkarak üzgünce iç çekti. "Senden sorumluyum, Ukde çünkü benim yüzümden otelden ayrıldık. Eğer o gece o kadar içip o kızı bulmak için seni yanımda dışarı çıkarmasaydım başımıza bunlar gelmeyecekti."

"Saçmalama be." Kendini suçlamasın diye ona kötü kötü baktım. "Başımıza gelenlerin hiçbiri senin suçun değildi, böyle sonuç-

lanacağını ikimiz de bilemezdik. Ayrıca burada olmak benim için mucize gibi. Buradaki hayat şartları beni zorlayabilir ama annem ve babamın geleceğini değiştirme fırsatı başıma gelen en iyi şey." Şimdi keyfi tamamen kaçmıştı çünkü beni mutlu eden şey onu üzüyordu. Üç ay sonra varlığımı silecek olmama alışması zaman alacaktı.

"Hadi, çıkalım." Keyifsiz bir sesle konuşup ayağa kalktı. "Dışarı çıkıp yiyecek bir şeyler arayalım." Bu konuda hiç umudum olmamasına rağmen ayağa kalkıp onunla odadan çıktım.

Odayı sadece bir geceliğine kiraladığımız için anahtarı resepsiyon görevlisine teslim etmeliydik. Aşağıya inip resepsiyona doğru yürürken dün geceki görevli kadın yanındaki genç kızla konuşuyordu. "İş arıyorsan Yargıların köşküne git," dedi balık etli kadın. Elindeki çayı höpürdeterek içerken yanındaki liseli kıza anlattıkları ilgimizi çekmişti. "Müşterilerimden biri Eflah Bey'in bir bahçıvan aradığını söylemişti. Tabii, senin gibi bir çocuğu işe alır mı, bilemem." Genç kızı baştan aşağı süzüp güldü. "Eğer reşitsen belki orada hizmetçi olabilirsin."

Donup kaldım.

Eflah amcanın evi mi?

Taner ile birbirimize baktığımızda ikimizin de aklından aynı şey geçiyordu. Aradığımız iş ayağımıza kadar gelmişti. Eğer o iş bir de yatılıysa bizim için bulunmaz bir fırsat olurdu. İkimiz de Eflah amcanın köşküne aşinaydık çünkü gelecekte Taner zaten orada kalıyordu. Bense o evden hiç çıkmıyordum. Annem ve babamın başına gelenlerden sonra da oraya taşınmıştım. Tanıdık bir yerde çalışmak bizim için harika olurdu. En güzeli ise Eflah amcanın anne ve babamın arkadaşı olmasıydı, bu sayede onları da görebilirdim. Varlığımı sileceğim o uğursuz gün gelene kadar anne ve babamla olabilirdim. Onlar kızları olduğumu anlamasalar bile onların yakınında olup özlem giderme şansım vardı.

Resepsiyondakileri kontrol edip, "Taner," diye mırıldandığımda o da benimle aynı şeyi düşündüğü için, "Onun evine kapağı

atmalıyız," deyince gülerek başımı salladım. Belki de şans sonunda bize gülmeye başlamıştı.

Anahtarı kadına teslim edip pansiyondan ayrılmak üzereydik ki kadın arkamızdan, "Bekleyin," diye seslenerek bizi durdurdu. Ona doğru döndüğümüzde arkasında durduğu tezgâhı kontrol ederek bir şeyler aradı.

Pek elit bir yer olmadığı için düzenden eser yoktu. Bu yüzden tüm o dağınıklığın içinde bir şeyler arayıp durdu. Aradığını bulamamış olacaktı ki başını çevirip yanındaki kız çocuğuna baktı. "Buradaki paketler nerede?"

"Beyaz poşetin içindeki paketlerden mi bahsediyorsun?" diye soran kıza başını sallayınca genç kız başıyla merdiveni işaret etti. "Kocan onları alarak üst kata çıktı. Karnının aç olduğundan falan bahsetti," dediğinde kadın birkaç saniye gözlerini yumdu, dişlerini sıktı ve derin bir nefes alarak gözlerini açtı.

Bize baktığında bakışlarında mahcubiyet, dudaklarında ise sahte bir tebessüm vardı. "Umarım hizmetimizden memnun kalmışsınızdır. İyi günler dilerim," diyerek bizi geçiştirdi. Taner ile kısa bir an anlamayan gözlerle birbirimize baktıktan sonra dışarı çıktık. Buradaki herkes bir garipti. Yemek servisleri bile yoktu, ne hizmetinden bahsediyordu?

Eflah amcanın evine doğru yola koyulmak için hiç vakit kaybetmemiştik. Adımlarımız fazla hızlıydı çünkü o işe girmek istiyorduk. Tabii, birileri bizden önce davranmadıysa. Henüz kimseyi işe almadığını umuyordum. "Bahçıvanlıktan anlıyor musun, Taner?"

Sırıttı. "Şanslıyız ki anlıyorum çünkü amcam evde yaptıracak bir iş bulamadığında beni bahçede çalıştırırdı."

"Kendi zamanımızda iki haftadır ortalarda yokuz." Sesimdeki üzgün tınıyı gizlemenin bir yolu yoktu. "Eflah amca kim bilir ne hâldedir."

Bunu düşünmek en az benim kadar Taner'i de kahrediyor olmalıydı ki acı çeken gözlerle beni onayladı. "Amcam zor biri gibi görünebilir ama aslında iyi ve merhametli biri. Sahip olduğu tek akrabası benim. Abisi, yani babam kumarbazın teki olduğu için annem ve benim hayatım hiç kolay olmadı. Tabii, asıl zorluğu annem yaşamıştır çünkü ben o yıllarda henüz küçük bir çocuk olduğum için etrafımda olan bitenleri anlamıyordum. Ben altı yaşımdayken babamın hasımları evimizi bastı. Kumar masalarında çok fazla düşman edindiği için birileri evimize baskın yapıp annemi ve babamı öldürdü." Kanım dondu. Taner'in geçmişinde böyle bir trajedi olduğunu hiç bilmiyordum. Ailesinin öldüğünü düşünüyordum, öldürüldüğünü değil. Bu konuda kimse bana bir şey dememişti. Belki de merak edip hiç sormadığım içindir.

"Kurtulmamı sağlayan şey, hasta olduğum için o gece evde olmak yerine hastanede olmamdı. Annem tüm gün başımda bekleyip perişan olduğu için Eflah amcam benim yanımda kalıp onu zorla eve göndermiş. Amacı annemin biraz uyuyup dinlenmesiymiş çünkü kumarbaz abisi ne karısıyla ilgileniyormuş ne de çocuğuyla." Bazı insanların anne ve baba olması engellenmeliydi.

"Amcam da elinden geldiğince babamın kaçtığı sorumlukları yerine getiriyordu. Ancak o gece annem eve gittiği için babamla birlikte o da öldü. Sadece babasız değil, annesiz de kaldım. Amcam bunu hiç sesli söylemese de bu konuda hep kendini suçladı." Suçluluk duygusunun nasıl bir azap olduğunu iyi bildiğim için onun adına üzülmüştüm. Doğumumu planlamadığım hâlde benim yüzümden annemin babamla evlenmesinde suçluluk duyduğum için Eflah amcanın nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Taner bakışlarını kaçırdı ama sesindeki ağlamaklı ifadeyi yeteri kadar gizleyemedi. "Annemi eve göndermeseydi en azından annesiz büyümezdim diye hep kendini suçladı. Beni yanına alıp en iyi şekilde büyüttü ama ne zaman gözlerine baksam o suçluluk duygusunu hep orada görürüm." Bana baktığında gözleri dolmuştu. "Geri dönüp ona senin suçun değildi demeyi o kadar çok isterdim

ki. Fırsatım varken bunu söylemeyi ertelediğim için çok pişmanım."

Elini tutup onu teselli etmeye çalışarak hafifçe sıktım. "Sen de bu konuda kendini suçlayıp durma çünkü hepimiz bir şeylere geç kaldık. Böyle olacağını bilemezdin." Biz insanlar böyleydik işte. Fırsatımız varken ne sevdiğimizi söylerdik ne de duygularımızı ifade ederdik.

Sanki sevdiklerimiz hep yanımızda olacakmış gibi bazı şeyleri hep erteleyip dururduk. Onları kaybetmeden bizim için ne kadar önemli olduklarını asla anlamıyorduk. Kaybettiğimizde ise her şeyin önemini anlıyor ve *keşkelerle* yaşıyorduk. *Keşke ona sevdiğimi söyleseydim, keşke onu hiç üzmeseydim, keşke onunla daha çok vakit geçirseydim...* Bunun gibi birçok *keşke,* hayatımızın bir parçası olurdu.

Keşke annemi hapiste ziyaret edip onu hâlâ çok sevdiğimi söyleseydim.

Keşke babamın mezarına gidip onu ne kadar çok özlediğimi söyleseydim.

Köşkün bahçesine girmek, babamın yalısına girmek kadar kolay değildi çünkü burada güvenlik kulübesi vardı. Kapıdaki bekçiye iş için geldiğimizi söyleyince evi arayıp söylediklerimizi onaylatmış, sonrasında kâhyanın bizi beklediğini söyleyip kapıları açmıştı. Bahçeye adım attığımızda, babamın evine girdiğimde dudaklarımda oluşan gülümsemenin bir benzeri Taner'in dudaklarında vardı. İnsan, evinde hissettiği her yerde böyle gülümserdi. Ben sadece tarih kokan görkemli köşkün büyüsüne kapılmıştım fakat o, bu evin taşını toprağını öpecek gibiydi. Tatlı heyecanını her zerremde hissediyordum. Ona *sakin ol* bile diyemiyordum çünkü en az onun kadar heyecanlıydım.

Eve doğru yürürken köşkün kapısı açıldı ve içeriden bir çocuk fırladı. Hemen arkasından ise, "Buraya gel, velet!" diyen genç bir

adam. Sertçe yutkundum. Adımlarım yere çakıldı, kalbim patlayacakmış gibi hızlandı. Bu, o olabilir miydi? Eflah Yargı?

Oydu, değil mi?

Onu gördüğüm an adımlarım kendiliğinden durmuştu. Bana yaşattığı tarifsiz duygularla ayaklarım yerden kesilirken önünde koşan çocuğa kızarak kapıdan uzaklaştı. Bize doğru birkaç adım atarken gözlerimi ondan ayıramadım. Eflah amcanın yirmi sekiz yaşındaki hâlinden gözlerimi ayırmam mümkün değildi. Bunu hiçbir kadın yapamazdı. *Vay canına!*

Uzun boyu, yanından geçecek herkesi gölgesinde bırakacak nitelikteydi. Onu gözümde büyüttüğümü sanmıyordum çünkü heybetli vücudundan yoğun bir güç fışkırıyordu. Ah, o saçları... Gündüzün cılız ışığında karanlık parıltıları üzerine çeken siyah saçlarına iç çekerek baktım. Saçlarının tek bir teline bile ak düşmemişti. İster istemez onu elli üç yaşındaki hâliyle kıyaslıyordum.

Gelecekte ona kapılmama engel olan şey yaşıydı ama şimdi ona kapılıp gitmeme engel olan hiçbir şey yoktu. Beni asıl endişelendiren de bu olabilirdi. Ona olan hayranlığımın farklı yönlere kaymasını istemiyordum. Ancak o böyle görünürken her şey fazla zordu. Alnındaki belli belirsiz çizgilerde gezindi bakışlarım. Eğer kaşları hafif çatık olmasaydı eminim ki o çizgiler de ortaya çıkmayacaktı. Önünde koşuşturan çocuk onun canını sıkacak bir şeyler yapmış olmalıydı ki kaşları biraz çatıktı. Düz bir çizgide buluşan etli dudakları bile sinirini yansıtıyordu. Hâlâ biraz huysuz görünüyordu.

Sadece yirmi beş yıl öncesine geldiğim için bu zamanın kıyafetleri de günümüzdeki gibiydi. Tabii, hemşire üniformalarını saymazsak. Üzerinde beyaz gömlek ve siyah pantolon vardı. Gömleğin kollarını katladığı için çok hoş görünüyordu. İnce belini saran gömlek, üzerine tam oturmuştu. Geçmişte böylesine fit bir vücuda sahip olduğunu bilmiyordum. Pantolonunun paçalarına sıçramış birkaç çamur lekesi gördüm. Ayağındaki ayakkabılarda da biraz çamur vardı.

Gittikçe bana yaklaşırken her detayını uzun uzun incelemiştim. Gözleri dışında... Gözlerinin siyahını bir kez daha görmek için başımı birazcık kaldırdığımda gördüklerimle sertçe yutkundum. Benim ona yaptığım gibi o da beni izliyordu. Sanki tepeden tırnağa beni izlemiş gibi bakışları ayağımdaki ayakkabılardaydı. Bana iki numara büyük gelen ayakkabıların içindeki çıplak ayaklarıma baktı. Belki de bu soğukta ayaklarımı ısıtmak için neden bir çorap giymediğimi düşünüyordu çünkü bakışları ayaklarımda haddinden uzun durdu. Mayıs ayında olabilirdik ama Sakarya bu saatlerde hep fazla serin olurdu. Ve şu anda saat henüz sekiz veya dokuz olmalıydı. Güneş, gün içinde bizi bunaltan o kavurucu sıcaklığına bu saatlerde erişmemişti.

Bakışları biraz yukarı çıkıp ince elbisemi radarına aldı. Muhtemelen sabahın serin havasında böylesine ince bir elbise giydiğim için deli olduğumu düşünüyordu. Yarım kollu elbisenin açıkta bıraktığı kollarıma baktığında bakışları neden üzerimde bir ceket olmadığını sorguluyordu. Daha önce, ilk kez gördüğü bir kadını böylesine derin incelemediğine yemin edebilirdim. Sanki ona ait her şey bir tek bana özeldi. Böyle hissediyordum. Böyle hissettiriyordu. Bunu bakışlarıyla yapıyordu.

Çıplak kollarımı yargılayan bakışları, altın sarısı saçlarımı bulduğunda çatık kaşları düzeldi. Saçlarımı sevmiş gibiydi. Siyahları, bal sarısı gözlerimle buluştuğunda ise sertçe yutkundu. Bir an duraksar gibi oldu ama adımları rotasını değiştirmedi. Bana yaklaşana kadar kim bilir, kaç kez baştan aşağı beni süzmüş, yüzüm dahi her şeyi görmüştü. Fakat göz göze geldiğimizde sanki her ikimizi de yıldırım çarpmış gibi aynı anda yutkunmuştuk. Aramızda cızırdayan statik elektriği hissetmiyor olamazdı. Kalbimin hızlandığı gibi onun da kalbinin hızlandığına emindim. Bu çok garip bir histi. Sanki bir bütünmüşüz gibi bana baktığında hissettiği şeyleri içimde hissedebiliyordum.

İlk eseri ve onun en sevdiğim kitabı *Seni Bulmak*'ta şöyle bir cümle geçiyordu: *"Seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki artık bu bekleyişim derin bir korkuya dönüşmeye başladı. Korkuyorum...*

Bir gün bana gelmeye karar verdiğinde ya artık yoksam? Ya senin için fazla ihtiyarsam?" İşte, bu yüzden *Seni Bulmak* en sevdiğim kitabıydı çünkü yazdığı her şey onunla ilgiliydi.

Gözlerime dalıp giderken dudakları kontrolü dışında kıpırdandı. Aramızdaki mesafe yüzünden mırıldanarak söylediklerini duymadım ama bir şey söylemişti. Söylediği şey benimle ilgili olmalıydı. Hissettiği bu karmaşık duygularla bocalıyordu, kendine gelmek için başını eğip birkaç kez öksürerek boğazını temizledi. Bana bakmamaya çalışarak yürümeye devam edince ben de aynısını yaptım. Onu taklit ettim.

Ona doğru yürürken omzunun arkasına bakmaya çalışıyordum. Onun yakışıklı yüzünü gözlerime yasaklarken ona doğru attığım her adımla kalbimin hızı biraz daha artıyordu. Birkaç adım boyunca ona bakmadan idare edebildim ama dayanamayıp başımı ona doğru çevirdiğimde göz göze geldik. Kahretsin! O da bana bakıyordu. Ben en azından birkaç adım dayanabilmiştim. Bakışlarımı hızla kaçırdığımda dudaklarının kıvrıldığını gördüğüme emindim.

Kalbim durmak üzereydi.

Karşı karşıya durduğumuzda aldığım hızlı nefesleri kontrol etmeye çalışıyordum. Zayıf vücudum onun gölgesi altında ezilirken başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerimiz bir kez daha kesişti. Taner benim yanımda durdu, beş veya altı yaşlarındaki çocuk da koşarak Eflah'ın yanındaki yerini aldı. Bir şey söylemek için dudaklarımı tam aralamıştım ki küçük çocuk, onun pantolonunun kenarını tutarak dikkatini çekmeye çalıştı. Başını çevirip oğlan çocuğuna baktığında çocuğun çipil çipil bakan gözleri yaramazlıkla parlıyordu.

Küçük bir çocuğun söylemesiyle şaşkınlık duyduğum o cümleyi kurdu. Beni göstererek, "Onu ilk ben gördüm," dedi.

Çocuğa bakan gözlerinde muzır bir ifade oluştu. Yüz hatları yumuşadı ve etkileyici bir sesle, "Bu konuşma için ben fazla büyüğüm, sen ise fazla küçük. İlgilendiğimden değil ama bilgin olsun

diye söylüyorum, onu ilk ben gördüm," dedi soluğumu keserek. Başını çevirip bana baktığında gözlerinin ardında anlam veremediğim bir şeyler vardı. Derin bir ima, sahiplenici bir tutku ve adını koyamadığım birçok şey. "Saat yedi sularında..."

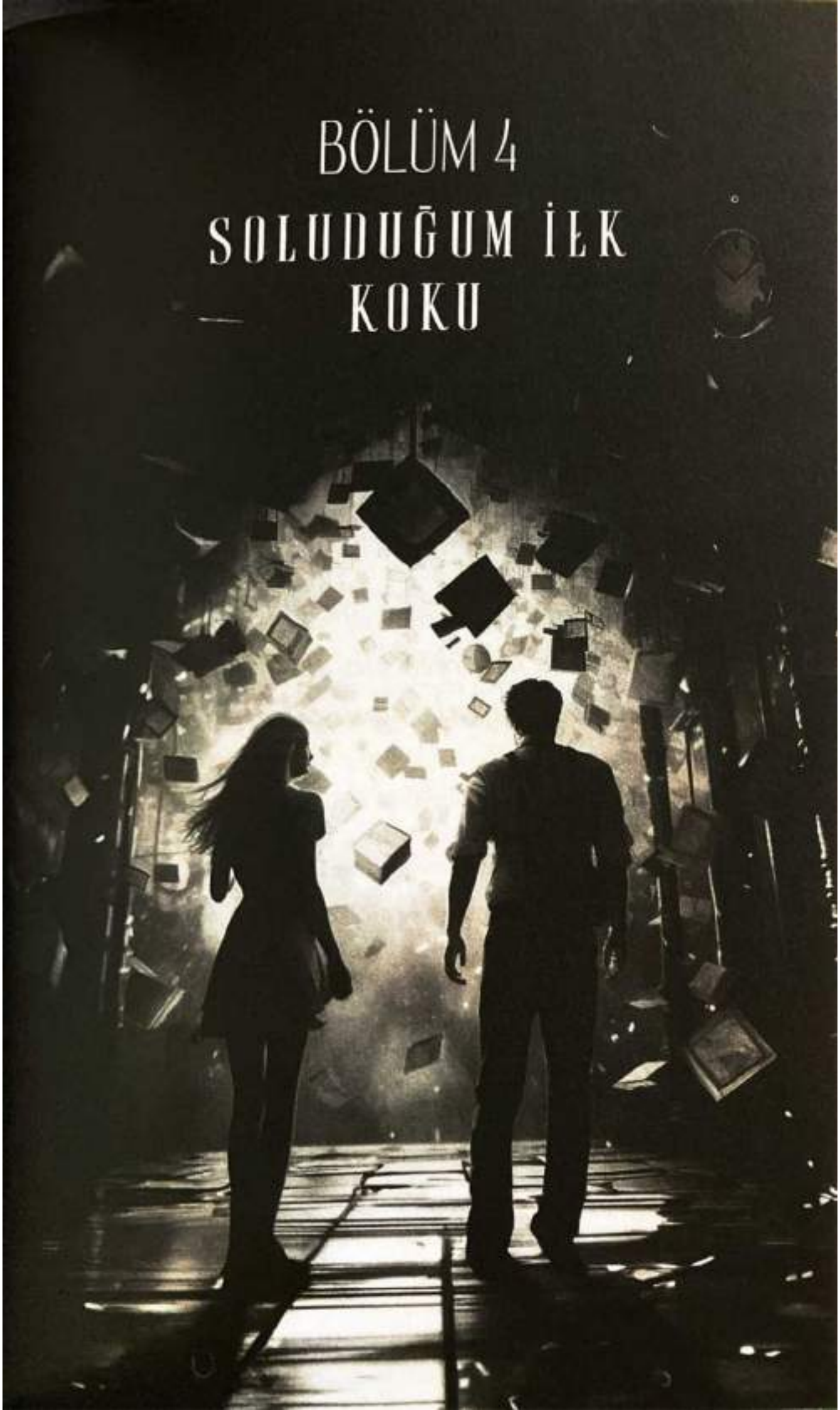
Midem kasıldı.

Damarlarımdaki kan buz kesti.

Saat yedide babamın evindeydim.

BÖLÜM 4

SOLUDUĞUM İLK KOKU

"Adımı Ukde koyarken onunla ilgili her şeyin içimde ukde kalacağını bilmiyordu."

Süs havuzunun kenarına oturmuş, kâğıttan yaptığım yamuk yumuk gemileri asık bir suratla yüzdürüyordum. Annemin açık penceresinden gelen sesler yükseldikçe yaptığım gemilerin şekli daha da bozuk oluyordu. Sanki annem bir şeyleri kırıp döktükçe bende de bir şeyler kırılıyor, babama bağırdıkça kötü görünen gemilerim psikolojimin bozuk şeklini alıyordu.

Yine çok içtiği için babamla kavga ediyordu. Babam onu sakinleştiremiyor olmalıydı ki içerideki sesler dışarıdan da duyuluyordu. Babam, beni tüm o yaygaradan korumak için dışarı göndermişti ama dışarıda olmak da bana güvenli bir alan oluşturmuyordu. Yedi yaşındaki bir çocuğun duymaması gereken her şeyi kulaklarım işitiyordu. Annem içince bu konuda pek duyarlı olmuyordu.

"Yeter!" diyen bağırışıyla elimdeki kâğıt gemiyi avucumun içine alıp sıkmaya başladım. "Yeter, bıktım artık senden!" O bağırdıkça avucumdaki gemiyi parçalamak ister gibi sıkıyordum. Babama bağırmasını istemiyordum. Babamı üzüyordu. Böyle yaparak kendini hatta beni de üzüyordu. Annemin bu öfke patlamaları hayatımızdan hiç eksik olmuyordu.

Çoğu zaman bizden nefret ettiğini bile düşünüyordum çünkü içtiğinde benden de nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Normal günlerde çok güzel bakardı ama içince değişiyordu.

Dış kapıdan gelen seslerle Eflah amcanın bahçe kapısından içeri giren arabasını gördüm. Çocuk kalbim bu sefer onu gördüğüne sevinmemişti çünkü şu anda Eflah amca bile beni mutlu edemezdi. Annemin sesleri kesilmedikçe hiçbir şey beni mutlu edemezdi. Arabadan inen Eflah amca, beni süs havuzunun kenarında görünce tebessüm etmişti ki duyduğu seslerle başını çevirip yalıya baktı. Annemin ikinci kattaki odasının penceresinden dışarı fırlayıp düşen bir vazoyu gördü.

Yere düşen vazoyla gözlerimden yaşlar akmaya devam etti. Annem, "Senden nefret ediyorum!" diye babama bağırmaya devam ediyordu.

Yalının penceresine bakan Eflah amcanın kaşları çatıldı. Kısık sesle bir şeyler söyleyip önüne dönerek bana doğru yürümeye başladı. Bana bakınca çatık kaşları düzelmişti çünkü beni şu anda olduğumdan daha fazla korkutmak istemiyordu. "N'aber, velet?" Yanıma oturup ıslak gözlerime bakarak iç çekti. "Seni her gördüğümde neden ağlıyorsun?"

Annemin bağırışları bir kez daha duyulunca gözlerimden süzülen yaşları gördü. Artık o da neden ağladığımı biliyordu. "Annem bizden neflet mi ediyoy?"

"Bunu da nereden çıkardın?" Uzanıp iri parmaklarıyla gözlerimdeki yaşları sildi. "Annen sizi seviyor," dediği an annem bir kez daha, "Hepinizden nefret ediyorum!" diye bağırınca kısık bir sesle küfretti.

"Bak, göydün mü? Ediyoymuş işte!" dediğimde sinirden güldü. "Muhtemelen sarhoştur. Bilirsin, insanlar içince saçmalar."

"Sen hiç saçmıyorsun ama."

"Saçmıyorsun değil, saçmalamıyorsun," diyerek beni düzeltti. "Kaç yaşına geldin, hâlâ doğru düzgün konuşamıyorsun." Burnumu çekerek ağladığımı görünce, "Tamam," dedi beni sakinleştirmek için. "Konumuzun bu olmadığını ben de biliyorum ama yetişkinlerin sorunları için kendini üzmeyi bırak."

Suratımı astım. "Kalpçigim üzülüyoy amca." Hızlıca başımı salladım. "Annem böyle yapınca kalpçigim kocaman üzülüyoy. Sonya beni de üzüyoy."

"Demek kalpçigin üzülüyor?" Tebessüm ederek başını sol göğsüme doğru eğdi. "Ukde'nin kalbi, duyuyor musun lan beni?" dediğinde yine çok komik görünüyordu. "Oğlum, kızı üzmeyi bırak. Alırım bak ayağımın altına," dediğinde kıkırdadım. "Eflah amca, kalp konuşmaz ki."

"Kim demiş onu?" Başını geriye çekerek, "En çok kalp konuşur," dedi bilmiş bir sesle. "O hep konuşur ama çok az insan duyar onu."

"Benim kalpcigim de konuşuyoy mu?"

"Evet." Hınzırca gülümseyip başını eğdi ve kulağını göğüs kafesime yasladı. "Şuna bak, nasıl da konuşuyor kalpçigin," diyerek beni taklit etti. "Hımm," dedi kalbimi dinleyerek. "Demek öyle. Bağırma lan bana!" dediğinde kahkaha attım.

"Amca, ne diyoy?"

Beni güldürmenin memnuniyetiyle başını kaldırıp muzır gözlerle bana baktı. "*Ukde'yi kaçır buradan,* diyor." Belimi yakalayıp beni bir çanta gibi omzuna atınca çığlıklarım gülüşlerimin arasında kayboldu. "Eflah amca, indiy beni!" dedim sırtıyla bakışırken fakat o, "Olmaz," dedi bahçe kapısına doğru yürüyerek. "Kalpcigin ne derse o. Onu dinlemezsem sonra yine üzer seni."

"Yalan söylüyoysun. Kalpçik konuşmuyoy."

Kıçıma bir tane şaplak attı. "Amcalar yalan söylemez. Doğru konuş, alırım ayağımın altına," deyince gülmeye başladım. Onu çok seviyordum. Hem de kocaman.

Bahçeden dışarı çıkınca beni indirip elimi tuttu. Birlikte kaldırım kenarında yürürken, "Neyeye gidiyoyuz?" diye sordum.

"Seni neşelendirecek bir şeyler almaya."

"Babiş beni evde bulamazsa meyaket edey."

"Bırak, merak etsin o piç." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca meyaket değil, merak." Bir yazar olduğu için beni düzeltmeden duramıyordu.

"Eflak amca-"

"Bana bak, adımı yanlış söylersen gebertirim! Bir yılımı aldı sana doğrusunu söyletmek, sakın başa dönme. Eflah, Eflah, Eflah!" deyince gülerek başımı salladım. "Tamam, Eflak amca."

Kaşlarını çattı. "Eflah."

"Eflak."

"Sana bir daha ballı kurabiye yok!"

"Eflah, Eflah, Eflah!" dediğimde kahkaha attı. "Ha şöyle!"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ballı kuyabiye alcan mı?"

"Alcan mı değil, alacak mısın?" Beni düzelttikten sonra başını salladı. "Alacağım."

Evimize en yakın pastaneye gidip benim için ballı kurabiye ve gazoz aldık. Daha sonra eve yakın bir parka girip bir bankta oturduk. Kurabiyelerimi yerken o da parktaki çocukları iç çekerek izliyordu. Yedi yaşımda olmama rağmen çocuklara bakarken gözlerinde oluşan o hüznün sebebini biliyordum. "Çocugun yok diye çok üzülüyoysun, di mi?"

Sesimle birlikte silkelenerek bakışlarını çocuklardan çekti. "Çocuğumun olmadığını da kim söyledi?"

Şaşırdım. "Vay mı?"

Beni izleyen gözlerinde haylaz parıltılar oluştu. "Evet hatta onun doğumunda bile vardım."

Şaşkınlığımın boyutu iyice arttı. "Kim ki o?"

"Sen."

"Ben?"

Gülerek başını salladı. "Elime doğdun, velet." Hatırladıklarıyla gülüşü soldu, yüzünü buruşturdu. İğrenç bir şey yemiş gibi suratında tuhaf bir ifade oluştu. "Gerçek anlamda elime doğdun."

"Şakacıktan olmayan anlamda mı?"

Kıkırtısı çok hoştu. "Evet, annen seni elime çıkardı."

"Nasıl çıkaydı?" Aklıma gelenlerle gözlerimi kocaman açtım. "Kusayak mı çıkaydı? Eline mi kustu beni? Öğğk diye kustu mu beni?"

Kahkaha attı. "Pek sayılmaz."

Dehşete kapıldım. "Sıçtı mı beni?"

"Ulan, hayır!"

"Kıçısından çıkaydı di mi beni?"

Gülmek ve küfretmek arasında gidip gelirken, "Öyle değil!" dedi tersçe. "Sandığın gibi değil, insanlar bebekleri kusmuyor veya sıçmıyor."

Aval aval yüzüne bakmaya başladım. "Annem beni neyesinden çıkaydı?"

Dünyanın en zor sorusuyla karşı karşıya kalmış gibi bocalarken kısık bir sesle, "Gel de cevap ver şimdi!" diye bir şeyler geveledi. Bir süre düşündükten sonra, "Karnından çıkardı," dedi hızlıca. "Göbeğinin ortasındaki o delikten çıktın sen."

Tişörtümü kaldırıp göbeğimin ortasındaki deliğe parmağımı bastırdım. "Annemin göbüşündeki bu delikten mı çıktım ben?"

Tişörtümü çok yukarı kaldırdığım için iki noktadan ibaret memelerim bile görünüyordu. Etraftaki insanlara tersçe bakıp hemen tişörtümü aşağıya çekti. "Ulu orta yerde açma oranı buranı. Etraf siktiğimin sübyancılarıyla dolu!" Kendi yaşındaki amcalardan biri bile gözlerini dikip bana baksa tıpkı babam gibi hemen sinirleniyordu.

Kurabiyemden kocaman bir ısırık aldım. Ağzım doluyken, "Annem beni o küçük göbüşten nasıl çıkaydı?" dediğimde çıldırmak üzereydi. Bu konuyu konuşmaktan kurtulamıyordu.

Bir an önce beni susturmak ister gibi hızlıca, "Bir bebek doğacağı vakit annenin göbeği açılıyor, bebek çıkıyor," dedi bıkkınlıkla.

"Eflah amca?"

"Yine ne var?"

"Benim göbüşümden de mi bebek çıkacak?" dediğimde bir küfür savurup, "Hayır!" dedi sinirle. "Çocukların bebeği olmaz!"

"Peki." Sustuğum için tam rahat bir nefes almıştı ki "Annem beni nasıl çıkaydı, azıcık anlatsana," deyince bana öldürecekmiş gibi baktı. Sanırım sorularım hoşuna gitmiyordu.

Gözlerimi dikip melul melul ona bakmaya başlayınca bakışları yumuşadı. "Benim evimdeyken sancısı tuttu. Baban yanında değildi. Onu hastaneye yetiştirmeye çalıştım ama sen fazla sabırsızdın, gelmek için hastaneyi bekleyemedin."

"Çok hızlıyım, di mi? Hemencecik geldim."

Saçlarımı karıştırarak güldü. "Ödümü koparmıştın."

"Nasıl?" Ellerimi yüzümün önünde tutup bir anda ellerimi çekerek, "Böööh!" diye bağırdım. "Sana böyle mi yaptım?"

Başını arkaya doğru atıp kahkaha attı. "Aynen öyle yaptın. Arabayı yolun ortasında durdurup arka koltuğa, annenin yanına geçtim." O günün hatıraları gözünün önünde canlanmış gibi burnunu kırıştırdı. "Benim için sadece korkunç değil, aynı zamanda mide bulandırıcı bir deneyimdi. Ta ki sen doğana kadar."

"Ben gelince ne oldu?"

Dudaklarındaki güzel tebessümle, "Gelişinle tüm çirkinlikler bir anda yok oldu," dedi sıcak bir sesle. "Annen bayıldı, sen ise avuçlarımdaydın. O kadar küçüktün ki dehşete kapılmıştım. *Neden bu kadar küçük, doğru şekilde mi tutuyorum, az önce ayaklarından tutup sallandırdığım için mi bu kadar çok ağlıyor, bir yerini mi incittim* gibi birçok sorunun içinde kaybolmuştum. Annen uyanmıyordu ve ben seninle ne yapacağımı bilmiyordum." Bahsettiği şeyleri erkekler bilmiyor olmalıydı ki hepsini ilk kez benimle yaşayıp öğrenmişti.

Merakla ona bakıp durduğum için, "Korkmuştum, velet," dedi yumuşak bir sesle. "Ömrühayatımda hiçbir şeyden o kadar çok korkmamıştım. Yanlış bir şey yaparım da seni kaybederim diye çok korkmuştum. Sanki orada elimde tuttuğum benim kızımdı," deyince tebessüm ettim. Onu bir baba gibi sevmemin nedeni tam olarak buydu çünkü o, doğduğum an beni kızı olarak sahiplenmeye başlamıştı.

Tebessüm ettiğimi görünce doğumumla ilgili hikâyeyi bu sefer daha istekli bir şekilde anlatmaya başladı. "Doğum başladığında

hastaneyi aradığım için bir hemşire tüm o süreçte beni yönlendirmişti. Ambulans gelene kadar hemşirenin telefonda anlattıklarını yaptığım için seni kurtarmıştım. O panik hâliyle kulaklarım onun söylediklerini bile doğru düzgün duymuyordu ama bir şekilde üstesinden gelmiştim."

"Sonya n'oldu?"

"Göbeğini bile torpido gözünde bulduğum bir çakıyla kesmiş, bagajdaki bantları ip gibi kullanıp bağlamıştım. Üzerimdeki tişörtü çıkartıp seni sarmıştım." Gülerek başını salladı. "Elimdeki malzemelerle bir şeyler yapmaya çalışırken oradan oraya koşup duruyordum çünkü dehşete kapılmıştım."

"Çok mu koykuttum seni?" Suratım asıldı. "Kocaman mı böbh yaptım sana?"

Gülümsedi. "Başlarda evet ama tişörtümü üzerine sarıp seni kucağıma alınca tüm korkum uçup gitti." Siyah gözleri şimdi tatlı bir anıyı hatırlar gibi mutlulukla bakıyordu.

"Tişörtüme sinen kokum seni yatıştırdı. Ağlamayı bırakıp gözlerini araladığında o gün ilk kez seninle tanıştık. İlk soluduğun koku, ilk gördüğün yüz, ilk duyduğun ses bana aitti." Burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Adını bile ben koydum."

"Peki, neden adımı Ukde koydun?"

"Çünkü sen içimde ukde kalan o çocuksun," dediğinde ne söylediğini anlamadım ama bundan yıllar sonra asla sahip olamayacağı o çocuğun yerine beni koyduğunu anlayacaktım. Karısının çocuğu olmuyordu.

Kese kâğıdının içindeki tüm kurabiyeleri yediğimi görünce, "Köşke dönme vakti," diyerek ayağa kalktı. "Gidelim, velet."

Annem ve babamın kavgası bitmeden eve dönmek istemediğim için suratımı astım. "Acıbal," diyerek bana takılınca güldüm ve o da güldü. "İşte, şimdi tatlı bal oldun," diyerek göz kırptı. Suratımı astığımda veya ona sorun çıkardığımda bana hep *Acıbal* derdi.

Beni kucağına aldığında eve kadar yürümek zorunda kalmayacağım için keyfim yerine geldi. Kollarımı boynuna dolarken kurabiye kırıntılarının bulaştığı dudaklarımla yanağını öptüm. Huysuzlanarak yalancıktan kaşlarını çattı. "Kendin gibi bal bulaştırdın yüzüme," deyince gülmeye başladım. "Bal gibi tatlıyım, di mi?"

Güldü. "Hemen de şımar."

"Balım ben, çok şekeyim ben."

"Acıbal."

"Hayıy, tatlı bal!"

"İn ulan kucağımdan, debelenip duruyorsun!"

"Çişim geldi, üzeyine yapayım da göy!"

Kahkaha attı. "Gebertirim."

Günümüz

Bu zaman diliminde onu tekrar görünce ister istemez aklıma onunla ilgili bir anım gelmişti. Eline doğduğum adamı benimle aynı yaşlarda görünce şaşkınlıktan doğumumla ilgili yaptığımız konuşmanın anılarına kapılmıştım. Ben bu adamın eline doğmuştum. Dünyaya gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk yüz onundu. Duyduğum ilk ses ona aitti. Anne kokusuyla tanışmadan önce bile soluduğum ilk koku onun kokusuydu. Adımı dahi o koymuştu. En az anne ve babam kadar üzerimde hakkı vardı. Şimdi ise benden sadece üç yaş büyük bir hâlde karşımdaydı. Şaşkındım.

Beni şaşkınlığa sürükleyen bir diğer şeyse bu sabah yalıya gittiğimde ona yakalanmamdı. Şaşkındım çünkü iki saat önce babamın evine gittiğimde orada Eflah amcaya yakalandığımı daha yeni anlıyordum. Uzun zaman sonra o evde olmanın heyecanını yaşadığım için izlendiğimin farkına bile varmayacak kadar dikkatsizdim. Belki de o kendini iyi gizleyecek kadar dikkatliydi. Tam olarak beni evin hangi köşesinde ve ne kadarlığına gördü, bilmiyordum ama ilk fırsatta bunu ona sormalıydım.

Belki de bahçeden çıkarken beni görmüştü. Oradan ayrılırken herkesin uyanma saati gelmişti. Anlaşılan Eflah evdeki herkesten daha önce uyanmıştı. Ona yakalandığım için mutlu değildim, belki de bir hırsız olduğumu falan düşünmüştü. Beni saat yedi sularında gördüğünü söylemişti ve saat yedi sularında babamın evine gitmiştim. Orada olduğunu bile bilmiyordum.

İş için geldiğimizi söyleyince bizi içeri almıştı. Yanındaki çocukla koltukta oturmuştu, ikisi bize bakarken Taner ile kapının yakınında ayakta duruyorduk. Onlarla karşılaştığımızdan beri Taner'in beti benzi atmış, dilini yutmuş gibi tek kelime etmiyordu. Eflah amcanın bana olan bakışlarından kurtulmak için başımı çevirip Taner'e baktım. Kısık bir sesle, "O kadar genç ki içimden bile ona amca deyince kendimi garip hissediyorum," dedim. "Sanırım burada ona amca demeyeceğim." Bu zaman diliminde onunla aramızda sadece üç yaş varken amca demek çok tuhaf olurdu.

Taner hiç konuşmayınca, "Neyin var?" diye sordum. Artık endişelenmeye başlıyordum.

Gözlerini Eflah'ın yanında oturan çocuktan ayırmadan, "Neyim mi var?" diye mırıldandı bembeyaz bir suratla. "Bir ben daha var."

"Neyden bahsediyorsun?"

Öksürme bahanesiyle elini dudaklarına götürüp kapattı ve kısık bir sesle, "O çocuk benim," dedi. "İki ay önce bizimkiler öldüğü için buraya taşındım." *Hadi be!*

O çocuk Taner miydi?

Gözlerimi kocaman açarak çocuğa daha dikkatli baktım. Artık çocuğun altı yaşında olduğunu biliyordum çünkü buraya gelirken Taner bana ailesini altı yaşında kaybettiğini söylemişti. Önce gözlerim onun kumral saçlarından oyalandı. Saçlarının rengi daha açıktı ama büyüdükçe koyu kumrala dönüşecekti çünkü onun son hâli hemen yanımda duruyordu. Yüzü yuvarlak ve dolgundu fakat büyüdükçe elmacık kemikleri belirginleşecek, çenesinde bir çukur

oluşacaktı. İster istemez altı yaşındaki bu çocuğu yanımda duran otuz bir yaşındaki adamla kıyaslıyordum. Çocuğun zümrüt yeşili gözleri, Taner'in gözlerinin aynısıydı.

Sanırım onda değişmeyen tek şey gözleri ve güzel bir kadın gördüğünde gözlerinde oluşan o çapkın ifade olacaktı. Karşımdaki bu bacaksız sık sık elbisenin açık yakasına bakıyor, göğüslerimi dikizliyordu. Bahçede beni gördüğünde *onu ilk ben gördüm,* demesi de her şeyi açıklıyordu. Taner'in kadınlara olan düşkünlüğü daha çocukken başlamış olmalıydı.

Amcası gibi beyaz bir gömlek giyiyordu ama gömleğin üzerinde çizgili, siyah bir ceket vardı. Boynunda atkısı ve kısa pantolonuyla sevimli bir çocuktu. Tabii, küçük dudaklarını bir karış açıp her an göğüslerime yumulacakmış gibi bakmasını saymazsak. Gülmemeye çalışarak yanımdaki Taner'e, "Kaç yaşında sütten kesilmiştin?" diye sordum kısık bir sesle.

"İki yaşında, neden sordun?"

"Göğüslerime yapışacak gibi duruyorsun."

Kısık bir sesle küfredip yana doğru bir adım atarak benden uzaklaştı. "Kardeşim gibisin, göğüslerin ilgimi çekmiyor!" diye mırıldandı alçak bir sesle.

"Emin misin?" Gözlerimle karşımızdaki çocuğu işaret ettim. "Gözlerini göğüslerimden ayırmıyorsun."

"Siktir git," dedi gülerek. "Çocuğun yaptığı şeyleri bana yükleme, o ben değilim." Surat ifadesi değişti. "O benim." Yüzünü buruşturdu. "Neyin içine düştüm lan ben?" Kim olduğunu karıştırmıştı.

Kendi aramızda mırıltıyla konuştuğumuz için Eflah bir şey söylemek için susmamızı bekliyordu. Biz susunca nihayet o da sehpanın üzerindeki kahvesini alarak arkasına yaslandı. "Demek iş için buradasınız. İkiniz birden mi?" Fincanı tutuşu bile fazla zarifti. "Benim sadece bir bahçıvana ihtiyacım var."

Taner, gözlerini çocuk Taner'den ayırıp beni işaret etti. "O benim kız kardeşim," dediğinde sesine acıklı bir ifade katmıştı. "Ailemizi yakın zamanda kaybettiğimiz için onu yanımdan ayırmak istemiyorum. Ne kalacak bir yerimiz var ne de işimiz." Bizi bu kadar acındırması utanmama neden oluyordu ama yalan da söylemiyordu. Burada bir hiçten farkımız yoktu. Ne evimiz ne de işimiz vardı.

"Abim, bizim oralarda da hep bahçeyle ilgilenirdi." Onunla olan göz temasım bile bana ecel terleri döktürdüğü için konuşmak kolay değildi. "Eminim ki bahçenizde harika işler çıkaracaktır. Sadece onu işe alsanız da olur." İkimiz birden olmasa da en azından birimiz burada işe girmeliydi.

Kahvesinden bir yudum alarak, "Sizin oralar?" dedi sorgulayan bir ifadeyle. "Nereden geliyorsunuz?"

"Kocaeli'den," deyiverdim. Bu yalanı söylememin sebebi Taner'in söylediği yalandı. Ona ailemizi kaybettiğimizi söylediği için ailemizin kim olduğunu bilmek isteyecekti. Eflah fazla detaycı ve zeki biriydi.

Evde küçük bir çocuk varken işe alacağı insanlar konusunda seçici davranacağını bilecek kadar onu iyi tanıyordum. Sakarya küçük bir yerdi, buradaki çoğu kişiyi tanıdığından emindim. Tanımasa bile araştırıp gerçeği öğrenmesi zor olmazdı. Bu yüzden ona bu şehirde doğduğumuzu veya burada yaşadığımızı söyleyemezdik. Söylediğimiz her şey birbiriyle uyumlu olmalıydı. Sahte hikâyemizde hiçbir açık bulmamalıydı. Gerçekten Kocaeli'de yaşayıp yaşamadığımızı araştırması biraz zaman alırdı. O zamana kadar onun yanında çalıştığımız için bizi tanır ve kimse için tehlikeli olmadığımızı anlardı. Kocaeli yalanının sebebi, bizi tanıması için zaman kazanmaktı.

"Diyelim ki sadece abini işe aldım." Varsayımlar üzerine konuşurken Taner'e değil, sadece bana bakıyordu. "Peki, sen ne olacaksın? Abin kalacak bir yerinizin olmadığını söyledi."

"Kendim için bir iş bulabilirim."

"Aklında ne gibi bir iş var?"

"Hımm." Sessiz mırıltılar çıkararak düşünmeye başladım. Bana yardımcı olarak, "Mutfakla aran nasıl?" diye sordu. "Yemek yapabiliyor musun?"

"Yumurta bile kıramam." Taner koluyla bana vurunca, "Çok güzel yemek yaparım," dedim aceleyle ama bakışları yalan söylediğimi anladığını gösteriyordu.

Ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden, "Ev işlerinde nasılsın?" diye sordu.

Hizmetçi mi olacağım? Asla!

"Yatağımı bile toplayamam," dediğimde Taner bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. İstesem de hizmetçi olamazdım çünkü fincanı devirmeden kahveyi bile servis edemiyordum.

"Son soru," dediğinde bunun bana tanıdığı son şans olduğunu anladım. Bu sorudan sonra tamamen işe yaramaz olup olmadığıma karar verecekti. "Çocuk bakımından anlar mısın?"

Gözlerim onun yanında uslu uslu oturan ufaklığa kaydı. Taner ile yıllardır iyi anlaşıyorsam bence onun çocukluğuyla da anlaşabilirdim. Şaşırtıcı olansa diğer iki soruda yalan söylememi isteyen Taner'in, "Hayır," diye kısık bir sesle mırıldanmasıydı. Son seçeneği kati suretle kabul etmemi istemiyordu. Bunu bakışlarıyla o kadar belli ediyordu ki... Belki de bakıcı olmamı istememesinin nedeni onun çocukluğuyla ilgilenecek olmamdı. Anlaşılan bunu rencide edici buluyordu ama bu evde yapabileceğim tek iş bu olabilirdi.

Eflah daima ilk söyleneni ciddiye aldığı için, "Evet," diyerek Taner'i kızdırdım. Hem de ikisini birden. Evet, minik Taner de kaşlarını çatmıştı. "Çocuklarla nasıl ilgileneceğimi biliyorum." Aslında zerre kadar bilmiyordum ama ne kadar zor olabilirdi ki?

"Pekâlâ." Düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Kimlik bilgilerinizi, sağlık raporunuzu ve adli sicil kaydınızı verirseniz biriniz bahçede çalışabilir, diğeriniz de Taner ile ilgilenir." Donup kaldık

çünkü bu saydıklarını yapmak için önce bir kimliğimizin olması gerekiyordu ama ben burada henüz doğmamıştım bile. Üstelik Taner'in sahip olduğu kimlikle minik Taner'inki aynıydı. Bu gerçekten şart mıydı? Ne yazık ki şarttı çünkü kimse evine ne idiği belli olmayan birini almak istemezdi.

1998'de de bu şartlar olmamalıydı be!

Tam bu bilgileri ona veremeyeceğimizi söyleyecektim ki Taner başını sallayarak, "Tabii ki," dedi kabul ederek. "Gün içinde gereken tüm kayıtlarla gelebilir miyiz?" Ne diyordu yahu bu? Olmayan bir kaydı nasıl çıkaracaktık? Anneme gidip beni ışık hızıyla doğurtmayacaksak üç aydan önce bir kimliğim olamazdı. Daha ana rahmine bile düşmemiştim, ne kimliği!

Eflah başını sallayıp, "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Tüm gün evde olacağım. Akşam saatinden önce gereken belgelerle gelirseniz yapacağınız iş hakkındaki detayları konuşuruz."

Taner ona tebessüm ederek bana kapıyı gösterince şaşkın bir şekilde onu takip ettim. O kayıtları nasıl bulacağımızı bir türlü anlayamamıştım. Kapıya doğru yürürken, "Bekle," diyen sesiyle durup ona doğru döndük ama Taner'e değil, bana bakıyordu. "Adın ne?" Doğru ya, henüz ona adımızı söylememiştik.

"Ukde," dedim yoğun bakışlarından kaçmaya çalışarak. Dudakları kıpırdanıp, "Ukde," diye adımı mırıldandı. Sanki adımın dudaklarından nasıl döküldüğünü anlamak ister gibiydi. "Sağ kolunun nesi var, Ukde? Geldiğinden beri yanında hareketsizce duruyor." Afalladım. Bunu fark etmesini beklemiyordum.

"Küçük bir kaza geçirdiğim için yaralandım ama ciddi bir şey değil." Sağ omzumu ve kolumu hareket ettirirken canım yanıyordu ama yakında tamamen iyileşirdi.

"Anladım." Gözleri bir süre omzumda ve kolumda oyalandı. "Bir doktora göründün mü?"

Tebessüm ettim. "Evet," dedikten sonra ona sırtımı dönüp Taner'in koluna girdim. Bunu yapmamın sebebi açlıktan dolayı hissettiğim hâlsizliğin artmasıydı.

Taner ile köşkten çıktığımızda gözlerim kararıyordu ama elimden geldiğince ondan gizlemeye çalışıyordum. Kolundan destek almazsam belki yürüyemezdim. Taner bendeki sorunu fark etmeyecek kadar Eflah'a kızmakla meşguldü. "Bana adımı bile sormadı çünkü ilgilendiği benim adım değildi!"

Bana tersçe bakınca kıkırdadım. "Benim değil, senin amcan. Onu benden kıskanmayı bırak." Bu konuda hiç değişmiyordu çünkü kendi zamanımızda da çoğu zaman amcasını benimle paylaşmaktan hoşlanmazdı.

"Bu sefer farklı." Başını çevirip gözlerini bana dikti. "Sana nasıl baktığını gördüm." Yüzünü buruşturdu. "Sen de aynı bakışlarla ona bakıyordun." Kafası karışmış gibiydi. "Birbirinize çok garip bakıyordunuz."

"Ne gibi garip?"

"Kızım, ne bileyim ama garipti işte," dediğinde güldüm. "Abartmakta üstüne yok. Yürü hadi." Aklıma gelenlerle durdum. "Belgelerimizi nasıl halledeceksin?"

Kendisiyle övünürcesine göğsünü şişirdi. "Ortaokuldayken bir arkadaşımın babası vardı. Herif sahte evrak düzenleyerek para kazanıyordu. Öyle gerçekçi yapıyordu ki çoğu zaman polisler bile anlamıyordu. Arkadaşım sık sık bununla övündüğü için biliyorum. Bizim zamanımızda adam belki de öldü ama bu zamanda yaşıyor çünkü çocuk Taner daha büyüyecek ve onun oğluyla arkadaş olacak. Oğlu arkadaşım olduğu için arada evlerine giderdim. Nerede yaşadıklarını biliyorum ama sahte kimlik ve diğer belgeler için paraya ihtiyacımız olacak çünkü beleşe yapmaz." Gözleri üzerimde oyalandı. Boynuma baktı ama boynumdaki gümüş kolyeyi değersiz bulmuş gibi bakışlarını boynumdan çekti. Bileklerime ve yüzük olmayan parmaklarıma baktı. Aradığını bulamamış gibi keyfi kaçtı.

"Tam olarak ne arıyorsun?"

"Para edecek birkaç takı. Oteldeki o akşam yemeğe inerken birkaç mücevher takamaz mıydın?"

"Aslında takmıştım ve hâlâ takıyorum." Saçlarımı yukarı kaldırarak ona kulağımdaki küpeleri gösterdim. Kar tanesi şeklindeki elmas küpeleri görünce gözlerinde çizgi film kahramanları gibi dolar işareti oluştu âdeta. "Bu zamana kadar bunlarla mı geziyordun? Gerçek mi?"

"İmitasyon olacak değil ya, elmas bunlar."

Aradığı hazineye kavuşmuş gibi sırıttı. "Bunlar sahte belgelerimiz için ücreti karşılar da artar bile."

Onları almak için uzanınca başımı geriye çektim. "Bunlar olmaz. Bu küpeler babamın son doğum günümdeki hediyesi. Bir yıldır hiç çıkarmadım." Küpelerin güzel bir hatırası vardı, onları veremezdim.

Hastanede küpeleri kulağımda bulamayınca olay çıkarmıştım. Onları benden çaldılar sanmıştım ama neyse ki kimse onları çalmamıştı. Ben komadayken kulağımdan çıkarıp güvenli bir yerde tutmuşlar, sonra da bana geri vermişlerdi. Bu küpelerin maddi değerinden çok manevi değeri büyüktü çünkü onlar babamın son hediyesiydi. Bir daha doğum günümü asla kutlayamayacaktı çünkü üç ay sonra bir daha hiç doğum günüm olmayacaktı. Bu yüzden onları çıkarmak istemiyordum.

Taner ne hissettiğimi anladığı için derin bir nefes alıp, "Ukde," dedi sıkıntıyla. "Bunların senin için anlamını biliyorum ama onlardan gelecek paraya ihtiyacımız var." Yeşil gözleri bana yalvarırcasına bakıyordu. "Kızım, ayakta bile zor duruyorsun. Açlıktan gözlerin kayıyor çünkü bana göre daha zayıfsın. Bu işi ve kalacak yeri en çok senin için istiyorum. Paraya ihtiyacımız var, Ukde."

"Vermem, Taner." Onları benden alacakmış gibi ellerimi sıkıca kulaklarıma bastırdım. "Babamın son hediyesini vermem."

Burnumun direği sızlarken, "İsteme bunu benden," dedim kısık bir sesle. "Onları kaybedersem babam benden gitmiş gibi hissederim. Burada sahip olduğum tek şey bu küpeler." Bir de boynumdaki kolye vardı ama onu babam bana vermemişti, ben onun için almıştım. Ona vermek nasip olmadığı için bir yıldır kolyeyi hep boynumda taşıyordum. Bu, ona hediyem olacaktı.

"Ukde-"

"Zorlama lan kızı!" Duyduğumuz sert sesle başımı bahçe kapısına doğru çevirdim. Kapının önünde duran kişiyi görünce ayağımın altındaki yer kaymaya başladı. Nefesim hızlandı, kalbim dehşete kapılmış gibi göğsümü tekmelemeye başladı. Donup kaldım.

Hareket eden tek şey yanağımdan süzülen gözyaşıydı. Bir damla gözyaşının sıcaklığını yanağımda hissederken büyük bir özlemle dudaklarım aralandı ama *baba* diyemedim. İçimden haykırırken ne sesim çıktı ne de gözyaşlarım durdu. Evet, gelen benim babamdı.

Babam buradaydı.

Değil yirmi dokuz yaşında, on yaşında olsa bile soluğumu kesen gözlerinden onun kim olduğunu anlardım. O benim babamdı. Burada aramızda sadece dört yaş olabilirdi ama o her şeyiyle benim ilk aşkım, canımdan çok sevdiğim babamdı. O kadar şaşkındım ki gözlerimi ondan ayıramıyordum. Necip Budak tam karşımdaydı.

Baktığı kişinin kızı olduğunu bilmeden bir yabancının gözleriyle bana bakıyordu. Kahve gözlerine bakmak bile salya sümük ağlamama neden olabilirdi. Buradaydı, yaşıyordu ve beni izliyordu. Belki burada çok gençti ama genç olması, babam olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onu o kadar çok özlemiştim ki yakışıklı çehresine nemli gözlerle bakıyordum.

Eski fotoğraflarını bana göstermişti ama fotoğrafları şimdiki hâliyle kıyaslanamazdı. Uzun yüzü, sivri elmacık kemikleri ve erkeksi hatlarıyla çok yakışıklıydı. Yirmilerinin sonundayken çok dinç ve karizmatik görünüyordu. Kahve saçları taranmamış gibi

hafif dağınıktı. Sanki onları parmaklarıyla tarayıp fazla uğraşmamış gibiydi. Kalın kaşlarının altındaki kısık gözleri büyük bir merakla beni süzüyordu. Bana bakıyor, bir küpe için neden ağladığımı sorguluyordu. Oysaki gözyaşlarımın sebebi küpe değildi. Ona sarılamamak, kollarına atılıp kokusunu içime çekemeyecek olmak beni ağlatıyordu. Onu çok özlemiştim.

Annemin korkunç canavarı, benimse kahramanımdı.

Onun hakkında öğrendiğim gerçekler ondan nefret etmeme neden olmuştu ama kalbimdeki sevgisini bitirememişti çünkü yirmi beş yılımı onu sevmekle geçirmiştim. Birini sevmek de ondan vazgeçmek de hiç kolay değildi. Dudakları düz bir çizgide buluşmuş, bir şey söylemeden önce benim konuşmamı bekliyordu. Üzerinde gri bir tişört ve kot pantolon vardı. Postallarının bağcıkları özensizce bağlanmış, duruşu rahat ve biraz da serserilere özgüydü.

Alık alık yüzüne bakıp durduğum için ıslak gözlerime baktı. "Hey, bal arısı," dedi bal rengi gözlerime değinirken. "Bir küpe için mi ağlıyorsun?" Kalbim tekledi, midem kasıldı ve ben hıçkırıklarla ağlamak istedim.

"Hey, bal arısı, küçük bir çizik için mi ağlıyorsun?"

"Baba, çok kötü acıyor. Fena düştüm, ayağım kırılmış olabilir."

"Öpsem?"

"Hemencecik geçer."

Geçmişteki konuşmalarımız aklıma gelince dudaklarımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım. Eskiden olduğu gibi yine bana *bal arısı* demesi tüm direncimi kırmıştı. "Kü- Küpe için değil. Acıyor... Kolum, yani omzum acıyor. Babam burada olsaydı geçerdi." Ona olan muhtaçlığım karşısında Taner dolan gözlerini kaçırırken o, "Baban doktor mu?" diye sordu. Babam birçok şeydi.

"Değil."

"O zaman burada olsaydı bile kolun için bir şey yapamazdı. Yine acısı geçmezdi."

"Hayır, geçerdi."

"Nasıl?"

"Öperdi," dedim.

Yüzünde garip bir ifade oluştu. "Öpünce geçiyor muydu?" Başımı salladım. "Hemencecik geçerdi." Sertçe yutkundu çünkü onun bir babası olmamıştı. Henüz çocukken babasını kaybetmişti. Baba sevgisinden yoksun büyüdüğünü biliyordum.

Babamla ilgili anlattığım şeyler onu etkilemiş olmalıydı ki cüzdanını çıkarıp Taner'in karşısında durdu. "Kızın küpesine dokunma."

Cüzdanında ne kadar para varsa hepsini çıkarıp Taner'in avucuna tutuşturdu. "Babasından ona kalan bir şeyi ondan alma," dediğinde gözyaşlarımı dindirmek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım. O herkes için bir canavar olabilirdi ama benim için güzel olan her şeydi.

Cüzdanını cebine koyup eve doğru yürüdü. Islak gözlerle arkasından bakarken bakışlarımı sırtında hissetmiş gibi durdu ama bana dönmedi. "Bazı yaralar öpünce geçmiyor," dediğinde bunları bana söylediğini biliyorum. "Kimse gelip yaralarından öpmez, bu yüzden kendi yaralarını kendin sarmayı öğren," dedikten sonra bizi bırakıp yoluna devam etti. Oysaki o hep yaralarımdan öperdi, kaç yaşında olursam olayım...

Ama kimse onu yaralarından öpmemişti, değil mi?

Ben öperdim ama o bunu bilmiyordu.

Bahçeden çıktığımızda babamın etkisinde kaldığımız için Taner ile yüz ifadelerimiz çok komikti. "Dilenciye para verir gibi avucuma para tutuşturdu." Yüzü kıpkırmızıydı. "Çok utandım."

"Sen buna utanma mı diyorsun? Ben sabah dilenci olmakla bile suçlandım." Sırıtarak kulağımdaki küpelere dokundum. "Kendi hediye ettiği şeyin satılmasına engel olduğunu bilmiyor. Çok heyecan verici, değil mi?"

"Boş ver şimdi onu." Kaldırıma çıkıp yürümeye başlayarak Eflah'ın evinden uzaklaştık. "Hizmetçi veya aşçı olmalıydın, neden bakıcılığı istedin?"

Kahkaha attım. "Minik Taner ile ilgilenirsem gelişimine engel olacağımı mı düşünüyorsun?"

Bana aptalmışım gibi baktı, belli ki bu konuda bazı fikirleri vardı. "Seni düşündüğüm için onun bakıcısı olmanı istemedim. Ailesini yeni kaybetti, nasıl bir canavara dönüştüğünü bilemezsin."

"Çok sevimli görünüyordu."

"Görünüş her zaman yanıltıcıdır. Başına nasıl bir bela aldığını bilmiyorsun."

"Hadi ama, o sensin."

"O ben değilim, ben olmasına daha yıllar var. O benim evrilmemiş hâlim," dediğinde kıkırdadım. Böyle bir konuşmayı yapmak ikimize de çok garip geliyordu.

"Kimlik için sana yeni bir isim bulmamız gerekiyor mu?"

Benimle aynı şeyleri düşündüğü için başını salladı. "Evde iki Taner olması kafa karıştırır, birimizin adı farklı olmalı."

Heyecanlanarak koluna yapıştım. "Abuzer Şinasi Gıybettin olsun mu adın?"

Kahkaha attı. "Siktir git."

Malikaneye doğru yürürken elimdeki sahte nüfus cüzdanına suratımı asarak bakıyordum. Taner'e o kadar isim saymıştım ama sırf baş harfi aynı olsun diye Turan yapmıştı yeni adını. Burada gerçek soyadımı kullanamayacağım için berbat ötesi bir soyadımız olmuştu. Herkes bizi kardeş bileceği için Taner ile sadece soyadlarımız değil, uydurma anne ve babalarımızın adı da aynıydı. Hayvan herif, sırf onu bu isim için zorladığımdan soyadımızı Abuzer Şinasi Gıybettin yapmıştı! Normalde, bir kişinin birden fazla so-

yadı olamazdı. Evet, nadiren de olsa bu tür şeylerle karşılaşıyorduk ama genel olarak, soyadları tek kelimeden oluşmalıydı. Ancak bizim kimliklerimiz sahte olduğu için üç isimden oluşan soyadımızı resmî kurumlarda kullanmaya kalkışmayacağımız sürece başımızın belaya gireceğini sanmıyordum.

Babamızın adı Âdem, annemizin adı Havva'ydı ama soyadımız felaket ötesi bir şeydi. Anne ve baba ismini ben seçtiğim için, "Âdem ve Havva," diye mırıldandı kaşlarını yukarı kaldırarak. "Çok yaratıcı." Alay ediyordu.

"Biri sorarsa Âdem ve Havva'dan geldik dersin. Bence bunun bir gideri var. Biri tam adımı sorunca ona ne diyeceğim?" Suratımı asarak ona ters ters baktım. "Ukde Abuzer Şinasi Gıybettin mi?"

Ukde Budak'tan Ukde Abuzer Şinasi Gıybettin'e düştüm!

Kahkaha atarak başını salladı. "Bence çok fiyakalı." Gözlerinde şeytani bir ifade oluştu. "Öyle olmasaydı bu ismi bana vermek için o kadar ısrar etmezdin, değil mi?" Resmen intikam alıyordu.

"Al şu kimliğini." Yürümek için kendimi zorlarken yeni kimliğini ona verdim. Günümüzün büyük bir bölümü sahte evraklarımızı hazırlatmakla geçmişti.

Her yere yürüyerek gittiğimiz için vücudumda güç kalmamıştı. Taner'in koluna yapışmış, yürümek için kendimi zorluyordum. İki numara büyük olan babetler bile artık ayağıma tam oluyordu çünkü tüm gün oradan oraya yürümekten ayaklarım şişmişti. Neyse ki tüm bu yorgunluğumuza değmişti.

Sahte evrak yaparak geçimini sağlayan o adam, babamın verdiği tüm parayı almıştı ama gerçeğinden ayırt edilmeyen şeyler ortaya çıkarmıştı. Kimliğimizi yaptıktan sonra yeni olduğu anlaşılmasın diye biraz eskitmesi çok profesyoneldi. Adam her yönden usta bir dolandırıcıydı. Neyse ki biz beklerken bize yiyecek bir şeyler vermişti. Yoksa dönüş yolunda açlıktan bir yere yığılıp kalırdık.

Gerçi verdiği şey de çeyrek ekmek ve iki dilim peynirdi. Tüm gün midemize giren tek şey bu olmuştu. Açlığımızı biraz bastır-

mıştı ama hâlâ çok açtık. Eflah akşam olmadan dönmemizi istemişti, güneş batmadan gelebildiğimiz için mutluydum. Bir kez daha kapıdaki bekçiye girişimizi onaylatıp bahçe kapısından içeri girdik.

Tüm günün yorgunluğu ve iki günün açlığıyla adımlarımı zor atıyordum. Başım dönüyor, gözlerim kararıp duruyordu. Midem karnıma yapışmış gibiydi. Kuruyan dudaklarımda çatlaklar oluşmak üzereydi çünkü vücudum artık dudaklarımı ıslatmak için tükürük bile üretmiyordu.

Zile bastığımızda biri bize kapıyı açana kadar başımı Taner'in omzuna dayadım. Gözlerimi açık tutmakta bile zorlanıyordum. Taner, "Biraz daha dayan," dedi bir kez daha. Yol boyunca bilmem kaç kez bunu söyleyip durmuştu. "İşe alındığımızda kalacak yer ve yemek sorunumuz olmayacak."

"Peki." Sesim cılız ve yorgundu.

Bir hizmetçi bize kapıyı açtığında daha o konuşamadan Taner, "Eflah Bey ile randevumuz var," dedi. Durumumun aciliyetini bildiği için hemen konuya girmişti. "Geleceğimizden haberi var." O da çok kötü durumdaydı ama bana destek olmak için gücünü korumaya çalışıyordu.

"Beni takip edin," diyen hizmetçinin peşine takıldık. Düşmemden endişe ettiği için Taner bir an olsun kolumdan çıkmıyordu. Hizmetçi kız bizi bekleme odasına aldı. Bizi bırakıp gitti ve beş dakika sonra geri geldi. Eflah, önce Taner ile konuşmak istediği için onu alıp gitti.

İkimizle aynı anda konuşmak yerine ayrı ayrı konuşmasının sebebi bizi daha rahat sorgulamaktı. İşin detaylarından, maaştan ve diğer ayrıntılardan bahsederken çaktırmadan ağzımızdan laf almaya çalışacağını biliyordum. Taner de bunu çok iyi biliyordu çünkü geldiğimiz yerde onu fazlasıyla tanımıştık.

İşe yeni aldığı herkese bunu yaptığını onunla aynı odadayken bizzat görmüştük. Evine aldığı çalışanlar konusunda hep fazla seçiciydi. Kolay kolay insanlara güvenmezdi. Bunu bildiğimiz için

sorgumuz birbiriyle çatışmasın diye yol boyunca gereken ezberi yapmıştık. Bu konuda açık vereceğimizi sanmıyordum.

Taner yarım saatten fazla odada kaldı. Beklerken oturduğum koltuğa uzanıp uyumamak için kendimi zor tutuyordum. Neyse ki bir süre sonra hizmetçi kız tekrar içeri girdi. "Eflah Bey sizi bekliyor," deyince yardım almadan ayağa kalkmam hiç kolay olmadı. Bunu fark eden kız, "İyi misiniz?" diyerek yanıma gelince dik durmak için kendimi zorladım. "Teşekkür ederim, sorun yok." Eflah'ın çalışma odasına kadar düşmeden gidersem kendimi tebrik edecektim.

Bana eşlik eden hizmetçiyle birlikte holde yürürken midemden gelen gurultular beni çok utandırıyordu. Neyse ki çok anlayışlı davranarak sesleri hiç duymamış gibi davranmıştı. Merdivenin önünde durunca başımı kaldırıp basamaklara baktım. Her an ağlayabilirdim. Düz yerde bile yürüyecek gücüm yokken merdiveni nasıl çıkacaktım?

Kolumda bir el hissedince başımı çevirdim ve bana tebessüm eden hizmetçiyi gördüm. "Teşekkür ederim," diye mırıldandığımda sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Onun yardımıyla bir şekilde merdiveni çıktım. Bir kapının önünde durduğumuzda kapıyı çalıp bana döndü. "İçeri tek başınıza girebilir misiniz? İsterseniz size eşlik edebilirim."

İyi niyetine karşılık içten bir şekilde gülümsedim. "Sanırım bundan sonrasını halledebilirim. Bu arada, ben Ukde." O rezil sahte soyadımdan ona bahsetmeyecektim.

"Ben de Sırma, efendim," dedi sıcak bir sesle.

Benden birkaç yaş büyük olmalıydı ama çok zayıftı. Siyah saçlarını yukarıda sıkıca toplayıp topuz yapması evdeki çalışanlarının hep temiz ve düzenli olması gerektiğini gösteriyordu. Saçları toplu olmasına rağmen kafasına kadife kumaştan beyaz bir taç takmıştı. Tacı üzerindeki beyaz önlüğüyle uyumluydu. Hizmetçi üniformasında ne bir kırışıklık vardı ne de tek bir leke.

Üniforması uzun kollu, siyah gömlek ve dizlerinin üzerinde biten siyah, dar etekten oluşuyordu. Üzerine taktığı beyaz önlüğün kenarları fırfırlardan oluşuyordu. Eteğin altına siyah, tül çorap giymişti ve ayaklarında beş santimetre kadar topuğu olan cilalı ayakkabılar vardı. Hizmetçi üniformaları bile farklıydı ama hemşirelerin giydiği üniforma kadar göze çarpmıyordu.

Kendi başıma idare edeceğimi söyleyince beni bırakıp gitmişti. Ben de kendime çekidüzen vermeye çalışarak kapıyı açıp içeri girdim. Eflah'ın çalışma odasına girince dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. Duvarın bir ucundan diğer ucuna uzanan kitaplığın tüm rafları kitaplarla doluydu. Kitaplara olan ilgisi onu bir yazar yapacaktı. Kitapları farklı dillere çevrilecek, birçok kitabı beyaz perdeye uyarlanan ödüllü bir yazar olacaktı. Burada daha fazla kalıp onun başarısına adım adım tanık olmayı ne çok isterdim. Ne yazık ki onun yıllara yaydığı başarıyı üç aya sığdıramazdım.

"Kitapları sever misiniz?" Sesini duyunca başımı çevirip ona baktım. Masasının arkasındaki koltuğunda oturuyor ve beni izliyordu. Tüm tutkusu kitaplar olan bir editör nasıl onları sevmezdi ki?

Masanın önünde karşılıklı duran iki koltuktan birini işaret etti. "Buyurun, Ukde Hanım." Sabah geldiğimde benimle resmî bir şekilde konuşmuyordu çünkü işe alınıp alınmayacağım belli değildi. Beni işe almaya karar vermiş olmalıydı ki patron ve çalışan arasındaki dengeyi korumak için resmî davranıyordu.

Koltuğa doğru bir adım attım ama açlıktan kıvranan vücudum artık dayanma sınırlarını zorladığı için sendeledim. Beni izleyen gözleri bir sorun olduğunu anlamış gibi kısıldı. "İyi misiniz?" deyince başımı salladım fakat ikinci adımımda etrafımdaki her şey dönmeye başladı. İyi değildim.

Ayağa kalktığını gördüm. Hatta biraz fazla hızlı kalkmıştı. Ona odaklanamıyordum çünkü o dâhil her şey etrafımda dönmeye başlamıştı. Bana doğru attığı hızlı adımları gördüğümde yer ayaklarımın altında kaydı ve daha o bana yaklaşamadan dizlerimin

üzerine *küt* diye düştüm. Sert zemine çarpan dizlerimin çıkardığı sesten daha yüksek bir ses varsa o da onun gür sesiydi. Birini çağırmıştı ama kimi çağırdığını duyamamıştım çünkü kulaklarımda uğuldayan sesler tüm sesleri bastırıyordu.

Üzerime eğilen iri vücudunu ve bana uzanan kollarını gördüm. Yerden yükselen bedenim onun kollarının arasına çekildiğinde dudaklarımdan çıkan anlamsız mırıltılarla, "Aç- Açım," diyebildim. Kaskatı kesilen vücudunu bu hâldeyken bile hissedebilmiştim.

Beni aceleyle sehpanın önündeki koltuğa oturttuğunda bulanık gözlerle içeri giren hizmetçiyi gördüm. Karışık sesler tekrar kulağıma geldi ve hizmetçinin silüeti kayboldu. Ensemi kavrayan el Eflah'a aitti. Dudaklarıma temas eden bardaktaki suyu bana içirmeye çalıştı. Huysuzlanarak yarı kapalı gözlerle başımı arkaya doğru çekmeye çalıştım. "Su... Su istemiyorum. Yemek. Yemek yemek istiyorum," diye mırıldanıp ona güçlük çıkardığımda, "Yemeğin geliyor," diyen yumuşak sesini çok yakınımda duydum. "O yemeği yemek için önce biraz su içmelisin."

Bardağı tekrar dudaklarıma yaklaştırınca ensemdeki eline rağmen başımı çekmeye çalıştım. "Ama tüm gün mideme giren tek şey su zaten." Sesim ağlamaklı çıkıyordu, her an ağlayabilirdim. İki gündür açtım. "Ben yemek istiyorum."

"Bu suyu içmezsen sana yemek yok," dediğini duyunca suya öyle bir yumuldum ki... Kısık gülüşü kulağımda yankılandı.

Onun yardımıyla bardağın yarısına kadar içtim. Suyu dudaklarımdan çekince az da olsa kendime gelebilmiştim. Mideme giren şey suydu fakat bana biraz daha dayanma gücü vermişti. Geriye çekilen adamı uyuşuk gözlerle de olsa artık görebiliyordum. "Daha iyi misin?"

İnsanın içini ısıtan sesiyle küçük bir çocuk gibi dudaklarımı büktüm. "Suyu içtim, yemek nerede?" dediğimde yüz ifadesi yumuşadı, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Birazdan gelir."

"Ne kadarlık bir birazdan bahsediyorsunuz? Beş dakika? On dakika? Yarım saat?"

Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Birkaç saat."

Birkaç saat mi? Dehşete kapılarak ayağa kalkmaya çalıştım. "Lütfen en yakın hastaneyi arayıp benim için ambulans isteyin. Hastaneye kaldırıp bana serum versinler. Vitamin oranı yüksek serumlardan istiyorum!"

Gözlerinin ardındaki eğlenen parıltılardan hiçbir şey kaybetmeden, "Evimdeki birini doyursunlar diye hastaneye gönderecek değilim," dedi. Sanki o çok doyuruyordu da!

Elinde bir tepsiyle içeri giren hizmetçiyi gördüm. Eflah elindeki tepsiyi alarak onu gönderdi. Tepsiyi önümde duran orta sehpaya koyunca hemen öne eğildim. Önce kaşık kullanmayı düşündüm ama o kadar açtım ki kaşıkla yudum yudum içmeyi bekleyemezdim. Bu yüzden kâseyi elime alıp onu şaşkınlığa sürükleyerek kafama diktim. Kâsenin içindeki ılık çorbayı kafama dikip hepsini içene kadar bunun mercimek çorbası olduğunu bile anlamamıştım. Boş kâseyi dudaklarımdan çekince rahat bir nefes aldım.

Masadaki peçeteyle dudaklarıma ve çeneme akan çorbayı hızlıca silip yahni tabağına uzandım. "Deneme bile." Çok hızlı müdahale ederek bileğimi havada yakaladı. "Bunu içemezsin. İçindeki sebzeler ve et boğazında kalır."

"Yutarım."

Gözleri eğlenceyle parladı. "Hayır."

Bana izin vermediği için mecburen yahniyi kaşıkla yemek zorunda kaldım. O kadar hızlı yedim ki birkaç dakika içinde koca tabakta hiçbir şey kalmamıştı. Normalde bu kadar bile yemek yemezdim ancak iki günlük açlıktan sonra kontrolümü kaybetmiştim. Hâlâ aç hissetsem de yeni bir şeyler istemedim çünkü yediğim her şeyin birazdan mideme oturacağını biliyorum.

Bir kez daha peçeteye uzandım. Yemekleri hunharca yiyen birinin aksine dudaklarımı zarifçe sildim. Başımı kaldırdığımda

karşımdaki koltukta oturmuş, beni izliyordu. Yemeklere öyle barbarca saldırmamı kınamış gibi görünmüyordu. Gözleri beni eleştirmek yerine anlayışla bakıyordu.

Gözlerim kafama diktiğim çorba kâsesine kayınca derimin altı ısındı, tüm ısı yüzüme yayıldı. "Kusura bakmayın, ben-"

"Karnı aç bir insanın yapması gerekenleri yaptın." Sözlerimi keserek özür dilememe engel oldu. Muziplikten nefesimi keserek, "Yine de yahniyi kafana dikip nasıl yediğini görmek isterdim," deyince kıkırdadım. "Ben istemezdim."

"Evet, şimdi biraz iş konuşalım, Ukde Hanım." Tekrar Ukde Hanım olmam, aramızdaki samimiyetin son bulduğunu gösteriyordu. "Daha önce hiç çocuk bakmadınız, değil mi?"

Yalan söyleyerek onu kandıramayacağımı bildiğim için sıkıntılı bir şekilde başımı salladım. "Evet ama hızlı öğrenirim."

"Öğrenene kadar Taner'in bakıcısına yardım edeceksiniz. Hikmet Hanım bir zamanlar benim de dadımdı. Taner'i ondan başkasına emanet edemem ama ne yazık ki artık yaşlandığı için küçük bir çocuğun taşkınlığına tek başına yetişemiyor. Sizi biraz da bunun için işe alıyorum, ona yardımcı olmanız için. Çocuk bakımıyla ilgili Hikmet Hanım'dan öğrenebildiğiniz her şeyi öğrenin." Dadılıkta uzmanlaşacak kadar kalmayacaktım burada. Üç ay dişimi sıksam yeterdi.

Sanırım yaşlı bir kadının yapamayacağı her şeyi ben yapacaktım. Bir nevi onun oyun arkadaşı ve dadısı olacaktım. Tüm bunları Hikmet Hanım'ın gözetimi altında yapacak olmama sevinmiştim çünkü bilmediğim her şeyi bana öğretebilirdi.

Onu sessizce onayladığımda sıkıntıyla nefesini verdi. "Taner ile ilgilenmek sandığınız kadar kolay değil. Yakın zamanda ailesini kaybettiği için zor bir dönemden geçiyor. Bu yüzden bazı taşkınlıkları var. Muhtemelen sizi zorlayacaktır." Ne denli sabırlı olduğumu anlamak ister gibi bakıyordu. "Üstesinden gelebileceğinize emin misiniz?"

"Bunu denemeden bilemem." Hiç tecrübemin olmadığı bir konuda, üstesinden gelebileceğimi söyleyemiyordum çünkü bunun üstesinden gelip gelemeyeceğimi ben de bilmiyordum. Denemeden hangi konularda iyi veya kötü olduğumu bilemezdim.

Yapacağım iş hakkında biraz daha bilgi verdi. Onu arayıp haber vermeden Taner'i dışarı çıkaramayacağımı söyledi. Uymam gereken kuralların hepsini bana anlattıktan sonra tam da beklediğim gibi konuyu bana getirdi. Evine alacağı birini tanımak istediğini söyleyip Kocaeli, ailem ve oradaki hayatım hakkında sorular sormaya başlamıştı. Tüm sorulara önceden Taner ile anlaştığımız gibi kısa ve öz cevaplar vermiştim.

Uydurma hikâyemize sadık kalarak elimden geldiğince açık vermemeye çalışmıştım. Odada Taner'in kaldığından daha fazla kalmıştım çünkü beni sorgulaması daha uzun sürmüştü. Emin değildim ama sanki bana sormak istediği çok şey varmış da çoğunu ertelemiş gibi görünüyordu.

Bir süre sonra hizmetçilerden birini çağırıp bana köşkü gezdirmesini ve buradaki herkesle beni tanıştırmasını istemişti. Adının Besime olduğunu öğrendiğim kız bana zaten önceden bildiğim köşkün içini gezdirdi. Her şey gelecekteki gibiydi, sadece bazı eşyalar daha nostaljikti. Daha sonra beni evdeki çalışanlarla tanıştırmıştı. Hizmetçilerden aşçılara kadar herkesle tanışmıştım.

Hikmet Hanım ile de tanışmıştım ama sanki benden pek hoşlanmamıştı. Burun kıvırır gibi göz ucuyla bana bakıp elimi yapmacık bir ifadeyle sıkmıştı.

Taner diğer çalışanlarla birlikte müştemilatta kalacaktı ama ben köşkte yaşayacaktım. Minik Taner'in dadısı olduğum için gece bir şeye ihtiyacı olursa diye ona yakın olmalıydım. Odam giriş kattaydı, küçüktü ama güney cephede olduğu için tüm güneş ışığını alıyordu. Tek kişilik yatağım rahat, gardırobum kullanışlı ve banyom benim için yeterli genişlikteydi. Tabii, kendi zamanımdaki odamla kıyaslanamazdı ama hastane odasıyla kıyaslanınca fazla iyiydi.

Dün işe alınıp herkesle tanıştıktan sonra erkenden odama çekilip uyumuştum. İşe bugün başlayacağım için Taner ile ilgilenmeyi bir gece daha Hikmet Hanım'a bırakmıştım. Sabahleyin Eflah, Taner ile ikimizi kahvaltıdan sonra tekrar çalışma odasına çağırmıştı. Aç ve bavulsuz bir şekilde işe girdiğimiz için maddi durumumuzun ne denli kötü olduğunu biliyordu. Bu yüzden bize avans verip temel ihtiyaçlarımızı aldıktan sonra işe başlamamızı istemişti.

Evde iki şoför olduğu için biri sadece Eflah'a hizmet ediyordu ama diğer şoför evdeki çalışanlar içindi. Evle ilgili alışveriş yapılacağı zamanlar çalışanları dışarı çıkarmak, Taner'i parka ya da okula götürmek ikinci şoförün işiydi. İkinci şoför, yani Suat, bizi alışveriş için dışarı çıkarmıştı. Eflah, Kocaeli'den geldiğimizi sandığı için Sakarya'yı bilmediğimizi düşünüyordu. Bu yüzden şoför alışveriş sırasında bize eşlik etmişti. Avansımın bir kısmını kıyafetler ve özel ihtiyaçlarım için harcamıştım.

Taner kalan paramı harcamama izin vermemişti. İhtiyacım olursa diye bir sonraki maaşıma kadar üzerimde biraz para kalmasını istemişti. Birkaç makyaj ürünü almama bile izin vermemişti. Genç bir dadının makyaj yapıp süslenmesi, çalışanlar arasında söylentilere sebep olurmuş. Yakışıklı patronumu ayartmaya çalıştığımı düşünmelerini istemediğim için Taner'i dinlemiştim.

Köşke yakın bir yerde inip eşyalarımızı şoförle göndermiştik. Yakındaki bir parkta oturmamızın sebebi, Taner'in bana bu dönemdeki paraları öğretmesiydi. Yarım saattir aynı şeyleri tekrarladığı ve ben de hiçbir şey anlamadığım için bu konuda pek bir ilerleme kaydedememiştik. Elimdeki madeni parayı gösterip, "Elli bin lira yazıyor bunun üzerinde," diyerek yüzümü ovuşturdum. "Elli bin nasıl madeni para olabilir ve nasıl elli binle sadece iki sakız alınabilir?"

"Kızım, sen salak mısın?" En sonunda dayanamayıp kafama bir tane vurdu. "Yarım saattir anlatmaktan dilimde tüy bitti lan! Buradaki elli bin liralık madeni para, günümüzdeki elli kuruş."

"Yirmi beş bin lira da günümüzdeki yirmi beş kuruş mu?" Rahatlayarak başını salladı. "Nihayet anlamaya başladın."

Cüzdanımdaki kâğıt parayı gösterdim. "Bunun üzerinde bir milyon yazıyor. Bu altı sıfırlı para günümüzde ne ediyor?"

"Bir lira."

"Ay, çıldıracağım! Milyon burada olmuş lira."

Cüzdanımdaki başka bir parayı ona gösterdim. Üzerinde yirmi milyon yazıyordu. "Günümüzdeki yirmi lira," dedi. Alışverişten kalan paraları karıştırıp başka bir parayı ona gösterdim. Üzerinde beş milyon yazan paraya bakıp, "Beş lira," dedi.

On milyon yazan paraya da, "On lira," deyince yavaş yavaş anlamaya başlamıştım. Cüzdanımdaki başka bir parayı ona gösterdim. "O zaman bu da iki yüz elli lira mı?" Başını sallayınca yüzümü buruşturdum çünkü paranın üzerinde iki yüz elli bin yazıyordu.

"Anlaması o kadar zor değil aslında," diyerek güldü. "Madeni paraların adı bizde kuruş olarak değişti. Burada bin olarak geçiyor. Bizdeki bin ise bunların milyarı. Bizde milyon yüksek bir meblağ ama burada öyle değil. Kâğıt paraların üzerinde yazan iki yüz elli milyon aslında zamanımızdaki iki yüz elli liraya tekabül ediyor. Paraların görünüşü ve isimleri değişmiş, değer kaybetmiş ama ederi aynı." Biraz uğraştıracak ama bir şekilde alışacağım artık.

Ayağa kalkıp köşke doğru yürüdüğümüzde kendini tutamayıp kıkırdadı. "Beğendiğin o elbisenin fiyatını sorduğunda kadın yüz milyon deyince suratının aldığı şekli görmeliydin."

"Kendi zamanımdaki yüz milyondan bahsettiğini sandım, yüz liradan bahsettiğini nereden bileyim?" Paranın görünüşü ve adı burada çok farklıydı. Kadın bir elbiseye yüz milyon deyince bir elbisenin nasıl o kadar yüksek bir fiyata satıldığını düşünüp şoke olmuştum. Meğerse yüz liralık elbiseymiş çünkü burada liranın adı milyonmuş.

Köşkün bulunduğu sokağa girmiştik ki Taner kendine sigara almak için mahallenin bakkalına girdi. Bu sıcakta onu beklemek yerine yürümeye devam ettim. İşini halledip bana yetişirdi. Biraz ilerlemiştim ki gördüğüm şey dikkatimi çekti. Bana sırtı dönük kadın sanki karşısındaki iki adam tarafından zorbalığa uğruyordu. Kadının yolunu iki kişi kestiği için kadın geçemiyordu. Hangi yöne gitmeye çalışsa geçmesine izin vermeyip önüne geçiyorlardı.

Yaklaştıkça seslerini daha iyi duyuyordum. Bana sırtı dönük olan siyah saçlı kadın, "Cemal, çekil önümden!" diye bağırdı sert bir sesle. "Babam bu yaptığını öğrenirse seni sağ koyar mı sanıyorsun?"

Kadının karşısında pişkince sırıtan adamın gözlerinde kin vardı. "O orospu çocuğuna çalışmıyorum artık. Bana hiçbir şey yapamaz!" Kadının kolunu yakalayıp kaldırım kenarında duran arabaya doğru çekiştirdi. "Yürü şimdi!" Onu kaçırmaya mı çalışıyordu?

Aceleyle etrafıma bakınıp bir şeyler aradım ama taş dışında kendimi savunacak hiçbir şey bulamadım. Eğilip yerdeki taşı alıp onlara doğru koştum. Arkadaşı kapıyı açınca Cemal denen herif kadının bağırışlarını umursamadan onu arabaya bindirmeye çalıştı. Kadın direnerek kendini yere atıp yardım için bağırınca bu sefer de onun saçlarına yapıştı. Herif resmen onu saçlarından sürükleyerek arabaya bindirmeyi düşünüyordu. Saçlarını yumruğuna dolayıp sertçe çekince kadının attığı çığlık içimi yaktı.

O kadar hızlı koştum ki adama yetiştiğim gibi elimdeki taşı adamın kafasına geçirdim. "Bırak onu!" Taş çok büyük olduğu için adama vurunca elimden kayıp yere düştü ama Cemal denen heriften çıkan acı dolu ses, sağlam vurduğumu gösteriyordu.

Düşündüğümden daha sert vurduğumu bilmek beni mutlu etmişti. Adam kısık bir sesle küfürler savurarak bana doğru döndüğü an yumruğumu burnuna geçirerek onu yere düşürdüm ama acı çeken sadece o değildi. Sağ elimle yumruk attığım için sağ omzum bana katlanılmaz bir acı vermişti. Kazadan kalan yaralar henüz iyileşmemişti. Adamın arkadaşı üzerime atlayıp bana vurmak için

elini kaldırdığında kulağımın yanından uzanan bir el adamın bileğini havada yakaladı. Bir anda arkamda beliren kişi, onun bileğini yakalayarak kolumu tutup beni aradan çekti.

Hemen sonrasında adamın bileğini sertçe bükerek onu kendine doğru çekip suratına kafayı gömdü. Adamı tek bir kafa darbesiyle yere düşürdükten sonra, ayağa kalkan Cemal'e yaklaştı. Cemal daha elindeki bıçağı çekmeden karın boşluğuna attığı yumrukla onu iki büklüm etti. *Vay canına! Çok iyiydi.*

Kafa attığı diğer adam kanayan burnuyla arkasından yaklaşınca, "Dikkat et!" diye bağırıp adamın bacağının arkasına tekme atarak onu yere düşürdüm. Kurtarıcımız arkasını dönünce gördüğüm kişiyle gözlerim büyüdü. *Baba?* Evet, bizi kurtaran Necip Budak'tı.

O da beni gördüğü için şaşkınca bana bakıyordu. Göz bebekleri büyüdü, yüzünde afallama ifadesi oluştu. "Bal arısı?" dediğinde kalbimi ne denli erittiğini ah bir bilse... Henüz çocukken bana taktığı lakapla hitap ettiğini bilmiyordu. Üstelik beni o adamdan kurtarmış, tam zamanında arkamda belirmişti. Hangi dönemde olursam olayım, o benim kurtarıcımdı.

Yerdeki kadının acı dolu iniltisi ve "Necip," deyişi bakışmamızı bölmüştü. Kadını daha yeni fark etmiş olmalıydı ki onu görünce sertçe yutkunup, "Piraye!" diyerek hemen kadının yanına gidince kalbim tekledi. Piraye mi?

Annem.

İşler sizin için karışana kadar zorluğunu asla anlayamazdınız. İnsan her gün kendi anne ve babasıyla yeniden tanışmıyordu. Onlarla tanışmak, *öyle bir uğradım* dercesine yeniden hayatlarına girmek hiç kolay değildi. Başlarda onun annem olduğunu anlayamamıştım çünkü beyaz, kısa bir elbisenin içinde yerdeydi. Ona yardım etmeye çalışırken yüzüne bakma fırsatım olmamıştı.

Başını eğmiş, titreyen elleriyle gözlerindeki yaşları silmeye çalışıyordu. Kahverengi saçları önüne dökülüyor, saçlarının tepesi görünüyordu. Beni yerime çivileyen, adımlarımı durduran şey ba-

şını kaldırmasıydı. Başını kaldırdığında tanıdık simasıyla donup kaldım.

Hiç kıpırdamadım.

Gözlerimin ardı sızladığında bile...

Belki benim alıştığım o kadından çok daha genç ve güzeldi ama annem olduğunu biliyordum. İçin için ağlarken her şeyiyle farklı ve bana yabancı olan bu kadının aslında annem olduğunu biliyordum. Zamanın bu noktasında benden sadece iki yaş büyük olması bir şey değiştirmiyordu, o hâlâ benim annemdi.

Buğday teni onu en son gördüğüm hâlinden biraz daha koyuydu. Babamla evlendikten sonra kendini eve kapatacağı için güneş görmeyen teni solacak, tenindeki ışıltı kaybolacaktı. Ancak şu anda babamın karısı değildi ve teni canlılığını koruyordu. Gözlerinin elasına her baktığımda gördüğüm o keder, henüz onun güzel gözlerinin bir parçası olmamıştı.

Gözleri hayat dolu ve ışıltılıydı.

Yerde acı çekerken bile...

Yuvarlak yüzü parlak ve pürüzsüzdü. Henüz kötü olacağı günler gelmediği için şu anda iyiydi. Karşısında diz çöküp ona yardım etmeye çalışan babamı görünce mutlu bile olmuştu. En büyük sorunu ona çok yakışan ve onu bir melek gibi gösteren elbisesinde oluşan lekeymiş gibi, "Necip, elbisemin şu hâline bak," diyordu. Zamanın ona çok daha büyük acılar yaşatacağından habersiz, basit bir bez parçası için üzülüyordu.

Keşke tek sorunu elbisedeki o leke olsaydı. Pusuda bekleyip doğru anı kollayan bir şeytanın varlığından habersiz bir şekilde elbisesine üzülüyordu. Ne yazık ki o şeytan tam karşısındaydı. Babam benim kahramanım olabilirdi ama annemin canavarıydı.

Ona sarılmak, gözyaşlarımı göğsüne akıtmak hatta anlayacağını bilsem ayaklarına kapanıp özür dilemek istiyordum. Beni yadırgamayacağını, korkup kaçmayacağını bilsem bütün bunları ve daha fazlasını yapardım. Bunu yapmıyorsam tek nedeni kim

olduğumu bilmemesiydi. Neden ondan özür dilediğimi bile anlamazdı. Zamanın bu kısmında o yirmi yedi yaşındaydı, bense yirmi beş. Söylesem bile kızı olduğuma inanmazdı ki.

Gelecekte benim yüzümden istemediği bir evliliğe mahkûm olmuşken ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Sadece bir kez sarılmak için neler vermezdim! Varsın, kızı olduğumu hiç bilmesin ama bir kerecik bana sarılsın, kokusuyla avutsun isterdim. Kollarına atılmak için deli olurken kendimi tutmam o kadar zordu ki... En büyük işkence bu olmalıydı.

Ona o kadar hasrettim ki...

Onun için hiçbir zaman nankör ve asi bir evlat olmamıştım ama yine de birçok konuda kendimi suçlamadan duramıyordum. Bazen içten içe ona kızardım. Babama olan nefretini bir kenara bırakıp onu sevmeye çalışmadığı için ona kızdığım anlar olmuştu. Babam sevgisine karşılık alınca onu mutlu eder ve evimizdeki kavga gürültü son bulur diye düşündüğüm anlar olmuştu.

Gerçekleri bilmediğim için gizliden gizliye onu suçladığım o günler için şimdilerde kendimden nefret ediyordum. Bir kadın, ona tecavüz eden bir adamı nasıl sevebilirdi ki? Annemin yaşadıklarını bilmeden babama bir şans vermesini istediğim için kendime çok kızıyordum.

Babamın ona yaptığı şey insanlık suçuydu.

Babam annemle ilgilendiği için adamlar çoktan arabaya atlayıp kaçmıştı ama öncesinde Cemal denen o herifle göz göze gelmiştim. Burnundan akan kanlar ağzına doluşurken kanlı dişlerini bana gösterip hırlarcasına, "Kimin işine burnunu soktuğundan haberin yok!" demişti. Gözlerinde gördüğüm o tehlikeli ifade beni ürkütmüştü çünkü bunu yanıma bırakmayacakmış gibi bakmıştı. Hemen sonrasında da arabaya atlayıp toz olmuştu.

Babam annemi ayağa kaldırdığında bile annem hâlâ başını eğmiş, elbisesindeki lekelere üzülüyordu. "Allah aşkına, şu elbisenin hâline bak."

"Piraye, o elbise senden daha önemli değil!" Babam ona kızarken bile gözleri endişeyle annemi inceliyordu. "Sana bir şey olmasın, yeter," dediğinde annem başını hızla kaldırıp onun yüzüne baktı. Ne de olsa nişanlısının arkadaşından her gün böyle şeyler duymaya alışkın değildi. Yanakları ısındı, bakışlarını kaçırdı. "Teşekkür ederim, beni kurtardın."

"Ben değil." Babam başıyla beni işaret etti. "O kurtardı."

Annemin gözleri benimle kesişti, bir süre beni izledi. Yüz hatları bana duyduğu minnetle gevşedi, içtenlikle tebessüm etti. "Teşekkür ederim."

Çantasını açıp karıştırmaya başladı. İçinden çıkardığı parayı bana uzatınca kendimi hakarete uğramış gibi hissettim. "Yardımlarının karşılığını ödemez ama kabul et lütfen." Ona yardım ettiğim için bana para mı veriyordu?

Yüzümün aldığı garip ifadeyle babamın çenesi kasıldı. "Paran sende kalsın," dedi soğuk bir sesle. "İnsanlar sana bir konuda yardım ettiğinde teşekkür etsen yeter. Şımarıklığın lüzumu yok," dediğinde babama olan hayranlığım daha da arttı.

Babam tarafından azarlanınca annem hemen parayı arkasına saklayıp, "Üzgünüm, amacım rencide etmek değildi," dedi. Çok utanmış gibiydi. "Sadece..." Gözleri hastaneden çıktığımdan beri üzerimde olan eski, sarı çiçekli elbisede oyalandı. Elbisem ona kötü durumda olduğumu düşündürmüş, bana yardım etmeye çalışmıştı. Aslında beni incitmek istemediğini görebiliyordum.

"Hiç önemli değil." Onu rahatlatmaya çalıştım. "Siz iyi misiniz?" Ona gücenmediğimi görünce rahat bir nefes alıp başını salladı. "Sen iyi misin?" Aslında hayır, yumruk attığım için sağ omzum ve kolum zonkluyordu ama bunu onlara yansıtmamaya çalıştım. "Evet, sorun yok."

Babam kahve gözlerini bana dikip, "Öyle yumruk atmayı nereden öğrendin?" deyince yakışıklı yüzüne bakıp burukça tebessüm ettim. "Babam öğretmişti." Dövüşmeyi bilmiyordum ama sıkı yumruk atardım.

Ona doğru yürüyüp zorlansam da sağ elimi kaldırıp tanışmak için uzattım. "Ben Ukde."

Kahveleri bir süre uzattığım elimde oyalandı ama sonra iri parmakları elimi sardı. "Necip." Elim onun avuçlarının içinde kaybolunca elinden yayılan sıcaklığı ta içimde hissettim. Elini sonsuza kadar tutmayı her şeyden çok isterken elini çekince avuçlarımda sadece boşluk hissi kaldı.

Neyse ki, "Ben de Piraye," diyen annem ondan kalan boşluğu kendi zarif eliyle doldurdu. Elimi hafifçe sıktı ama onun yarattığı sıcaklık da çok uzun sürmedi. Elini çektiğinde avuçlarımda ikisinin sıcaklığına olan yoksunluğu hissettim.

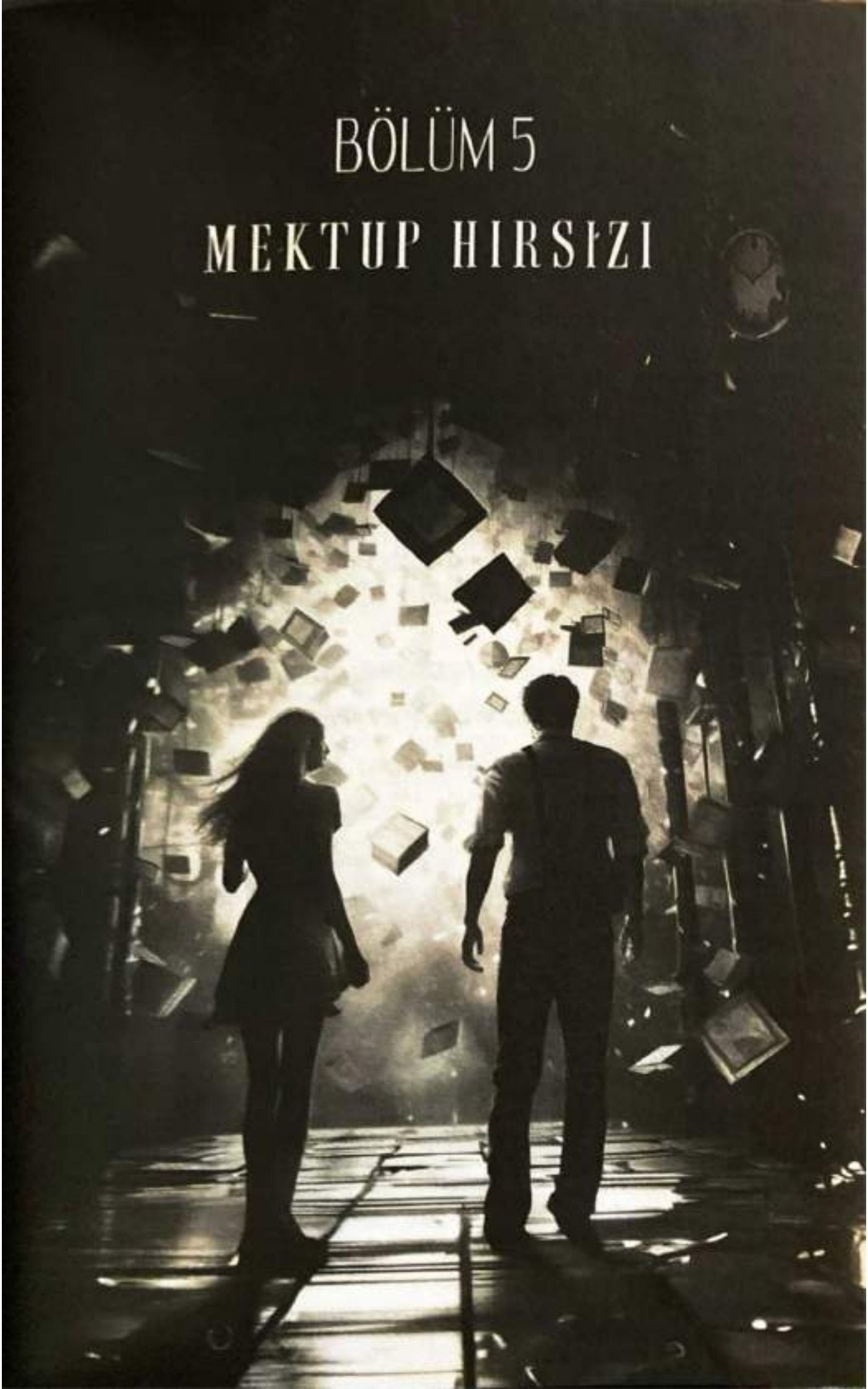
Bir kaldırım kenarında anne, baba ve çocuk olarak duruyorduk. Çekirdek ailemizin tüm fertlerinin yolları bu kaldırım kenarında kesişmişti ama aile değildik. Annem babamın arkadaşıyla nişanlıydı, babam onun kocası değildi ve ben de henüz onların kızları değildim. Aileydik ama bir o kadar da değildik. Ben annemi kurtarmıştım, babam ikimizi birden kurtarmıştı ama buna rağmen burada farklı hayatlar yaşayan üç yabancıydık.

"Ukde." Taner bana seslenince onlara veda edip bana doğru gelen Taner'in yanına gittim. Ben Taner'e olanları anlatırken annem, babamın arabasına binip gitmişti. Ona güveniyordu ama babamın onun güvenini en rezil şekilde sarsmasına sadece birkaç ay kalmıştı.

İşleri onlar için yoluna koymalıydım.

BÖLÜM 5

MEKTUP HIRSIZI

"Seninle yeniden tanışmanın güzelliği diye bir şey vardı. Farklı bir heyecan, can alıcı bir deneyim ve bambaşka bir büyü..."

Bu sabah uyandığımda günümü güzelleştiren küçük bir sürprizle karşılaşmıştım. Yatağımın yanındaki komodinin üzerinde bir tabak ballı kurabiye vardı. Bunları kimin odama bıraktığını bilmiyordum ama tabağın içindeki altı ballı kurabiye, dudaklarımda bir tebessüm bırakmak istercesine oradaydı. Güne başlamak için tatlı bir jestti. Tüm kurabiyeleri yemiştim çünkü ballı kurabiyelere kayıtsız kalamıyordum.

Üzerimi değiştirdikten sonra odamdan çıktım. Aşağıya inerken yukarı çıkan Sırma'yla karşılaştım. Hizmetçilerden ilk tanıştığım kişi oydu. Elinde temiz havluları tutarken, "Merhaba, Ukde Hanım," dedi samimi bir sesle. Dadı olduğum için onlardan üst konumdaydım, bu yüzden bana adımla hitap etmiyordu.

"Günaydın, Sırma," diyerek ona tebessüm ettim. İşteki ilk günüm için heyecanlıydım, bu yüzden fazla oyalanmadan aşağıya indim.

Aşağıya inip mutfaktakilere selam verdiğimde aynı samimiyetle beni karşıladılar. Hepsi kahvaltı yapıyordu. Kendime bir sandalye çekeceğim esnada Taner beni durdurup, "Ufaklığın dadısı değil misin?" dedi iğneleyici bir ifadeyle. "Önce yemek salonuna gidip onun kahvaltısını yaptırmalısın."

Gözlerimi irileştirdiğimde *bunu sen istedin* dercesine sırıttı. "Kurallar böyle." İçerideki çocuk oydu ve bu ev de onun evi olduğu için evdeki kuralları herkesten daha iyi biliyordu.

"Ama ben acıktım."

Hizmetçilerden Besime içtenlikle tebessüm etti. "Köşke misafir gelmediği sürece dadılar da Eflah Bey ile aynı masaya oturuyorlar çünkü küçük beyle ilgilenmeliler."

Elimle mutfak kapısını işaret ettim. "Yani eve misafir gelmediği sürece yemeklerimi Eflah Bey ile mi yiyeceğim?"

Taner güldü. "Öyle bir konuşuyorsun ki korktuğunu düşüneceğim."

"Korkmalı mıyım?" Elli üç yaşındaki Eflah'ı tanıyordum ama yirmi sekiz yaşındaki Eflah hakkında zerre bilgim yoktu.

Taner tam bana cevap verecekti ki bu eve ilk kez gelen iki kardeş rolünü oynadığımızı hatırlayınca sustu. Amcası hakkında düşündüklerini bana söylemedi. Bunun yerine masada oturan kızlara bakıp başıyla beni işaret etti. "Korkmalı mı?"

Masadaki kızlar kıkırdadı. "Eşref saatine denk gelmedikçe Eflah Bey korkutucu biri değil." Rahatlayarak nefesimi koyuverdim. İşverenlerini en iyi çalışanları tanırdı. Onlar korkulacak biri olmadığını söylüyorsa gençliğinde insanları canından bezdiren biri değildi.

Kapıya doğru ilerlemek üzereyken Taner'in kısılan gözleri elimde tuttuğum kâğıda kaydı. "O ne?"

Kâğıdı hemen pantolonumun cebine koydum. "Minik Taner için aldığım bazı notlar." Evde iki Taner olduğu için onları Taner ve minik Taner olarak ayırıyordum.

Taner'in yüzündeki sırıtma can sıkıcı olmaya başladı. İmalı bir sesle, "Minik Taner'e iyi bak," dedi. "Büyüyüp yakışıklı bir adam olacak." Sırıttı. "Kızların kalbini hoplatacak. Kızlar onun için delirecek."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Ya da tam tersi olur."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Tam tersi?"

"O, kızlar için delirir ama her defasında bir hafta içinde terk edilir," dediğimde kumral saçlı kız, yani Olcay kahkaha attı. "Bu bir erkek için utanç verici olmaz mı? Yani her defasında bir hafta içinde terk edilmek?" Kimden bahsettiğimizi bile bilmiyordu.

Taner sinirle önüne dönüp, "Siz kadınlar yaraya tuz basmaya bayılıyorsunuz," dedi kızgın bir sesle. "Erkekler sizde ne buluyor, anlamıyorum."

Olcay güldü. "Bir erkekte bulamadıkları her şeyi," deyince hepimiz gülmeye başladık. Tabii, Taner dışında. Bu kız fenaydı.

Çipil çipil bakan mavi gözleri küçük bir çocuğun haylazlığıyla Taner'e yöneldi. "Senin suratın asıldı, tatlış," deyince Taner başını hızla kaldırıp ona sinirle baktı. "Tatlış?"

Olcay kıkırdadı. "Sinirlenince bir bebek kadar tatlı oluyorsun." Başını çevirip çayını yudumlayan aşçı kadına baktı. "Süt var mı, Nazmiye abla?" Sırıtarak Taner'e döndü. "Süt sever misin? Seversin, değil mi?"

Taner'in çenesi seğirdi. "Kızım, bir git şuradan." Onu tersleyip önüne döndü. "Şurada ağız tadıyla bir kahvaltı yapacağım. Kapat o çeneni."

"Oy, kızarmış da." Uzanıp Taner'i dehşete düşürerek yanağından makas aldı. "Sevimli bebek."

"Deli misin?" Taner bunu öyle bir ciddiyetle soruyordu ki ona bakan herkes kızın akli dengesinden şüphe ettiğini anlardı. "Hasta mısın, kızım?"

Olcay çapkınca sırıtıp, "Hayır ama istersen sana hasta olabilirim," deyince kahkaha attım. 1998'de böyle çılgın bir kadın? Vay canına!

Taner ona kızarken yüzümdeki gülümsemeyle mutfaktan çıktım. Hizmetçilerden Sırma kimsenin işine karışmayan sessiz biriydi, Olcay ise evin yaramaz çocuğu gibiydi. Besime hakkında henüz bir fikir edinememiştim. Aynı zamanda aşçı Nazmiye Hanım, Eflah'ın şoförü Fedai, çalışanların şoförü Suat ve kapı bekçisi Veysel hakkında da pek bilgim yoktu. Taner'in üstü olan diğer bahçıvan izinde olduğu için henüz adını bile öğrenememiştim. Onlarla yüzeysel olarak tanıştığım için doğru düzgün tanıma fırsatım olmamıştı.

Yemek salonuna doğru yürüdüğümde benden hiç hazzetmediği fikrine kapıldığım Hikmet Hanım'ın sesini duydum: "Nerede çıktı şimdi bu yeni dadı? Yaşı da pek genç, çocuk bakmaktan ne anlasın?" Anlaşılan yanılmamıştım, yaşlı dadı gerçekten de benden hoşlanmamıştı.

Ayrıca Hikmet diye kadın ismi mi olurmuş?

Kapıya doğru yürürken Eflah'ın sesini de duydum: "Yaşlandığını ve bu eve yeni bir dadı gerektiğini sürekli söyleyen sen değil misin? Ukde Hanım sana yardımcı olmak için burada."

"Daha önceki dadıların deneyimi olmasına rağmen onları yetersiz bulup gönderdin. Şimdi ise çocuk bakmaktan zerre anlamayan bu kızı işe aldın. Ne yapıyorsun, Eflah?"

"Onları ben değil, sen evden kaçırdın."

Kapı dinleme alışkanlığımı bir kenara bırakıp içeri girdiğimde dört kişinin oturduğu uzun masada bir sessizlik oldu. Dördünün de gözleri beni bulunca biraz gerildim. "Günaydın," dediğimde aklıma gelenlerle duraksadım. Yirmi beş yıl önce de *günaydın* diyorlar mıydı?

1998 hakkında hiçbir şey bilmediğim için aceleyle, "Hayırlı sabahlar," dedim. "Sabahınız hayırlı, şerifli bir şey olsun," dediğimde Eflah'ın kısık gülüşü utancımı katladı. "Sabah şerifleriniz hayrolsun mu demek istediniz?"

"Evet, ondan." Hızlıca başımı salladım. "Ondan olsun."

Beni daha fazla utandırmamak için gülüşünü bastırmaya çalıştı. Minik Taner'in yanındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Buyurun lütfen."

Hikmet Hanım'ın kartal gibi keskin bakışları eşliğinde Taner'in yanındaki sandalyeye oturdum. Başımı çevirip sessizce kahvaltısını yapan küçük çocuğa bakıp, "Merhaba, Taner," dedim onunla kaynaşmaya çalışarak. "Kahvaltıdan sonra bana bahçeyi gezdirmeye ne dersin?"

Çatalındaki sosisi ağzına bastırmadan hemen önce, "Tabii," dedi uysal bir sesle. Taner, çocukluğu konusunda bayağı abartmış olmalıydı çünkü bu çocuk beni zorlamayacak kadar efendi ve uysaldı.

Ona tebessüm ettiğimde tam karşımda oturan kadının beni izlediğini gördüm. Kadına dikkatli bakınca tanıdık simasıyla gözlerim büyüdü. Kendinden daha güzel birini görünce ela gözlerinin ardındaki kıskançlık bile onun Eflah'ın gelecekteki karısı olduğunu doğruluyordu. Firuze yenge değil miydi bu? Gerçi burada benimle aynı yaştayken ve henüz Eflah ile evli değilken ona *yenge* demek doğru değildi. Yalnız, kadın gençliğinde de fazla kasvetli biriydi. Üzerindeki uzun kollu, kahverengi elbise bile onun kasvetini yansıtıyordu. Bisiklet yaka, yarım kollu yazlık elbisesinin içinde içi geçmiş kız kuruları gibi görünüyordu.

Kısa, siyah saçları bu zamanın modasını yansıtırcasına kabarıktı ve beyaz puantiyeli kalın bir taç takmıştı. "Firuze ile tanıştınız mı?" Eflah'ın sesi onunla olan sessiz bakışmamızı böldü. "Hikmet Hanım'ın yeğeni. Geçen hafta bizi ziyarete geldi," dediğinde gözlerim kenafir gözlü yaşlı dadı ve kurnaz yeğeni arasında gidip geldi. Bu ihtiyar cadı, dadı olarak girdiği eve yeğenini evin gelini olarak sokuyordu.

Eflah, anne ve babasını kaybetmişti, üstelik yakın zamanda abisi de ölmüştü. Eflah artık Yargıların tek mirasçısıydı, bu yüzden onlar için mükemmel bir damat adayıydı. Hafızamı biraz zorlayınca Eflah'ın iki ay sonra evleneceğini hatırladım. Doğru hesapladıysam bu iki hafta içinde Firuze onun odasına girecek ve ertesi gün ikisinin yattığını ima edecekti. Bundan iki ay sonra da hamile olduğunu söyleyerek Eflah'ın karşısına çıkacak ve yıldırım nikâhıyla onunla evlenecekti. Firuze cadısına bakarken sırıttım. Tabii ki buna izin vermeyecektim.

Bu kadının Eflah'ın karısı olmasından hep nefret etmişken neden bu evliliğe izin verecektim ki? Tek yapmam gereken, Eflah'ın sarhoş olduğu gecelerde Firuze'nin onun odasına girmesini engellemekti. Eflah, geldiğim yerde benim için sadece babamın arkadaşı değil, çok sevdiğim biriydi. Onu nefret ettiği evliliğinden kurtarma şansım varken evlenmesine izin veremezdim.

Evlenince Eflah kendini bu kadının oyunlarından kurtaramamıştı. Buna göz yummayacaktım. Hazır buraya kadar gelmişken

sadece anne ve babamın hayatını değil, Eflah'ın da hayatını daha güzel bir hâle getirebilirdim.

Bu cadıyı zaten hiç sevmemiştim.

Yüzüme sahte bir tebessüm kondurup, "Merhaba, Firuze Hanım," dedim yapmacık bir samimiyetle. "Ben Taner'in yeni bakıcısı, Ukde." Gelecekte bana daha iyi bir yenge olsaydı şimdi karşısında onun planlarını bozmak isteyen birini bulmazdı.

Çocukken ne zaman köşke gelsem Eflah amcanın evde olmadığı zamanlarda bu kadın beni içeri almazdı. Kocasının tek varisi olan Taner'e yaptıklarını da unutmamıştım. Amcasının olmadığı zamanlarda küçücük çocuğa kötü üvey annelik yapan bir şeytandı. Evlenip kapağı atana kadar iyiydi ama ondan sonra gerçek yüzünü herkese gösterecekti.

Sahte tebessümüme aynı şekilde karşılık verip, "Merhaba, Ukde Hanım," dedi samimiyetten uzak bir sesle. "Tanerciğimize iyi bakın, olur mu?" Ondan daha iyi bakacağımı biliyordum.

"Tabii," dedikten sonra önüme döndüm. Tabağıma bir şeyler koymak için masadaki yiyeceklere baktım. Biraz patates kızartması, birkaç salam ve peynir koyduktan sonra çay fincanımı alıp Eflah'a uzattım. "Çay doldurur-" demiştim ki gözlerimi iriice açarak fincanı hemen kendime doğru çektim. "Affedersiniz." Yaptığım aptallık karşısında bocalayıp dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Çaydanlık onun yanında diye evin beyine *çayımı doldur* diyemezdim. Eskiden olsa onunla rahat konuşurdum ama burada herhangi bir samimiyetimiz yoktu.

Kendimi hâlâ baba evindeki o zengin kız sanıyor olmalıydım. Artık birilerinin bana hizmet etmediğine, benim birilerine hizmet ettiğime alışmam gerekiyordu. Duvarın diğer tarafına geçmek sandığımdan daha zordu. Ast-üst ilişkisi bir anda değişmişti. Hizmetçilerin hizmet ettiği kadından bir dadıya dönüşmüştüm. Hayır, isyan değildi bu çünkü daha iki gün önce insanlardan dilenci gibi yemek istiyordum. En azından şimdi kalacak bir yerim ve işim

vardı. Hâlimden şikâyetçi değildim ama geride bıraktığım zenginliği özlemediğimi de söyleyemezdim.

Sandığımın aksine Eflah'ın gözlerinde herhangi bir sinir belirtisi oluşmadı ya da beni hadsiz bulmadı. Şaşırtıcı bir şekilde anlayışla karşıladı. Gözleriyle elimde sıkıca tuttuğum hatta her an panikten göğsüme bastıracağım fincanı işaret etti. "Fincanı uzatın, lütfen." Yumuşak sesi gerginliğimi yatıştırıyordu.

Fincanı daha sıkı tuttum. "Sorun olmaz mı?"

"Neden olsun?" Öldürecekmiş gibi bana bakan Hikmet Hanım'ı, iyilik meleği pozları kesen Firuze'yi ve sessizce karnını doyuran minik Taner'i işaret etti. "Onların çayını da hep ben dolduruyorum. Gördüğünüz gibi bunu sorun etmiyorlar." Porselen çaydanlığı işaret etti. "Kaldıramayacağınız kadar ağır." Elini uzattı. "Fincanı uzatın."

Yaşlı dadının sert bakışları eşliğinde çekinerek fincanımı uzattım. Fincanı masaya bıraktıktan sonra başını kaldırıp gözlerini bana dikti. "Çayı nasıl içersiniz?" derken siyahlarının ardında merak vardı sanki. Muhtemelen yanılıyordum çünkü çayı nasıl sevdiğimle ilgilenecek biri değildi.

"Demli." Babamın sevdiği gibi.

Başını hafifçe sallayarak fincanımın yarısına kadar dem, üzerine ise su koydu. Fincan altlığı önümde olduğu için fincanı bana uzatırken kulpundan tutmamıştı. Elimi yakmamam için fincanın kulpundan benim tutmamı istemiş, bana fincanı uzatırken su bardağını tutar gibi sıcak fincanı etrafından tutmuştu. Eli yanmasın diye hemen fincanı aldığımda sanki neden acele ettiğimi anlamış gibi dudağının köşesi belli belirsiz kıvrılmıştı.

Şekeri uzattığında başımı iki yana salladım. "Ben şeker kullanmam."

Şaşırdı. "Çayı şekersiz mi içersiniz?"

Bunu nasıl karşılayacağını bilmediğim için utangaç bir ifadeyle, "Hayır, şey... Çayı balla içerim," dedim.

Çoğu kişi bunu mide bulandırıcı bulduğu için herkesin yanında çay içmezdim. Babam gibi demli içerdim ama babam gibi iki şekerli içmezdim. Çocukluktan bu yana bala düşkün olduğum için çayıma bile bal koyardım. Çoğu kişi gibi onun da yüzünde garip bir ifade oluşmasını bekledim çünkü beklediğim ifade Hikmet Hanım'ın kırışıklıklarla dolu yüzünde çoktan yer edinmişti. *Midesiz* dercesine yüzünü buruşturmuştu. Ancak Eflah'ın yakışıklı suratında değişen hiçbir şey olmadı. Sanki ben neyi nasıl seversem seveyim, bunu yadırgamayacakmış gibiydi.

"İlginç," diye mırıldandı beni anlamaya çalışarak. "Peki, özel bir sebebi var mı?" Gözleri bal sarısı gözlerimde oyalandı, bakışları yumuşadı. "Yoksa bal sarısı gözlerinizden dolayı mı?"

"Balı çok severim." Aklıma gelenlerle gülümsedim. "Bala olan düşkünlüğüm yüzünden babam bal arısı diye takılırdı bana. Bir seferinde bal için arı kovanına-"

"Kimse sizin çocukluk anılarınızla ilgilenmiyor, Ukde Hanım," diyen Hikmet Hanım beni hiç de nazik olmayan bir dille uyardı. "Kahvaltınızla ilgilenin."

Boşboğazlığım yüzünden ölesiye utanmıştım. Tam herkesten özür dileyip sesimi kısacaktım ki "İlgilendiğim için sebebini sordum," diyen Eflah'ın soğuk sesi Hikmet Hanım'ı dumura uğrattı. Şaşkın bir suratla ona baktı fakat Eflah'ın bakışları ürkütücü denebilecek kadar ciddiydi. "Sen müdahale etmeden önce onu dinliyordum."

Kadın afallayıp, "Ben-" diye bir şeyler geveledi ancak onun beni susturduğu gibi Eflah da onu susturdu. "Kahvaltını yap, dadı," dedi mesafeli bir sesle. "Eminim ki Ukde Hanım da senin açıklamanla ilgilenmiyordur."

Bu sözler yaşlı kadın için bir uyarı olmalıydı ki beklemediği çıkış karşısında sertçe yutkundu. Eflah'ın sözleri nasıl olur da bu kadar kibar ama bir o kadar da buyurgan olabilirdi? Kaba değildi ancak gereken ciddiyeti sesinin tınısına katarak karşıdakini nasıl yola getireceğini çok iyi biliyordu. Firuze'nin kıskançlığını solu-

mak ise günümü güzelleştiren başka bir detaydı. Kudursunlar aç sırtlanlar! Evde bir hâkimiyet kurdukları için kendilerinin bile olmayan bu evde kimseyi istemiyorlardı.

Dadının kaba çıkışı ve Eflah'ın müdahalesi masadaki herkesin sesini kesti. Sessizlik içinde geçen bir kahvaltı bana boğucu geldiği için neredeyse hiçbir şey yiyememiştim. Masadaki çatal kaşık sesi bile kulağıma rahatsız edici geldiği için daha fazla bu gerginliğe dayanamayıp ayağa kalktım. "İzninizle." Yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. "Ben doydum, sizlere afiyet olsun," dedikten sonra kaçarcasına dışarı çıktım.

Yemek salonundan çıkınca elimi kalbime bastırıp rahat bir nefes aldım. O cadı kadının olduğu her kahvaltı böyle sessiz ve resmî mi geçiyordu? Kapının önünden uzaklaşmak için yürürken Eflah'ın, "İstediğin bu mu?" diyen soğuk sesini duydum. Kapı dinlemeyi hep sevmişimdir. Tabii, yakalanmadığım sürece.

Eflah, "Evdeki diğer çalışanlar gibi onun da senden nefret etmesini mi istiyorsun?" diyerek yaşlı cadıyı haşladı. "Saygı hak edilmez, dadı. Kazanılır. Babamın değil, benim masamda olduğunu kabullenmek bu kadar zor mu? Yoksa asıl istediğin, babam gibi olmam mı? Babamın çalışanlara uyguladığı hiyerarşiyi devam ettirmemi ister misin?" Küçük ama uzun sayılabilecek bir sessizlikten sonra, "Eğer öyleyse korkarım ki bu masada yerin yok çünkü babam evdeki çalışanları masasında istemezdi," dedi. Bu, bir insana verilecek en ağır cevaptı.

Tabii, anlayana...

Hikmet Hanım'ın keyifsiz bir sesle, "Anladım," dediğini duyduğumda çoktan kapıdan uzaklaşmıştım. Eflah ona dadılık yapan bu kadını seviyordu ama onun taptığı kurallarla yaşamaktan da nefret ediyordu. Evde bir tane Hikmet bile insanın kanını donduruken kim ikincisini isterdi ki? Eflah'ın onun izinden gitmemesi iyi bir şeydi.

Taner'in kahvaltısının bitmesini beklerken köşkün içinde biraz oyalanmıştım. Bir süre sonra dışarı çıkınca Eflah'ı gördüm. Bahçe

kapısı onun için açılırken cipe doğru yürüyordu. Telefonların aksine, arabalar çok hızlı evrim geçiren şeylerden biriydi. Klasiklerin olduğu zamana gelmemiştim çünkü onlar çok daha eskiye ait arabalardı. Bu dönemde bile onlardan birkaçını bulmak zordu. Ben sadece yirmi beş yıl öncesindeydim ve günümüzde olan arabaların hepsi 1998'de de vardı.

Görüş alanımda olan pahalı cip, 1993'te piyasaya sürülmüştü. Araba tutkum olduğu için *Jeep*'in *Grand Cherokee* arazi aracı hakkında çok şey biliyordum. En iyi sürüş performansına sahip olduğu için beş farklı yükseklik ayarındaydı. Arazi aracı olduğu için sadece şehirde değil, kırsal bölgelerde de çok iyiydi. Cipin kapısını yeni açmıştı ki beni görünce durdu. Gözleri elimdeki pembe zarfa kaydı. "O nedir?"

Elimdeki mektuba kısa bir an bakıp omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Özel birine yazdığım bir mektup," dediğimde şaşırdı. "*Özel* bulduğunuz birine mektup mu yazıyorsunuz?" Gözlerinden anlam veremediğim bir ifade geçti. "*Özel* birini nereden bulduğunuzu sorabilir miyim?" *Özel* derken fazla iğneleyiciydi.

Nasıl bir savunma yapacağımı bilemediğim için, "Kimseyi bulmadım," deyiverdim. "Zarfı Sırma'dan aldım." Bu zaman diliminde telgraf veya mektupla iletişim kurmak meşhurdu. Kendime küçük bir nostalji yaşatmak istediğim için öylesine bir mektup yazmıştım. Aslında mektubu babama yazmıştım fakat zarfın üzerine adımı yazmamıştım. Bugün, babam adını bile bilmediği meçhul birinden bir mektup alacaktı.

"Hım." Düşünür gibi bir ses çıkardığında bakışlarında muziplik vardı. "O hâlde *özel* biri değil çünkü eğer öyle olsaydı siz onu değil, o sizi bulurdu." Yumuşak sesinin sıcaklığı parmak uçlarımda belirdiği için bir şeylere dokunma ihtiyacı hissettim. Ellerimde başlayan uyuşmayı dindirecek temasa ihtiyaç duydum.

"Beni bulmakta ne var ki?" dedim safça. "Bakan herkes beni kolayca bulabilir," dediğimde alaycı gülüşü bunun tam tersi olduğunu göstermek istercesine ortaya çıktı.

"Ben bundan o kadar emin olmazdım, Ukde Hanım," dediğinde ciddiyetten uzak gülüşü içimden hayran kız çığlıkları atmama neden oluyordu. En sevdiğim yazardan duyduğum basit bir cümle bile kulaklarıma fazla anlamlı geliyordu.

Aramızda oluşan sessizlikte gözlerimiz kesişince kaçış yolu olarak elimdeki mektubu gösterdim. "Şunu atayım." Kaşları havalandı. "Atmak?" Kurtulmak ister gibi mektubu sıkarken, "Posta kutusuna," dedim hızlıca. "Dışarıda bir tane var."

"Ah," dedi yalancı bir şaşkınlıkla. "Buyurun, lütfen." Başıyla bahçe kapısını işaret etti. "Sizin için *özel* olan birinin mektubunu bekletmemeliyiz, değil mi?" Eğleniyor muydu yoksa beni alaya mı alıyordu, anlamıyordum ama her *özel* dediğinde sesinde alay vardı.

Ona sırtımı dönüp kapıya doğru yürüdüğümde bile bakışlarını sırtımda hissettim. Onun bakışlarını üzerime çektikçe omurgamda beliren soğuk his nefes alışımı hızlandırıyordu. Bahçe kapısından çıkıp sağa doğru bir adım atarak kuş yuvasına benzeyen posta kutusuna mektubu attım. Mektubun içeriğini hatırlayınca kıkırdadım. Babam mektubu alınca çok şaşıracaktı. Mektupta aynen şunlar yazıyordu:

Sevgili Necip Bey,

Siz beni tanımıyorsunuz ama ben sizi yakından tanıyorum. Belki de sizi sizden daha iyi tanıyorumdur. Size olan hayranlığım, doğduğum günden beri süregelen bir şey. Bu öyle bir hayranlık ki bir babaya duyulan özlem kadar kutsal bir sevgi. Sizi kendi dünyamda zaten tanıyorum ama bir kez de sizi, sizin dünyanızda tanımak isterim.

Sizi tanımama izin vermelisiniz çünkü dünyanızda uzun soluklu kalmayacağım. Burada kalıcı değilim. Nasıl söylesem... *Öyle bir uğradım.*

Mektubuma bir karşılık almayacağımı biliyorum çünkü mektupta herhangi bir adres belirtmedim. Bana yazmak isteseniz bile mektubu göndereceğiniz bir adres olmayacak. Şartlar böyleyken sizi nasıl mı tanıyacağım? Dün olduğu gibi arada

sizi görerek. Hayatınızın farklı alanlarına kısa kısa girip öyle bir uğrayacağım. Her karşılaşmamızda sizi kendi dünyanızda biraz daha tanıyacak, sizinle geçirdiğim o kısacık anların kıymetini bileceğim.

Ve en önemlisi, sizi koruyacağım. Evet, bunu yapacağım. Bunun için buradayım. Üç ay sonra herkesin hayatından sonsuza kadar çıkacağım ama bu olmadan hemen önce size güzel ve yaşanabilir bir hayat bırakacağım.

Eminim ki bir yabacının sevgisi, sizin için bir anlam ifade etmiyordur ama kalbimde size duyduğum bu sevgi beni hayatta tutan tek şey.

Daima ve sonsuza dek mutlu olmanız dileğiyle...

Sevgiler,

Meçhul Bir Kadın

Hiçbir kelimesini anlamayacağı mektubu posta kutusuna bıraktıktan sonra içeri girdim. Bahçeye girdiğimde Eflah da matbaaya gitmek için cipe binmişti. Babasından ona kalan matbaayı işlettiğini biliyordum. Sakarya'daki tüm yerel gazeteler, dergiler ve kitaplar onun matbaasında basılıyordu. Sadece Sakarya ile sınırlı kalmadıklarını, diğer birçok şehirden de sipariş aldıklarını biliyordum. Yabancı veya yerli fark etmiyordu, bilinen bir gerçek vardı ki çoğu kitap, kitabın yazarından önce onun eline geçiyordu çünkü kitabı basan oydu.

Arabayla yanımdan geçeceği esnada elimi kaldırarak onu durdurdum. Camı aşağıya indirince arabanın camına yaklaşıp eğildim. "Evdekilerden matbaanız olduğunu duydum, doğru mu?" Bu bilgiyi evdekilerden duymamıştım, onun hakkında her şeyi biliyordum.

Bunu neden sorduğumu anlamasa da küçük bir baş hareketiyle beni onayladı. "Şey..." İnsanlardan bir şey isterken hiç rahat değildim. "Sizden bir kitap istesem sorun olur mu? Sizin seçeceğiniz değil, bugün matbaadan çıkan ilk kitap." Derimin altına bir ısı

dalgası yayılırken utangaç bakışlarımı ondan kaçırdım. "Şansıma ne çıkarsa."

"Demek şansınıza ne çıkarsa?" Bir eli direksiyonun üzerinde dururken gözlerimi kaçırdığım yöne doğru başını eğdi. "Uygunsuz bir kitap olsa bile mi?"

Gözlerimi irice açtım. "Bugün listedeki ilk kitap yetişkin içerikli bir kitap mı?"

Şaşkınlığım karşısında güldü. "Bilemiyorum, her günün programı aynı değil. Yayınevlerinden gelen taslakları belli bir sırayla çıkarıyoruz." Bakışlarındaki eğlenen ifadeyi gizleme çabasında bulunmadan, "Pekâlâ," dedi keyifli bir sesle. "Bugün matbaadan ilk çıkan kitabı size getireceğim." Dudakları kıvrıldı. "Artık şansınıza ne çıkarsa."

Uygunsuz bir kitap çıkmazdı, değil mi?

"Bu arada..." Gülümsedi. "Kitapları sevdiğinizi umuyorum." Başımı salladığımda gülüşü iç ısıtan bir boyuta ulaştı. "Sevmek için güzel bir şey bulmuşsunuz," dedikten sonra gitti. Bense arkasından küçük bir tebessümle bakarken kitapları bana sevdirenin o olduğunu düşünüyordum.

Minik Taner, Hikmet Hanım ile dışarı çıkınca tebessüm ederek onların yanına gittim. Taner'in üzerine eğilip, "Bahçeyi bana gezdirmeye hazır mısın?" dediğimde başını kaldırdı ve altı yaşındaki bir çocuktan beklenmedik bir kabalıkla, "Neden?" dedi beni dumura uğratarak. "Bahçeyi bile kendin gezemeyecek kadar ahmak mısın?"

Ne?

Beklemediğim bu çıkış karşısında afallayarak, "Anlamadım?" dedim şaşkınca. Ne diyordu yahu bu?

Bir dakika öncesine kadar sevimli bulduğum ama artık pek de sevimli görünmeyen yüzünü buruşturup, "Aynı zamanda salak," deyince neye uğradığımı şaşırmıştım.

Kahvaltı masasındaki o uysal çocuktan eser yoktu. Başımı kaldırdığımda sivri burunlu dadı sırıtarak bana bakıyordu. Siktir! Büyük Taner bu yüzden onun bakıcısı olmamı istememişti, değil mi? Eflah'ın yanındaki hâlinden eser yoktu ve anlaşılan arkasındaki yaşlı kadının da bunda payı büyüktü.

Ayrıca bahçeyi kendim de gezebilirim, kaynaşalım diye ondan istemiştim!

Ahmak dedi ya bana!

Dadısı olduğum için minik Taner'in benden nefret ettiğini düşünmeye başlamıştım çünkü sabahtan beri bana kök söktürüyordu. Bir numaralı dadısı Hikmet Hanım ise onun tüm taşkınlıklarına göz yumuyordu. Ne de olsa minik Taner'in sebep olduğu tüm o dağınıklığı toplayan kendisi değildi. Sadece minik Taner değil, o kadın da varlığımdan rahatsızlık duyuyordu. İkisi tüm gün canımı çıkarmıştı.

Taner ilkokul birinci sınıfta olduğu için ödevlerini yapmak istemiyor, yapsa da yarım yamalak yapıyordu. Onu biraz motive etmek için ödevlerini açık havada yaptırmaya karar vermiştim ama bahçeye çıktığımıza da bin pişman olmuştum. Bahçeye çıkınca ödevlerini yapmak yerine aklı hep oyun oynamaya kayıyordu.

"Alfabeyi yazacaksın, Taner." Bıkkınca suratına baktım. "Senin için yukarıya yazdım, onlara bakıp aşağıya yaz. Senden Maya alfabesini çözmeni istemiyorum ki." Defter ve kalemi önüne ittim. "Öğretmenin istemiş. Yazar mısın, lütfen? Hem yazarsan harfleri daha hızlı öğrenirsin." Okula yeni başlayan birine okumayı öğretmekten daha zor bir şey yoktu.

Kollarını göğsünden birleştirerek, "İstemiyorum," diye inat etti. "O kadar biliyorsan sen yap."

"Ben kendi sıramı yıllar önce savuşturdum. Şimdi lütfen tüm harfleri yaz."

"Bana ne ya!" Bağırarak masanın üstündeki sürahiye vurunca içindeki tüm limonata defterin üzerine döküldü. Defter umurumda değildi ama güçlükle yaptırdığım bir sayfa ödev çöpe gitmişti. "Taner-" demiştim ki ellerini masaya vurup, "Yapmayacağım!" diye bağırdı. "Sen benim dadım değilsin!"

Çardaktan çıkıp köşke doğru koşmaya başlayınca, "Taner!" dedim ayağa kalkarak. "Bu şekilde iletişim kuramayız. Buraya gel." Bana hiç yardımcı olmuyordu.

Altı yaşındaki bir çocuğa göre çok hızlı koşuyordu bacaksız. Bahçede oradan oraya peşinden koşturmaya başlamıştı beni. Havuzun yanından geçerken durdu diye tam sevinmiştim ki ona yetişince kendini havuza attı. Yüzmeyi bildiği için kendini havuza attığını düşünmüştüm ama suyun içinde çırpınıp bağırmaya başlayınca afalladım. Yüzme bilmiyor muydu?

Suya atlayacakken ağaçların arasında çıkan Taner, "Ukde!" diye bağırdı havuza doğru koşarken. "Ne halt ediyorsun!" Kendisini kurtarmak için bahçıvan tulumuyla havuza atlamıştı.

Ben şimdi ne yaptım ki?

Suyun içinde çırpınan küçük çocuğu yakalayıp havuzun kenarına çekmeye çalıştığında, "Taner!" diye bağıran öz dadısı, peşinde birkaç hizmetçi ve Firuze'yle yanımıza doğru koşmaya başladı. Çıkardığımız gürültü yüzünden hepsi bahçeye çıkmıştı.

Taner, kendinin küçük versiyonunu havuzdan çıkardığında Hikmet Hanım hemen diz çöküp sırılsıklam olan çocuğu kollarına aldı. "Ah, kuzum. Ne oldu sana?"

Öksürerek yuttuğu suları çıkarmaya çalışırken o hâlde bile elini kaldırıp beni gösterdi. "O yaptı," deyince dadının gözleri bir hışımla beni buldu. "Onu havuza mı attın?" Şirret karı öyle bir bağırmıştı ki onun eğitiminden geçen Eflah Bey'in hâlâ nasıl tımarhaneye düşmediğini merak etmiştim. Bekle! Onu havuza ben mi atmışım?

Benim niye bundan haberim yok?

Kadın ayağa kalkıp dövecekmiş gibi üzerime yürüdü. "Amacın onu boğmak mıydı?" deyince afalladım. Neler diyordu öyle?

Bana atılan iftiranın şaşkınlığından çıkıp, "Sesinize dikkat edin, Hikmet Hanım," dedim onu uyararak. "Altı yaşındaki bir çocuğun lafıyla beni itham edemezsiniz." Gerçekten onu boğmaya kalkıştığımı nasıl düşünürdü?

Küçük canavar sinirimi bozarak bağırdı. "O da gördü!" İşaret parmağıyla Taner'i gösteriyordu. "Beni havuza attığını o da gördü!" Şaşkınlıklar içerisindeyim çünkü küçük bir çocuktan beklemediğim şeytanlıklardı bunlar.

Tüm gözler Taner'e döndüğünde kollarımı göğsümde birleştirerek ona dik dik baktım. Ufaklığı suya attığımı gerçekten düşünüyor olmalıydı ki o da aynı sert bakışlarla bana bakıyordu. Onu havuza attığımı düşünüyordu ama buna rağmen, "Ben bir şey görmedim," diyerek farkında olmadan doğruları söyledi. "Ukde yapmaz böyle şeyler." Şüphe duysa da hâlâ bana inanması iyi bir şeydi. Eğer beni satsaydı bu sefer çocukluğunu gerçekten havuza atardım. Ne de olsa küçüğü yaşadıkça büyüğü de yaşamaya devam edebilirdi.

Minik Taner sinirden bağırıp tepinerek, "Abisi olduğu için onu koruyor!" dedi ama Hikmet Hanım dışında kimse ona inanmadı çünkü herkes bu bacaksızın ne kadar yaramaz olduğunu biliyordu.

Ona inanmayan ama durumu benim aleyhime kullanmak isteyen Firuze, "Ah, yavrum! Nasıl da korkmuş," dedi sahte bir kederle. Taner'i düşünüyordu sözde ama aslında onun üzerinden duyar kasıyordu.

Bana bakıp, "Ukde Hanım, bende büyük bir hayal kırıklığı yarattınız," dediğinde daha şimdiden köşkün hanımı gibi davranıyordu. "Küçük bir çocuğun taşkınlıklarına bu şekilde karşılık veremezsiniz." Bana bahçe kapısını işaret etti. "Eşyalarınızı toplayıp köşkü terk edin. Taner'in güvenliğini tehlikeye atan birini burada daha fazla tutamam." Beni kovuyor muydu?

Ne hakla ve kim olarak?

Anlamayarak, "Ne?" demiştim ki daha fazla beni konuşturmayarak, "Derhâl köşkü terk edin," dedi çenesini dikleştirerek. "Bu yaptığınız affedilmez bir şey. Eflah gelince ona durumu ben izah ederim." Bunu yapacağına hiç şüphem yoktu. Yalan yanlış şeyleri ona anlatıp beni kovmasını haklı çıkaracaktı.

Bahçede toplanan çalışanların gözleri önünde, "Anlaşılan siz yerinizi ve haddinizi bilmeyen bir kadınsınız, Firuze Hanım," dedim sakin ve son derece kibar bir sesle. "Beni ne sıfatla kovduğunuzu sorabilir miyim? Taner'in annesi, ablası veya teyzesi misiniz? Ya da evin beyinin karısı, kız kardeşi veya herhangi bir akrabası mısınız?" dediğimde bana üstünlük taslayan o bilmiş suratı öyle bir dumura uğradı ki her zerresinde zevk aldım.

Beni kovuyormuş, hah! Sen kimsin be!

Herkesin bizi dinlediğinin bilincinde olarak yürüyüp tam karşısında durdum. "Evdeki bir haftalık misafir ne hakla beni kovabilir?" Bozulan suratına büyük bir keyifle baktım. "Bir daha işime burnunuzu sokmayın," dediğimde çatılan kaşları artık kolay lokma olmadığımı bildiğini gösteriyordu. Diğer dadılara yaptıkları şeyi bana yapmalarına izin vermeyecektim.

Herkesin içinde ona haddini bildirdiğim için sinirlenerek konuşmak için ağzını açmıştı ki "Daha bitirmedim," diyerek lafı ağzına tıktım. "Beni kovacak biri varsa o da Eflah Bey. Size çalışmıyorum, bundan sonra bana ne yapıp ne yapmayacağımı söylemeyin. Siz bu evde bir misafirsiniz, bense dadıyım. Bakıldığında gidecek olan ben değilim," dediğimde onunla böyle konuştuğum için çalışanlar hayretler içinde kalmıştı. O ise sinirden renkten renge giriyordu.

Yeğenine çıkıştığım için beni öldürmek isteyen Hikmet Hanım'a aynı terslikle baktım. Ödevlerinden kaçmak için beni böyle bir şeyle suçlaması Taner'den beklenilecek bir şeydi. Ancak sıska bakıcının şahin gözleri, artık sadece Taner yüzünden öfkeli bakmıyordu. Firuze'ye söylediklerim için sinir küpüne dönmüştü. Eğer bakışlarla birileri ölseydi bu kadın yeşil gözleriyle çoktan ca-

nımı almıştı. Evde kalmış kız kurusu bana ters ters baktıkça sinirlerimi bozuyordu. Hiç evlenmeyerek kim bilir, hangi erkeğe iyilik yapmıştı. Evlenseydi kocasının hayatını mahvederdi.

İzlediğim o filmlerdeki korkunç mürebbiyelere benziyordu. Bembeyaz saçlarını hırsından beyazlatmış olmalıydı çünkü henüz ellilerindeydi. O kadar da yaşlı değildi. Kadının boyu benden birkaç santim uzun olduğu için ne zaman karşıma dikilse sanki sivri burnunun ucundan bana bakıyordu. Ayrıca hep siyah giydiği için bu sabah giydiğim kıyafetin rengine bile laf etmişti. Yeğeni için seçtiği Eflah'ı ayartacağımı düşünüp bana çirkin imalarda bulunuyordu. Oysaki bir dadıya yaraşır bir şekilde usturuplu kıyafetler almıştım.

Sabah giydiğim yarım kollu, beyaz gömlek ve siyah pantolonu görünce çirkin gözlerle beni süzmüştü ve hemen sonrasında, "Senin işin çocuk bakmak, kalçalarını sergilemek değil. Etek giymek aklına gelmiyor mu?" demişti. Gidip üzerimi değiştirip boğazlı, siyah bir bluz ve kareli bir etek giymiştim ama bu sefer de eteğin boyuna laf etmişti. Etek diz hizamda olsa bile kısa diyordu. Çıldırmamak elde değildi. Eflah evden ayrılınca minik Taner ve Hikmet Hanım korkunç kişiliklere bürünmüşlerdi.

Minik Taner'i kucaklayıp eve götürürken şeytani yeşillerini bana dikip, "Bu olanlardan Eflah'a bahsedeceğim!" dedi yüksek bir sesle. Üstü kapalı tehdit ediyordu beni.

"Lütfen bahsedin, başrahibe!" dedim sinirle. "Hemencecik yetiştirin ona!"

Firuze de onun peşinden gidince arkasından ters ters bakıp, "Drakula'nın gelini!" diye mırıldandığımda bahçedeki hizmetçiler kıkırdadı. "Aman, dikkat et, seni duymasın," dedi Besime. "Yoksa çok fena yapar." Zaten yapıyordu.

"O yaşlı cadı bana bir şeyler öğretmek yerine o küçük canavarı bana karşı dolduruyor," diye sızlandım. Aynı dertten muzdarip olan Olcay, "Bunu sadece sana yapmıyor," dedi yüzünü buruşturarak. "İşi olmamasına rağmen bizim işimize de karışıyor. Temiz

olan bir yeri bile birkaç kez sildiriyor. İşini düzgün yapmadığını öne sürerek evin kahyasını bile dün kovdurdu."

Olcay sırıtarak bana yaklaştı. "Onu havuza attın, değil mi?" Sırma'nın aksine bana *siz* diye hitap etmiyordu.

"Hayır." Şiddetle karşı çıktım. "Küçük bir çocuğa bunu yapacak kadar cani değilim." Kızlar kinayeli gözlerle bana bakınca, "Gerçekten yapmadım," diyerek ofladım. "Bilerek kendini havuza attı," dediğimde Olcay bana inanmadığı için gülmeye başladı. "Eflah Bey canına okuyacak." Canıma okuması için önce yeğenini havuza attığımı kanıtlamalıydı.

Kızlar köşke dönünce Taner ile yalnız kaldık. Gözlerinde kızgınlıktan çok kınama vardı. "O daha altı yaşında. Çocukla çocuk olamazsın." Yüzünü sertçe ovuşturdu. "Beni öldürmeye çalıştın!"

"Alınma ama tam bir fırlamasın. Yani, küçük olan sen öyle." Sinirden dişlerimi sıkıyordum. "Senin, yani küçüklüğün yüzünden çocuklardan nefret etmeye başladım!"

Minik Taner'i öldürerek her an ikisini ortadan kaldırabileceğimi düşündüğü için bana olan öfkesini kontrol etmeye çalıştı. "Anne ve babasını yeni kaybetti. Çocuğun travması var, ona karşı biraz daha anlayışlı ol." Kendinden bir başkasıymış gibi bahsetmesine hayran olmuştum. Ben olsam bunu yapamazdım. "Travmam var, Ukde. Bana karşı anlayışlı olsana."

"Benim de travmam var ama o bana karşı gereken anlayışı göstermiyor. Babamın anneme tecavüz ettiğini öğrendikten hemen sonra annem gözlerimin önünde babamı öldürdü. Annem hapiste, babam ise mezarda ve ben, onların benimle aynı yaşlarda olduğu bir yerdeyim. Üstelik üç ay sonra da lanet varlığımı sileceğim. Sence hangimizin travması daha büyük?"

"Kızım, madem öyle, onun dadısı olmasaydın. Sana kabul etme dedim!"

"Bana çocukken bu kadar fırlama olduğundan bahsetmemiştin!" Ona sırtımı dönüp hızlı adımlarla köşke doğru yürüdüm.

"Ayrıca onu havuza itmedim ama keşke itseymişim. En azından haksız yere suçlanmamış olurdum!"

"Senden anne falan olmaz!" diye arkamdan bağırdığında, "Zaten olmayacak!" dedim yüksek bir sesle. "Unuttun mu, üç ay sonra geberip gidiyorum!" Bu onu susturmaya yetmişti. Tüm çocuklar böyleyse üç aydan fazla hayatım olsaydı bile çocuk yapmazdım. Gidip kendimi kısırlaştırırdım, daha iyi.

Köşke girip merdiveni çıkmaya başladım. Ben dört dörtlük bir insan değildim. Herkes gibi benim de kötü ve kontrol edemediğim dürtülerim vardı. O bacaksız ona kötü bir dadı olmamı istemiyorsa bana sorun çıkarmayı bırakmalıydı. Aksi takdirde ona yeni travmalar yaşatabilirdim. Kendi travmalarımın içinde boğulurken kimse benden kanatsız bir melek olmamı bekleyemezdi. Alt tarafı üç ay birbirimize katlanmak zorundaydık, ondan sonra zaten hiçbirinin hayatında olmayacaktım.

Bu üç ayı birbirimize zehretmemizin lüzumu yoktu. Onlar yaparsa ben de yapabilirdim ama bunu istemiyordum. Hikmet Hanım, onun beynini yıkayıp onu üzerime salıyorsa ikisi de gazabımdan nasibini alırdı. Ancak burada uzun süre kalmayacağım için uğraşmak istemiyordum. Ait olmadığım bir yerde insanların huzurunu bozmak yerine sessizce zamanımın dolmasını beklemek istiyordum.

Yukarı çıkıp baş belası çocuğun kapısının önünde durdum. Kapıyı tam açacaktım ki içerideki Hikmet Hanım'ın, "Eflah geldiğinde sana yaptığı her şeyi ona anlatmanı istiyorum," diyen sesini duydum. "Seni öldürmeye çalıştığını amcana söylemelisin." Kulaklarıma inanamıyordum. Kadın gerçekten onu bana karşı dolduruyormuş!

"Söyleyeceğim zaten," dedi küçük canavar. "Onu hiç sevmedim." Sanki ben ona bayılıyordum. İkisi de kimseyi havuza itmediğimi iyi biliyordu!

Onları kendi hâline bırakıp tekrar alt kata indim. Benim odam giriş katında olduğu için merdiveni inip odama girdim. Başıma

gelenlerin siniriyle kendimi yatağa attım. O bacaksız ve cadı gardiyanı beni sinir ettiği için kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Bir süre çocuk falan görmek istemiyordum.

Odamdan bile çıkmak istemediğim için akşam yemeğine katılmadım. Her ne kadar bugün başıma gelenlerden kaçmak istesem de yapamadım çünkü Olcay, "Hey, fıstık," diyerek odama daldı. Avucunda katur kutur yediği erikleri tutarken, "Eflah Bey seni çalışma odasında bekliyor," dedi sırıtarak. "Anlaşılan kenafir gözlü bunak seni ispiyonlamak için fazla beklememiş."

Kendimi yatağa sırtüstü attım. "Gitmeyeceğim çünkü o da bana inanmayacak." Gözlerimi ona diktim. "Sizin de inanmadığınız gibi!"

Yeşil eriği yerken, "Sana inanmıyor değiliz, onu havuza attığına inanmak istiyoruz," diyerek sırıttı. "Çünkü hepimiz bunu yapmak istiyoruz."

Güldüm. "Sanırım ben de."

Hiç istemesem de mecburen ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüğümde bana birkaç erik uzattı. "İster misin?"

"Sen yerken bile ağzım kamaşıyor." Burnumu kırıştırdım. "İstemem, sen ye."

"Zırvalamayı bırak, bunlar besin değeri yüksek erikler." İstemediğim hâlde zorla uzattı. "Bizim memleketin erikleri. Ham yap hadi."

"Olcay, bir git ya." Elini iterek kapıdan çıktım. "Sen ye hepsini."

"Bu yüzden bu evdeki kimsenin beyni çalışmıyor çünkü erik yemiyorsunuz." Peşimden koşturarak burnumun ucuna kadar uzattı erikleri. "Ye bir tane, beyninde fırtınalar esecek."

"İçimde esiyor o fırtınalar, çek şunları gözümün önünden."

"Hararetini alır. Hadi, ye bir tane."

"Limonata mı bu, alt tarafı erik," diye ona çıkıştığımda yüzündeki kınama ifadesiyle dilini damağına vurup cık cıkladı. "İkisi de ekşiyken erikleri nasıl limonla kıyaslarsın?" Gözümün içine bakarak bir tanesini *hart* diye ısırdı. "Bak, nasıl da ağızda dağılıyor."

"Erik ağızda dağılmaz."

"Canım memleketimin erikleri dağılır. Ham yap bir tane dedim."

"Erik sevmem, git Sırma veya Besime'ye ver," dediğimde erikli elini alnına, diğer elini de arkasına götürüp tiyatroda dramatik bir sahne sergiler gibi, "Ah, zavallı kalbim," dedi acıklı bir sesle. "Bunları da mı duyacaktın? Bir cani, gözlerinin önünde erik sevmediğini söylüyor, hem de benin memleketinin eriklerini. Amasya kan ağlıyor!" derken karşımdaki akıl hastası hizmetçiye dehşet içinde bakıyordum. "Amasya'nın elması meşhur değil mi, ne bu feryat figan?"

"Sadece elmamız mı meşhur sanıyorsun?" Elindeki yeşil erikleri gösterdi. "Eriklerimiz de meşhur." Sırıtarak hizmetçi üniforması içindeki harika vücudunu gösterdi. "İlgilenirsen kadınlarımız da meşhur," deyince kahkaha attım. "İlgilenmiyorum."

Dişlerini göstererek güldü. "Belki minnoş abin ilgileniyordur." Küçük bir çocuk gibi kapıya doğru sekerek gitti. "Bu vitamin deposu erikleri o tatlışa vereceğim." Yani biraz da Taner'i delirtmeye gidiyordu.

Merdiveni çıkarak Eflah Bey'in çalışma odasının önünde durdum. Kapıyı tıklatıp içeri girdim. Geldiğimi fark etmemişti çünkü bir şeyler yazıyordu. Adım seslerimi duyunca başını kaldırdı. Beni görünce hemen önündeki kâğıt destesini mavi bir dosyanın arasına koyup dosyanın kapağını kapattı. Bunu biraz hızlı yapmıştı, sanki yazdıklarını biri görsün istemiyordu.

Masanın önündeki iki koltuktan birini işaret etti. "Buyurun, Ukde Hanım."

Gösterdiği koltuğa küçük adımlarla yürüyüp oturduğumda burnuma şampuanının kokusu gelmişti. İşten geldikten sonra banyo yaptığını hafif nemli saçlarından ve giydiği rahat kıyafetlerden anlayabiliyordum. Takım elbise yerine kol kaslarını ortaya çıkaran lacivert bir tişört giymişti. Ellerini masaya koyup, "İlk iş gününüz nasıl geçti?" diye sordu düz bir sesle.

Hikmet Hanım ve minik Taner'in iftirası yüzünden bu konuşmanın kaçıncı dakikasında beni kovacağını merak ediyordum. Tabii, Firuze'ye söylediklerimi de unutmamak gerekti. "İyiydi," dedim kısık ve doğruluğu sorgulanan bir sesle. "Beklediğimden daha iyi."

Kaşları havalandı. "Gerçekten iyi miydi?" Bana inanmadığını o kadar belli ediyordu ki. "İyinin tanımını yapın, lütfen."

Bunu neden sorduğunu anlamasam da, "Güzel olan şeyler," dedim.

Yüzümü seyrederken kısık bir sesle güldü. "Sizinle aynı fikirde değilim. İyinin tanımı güzel olan şeyler değil," dediğinde sesi içimi yakacak kadar sıcaktı. "Size güzelin tanımını yapabilirim. Tabii, öncesinde sizden iyinin anlamını duymam gerek."

"Olumlu şeyler?" dediğimde bu sefer doğru cevabı vermişim gibi başını salladı. "Peki, işinizin ilk günü sizin için olumlu geçti mi?"

"Sanırım."

"Bu bir cevap değil, Ukde Hanım." Ellerini masanın üzerinde birleştirerek omurgama buz gibi bir ürperti gönderdi. "Varsayımlarla bu konuşmayı yürütemeyiz."

Bana ne kadar uzun süre baktıysa tedirginliğim bir o kadar arttı. Bakışları bir zehir gibi yavaş yavaş içime sızıyor, kanıma karışıyordu. Pes ederek dik tuttuğum omuzlarımı düşürdüm. "Beklediğim gibi iyi bir gün değildi."

Nihayet beni istediği doğrultuya çektiği için lafı daha fazla uzatmadan, "Neden?" diye sordu.

"Taner ve Hikmet Hanım zaten size anlatmıştır."

"Evet ancak konuyu bir de sizden dinlemek istiyorum." Sakince ve yavaşça konuşup bana sorguda olmadığımı hissettirmeye çalışıyordu ama aslında beni sorguluyordu. Belki de sorgulamıyordu çünkü bir yargıya varmadan önce beni de dinlemek istiyordu.

Yerimde rahatsızca kıpırdanıp, "Onu itmedim," dedim hızlıca. "Neden ittiğimi savunuyorlar, bilmiyorum ama Taner'i havuza itmedim."

"İtmediğinizden hiç şüphem yok." Duyduklarımla hızla ona döndüm. "Gerçekten mi?" Bana inanmasını beklemediğim için şaşkındım çünkü yeni tanıdığı bir dadı yerine yeğenine ve yıllardır ona bakan kadına inanacağını düşünmüştüm.

Beni rahatlatmak için başını salladı. "Yüzme bilmeyen küçük bir çocuğu havuza atacak kadar merhametsiz olduğunuzu düşünmüyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? Sonuçta beni tanımıyorsunuz." Bu kendi topuğuna sıkmaktı ama bu soruya nasıl bir cevap vereceğini merak ediyordum. Aramızda sessizlik oluştu, hemen cevap vermedi ama en iyi cevabı vereceğini biliyordum çünkü onu tanıdığım kadarıyla hep hazırcevap biriydi.

Öyle de oldu. "Yalanları için az önce Taner'e tokat attığımı biliyor musunuz?" dediğinde sertçe yutkundum. Bahsi geçen tokat benim yüzüme çarpmış gibi sersemledim. Buna sebep olduğumu düşünmek kendimi o kadar kötü hissettirdi ki konuşmak için ağzımı açtım ama dudaklarımdan tek bir kelime çıkmadı. Gözlerim masada duran eline kaydığında iri elinin küçük bir çocuğun suratında patladığı gerçeğiyle yüzleştim.

"Siz... Nasıl? Yani bunu nasıl... Küçük bir yalan için mi?" İnanamayan gözlerle ona bakarken kaşlarımı çattığımın farkında bile değildim. "Onun anne ve babası yok!"

Sinirden ellerim titriyordu. Dudağının köşesinde oluşan kıvrılmayı görene kadar bana oynadığı oyunu anlamadım. Dudakları

kıvrıldı, gülümsedi. "Merhametsiz biri olmadığınıza nasıl bu kadar emin olduğumu sormuştunuz, değil mi?" Ellerini masaya bastırıp öne doğru eğildi. "Merhametsiz birinde acıma hissi olmaz."

Dilimi sertçe ısırdım. Eğer onunla tartışırsam sözlerimin ağırlığı yüzünden bu sefer kesin kovulurdum. "Tatsız bir şakaydı."

Koltuğuna yaslanarak omuzlarını yukarı ve aşağıya indirdi. "Tatlı olan her şeyi siz almışsınız, ben camın diğer tarafındayım," dediğinde kalbim nasıl da hızlandı. Dudaklarımda engel olamadığım bir tebessüm belirdiğinde, "İşte, bu," dedi muziplik yaparak. "Gülümseyin ki hep tatlı olun."

Midem kasıldı.

İçim sıcacık oldu.

Küçük bir iltifat karşısında haddinden fazla mutlu olduğum için kendimi zorlayarak yüzüme ciddi bir ifade kondurdum. Bunu görünce güldü. "Şimdi ise Acıbal oldun," deyince kıkırdadım. İzin vermediği sürece onun karşısında ciddi olamazdım. Bana bir kez daha Acıbal diyerek takılmıştı. Tıpkı gelecekte de sıkça yaptığı gibi. Bu konuda hiç değişmemiş gibiydi. Onda tanıdık bir şeyler bulmak beni mutlu etmişti.

Masanın üzerinde duran kitabı parmağının ucuyla bana doğru itti. "Bugünkü baskıdan ilk çıkan kitap." Başımı eğip kitabın adını okudum. *Jane Eyre*[1]. Benim zamanımdaki meşhur klasiklerden biriydi.

Kitabı elime aldığımda sıkıcı bulacağımı düşünüp, "Seçimi bana bıraksaydınız size okumanız için farklı bir kitap verebilirdim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama siz günün ilk kitabını istediniz."

Seçimi ona bıraksaydım kendi kütüphanesinden benim için bir kitap seçer miydi? Bunun düşüncesi bile beni heyecanlandırdı

[1]1816 doğumlu İngiliz yazar *Charlotte Brontë*'nin, 1847 yılında yayımladığı aşk romanıdır. Romantizm akımının en önemli örneklerinden biri kabul edilen roman, kadın haklarını dile getirip bu haklara sahip çıkan ilk romanlardan olma özelliğini de taşır. *(Yayıncı Notu)*

çünkü odasındaki kitaplığın daha fazlası çatı katındaydı. Asıl kütüphanesi ve kitapların çoğunlukta olduğu yer çatı katıydı. Orayı tamamen kendi zevkine göre dizayn etmişti. Orası onun huzurlu mabedi olduğu için oraya çıkmamız yasaktı. Yatak odası bu kattaydı ama kütüphanesi üst kattaydı.

Kitabı alıp ayağa kalktım. "Teşekkür ederim." Elimdeki kitabı ona gösterdim. "Bunu okuyacağım." Küçük bir tebessümle başını sallayınca onu yalnız bırakıp dışarı çıktım. Bu gece bana eşlik edecek kitap, Jane Eyre'dı.

Firuze'ye söylediklerimin konusunu açmamıştı bile. İşte, buna içilirdi.

O cadı kendini evin hanımı sanıyor ama Eflah onu savunmadı bile.

İşteki ikinci günüm ilginç başlamıştı hatta haddinden fazla ilginçti. Sabah uyandığımda yine yatağımın yanındaki komodinin üzerinde bir tabak ballı kurabiye bulmuştum. Tabağın içinde dünkü gibi sadece altı tane kurabiye vardı. Bunu bana kimin bıraktığı bilmiyordum. Sırma ve diğer hizmetçilere sormuştum ama onlar da bilmiyordu. Hepsi bu da değildi, bu sabah uyandığımda Sırma bana kırmızı mumla mühürlenen siyah bir zarf vermişti. Bu mektubun bana geldiğini söylemişti çünkü zarfın üzerinde adım yazıyordu.

O kadar şaşırmıştım ki şaşkınlığımın boyutunu anlatamazdım. Dün posta kutusuna babam için bir mektup bırakmıştım ama mektupta adresimi belirtmemiştim. Yani bu mektup babamdan gelmiş olamazdı. Sırma siyah zarfı verince ilk iş olarak dışarı çıkıp posta kutusunu kontrol etmiştim. Mektubum yerinde yoktu, postacı onu almıştı. Mektubun babama ulaştığını varsayıyordum ama köşkün adresini belirtmemişken babam bana mektup gönderemezdi. Daha fazla dayanamayıp zarftaki mührü kırarak mektubu açtım. Bakalım, bunu kim göndermişti?

Sevgili Bal Gözlü Kadın,

Öncelikle Necip olmadığımı belirtmek isterim. Yazdığınız mektubun Necip'e ulaşmadığını da söylemek isterim çünkü mektubunuz şu anda bende. Haddim olmadan bana ait olmayan bir mektubu aldığım için ne denli ileri gittiğimi çok iyi biliyorum. Bu kabul edilemez bir hata ancak bunu yapmak için kendimce bazı sebeplerim olduğunu bilmenizi isterim.

Mektubunuzu açarken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ancak okuduklarım beklediklerimin çok üstünde şeyler. Okuduğum satırlarda Necip denen adama olan sevginiz açıkça anlaşılıyordu. Haddim olmayarak soruyorum, mektupta adı geçen beyle daha önce bir ilişkiniz oldu mu?

Daha açık konuşmam gerekirse, onu nereden tanıyorsunuz ve samimiyetinizin boyutu nedir?

Bana yazın ve sorduğum sorunun cevabını mektubunuzda belirtin. Bunu sizden özellikle rica ediyorum çünkü cevabınız benim için çok mühim. Onunla aranızda ne olduğunu bilmeliyim.

Hayır, güzel kadın, bu basit bir merak değil. Cevabınızın benim için önemini bilemezsiniz. Bu yüzden lütfen doğruluğu sorgulanmayacak bir dürüstlükle onunla aranızda ne olduğunu bana söyleyin.

Mektubunuzu almak için size bir adres vermeme gerek yok. Kapıdaki posta kutusuna bırakmanız yeterli olacaktır. Mektubunuzu oradan alırım.

Sevgiler,

Şimdilik Meçhul Biri

Mektubun sonuna geldiğimde hayretler içinde kaldım. Bu kimdi, Allah aşkına? Babama gönderdiğim mektubu aldığı yetmezmiş gibi bir de bana yazmıştı. "Yüzsüzlüğün de bu kadarı!" İnanılır gibi değildi.

"Şu el yazısına bak." Mektuptaki yazı çok çirkindi, acaba minik Taner'in haylazlıklarına mı maruz kalıyordum? Yetişkin birinin yazacağı bir yazı değildi. Tabii, ters elini kullanmamışsa.

Sol elimle yazsam muhtemelen ortaya böyle bir yazı çıkardı. Eğer gerçek el yazısını gizliyorsa bu demekti ki mektubu yazan kişi etrafımdaki biriydi. İşteki ikinci günümde kim mektubumu alıp el yazısını değiştirerek bana bir mektup gönderirdi ki? İster istemez köşkteki tüm erkekleri değerlendirmeye başladım. Taner mektup yazmaya bile üşenirdi, üstelik minik Taner'i havuza ittiğimi düşündüğü için dünden beri bana tripliydi. Taner seçeneklerin arasında doğrudan elenmişti.

Eflah desem, böyle saçmalıklarla uğraşacak bir adam değildi. Birine mektup yazmak yerine doğrudan onun karşısına çıkıp ne bilmek istiyorsa sorardı. Geldiğim yerde onunla yirmi beş yılımı geçirdiğim için onu tanıyordum. Eflah da elenmişti.

Eflah'ın şoförü Fedai'yle hiçbir samimiyetim yokken bana neden bir mektup yazsın ki? Aynı şekilde, çalışanların şoförü Suat da bana mektup yazacak birine benzemiyordu. Kapıdaki bekçi Veysel amca ise genç bir kadına mektup yazmayacak kadar kendi hâlindeydi. O zaman kimdi bu mektubun sahibi? "Çıldıracağım artık!"

Mektubu zarfa koyup çekmeceye attım. Yürüyüp penceremin önündeki küçük masanın başına geçtim. Ahşap sandalyeye oturup masanın üzerindeki defteri ve kalemi önüme çektim. Onun kim olduğunu bulmanın tek yolu ona bir mektup yazmaktı çünkü mektubu kapıdaki posta kutusundan almak için gelecekti. Veysel amcayla konuşursam gözlerini dört açar ve kimin mektup için geldiğini öğrenirdi. Bu yüzden hiç istemesem de o mektup hırsızına yazmaya karar verdim.

Sevgili Mektup Hırsızı,

Mektubumu almanız kabul edilemez bir hareket. Bu yaptığınız sadece kabalık değil, aynı zamanda büyük bir düşünce-

sizlik. Size ait olmayan bir mektubu aldığınız yetmezmiş gibi bir de bana yazma cüretinde bulundunuz. Ne kadar öfkeli olduğumu tahmin bile edemezsiniz.

Sorduğunuz soruya gelecek olursam... Necip Bey ile aramda hiçbir şey yok ve olamaz da. En azından aramızda sandığınız anlamda bir şey yok. Buna cevap vermemin tek nedeni, birinin bile onunla aramda bir şey olduğunu düşünmesinin bende yarattığı rahatsız edici his. Düşüncesi bile midemi bulandırır.

Necip Bey'e olan sevgimi birinin anlayabileceğini sanmıyorum çünkü sandığınızın aksine onu bir abi hatta baba gibi seviyorum. Muhtemelen o beni tanımıyordur ama bir zamanlar bana çok iyiliği dokunduğu için ben onu iyi tanıyorum. Bu yüzdendir onu düşünmem. Ona olan hislerim, bir kadının bir erkeğe duyduğu özel hislerden çok farklı. Bunu siz veya bir başkası anlayamaz.

Ona borçluyum ve borcumu birkaç ay içinde ödemek istiyorum. Bir tek ona olan borcumu ödediğimde gönül rahatlığıyla buradan ayrılabilirim.

Evet, burada kalıcı değilim.

Nasıl söylesem... Öyle bir uğradım.

Sevgiler,

Sizin deyişinizle,
Bal Gözlü Kadın

Mektubumu bitirince yazdığım sayfayı koparıp ayağa kalktım. Sayfayı ikiye katlayıp yatağımın yanındaki tabağa doğru yürüdüm. Ballı kurabiyelerden bir tane alarak odamdan çıktım. Kurabiyemden bir ısırık almıştım ki üst kattan inen Eflah'ı gördüm. İşe gitmek için hazırlandığı çok belliydi. Bugün üzerinde siyah gömlek ve gömleğiyle uyumlu çift çizgili, kumaş bir pantolon vardı. O kadar özenliydi ki giydiklerinde tek bir kırışıklık dahi yoktu. Boynundaki kravatını bağlamaya çalışarak aşağıya iniyordu.

Onu görünce tebessüm etmeme engel olamadım. "Sabahınız hayırlı, şerifli bir şey olsun, Eflah Bey," dediğimde ağzımdan çıkanlarla yüzümü buruşturdum. Bu cümlenin doğrusunu hep unutuyordum.

Kravatını bağlamakla meşgul olduğu için başı öndeydi ama sesim ve söylediklerim onu güldürdü. Başını kaldırmadı çünkü gülüşünü saklamaya çalışıyordu. "Sizin de sabah şerifleriniz hayrolsun, Ukde Hanım." Böylelikle bir kez daha beni düzeltti.

Kravat bağlamaktan hiç anlamadığı için yüzünü buruşturup kravatla uğraşmayı bıraktı. Çözdüğü kravatı çıkarıp elinde tutunca gülmemek için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Gelecekte de kravatını hiç bağlayamazdı. Bunu çoğunlukla onun yerine karısı yapardı. Tabii, Firuze yenge onun için kravatını bağlarken ikisi için de gergin anlar yaşanırdı.

Firuze yenge bir kravat bağlamayı bile çok büyük bir lütuf gibi ona yansıtırdı. Alt tarafı bir kravattı ama sanki o olmazsa Eflah amca, onsuz hiçbir şey yapamayacakmış gibi konuyu hep kendine getirirdi.

Tamam, bu zaman diliminde o Eflah'tı ama geldiğim yerde benden yirmi sekiz yaş büyük olan Eflah amcaydı. İkisi aynı kişiyken amca mı diyeceğimi yoksa ismiyle mi hitap edeceğimi hiç bilemiyordum. Bu konuda en az Taner kadar beynim yanmış durumdaydı.

Kafamdaki çıkmaz soruların içinde kaybolduğum için yanıma geldiğini geç fark ettim. Elimdeki mektubu işaret etti. "O nedir?"

Başımı eğip defterden kopardığım sayfaya baktım. "Öylesine birine yazdığım bir mektup ama bunu içine koyacağım bir zarfım yok."

Yazdığım mektup ilgisini çekmiş olmalıydı ki gözlerinde oluşan parıltıları gördüm. Onu tanıdığım kadarıyla pek meraklı biri değildi ama mektubum merakını cezbetmiş gibi bakıyordu. "Dün *özel* birine bir mektup yazmıştınız." Özel derken bu kelime-

yi âdeta dişlerinin arasından ezercesine söylemişti. "Şimdi ise *öylesine birine* mi mektup yazdınız?"

"Evet."

"Dün ve bugünkü aynı kişi değil mi?"

"Hayır çünkü bugünkü mektubun sahibi öylesine biri," dediğimde sanki bir an kaşlarını çatmıştı. Bu o kadar kısa sürmüştü ki doğru görüp görmediğime bile emin olamamıştım.

İğneleyici bir tavırla, "O zaman bugünkü mektubun sahibi sizin için bir anlam ifade etmiyor," dedi. "Doğru mu anladım?"

"Neden benim için bir anlam ifade etsin ki? Dedim ya, öylesine biri."

"Anladık, şunu söylemeyi bırak," diyerek beni susturdu. Hem soruyor hem de tersliyordu.

"O vakit mektubunuz için bir zarf bulalım." Başıyla merdiveni işaret etti. "Benimle gelin," deyince peşine takılıp merdiveni çıkmaya başladım. "Her ne kadar *öylesine biri* olsa da mektubun ona ulaşması için bir zarf gerekiyor, değil mi?" *Öylesine* derken alay mı ediyordu yoksa beni kınıyor muydu, anlamamıştım.

Yukarı çıktığımızda onun peşinden çalışma odasına girdim. Masasının üzerinde duran beyaz zarflardan birini alıp bana uzatınca teşekkür ederek zarfı aldım. Çalışma odasından çıktığımızda holde Besime'yi görünce onu durdurdum. Mektubu aceleyle zarfın içine koyup ona uzattım. "Bunu benim için dışarıdaki posta kutusuna atar mısın? Veysel Bey'e posta kutusunu takip etmesini söyle lütfen. Mektubu almaya kimin geldiğini mutlaka öğrensin," dediğimde Besime başını sallayarak zarfı aldı.

Besime aşağıya inince Eflah'ın alaycı bakışlarına maruz kaldım. "Kime mektup gönderdiğinizi bilmiyor musunuz?"

"Hayır ama muhtemelen bir sapık," dediğimde komik bir şey söylemişim gibi güldü. "İlginç bir itham."

Tam bir şey söyleyecektim ki odalardan birinden Firuze çıktı. Benim odam giriş katında, küçük bir odaydı ama bu cadı, Eflah'ın kaldığı ikinci katta, ona yakın odalardan birinde kalıyordu. Erkeklerin çoğunlukla tercih ettiği hanım hanımcık bir kadın rolünü o kadar iyi oynuyordu ki yirmi beş yılım onun gerçek yüzünü görmekle geçmeseydi onun oyunlarına aldanabilirdim. Üzerinde beyaz puantiyeli, siyah bir elbise vardı. Kısa kollu, düz elbisesi dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu. Sanki bu onun sınırıymış gibi elbisesi genelde ne dizinin üstünde olurdu ne de altında. Kuralcı şirret!

"Merhaba." Eflah'a içten bir şekilde selam verdikten sonra beni görünce tebessümünü korumakta güçlük çekti. Eflah yanımızda olmasaydı muhtemelen farklı bir muameleyle karşılaşırdım ama Eflah burada olduğu için dost canlısı görünmeye çalışmıştı.

"Size de merhaba, Ukde Hanım. İşteki ilk gününüz olduğu için dün biraz fevriydiniz, bugün nasılsınız?" Öyle de laf sokar haspam! Sanki dün küçük bir çocuğun iftirasını bahane edip beni kovmaya çalışan o değilmiş gibi.

Aynı sahtelikle tebessümüne karşılık verdim. "Teşekkür ederim, Firuze Hanım," dediğimde zoraki tebessümümün sahteliği o kadar belli oluyordu ki Eflah'ın bunu anlamaması mümkün değildi. Rol yapmakta Firuze kadar iyi değildim. Zaten bu yüzden kendimi tutamayıp hemen sonrasında, "Siz bugün nasılsınız?" dedim iğneleyici bir ifadeyle. "Bugün de kovulacak mıyım?"

"Kovulmak mı?" Eflah'ın tüm dikkati bir anda bana yöneldi. "Neden bahsediyorsun sen?"

Firuze öyle bir gerilmişti ki... Anlaşılan beni kovmaya çalıştığını ona söylememişti. "Neden bahsedecek, dün yaşadığımız o tatsızlıktan bahsediyor," dedi hızlıca. "Sana anlatmıştım ya, dün Taner'i havuzun içinde öyle görünce biraz gerildik." Geçmiş gitmiş bir olaymış gibi elini öylesine salladı. "Neyse, bunları konuşmayalım. Hadi, kahvaltıya inelim."

Eflah gibi zeki biri onun bu çırpınışlarından bile ortada bir şeyler olduğunu hemen anlardı. Öyle de oldu. Yüzü ciddiyetle kasılırken, "Ne kovulmasından bahsediyor?" diyerek gözlerini Firuze'ye dikti. "Evimde neler dönüyor?"

Firuze sertçe yutkunarak, "Hiçbir şey," dedi lafı geveleyerek. "Sana dün olanları zaten anlatmıştım. Hâlâ neden bu konuyu konuşuyoruz, anlamadım. Eminim ki Ukde Hanım da bu tatsız olayın tekrar açılmasından hoşlanmıyordur." Kaçış yolu olarak beni öne sürüyordu. "Değil mi, Ukde Hanım?"

Bana *kapat çeneni* der gibi bakarken gerçekten beni böyle sindireceğini mi sanıyordu? Kimsenin takdirini kazanmaya ihtiyacım yoktu. Üstelik bu kadına iyilik yapsam bile yine ilk fırsatta benden kurtulmaya çalışacaktı. Onun dostluğuyla ilgilenmiyordum çünkü geldiğim yerde düşmanlığımı fazlasıyla kazanmıştı. Dün beni kovması ise ona olan nefretimin üzerine tuz biber serpmişti.

Bu yüzden gözlerinin içine baka baka, "Firuze Hanım dün beni işten kovdu," dedim. Dün Eflah'a beni kötülediyse kendi yaptıklarını da söylemeliydi. "Ona Taner'i havuza itmediğimi anlatmaya çalıştım fakat beni dinlemeden köşkü terk etmemi istedi."

Eflah'ın gözlerinden karanlık bir ifade geçerken, "Buna karşılık olarak siz de ona bu evde bir misafir olduğunu söylediniz, öyle mi?" Başımı salladığımda kaşları çatıldı fakat sinirli bakışlarının hedefinde ben yoktum. "Bana böyle anlatmadın," dediğinde hesap sorduğu kişi Firuze'ydi. Kim bilir, ona neler anlatmıştı! Firuze'ye öyle bir bakıyordu ki. Tek kelime etmeden bakışlarıyla kadını yerden yere vuruyordu.

"Sizi sadece ben kovabilirim." Bana bakmıyordu çünkü bu sözler, baktığı kadın için bir gözdağıydı. "Evimdeki misafirin çalışanlarımı kovmak gibi bir lüksü yok," dedi. Sözleri Firuze için öyle ağır bir darbeydi ki yüzüne sert bir tokat yemiş gibi irkildi. Eflah bu sözlerle dün ona söylediğim her şeyde haklı olduğumu vurgulamıştı. O bu evin hanımı değildi, sadece bir misafirdi.

İkinci katın holündeki bu gerginlik üçümüzü pençesine almıştı. Firuze bu konuşmadan sağ çıkamayacağını anlayınca konuyu dağıtmak için, "Haklısın, biraz fazla ileri gittim," dedi suratını asarak. "Ama Taner'i ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Konu o olunca ne yaptığımı bilmiyorum."

Eflah'ın Taner'e olan zaafıyla oynayıp gücenmiş gibi yaptı. "Onu oğlum gibi sevdiğim için bana kızamazsın." Hah, seviyormuş! O kadar çok seviyor ki amcasını nikâh masasına oturttuktan hemen sonra el kadar çocuğu yatılı okula göndermeye çalışacaktı.

Taner'in üzerinden Eflah'ı manipüle etmeye çalışmasından nefret etmiştim. Hemen sonrasında da ona şirinlik yapıp Eflah'ın elindeki gri kravatı gösterdi. "Görünen o ki bunu senin için bağlamam gerekiyor." Gülümsedi. "Bu şekilde işe gidemezsin, değil mi?"

Kravatı almak için uzanınca ondan önce davranıp Eflah'ın elindeki kravatı kaptım. Bu, kendimden asla beklemediğim bir davranış olduğu için onlardan daha şaşkındım. Bakın, tekrar söylüyorum, bunu planlamadım. Patronumun kravatını bağlamanın ne kadar uygunsuz olduğunu ben de biliyordum ama aklıma olanlar gelince bir anda kravatı elimde bulmuştum.

Gelecekteki Firuze yenge onun kravatını ne zaman bağlasa, *"Ben olmazsam ne yapacaksın?"* deyip kendini büyük bir nimet gibi gösterdiği için bunun önüne geçmek istemiştim. Bu yüzden ondan önce davranıp kravatı almıştım. Hadi ama, bunu planlamamıştım!

Şimdi ne halt edeceğim?

Eflah ve Firuze'nin soru dolu bakışları karşısında o kadar utandım ki bir an önce kravattan kurtulmak istedim. "Pardon," dedim aceleyle. "Buyurun lütfen." Kravatı Firuze'ye uzatmak yerine yeniden Eflah'a uzattım. "Üzerinde böcek gördüm sandım, bu yüzden aldım." Kravatı kontrol ediyormuş gibi yaptım. "Yanlış görmüş olmalıyım."

Tabii ki bu yalana inanmadı. "Üzerinde böcek olduğunu düşündüğünüz bir şeyi öylece benden aldınız mı?" Sesi eğlenir gibi çıkarken kaşları alayla havalandı. "Kadınların bu konuda fazla hassas olduğunu düşünürdüm. Böcek görünce korkmanız gerekmiyor muydu?"

Yalanımı iyice sarıp sarmalamak için, "Ben böcekten korkmam," dedim.

Gözleri arkamdaki duvarda oyalandı. "O vakit-" diyerek gözleriyle arkamı işaret etti. "Oradaki hamam böceği sizi pek korkutmaz," dediği an, "Ne!" diye bağırıp aceleyle arkamı dönünce duvarda herhangi bir böcek görmedim ama onun kısık gülüşünü duydum. "Cesaretiniz gözlerimi yaşarttı, Ukde Hanım." *Hadi ama!*

Homurdanarak ona doğru döndüğümde benim aksime çok eğleniyordu. Kravatta böcek görmediğimi, Firuze kravatını takmasın diye onu aldığımı anlayacak kadar zeki biriydi. Keyfini yerine getiren bu muydu, bilmiyordum ama oldukça neşeli görünüyordu. Elinde tuttuğu kravatı işaret etti. "Bağlamayı biliyor musunuz?" Sertçe yutkundum. Kravatını benim bağlamamı mı istiyordu?

Şaşkınca, "Evet," dedim. Sırf bu konuda Firuze yengeye muhtaç olmasın diye daha lisedeyken onun için kravat bağlamayı öğrenmiştim. Ne zaman köşke gitsem Firuze yengeye bırakmadan ben bağlardım onun kravatını. Zaten köşkte olduğum zamanlar da bunu karısından değil, benden isterdi.

Yanımda duran ve bana dik dik bakan Firuze'yi umursamadan kravatı bana uzattı. "Yardım eder misiniz?" dediğinde kibar sesi o kadar yumuşaktı ki bu ses tonuyla kimse ona *hayır* diyemezdi.

"Tabii." Kravatı elinden alıp ona yaklaştım. Boyu benden uzun olduğu için parmak uçlarımda yükselip gömleğinin yakasını kaldırdım. Ona o kadar yakındım ki parfümünün güzel kokusunu soluyordum.

Gelecekte birçok kez onun kravatını bağlamıştım fakat hiçbiri beni böylesine heyecanlandırmamıştı. Bana kolaylık sağlamak

için başını eğmesi bile heyecandan kalbimin hızlanmasına neden olmuştu. Nefesini saçlarımın tepesinde hissedecek kadar bana yakındı. Kravatı boynuna dolarken ısrarla ona bakmamaya çalışıyordum ama bakışlarını üzerimde hissederken işim hiç kolay değildi. Kravatla meşgul olan parmaklarım bile titriyordu. Kahretsin, kalbim tekliyordu.

Bu adama yirmi beş yıl boyunca hep yakın olmuştum ama hiçbiri böyle hissettirmemişti. Titriyordum ve nefes alışım gittikçe daha fazla hızlanıyordu. "İyi misiniz?" diyen sıcak sesi kulağıma geldi. "Titriyorsunuz."

"Şey... Ben-" Başımı kaldırınca ılık nefeslerimiz birbirine çarptı, ellerim boynundaki kravatının üzerinde donup kaldı. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki gözlerim yoğun bir ilgiyle beni izleyen siyahlarıyla kesişti. Tek kelime edemedim. İlk kez yaşadığım bu heyecan karşısında dilim tutulmuştu. Bu da neydi böyle?

Bana her ne oluyorsa aynı şeyin ona da olduğunu yüzüme çarpan hızlı ve sıcak nefeslerinden anlıyordum. Aramızda adını koyamadığım bir çekim vardı. Bu öyle bir çekimdi ki en küçük kıvılcımla ikimizi birden yakacak gibiydi. İkimiz de karşı tarafın bize hissettirdiği bu yoğun duygu karşısında bocalayıp aynı anda geriye çekildik. Bunu o kadar hızlı yaptık ki dışarıdan gören biri birbirimizden kaçtığımızı hemen anlardı.

Ondan uzaklaşıp bakışlarımı kaçırırken, "Sanırım oldu," dedim bağladığım kravatını işaret ederken. Vücuduma yayılan sıcaklık bile utandığımı gösteriyordu ama neden utandığımı bilmiyordum. Ona yakın olmaktan mı?

Başını eğip kravatına baktığında tıpkı benim gibi o da benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. "Teşekkür ederim," derken benim dışımda her yere bakıyordu.

Bir an önce birbirimizden kurtulmak istediğimiz için aynı anda merdivene yöneldik. Durduk ve diğerinin geçmesini bekledik. Aynı anda durduğumuz için kimin geçeceği de belli değildi. Bir an önce buna son vermek için öne doğru bir adım attığımda

aynı şeyi o da yapmıştı. Bunu da aynı anda yapınca ikimiz de kısık bir sesle homurdanıp, "Buyurun," diyerek birbirimize yol verdik. Kahretsin, bunu da aynı anda söylemiştik! Şimdi ilk kim geçecekti? Bu adamdan kurtulamıyordum. Büyük ihtimalle o da içinden aynı şeyleri benim için söylüyordu.

Kısa bir an göz göze geldiğimizde işaret parmağımı havaya kaldırdım. Buna bir son vermenin tek yolu buydu. Parmağımla onu hem susturdum hem de durdurdum. "İlk ben geçeyim mi?" dediğimde dışarıdan nasıl göründüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Çok hızlı inerim aşağıya."

Benim aksime kendini biraz toparladığı için merdiveni kontrol etti. "İkimizin aynı anda ineceği kadar geniş görünüyor." Sinirleri bozulmuş gibi güldü. "Aynı anda inmek hiç aklıma gelmedi," deyince kıkırdadım. "Benim de." Az önceki yakınlaşmamız ikimizi de şaşkına çevirmişti.

Birbirimizden kaçmayı bırakıp aşağıya inmeye başladık. Tabii, bunu yaparken mümkün olduğunca birbirimize bakmamaya çalışıyorduk. Tüm bu süreçte bizi izleyen Firuze'nin ne âlemde olduğunu hiç umursamamıştım.

Gebersin.

Biri bana dadı olmak nasıl bir şey diye sorsa, hiç şüphesiz katil olma sebebi derdim. Köşkteki günlerim Hikmet Hanım'ın iğneleyici sözleriyle, Firuze'nin kıskançlıklarıyla ve minik Taner'in fenalıklarıyla geçiyordu. Bu üçünden en kötüsü hangisi miydi? Tabii ki o baş belası bacaksızdı! Rutin hâline gelen işkencelerine hız kesmeden devam ediyordu. Bu çocuk, sabrımın sınırlarını zorluyordu.

En sonunda elime alacağım, o olacak!

Bana neler mi yapıyordu? Neler yapmıyordu ki! Öldürme teşebbüsüne kadar her şeyi yapıyordu. Önlüğünü ona giydirip odasından birlikte çıkarken birazdan başıma geleceklerden habersiz,

"Beslenme çantana senin için bir şeyler koydum," dedim. "Okulda acıkırsan yersin."

Merdivene doğru yürürken nefesini bıkkınlıkla verdi. "Benim yerime okula gitmeyeceksen kapat çeneni." Ne zaman konuşsa hayretler içinde kalıyordum çünkü diksiyonu altı yaşındaki bir çocuğa göre çok iyiydi. Ben onun yaşındayken çoğu harfi söyleyemez, kelimeleri yutarak konuşurdum. Minik Taner ise altı yaşında olmasına rağmen bir yetişkinden daha iyi konuşuyordu. Cümleleri tane tane ve anlaşılırdı.

Merdiveni inmeye başladığımızda okula gitmek istemediği için arkamdan geliyordu. "Okul sandığın kadar kötü değil." Tebessüm ettim. "Bir şans verirsen bence sevecek-" Cümlemin devamını getiremedim çünkü bir anda öne doğru savruldum. Arkamdan itince dengemi kaybetmiştim. Dudaklarımdan firar eden çığlıkla merdivende yuvarlanmaya başladım. Evet, bunu bile yapmıştı!

Merdivende yuvarlanırken sağ omzum basamaklara çarptıkça çektiğim acı katlanılmaz bir boyuta ulaştı. Acı her yerimdeydi fakat kazada yaralanan sağ omzumda daha yoğundu. Patır kütür düşüp kendimi yerde bulduğumda acı içinde inledim. Tavana bakarken her şey etrafımda dönüyordu. Vücudumdaki acının az da olsa yatışmasını bekliyordum çünkü kalkacak durumda değildim. Kısa bir süre sonra koşuşturma sesleri duydum ve üzerime eğilen dört kafa gördüm.

Hikmet Hanım sırıtmamak için kendisiyle cebelleşirken, "Daracık bir etekle yürürseniz böyle olur," dedi pişkince. Düşmeme neden olan şey giydiğim kalem etek değildi ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Firuze, "Daha kendinize bile bakamıyorsunuz," dedi. Beni eleştirmek için yine hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. "Bu sakarlıkla Taner'e nasıl bakacaksınız acaba?"

Taner sırıtarak, "Yürümeyi bile beceremeyecek kadar işe yaramaz," dedi. Sanki beni iten o değilmiş gibi.

Üzerime eğilen bir diğer kafa ise hizmetçilerden Olcay'a aitti. "Canım Amasya'mın incirini ham yapmak ister misin?" Konumuz buymuş gibi elindeki inciri gösterdi. "Ağrıya iyi gelir."

Biri bile nasıl olduğumu sormadı!

Bu evde bir tane bile akıllı yoktu.

Ertesi Gün

"Hayır, yanlış boyuyorsun." Taner'in önündeki resim defterini düzelttim. "Fırçayı bu kadar dik tutma."

"Sana soracak değilim!" diye bağırıp plastik bardağın içindeki tüm suyu yüzüme boca etti.

Sulu boyanın fırçasını batırdığı kirli suyu yüzüme atınca salonda oturan Firuze kıkırdadı. Hemen sonrasında ise gülüşünü bastırmaya çalışarak, "Çok ayıp, Taner," dedi. Güya ona kızıyormuş gibi yapıyordu ama çocuğu bir tek tebrik etmediği kalmıştı.

Hikmet Hanım ise elindeki tığ ve dantel ipiyle örümcek ağı gibi bir şey örerken, "Beyaz giyerseniz böyle olur," dedi. Yüzümden süzülen kirli su beyaz gömleğime aktığı için gözüne çarpan tek şey yine giydiklerim olmuştu. "Vücudunuzu sergilemekle o kadar meşgulsünüz ki daha usturuplu giyinmeyi öğrenemediniz." Ya sabır! Gömlek ve pantolonla nasıl vücut sergilenebilirdi ki?

Ve tabii ki elindeki meyve tabağıyla içeri giren Olcay yine tam zamanında olay yerine gelmişti. Suratımdaki gri suya bakıp güldü. "Canım Amasya'mın kirazından ister misin?" Sırıttı. "Cildi açar. Ham yap bir tane."

Çılgın çıkacağım bu evden!

İki Gün Sonra

Taner bahçedeki su hortumunu üzerime tutup beni sırılsıklam oluncaya kadar ıslatınca çardakta keyif kahvesi içen Hikmet Hanım, "Bu kadar ince giyinirseniz ıslandığınızda vücudunuz böyle

teşhir olur," dedi kaşlarını çatarak. "Maksadınız dadılık yapmak değilse pavyonda çalışın, Ukde Hanım."

Bu kadın bir gün elimde kalacaktı!

Teyzesinin karşısında sırıtarak bana bakan Firuze, "Taner sizi uğraştırıyorsa belki de kendiniz için başka bir iş bakmalısınız," dedi. Sanki Taner'i bana karşı kışkırtan onlar değilmiş gibi davranmaları yok muydu!

Ve olmazsa olmazımız Olcay, kafasını mutfak camından uzatıp, "Canım Amasya'mın fındığından ister misin?" diye bağırıp elini pencereden dışarı çıkararak avucundaki fındığı bana gösterdi. "Ham yap bir tane, içini ısıtır." Ye bile demiyor, ham yapacakmışım!

Delirecektim!

Beş Gün Sonra

"Taner, öylece yola atlama!" Bağırarak peşinden koştum. Okul çıkışı arabaya binmek yerine sağa sola koşturuyordu.

Çantasını yolun ortasına atıp, "Bırak peşimi!" diye bağırdı.

"Bana bak, yeter artık! Bana yaptıklarını amcana anlatmamı istemiyorsan dur artık!"

"Sanki sana çok inanır da!"

Arabaların yoğun olduğu diğer yola atlayınca, "Taner!" diye bağırıp peşinden yola atladım.

Bu yıl da oldukça rağbet gören kuş serisi arabalardan beyaz bir Şahin, kornaya basarak üzerimize geldi. Son anda Taner'i iterek arabanın önünden çektim fakat kendim için aynı şeyi yapamadım. Sürücü frene basmıştı fakat asfalta tekerleri sürtünen araba zamanında duramadı. Araba bana çarparak beni yolun ortasına düşürmüştü.

Sürücünün frene basması ve yere sürtünen tekerler çarpmanın şiddetini azalttığı için canım çok yanmamıştı. Tam zamanında fre-

ne basmasaydı bana olacakları hayal dahi edemiyordum. Neyse ki aldığım tüm hasar yere düşmekten ibaretti.

Arabanın sürücüsü koşarak yanıma gelirken ben şaşkınca etrafıma bakıyordum. Adam bana bir şeyler diyordu ama onu duymuyordum çünkü beklediğim birileri vardı. "Her an bir yerden çıkacaklar gibi geliyor," dedim ağlamaklı bir sesle. Psikolojimin içine etmişlerdi.

Benim için endişelenen yaşlı adam, "Kimler?" deyince düştüğüm yerden kalkmadan sinirden güldüm. "Köşktekiler. Son günlerde Taner yüzünden başıma ne geldiyse Hikmet Hanım kıyafetimi, Firuze de beni eleştirmek için hep bir yerlerden çıktı. Tabii, Olcay ve canısı Amasya'sının meyvelerini de unutmamak gerek." Psikolojimi o kadar bozmuşlardı ki her an bir yerlerden çıkacaklarmış gibi geliyordu.

Araba bana çok sert çarpmadığı için kendimi toparlayıp ayağa kalktım. Kaldırımın diğer tarafına geçen ve pis pis sırıtarak beni izleyen bacaksıza tersçe baktım. "Arabaya geç." Onu adamakıllı dövmemek için kendimi zor tutuyordum.

Hayatımın en berbat beş gününü bana yaşatmıştı.

Taner'in odasının kapısını açınca burnuma gelen pis kokuyla hemen burnumu kapattım. Kokunun nereden geldiğini sorgulayarak odanın içine girdim. Kolumla burnumu kapatırken yerde gördüğüm şeye son anda basmaktan kurtuldum. "Yuh artık!" Haliya mı sıçmıştı?

Bu çocuğun bir sınırı yoktu!

Bir hışımla odadan çıkıp, "Taner!" diye bağırmaya başladım. Merdiveni inerken bağırdığım için Olcay mutfaktan, Hikmet ve Firuze de salondan çıktı. Hikmet Hanım telaşımı görünce Taner'in yine bana bir şey yaptığını anlayıp keyiflendi. "Niçin bağırdığınızı sorabilir miyim, Ukde Hanım?"

Merdiveni hızlıca inerken, "Taner bu sefer de odasındaki halıya sıçmış!" dedim sinirle. "Orayı ben temizlemeyeceğim!"

"Tabii ki siz temizleyeceksiniz," dedi Firuze sırıtarak. "Taner sizin sorumluluğunuzda olduğu için onunla ilgili her şey de sizin mesuliyetinizde." Günlerdir yaptığı gibi yine bana kapıyı işaret etti. "Tabii, üstesinden gelemiyorsanız gitmekte serbestsiniz."

Hikmet Hanım ise beni baştan aşağı inceleyip, "Keşke giyiminize gösterdiğiniz özeni biraz da Taner'in eğitimi için gösterseniz," dedi. O sırada üzerinde tişört, bol bir pantolon ve depresyon hırkasını andıran salaş bir hırka giyiyordum üstelik. Temizlikçi kadınlar gibi giyininceye bile kıyafetime laf ediyordu. Bu kıyafetlerle evin beyini nasıl ayartacaksam artık!

Bu üçlü son bir haftadır bende bağımlılık yaptığı için başımı çevirip Olcay'a baktım. "Gönder gelsin."

Kıkırdayarak hizmetçi üniformasının cebinden bir avuç iğde çıkardı. "Canım Amasya'mın iğdesini ham yapmak ister misin?" dediğinde bu bir haftada ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. İğdeleri bana uzatarak güldü. "Daha az koku almanı sağlar."

Olcay'dan da gereken şeyi duyduktan sonra gönül rahatlığıyla bahçeye çıktım. Etrafıma bakınca bir merdivenin üzerine çıkıp ağaç budayan Taner'i gördüm. Küçüğü sıçıyorsa bunu ben değil, büyük Taner temizlemeliydi. "Turan abi!" diye ona seslendim. Etrafta diğer çalışanlar varken kim olduğu konusunda pot kıramazdım.

Gerçek adı Taner olduğu için Turan ismine refleks gösterip bakmadı. Minik Taner'i ararmış gibi etrafıma bakıp, "Taner!" diye bağırınca hemen bana doğru dönmüştü. Onu yeni görmüş gibi yapıp, "Abi, bir gelsene," dedim. Ağaç budamaktan çok daha önemli işleri vardı.

Merdivenden inip yanıma gelince son bir haftadır ne çektiğimi çok iyi bildiği için, "Yine ne yaptım?" dedi bıkkın bir sesle. "Daha doğrusu, ben olan o velet yine ne yaptı?"

"Gel, göstereceğim." Koluna yapışıp onu peşimden köşke doğru sürüklemeye başladım.

Merdiveni hızlıca çıkıp minik Taner'in odasının önünde durduk. Kapıyı açıp onu peşimden içeri çekince odadaki iğrenç koku yüzünden hemen burnunu kapattı. "Bu koku da nedir?"

Burnunu bahçe eldiveni giydiği eliyle sıkarken gözleri halının üzerindeki şeye ilişti. "Bu ne lan?" Yüzünü buruşturdu. "Bana... Yani ona kızıp odasına mı sıçtın?"

Kafasına bir tane geçirdim. "Ben değil, sen yaptın! Bu sanat eseri senin kıçından çıktı!"

"Kızım, saçmalama!" diye şiddetle itiraz etti. "Otuz bir yaşında adamım ben, niye halıya sıçayım?"

Kolumla burnumu kapatırken, "Geri zekâlı herif, senden bir tane mi var?" diye ona çıkıştım.

Afalladı. "Diğer ben mi yaptı bunu?"

"Benim yaptığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Yani bilemiyorum, belki karşı saldırı olarak-"

"Gebertirim seni!" diye ona bağırdım. "Karşı saldırı olarak evin içine mi sıçacağım!" Omzundan iterek odadaki iğrenç şeye doğru çekiştirdim. "Temizle şunu."

Öğürerek yüzünü buruşturdu. "Ben yapamam, çok iğrenç görünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Odanın içine sıçarken düşünseydin bunu!"

"Ben yapmadım lan!" Dik dik ona baktığımda, "Biyolojik olarak ben yapmış olabilirim ama teknik olarak ben yapmadım," dedi geriye çekilerek.

"Kim yaptıysa o temizleyecek ve bunu sen yaptın!"

"O siktiğimin puştu temizlesin!" Kendine küfrettiğini fark edince bir küfür daha savurdu. "Aşağıya tükürsem sakal, yukarı

tükürsem bıyık. Neler oluyor bu siktiğimin yerinde?" dediğinde sinirden güldüm. Onun yerinde olmak istemezdim.

"Burayı temizlemeden odadan çıkmıyorsun." Onu bırakıp kapıya doğru yürüdüm. "Şu pencereleri de aç."

"Ukde, yapamam! Kızım, bok mu temizleyeceğim?"

"Halıya sıçarken iyiydi ama."

"Ukde!"

"Temizlemezsen buradaki herkese kim olduğunu söylerim! Kıçındaki benin aynısında diğerinde de olduğu için bana hemen inanırlar."

Bir küfür savurarak elini hemen arkasına götürdü. "Kıçımı mı gördün lan?"

Bu iğrenç kokuya daha fazla dayanamayıp, "Senin değil, aptal," diyerek odadan çıktım. "Diğer veledi ben yıkıyorum, unuttun mu?" Minik Taner'in kıçında ben varsa bununkinde de olmalıydı.

Bu sefer kapattığı yer arkası değildi. Elleriyle pantolonunun önünü kapatırken çok utanmıştı. "Ulan, mahremiyet adına hiçbir şey kalmadı. Sana şu çocuğun dadısı olma demiştim!"

Sırıttım. "Sana banyo yaptırırken minik bamyanı hep görüyorum," dediğimde yüzü kıpkırmızı oldu. "Siktir git, o ben değilim!" deyince kahkaha atarak odanın kapısını üzerine kapattım. "Orayı temizle yoksa sıradaki banyoda minik bamya uf olur," dediğimde ağız dolusu küfrettiğini duydum. "Şeyime bir şey yaparsan seni gebertirim! Ayrıca bamya deyip durma, şimdilerde pek de minik değil!"

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. Erkekler için konu alet-lerinin boyutu olunca nasıl da çileden çıkıyorlardı.

Günün kalanı da benim için farklı geçmemişti. Minik Taner canımı okumaya kaldığı yerden devam etmişti. Şu son bir haftayı yaşamasaydım bu kadar sabırlı olduğumu asla anlayamazdım. O ve diğerleri canımı o kadar çok sıkıyorlardı ki çoğu zaman sinir

krizi geçiriyordum. Buna rağmen onların yaptığı gibi bir kez bile Eflah'a gidip şikâyet etmemiş veya bana yapılan zulmü ona anlatmamıştım. Bunu iyi biri olduğum için yapmıyordum. Susmamın tek sebebi, Eflah'ın yardımı olmadan bu işin üstesinden gelebileceğimi kendime kanıtlama isteğiydi.

Ancak sabrımın da bir sınırı vardı ve o sınır geçilmek üzereydi. Hava kararmaya başladığı için Eflah birazdan eve gelirdi fakat minik Taner acıktığını söylemişti. Akşam yemeğinden önce açlığını biraz bastırsın diye onun için bir kâse yoğurt çorbası hazırlamıştım. Yemek salonundaki masada ona çorbasını içirmeye çalışıyordum.

Hikmet Hanım ve Firuze ise her zamanki gibi bir köşede oturmuş, kısık sesle benim dedikodumu yapıyorlardı. Belki de yine Taner'in canımı sıkacak bir şeyler yapmasını bekliyorlardı. Dayanamayıp bu evden gideyim diye küçük çocuğu doldurup üzerime salıyorlardı.

Taner az önce *açım* diye başımı ütülerken şimdi çorbayı içmemek için elinden geleni yapıyordu. Her gün olur olmadık iş çıkarıp beni iki dakika dahi oturtmadığı için, "Taner," dedim yorgun bir sesle. "Yemeyeceksen kaldırıyorum." Tepsiyi götürünce *açım* diyordu ama geri getirince yemeyeceğini söylüyordu. Bu şekilde tam beş kez elimdeki tepsiyle mutfağa gidip gelmiştim.

Sandalyenin üzerine çıkarak, "Yemeyeceğim!" dedi. Hemen sonrasında da eğilip kâseyi aldı ve daha ben müdahale edemeden içindeki tüm çorbayı kafamdan aşağıya döktü. "O kadar biliyorsan sen ye!"

Ben şimdi bu veledi gebertmez miyim?

Sabrımın bir sınırı olduğundan bahsetmiştim ya, işte o sınırın sonuna gelmiştik! Bir haftadır gördüğüm muamelenin siniriyle sandalyeyi iterek ayağa kalktım. "Yeter be artık!" Kolundan tuttuğum gibi onu sandalyeden sertçe yere indirdim. "Senin dilinden konuşmadıkça insan olmayacaksın sen!" Kolundan çekerek onu peşimden sürüklerken Hikmet Hanım ve Firuze'nin bağırışları, Taner'in sesini bastırıyordu.

Bana engel olmak için ikisi de bağırıp Taner'i elimden almaya çalıştı. Kimseye izin vermeden bu baş belasını peşimden sürükleyerek mutfağa soktum. Akşam olduğu için büyük Taner de dâhil, köşkteki tüm çalışanlar mutfaktaydı. Kolundan sürüklediğim çocuk kendini benden kurtarmaya çalışarak, "Bırak beni!" diye bağırıyordu. "Seni amcama söyleyeceğim!"

"Çok da umurumda!" diye bağırıp herkesin şaşkın bakışları eşliğinde onu ocağın önüne savurdum. Kaçmaya çalıştı ama bacaklarımla onu ocak ve kendi aramda sıkıştırdım. "Bundan sonra sen dâhil kim bana ne yaparsa aynı şekilde karşılığını alır!" Uzanıp kafasının üstündeki çorba tenceresini aldım. Çorbanın kapağını açıp parmağımı içine sertçe soktum. Yoğun öfkeme rağmen çorbanın sıcaklığını ölçecek kadar aklım başımdaydı.

Koca tencereyi aldım ve içindeki tüm çorbayı başından aşağıya döktüm. Çığlık çığlığa bağırırken tencerenin dibine gelene kadar bacaklarımla onu olduğu yere çiviledim. Tencereyi yere fırlatıp yoğurt çorbasıyla bembeyaz olan suratına baktım. "Bittiğini sanma, daha yeni başlıyorum!"

Sinirden tir tir titrerken tekrar koluna yapıştım. "Daha seni merdivenden yuvarlayacak, arabanın önüne atacak, boya dolu suyu yüzüne fırlatacak, odana kakanı yaptığın için kafanı tuvalete basacak ve havuza iteceğim! Hani daha önce itmişim ya, bir kez daha iteceğim!"

Duyduklarının dehşetiyle, "Dadı, yardım et!" diye bağırıp korku içinde başyardakçısından yardım istedi. "Çıldırmış bu!"

Hikmet Hanım kaşlarını çatarak bana doğru bir adım atmıştı ki "Bir adım dahi atma, başrahibe!" dediğimde olduğu yerde kalakaldı. "Şöyle giyinme, böyle giyinme, yeter be! İster renkli giyinirim, ister kısa. İstersem de çıplak gezerim, sana ne?"

Öldürecekmiş gibi ona baktığımda korkudan tek kelime edemedi. "Senin benden bir farkın yok, ikimiz de bu evde dadıyız. Kendini evin hanımı gibi görmeyi bırak çünkü sen de bu evdeki herkes gibi bir çalışansın! Tabii, kimse senin gibi içi geçmiş yeğe-

nini Eflah Bey'e kakalamaya çalışmıyor! Aman, eve genç bir kadın girmesin yoksa Firuze kapağı buraya atamaz!" dediğimde herkesin içinde söylediklerimle teyze-yeğen çıldırdı. Sinirden kıpkırmızı olmuş bir suratla bana bakıyorlardı.

Yaşlı dadının meymenetsiz suratına bakıp, "Allah'ın cezası başrahibe!" diye bağırdım. "Evin içinde siyahlara bürünüp gezdiğin için herkes senin gibi olsun istiyorsun. Daha ne yapayım, sana İncil'den ayet okuyup günah mı çıkarayım!" dediğimde kimseden çıt çıkmazken tüm bu şaşkınlığın içinde Olcay'ın kahkaha atan sesini duydum.

Firuze çatık kaşlarla tam, "Sen!" demişti ki "Kes sesini!" diyerek onu da susturdum. Aklı varsa ben bu kadar sinirliyken tek kelime etmezdi. "Her fırsatta karşıma çıkıp bana kapıyı gösteriyorsun ama asıl defolup gitmesi gereken sensin!" dedim sert bir sesle. Hak ettiği her şeyi bu akşam benden duyacaktı.

"Misafir dediğin birkaç gün kalır, daha sonra çekip gider! Sendeki nasıl bir pişkinlikse eve yerleşmişsin, gitmiyorsun!" dediğimde sinirden köpürüp yumruklarını sıkmaya başladı. Olcay ise mutfağı ikinci kez kahkahasıyla doldurdu.

Son olarak dişlerimi sıkarak ona bakınca sırıttı. "Canım Amasya'mın armudunu yemek ister misin?" Masanın üstündeki tabaktan bir armut alıp bana uzattı. "Ham yap bir tane." Kıkırdadı. "Sakinleştirir."

"Defol git sen de!" dediğimde yine kahkaha attı. "Bir tane armut sakinleştirmez seni, en az iki tane şart."

"Kızım, sen anormal misin?" Taner çıldırmış bir hâlde ona bakıyordu. "İnsanlar birbirine girmiş, sen hâlâ şunu ham yap, bunu ham yap. Oğlum, bu neyin kafası?"

Dikkatimi dağıttıkları için minik Taner kolunu benden kurtarıp kapıya doğru fırladı. "Buraya gel, daha seninle işim bitmedi!" Olcay'ın uzattığı armudu alıp Taner'in peşinden koştum. Bu kadar kolay kurtulamazdı benden.

O önde, ben arkada, ikimiz de bir hışımla mutfaktan çıktık. Benden kaçarken bir yandan da bağırıp duruyordu. Holü döndüğümüz an, "Amca!" diye bağırınca elimdeki armudu kafasını kırmak için ona fırlattım. Keşke mutfaktan çıkarken armut yerine daha sert bir şey alsaydım.

Armudu Taner'e fırlatmıştım fakat holün köşesinde bir anda üç kişi ortaya çıkmış, attığım armut sarışın bir adamın göğsüne çarpmıştı. Siktir!

Eflah buradaydı.

Ve yanında babam da vardı.

Babamın sağındaki o sarışın adam da Kenan mıydı?

Attığım armut, Kenan'ın göğsüne çarpmıştı.

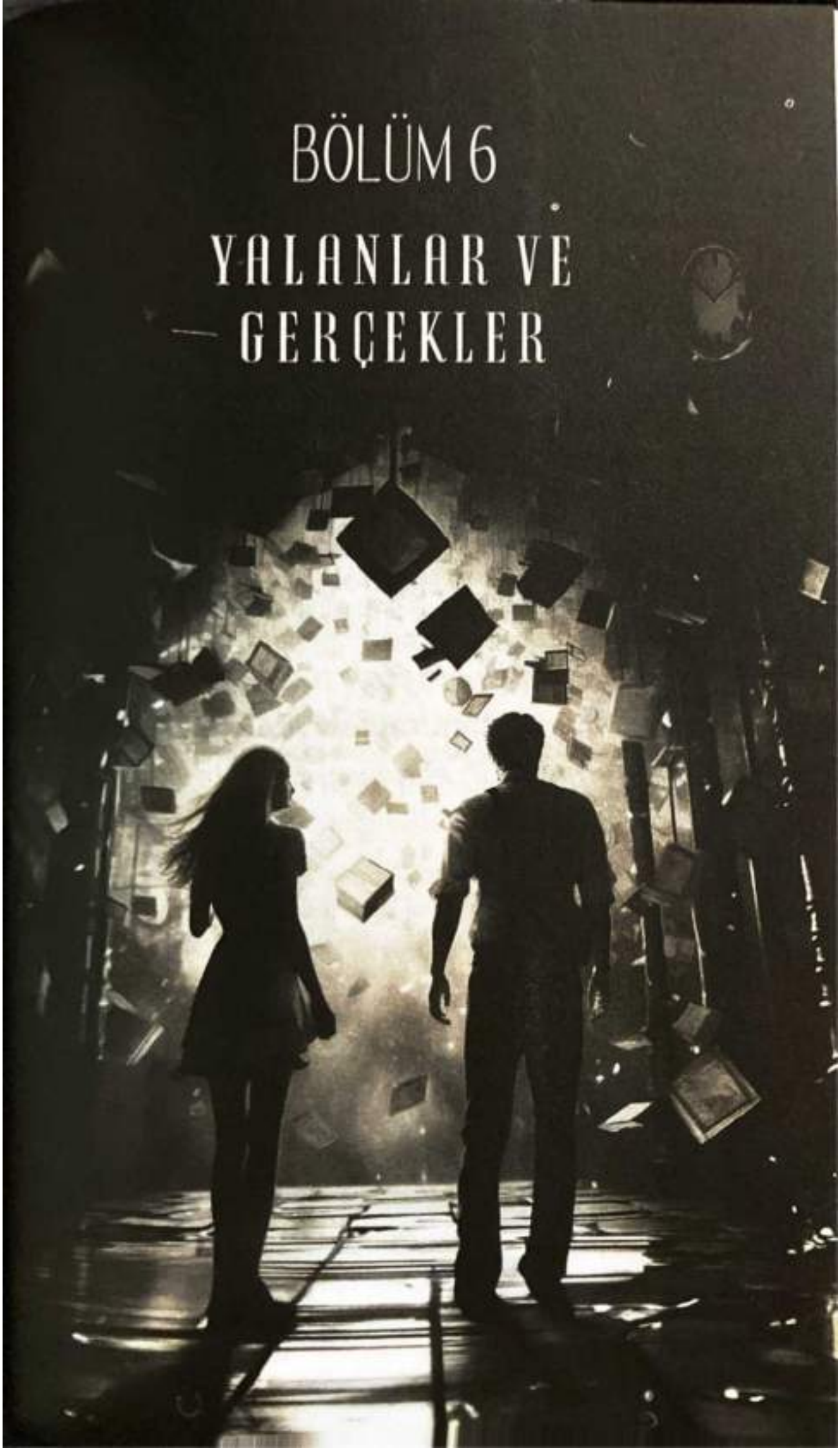
"Buyurun cenaze namazına," diye mırıldandım. O bacaksız bir haftadır bana onca şey yapmıştı ama hiçbirinde kimse eve gelmemişti. Çocuğun kafasına bir tencere çorba geçirince eve gelmişlerdi, hem de üçü birden! Keşke o çorbayı dökerken Eflah'ın eve geliş saatini de hatırlasaydım.

Yaptıklarımdan pişmanım demeyi çok isterdim ama zerre kadar pişman değildim. Biraz daha geç gelselerdi Taner'i merdivenden yuvarlayacaktım. Şimdi ise üçü çorbayla yıkanmış ben ve Taner'e bakıyordu. Üçünün şaşkın bakışları görülmeye değerdi. Sanırım birazdan kovulacaktım.

Neyse, en azından o yaşlı cadıya ve pişkin yeğenine içimdeki her şeyi söylemiştim.

BÖLÜM 6

YALANLAR VE GERÇEKLER

"Şeytanın olduğu her yerde mutlaka bir tane de melek olurdu. Hayatındaki şeytanları senden uzak tutmak için koruyucu meleğin olurum."

Geçmiş ve gelecek bize hem çok yakın hem de çok uzaktı. Dün geçmişimizi simgelerdi, yarın ise geleceğimizi. Birbirine ne kadar da yakındı, değil mi? Hatta ikisinin arasında sadece bir gece vardı. Evet, geçmiş ve geleceği birbirinden ayıran aslında sadece bir geceydi. Saat on ikiyi bulduğunda geride bıraktığımız zaman dilimi artık geçmişimizdir ve önümüzdeki saatler ise geleceğimiz. Geçmiş ve gelecek işte bu kadar birbirine yakındı ancak bir o kadar da uzaktı çünkü geçmiş ve gelecek de belli kademelerden oluşuyordu. Bu kademeleri oluşturan ise araya giren yıllardı. Bir gün öncesine gitseydim benim için değişen pek bir şey olmazdı ama yirmi beş yıl öncesine gitmek işlerin boyutunu değiştirmişti.

Bir ağacın dalından düşen her yaprak gibi günlerimi ait olmadığım bir zamanın içinde sıkışarak geçiriyordum. Burada yeni dostlar da edinmiştim ve hepsi de evdeki çalışanlardan oluşuyordu. 2023'te son bulan Ukde Budak'ın hayatı, 1998'de Ukde Abuzer Şinasi Gıybettin olarak yeniden başlamıştı. Bu komik soyadı için nefes aldığım her an Taner'e kızıp duruyordum. Küçük bir şakanın, yeni soyadımızı şekillendireceğini asla bilemezdim. Yeni hayatım, yeni soyadımın trajedisini unutmamı sağlıyordu çünkü evdeki çalışanları benimsemeye başlamıştım.

Diğer yandan minik Taner, Firuze ve Hikmet Hanım ile başım gerçekten beladaydı. Eğer burada kalıcı olsaydım tüm bu eziyetlere göz yummak yerine boş zamanlarımda kendime daha iyi bir iş bakar ve ilk maaşımla bir ev tutup buradan ayrılırdım. Burada bir hayat isteseydim başlangıç olarak bunları yapabilirdim. Ancak ait olmadığım bir dönemdeyken burada kendim için bir hayat inşa edemezdim. Bu yüzden geriye kalan günlerimi doldurmak için sabırlı olmaya çalışıyordum.

Aslında bir hafta boyunca sabırlı olmayı denemiştim ama artık bazı şeyler beni çileden çıkarmıştı. Taner'in kafama döktüğü bir kâse çorba, sarı saçlarımda ve yüzümde kurumaya başlamıştı. Benim onun kafasından aşağı döktüğüm bir tencere çorba ise her yerindeydi. Onunla evin içinde koşuştururken Eflah, babam ve

Kenan'a yakalanmıştık. Üçünün zamanlaması bundan daha kötü olamazdı.

Taner ile ikimiz suçlu çocuklar gibi tek kelime etmeden Eflah'ın çalışma odasında dikilip duruyorduk. Eflah masasının arkasındaki deri koltuğunda oturmuş, sessizlik içinde ben ve Taner'in yoğurt çorbasıyla yıkanan hâlimize bakıyordu. Surat ifadesi bu kadar ciddiyken korkudan tek kelime edemiyorduk.

Babam ise pencerenin yanındaki duvara sırtını dayamış, ayakta durarak bizi izliyordu. Beni burada gördüğüne şaşırmaya zamanı bile olmamıştı çünkü asıl şaşkınlığı bu evde dadı olduğumu öğrenince yaşamıştı. Gerçi, yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atması uzun sürmemişti. Keyifli gözlerle beni ve Taner'i izlerken oldukça eğleniyor gibiydi.

Ve göğsünden bir armutla vurduğum Kenan, Eflah'ın masasının önündeki koltukta otururken tıpkı babam gibi o da eğlenen gözlerle bize bakıyordu. Sarı saçları ve mavi gözleriyle gelecekteki hâlinden çok farklıydı. Saçlarını üç numaraya vurduğu için yüzü daha belirgindi. Çıkık elmacık kemikleri ve çenesini süsleyen yeni çıkmış sarı sakalıyla hoş bir yüzü vardı. Gelecekteki o yıpranmış yaşlı adamdan eser yoktu.

Eflah sessiz kalarak bizi yeterince cezalandırdığını düşünmüş olmalıydı ki nihayet, "Evet?" diyerek bir kez daha bana ve Taner'e baktı. "Akşam yemeğinin neden üzerinizde olduğunu biriniz açıklayacak mı?"

Taner hemen eliyle beni gösterip, "Bu deli kadın bir tencere çorbayı kafamdan aşağıya döktü!" dedi fevri bir sesle. "Yalan söylemiyorum, evdeki herkes bunu gördü."

"Herhâlde yalan söylemiyorsun," diyen kişi Hikmet Hanım'dı. Evet, o ve Firuze de tanık olarak mahkeme salonunda, yani çalışma odasındaydı. Köşedeki üçlü kanepede sinsice oturmuşlar, hakkımda çıkacak kovulma kararını bekliyorlardı.

Firuze, yoğurt çorbasıyla bembeyaz olan Taner'i gösterip, "Şu çocuğun ne hâle geldiğine bakar mısınız?" diyerek hâkim ve jüri-

nin gözünü boyamaya çalıştı. Benim için şu anda çalışma odası mahkeme salonuydu, Taner ve ben ise davalı ve davacı taraflardık. Eflah hâkim konumundaydı, babam ve Kenan ise jüri. Köşede oturan şu iki cadı da karşı tarafın tanıklarıydı. İçeride benim için tanıklık yapacak kimse yoktu. Çıkacak olan karar şimdiden belliydi.

Kendim için bir avukat isteme şansım var mıydı?

"Bu kadından korkuyorum." Taner kendini amcasına acındırmaya çalıştı. "Bugün kafama tencereyi geçiren yarın bana neler yapmaz ki?"

"Peki, kızın kafasındaki bu çorba neyin nesi?" Ben sessizliğimi korurken yardım hiç ummadığım bir yerden gelmişti. Kenan'dan. Mavi gözleri üzerimdeki çorba kalıntılarını işaret etti. "Kendi kafasına da çorbayı o mu döktü?"

Hikmet Hanım derin bir nefes alarak, "Taner daha küçük bir çocuk," dedi araya girerek. "Yaptığı her taşkınlıkta kafasına tencere mi geçirilecek?"

"Eğer gereken disiplini alacaksa evet." Göğsüne armut atmama rağmen, hiç tanımadığı hâlde Kenan ısrarla beni savunuyordu. Gözlerini dadıya dikip, "Eğitim çocukluktan başlar," dedi. "Şimdi onu nasıl yetiştirirseniz büyüdüğünde de karşınızda öyle birini bulursunuz."

"Ne yani, küçücük bir çocuğu eğitmek için ona şiddet mi uygulayalım?" Firuze konuyu çarpıtıp Taner'i düşünüyormuş gibi yaparak hâlâ Eflah'ı kazanmaya çalışıyordu. "Yarın bir gün Taner'i döverse onu tebrik mi edelim?"

"Kenan'ın neden bahsettiğini anlamamış gibi davranmana hayran kaldım." Babam sessizliğini bozarak alayla güldü. "Konu şiddetse o zaman biraz da dadının gördüğü şiddeti konuşalım." Başını çevirip gözlerini bana dikti. "Sağ kolunu yukarı kaldır."

Bunu neden istediğini anlamadığım için hareketsiz kaldım fakat babam, "Bal arısı," dedi yumuşak bir sesle. "Kaldır şu kolunu."

Eflah'ın gerildiğini fark etmiştim. Babamın bana olan tutumu onu rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Kenan beni savunduğunda bile böyle gerilmemişti.

Tüm gözler bana yönelince yerimde rahatsızca kıpırdandım. Babamın benden istediği gibi sağ kolumu hareket ettirmeye çalıştım ama birazcık bile kıpırdatınca canım öyle bir yandı ki dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Eflah acıyla kasılan yüzümü görünce kaşlarını çattı. "Kolun neden bir türlü iyileşmiyor?"

"Çünkü iyileşmesine izin vermiyorlar." Babam başını çevirip Hikmet Hanım ve Firuze'ye baktı. "Taner'e yapılanları hemen Eflah'a anlattığınız gibi bu kıza yaptıklarınızı da anlattınız mı?" Odanın içinde buz gibi bir gerginlik oluşmaya başlamıştı.

Kenan merakla arkadaşına bakıp, "Neler oluyor?" deyince babam sıkıntıyla nefesini koyuverdi. "Az önce bahçede sigara içerken kızın abisi yanıma geldi. Bir haftadır bu evde kardeşinin yaşadıklarını anlattı. Taner ya onu merdivenden itmiş ya da bir arabanın önüne atmış. Kıza yapmadığını bırakmadığı için yaralı omzu bir türlü iyileşmiyor." Buz kestim. Taner beni korumak için babamla mı konuşmuştu?

Onunla çocukluktan beri itişip dururduk ama böyle anlarda beni hiç yalnız bırakmazdı.

Babam başını çevirip Hikmet Hanım ve Firuze'ye baktı. "Taner bu konuda hiç ceza almayıp her defasında övgüyle karşılandığı için haylazlıklarının sonu hiç gelmiyor olabilir," dediğinde Eflah'ın sinirli bakışları onları ok gibi bulunca iki şeytan da oldukları yerde sindi.

Taner öne atılıp, "Ama amca-" demişti ki babam kaşlarını çatarak, "Sus lan, piç," diyerek onu tersledi. "Kabahatin boyunu aşmış, karşıma geçip konuşuyorsun."

Taner sıktığım kolunu gösterip onlara beni şikâyet etmeye devam etti. "Şu koluma bakın. Öyle bir sıktı ki kolum kırılacak sandım." Eflah'ın kaşları çatıldı çünkü Taner'in kolunda parmak izlerim vardı. Eflah'tan korktuğumdan veya kovulmaktan endişe

ettiğim için değil, gördüğüm izler yüzünden kendimi kötü hissettim. O öfkeyle kolunu onun canını yakacak kadar çok sıktığımı fark etmemiştim.

Taner'in kolundaki izler bana kendimi savunacak bir şey bırakmıyordu. Zaten artık kendimi savunmak da istemiyordum çünkü dadılık bana göre değildi. Bu bir haftada bana öyle şeyler yapmışlardı ki burada daha fazla kalmak istemiyordum. Eflah'ın içine düştüğü zor durumu gözlerine bakınca bile görebiliyordum. Bana olanları duyunca odadaki iki şeytan kadına ve yeğenine kızmaya hazırlanmıştı ki Taner ona kolundaki izleri göstermişti. Ailesinden geriye kalan tek çocuğun kolundaki izler, işleri benim aleyhime çevirmişti.

Şimdi kime kızması gerektiğini o bile bilmiyordu.

Onun işini kolaylaştırmak için derin bir nefes alıp, "İşi bırakıyorum," dedim herkesi şaşırtarak. "Hemen şimdi köşkten ayrılıyorum." Sertçe yutkundu. Gözlerinin ardında beliren endişenin sebebi gidecek olmamdı.

Taner ve yardakçıları kazandığı zafer karşısında sırıtmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Kenan olacakları izlemeyi seçmişti. Babam ise gözlerini Eflah'a dikip onun bir şey söylemesini bekliyordu. Ancak Eflah gitme ihtimalimi kafasında düşünüyormuş gibi tek kelime etmedi. Gitmemi istemediğini görebiliyordum. Sanki gidersem ne hissedeceğini anlamak için susmuştu.

Ancak babam ona daha fazla düşünme şansı tanımadı çünkü Eflah'ı daldığı o düşüncelerden çıkaracak cümleyi kurdu: "Benim evimde çalışmak ister misin?" dediğinde Eflah başını çevirip ona öyle bir baktı ki babam, onun bakışlarında ne gördüyse sırıttı. "Burada aldığın maaşın iki katını teklif ediyorum."

Eflah'ın bakışları karardı, omuzları gerildi. "Evinde bir çocuk bile yok, orada ne iş yapacak?"

Babam, Eflah'a bakınca ne görüyordu, bilmiyordum ama gittikçe keyifleniyordu. "Yalıda mutlaka ona göre bir iş vardır." Bana baktı. "Yemek yapabiliyor musun?"

Burada sürünmektense babamın yanında çalışmak beni mutlu edeceği için hemen başımı salladım. "Çok güzel yemek yaparım." Onun yanında çalışırsam onu her gün görebilirdim. Ona çalışmak istediğimi fazlasıyla belli ederek, "İstediğiniz her yemeği yaparım, Necip Bey," dedim heyecanlı bir sesle.

"Ulan, sırf şu yalanını ortaya çıkarmak için sana şimdi yemek yaptırırım, görürsün!" Eflah beni tersleyerek susturdu. "Yemek yapmayı bilmiyorsun, senin neyine aşçılık?" Babamın evinde çalışmak istediğimi duyunca o kibar adamdan eser kalmamıştı.

"Hizmetçilikten anlar mısın?" diyen babam, Eflah'ı iyice kızdırarak bana başka bir seçenek sunmuştu.

İstekli bir sesle, "Tabii," dedim hızlıca. "Her iş gelir elimden."

"Bana bak, kaldırma beni ayağa!" Kaşlarını çatan Eflah'ın derdi neydi, anlamıyordum! Bu evden kurtulma şansım vardı ama ısrarla bana engel oluyordu. Öldürecekmiş gibi bana bakarken, "Yatağını bile buradaki kızlar toplarken yalan söyleyip durma!" diyerek beni azarladı.

"Öğrenirim, ne var bunda?"

Dişlerini sıktı. "Öğrenmek istiyorsan burada öğren, sana engel olan yok."

"İşi bıraktığım için gittiğim yerde öğrenirim."

"Gittiğin yer?" Bakışları sinirle yanarken kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Benden başka birinin sana iş vereceğini mi sanıyorsun? Özellikle her konuda bu kadar tecrübesizken."

"Necip Bey bana iş verecekmiş."

Meydan okuyan bakışlarla, "Öyle mi?" dedikten sonra ağır hareketlerle koltuğundan kalktı. Eğilip masanın çekmecesinden bir deste evrak çıkardı. Babama bakıp çıkardığı evrakları masanın üzerine attı. "Öde lan bana olan borcunu, it!" deyince babam bir küfür savururken Kenan kahkaha attı. "Bu kadar sinirlendiğine

göre yerinde olsam bu dadıdan uzak dururdum." Burada eğlenen tek kişi Kenan'dı.

Eflah'ın bu sert çıkışı babamı bile güldürdüğü için, "Dadın sende kalsın," diyerek geri adım atınca suratım asıldı. Ne yani, bu uğursuz evden kurtulamıyor muydum?

Asılan suratıma büyük bir keyifle bakan Eflah, "Demek çok iyi yemek yapıyorsun ve elinden her iş geliyor?" dedi intikam alır gibi. "Bunu bildiğim iyi oldu." Gözlerinin ardındaki şeytani ifade bugünden sonra canıma okuyacağını gösteriyordu. Keşke babamın iş teklifini hemen kabul etmeseydim!

Benimle ilgili her ne planlıyorsa bunu yarına saklıyormuş gibi şimdilik beni rahat bıraktı. Başını çevirip köşede oturan iki şeytana baktı. "Yarın ilk trenle evine dönmeni istiyorum, Firuze," diyerek herkesi afallattı.

Firuze şaşkınlıkla gözlerini irileştirip, "Beni kovuyor musun?" dedi kısık bir sesle. Benim kovulmamı beklerken kendisi gidiyordu.

Eflah sıkıntıyla nefesini verip, "Bunu senin iyiliğin için istiyorum," dedi. "Genç bir kadının, bekâr bir adamın evinde bu kadar uzun kalması bir süre sonra söylentilere neden olur." Çıkacak olan söylentilerin zerre kadar umurunda olduğunu sanmıyordum. Ondan kurtulmak için böyle bir bahane bulmuştu. "İsminin asılsız söylentilerle anılmasını eminim ki sen de istemezsin."

Kadın, Eflah'ın koynuna girip *birlikte olduk* diyen biriydi. Eflah'ın sandığı gibi çıkacak olan söylentileri zerre kadar umursamıyordu. Onu gönderen Eflah olduğu için keyifsiz bir suratla, "Haklısın," diyerek kabul etmek zorunda kaldı. "En kısa sürede bavulumu toplarım."

Kendimi tutamayıp, "Yarın," dedim araya girerek. "Eflah Bey yarın sabah gitmenizi istiyor, yani bavulunuzu bu akşam toplamalısınız." Bir haftadır bana yaptığı gibi şimdi de ben sırıttım. "Dilerseniz siz yorulmayın, ben sizin yerinize toplarım." *Bir an önce defolup gitsin!*

Kimse bu kadından neden nefret ettiğimi bilmediği için dışarıdan bakan biri Eflah'ı ondan kıskandığımı düşünürdü. Eflah'ın dudağının köşesi kıvrıldığına göre anlaşılan o da öyle düşünüyordu. Bu doğru değildi. O kadın onu tuzağa düşürüp onunla evlenmesin diye gitmesini istiyordum! Kahretsin, böyle düşününce bile sebebi kıskançlıkmış gibi geliyordu ama aslında öyle değildi.

Firuze'nin gidişiyle Eflah'ın burada benimle yalnız kalma fikrine katlanamayan Hikmet Hanım, "Firuze'yi gönderiyor musun?" diyerek Eflah'a çıkıştı. "O bu evde bana yardım ediyor. O olmayınca Taner ile tek başıma nasıl ilgilenirim?"

"İlgilenmek?" *Hah* dercesine bön bön suratına baktım. "Bir haftadır Taner ile ben ilgileniyorum ve bu bir haftada ne sizin ne de Firuze Hanım'ın onunla ilgilendiğini hiç görmedim. Neden siz de Firuze Hanım ile gitmiyorsunuz?" dediğimde bu çıkışım odadaki herkesi şaşkınlığa sürükledi. Eflah'ı bile.

Dadıyı sevdiğini biliyordum. Kaşlarını çattı, tam fazla ileri gittiğimi söyleyecekti ki "Beni yanlış anlamanızı istemiyorum," dedim aceleyle. "Hikmet Hanım, Taner'i çok sevdiği için her konuda Taner'i destekliyor ve bana müdahale ediyor. Taner ile biraz yalnız kalıp birbirimizi yakından tanımaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Hikmet Hanım bir haftalığına Firuze Hanım ile giderse biz de Taner ile kaynaşırız. Hem Hikmet Hanım için de güzel bir değişiklik olur. Biraz tatil yapıp dinlenir," dediğimde bu söylediklerim Eflah'ın aklına yatmış gibiydi. Doğrudan dadıyı karalayıp kendimi kötü gösteremezdim ama bu şekilde konuşursam kimse beni yanlış anlamazdı.

"Aslında söylediklerin mantıklı." Eflah da benimle aynı fikirde olduğu için Hikmet Hanım'a bakıp, "Yarın sen de Firuze'yle git," dediğinde kadının yüzünde oluşan ifade bana kahkaha attırabilirdi. Ona göre dağdan gelip bağdakini kovuyordum. Şu bir haftada bana savaş açan onlardı. Onlar rahat dursaydı ben de onlardan kurtulmaya çalışmazdım.

"Beni evden mi gönderiyorsun, Eflah?" Duygu sömürüsü yapmaya başlamıştı. "Sana onca yıl baktım, yaşlandığım için artık işe yaramaz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Eflah yutkununca onu göndermekten vazgeçeceğini anlayıp, "Ah, hayır, Hikmet Hanım," diyerek hemen öne atıldım. "Siz bu evin çok önemli bir çalışanısınız." Dikkatinizi çekerim, *siz de bu evin bir ferdisiniz* demek yerine *çalışanısınız* demiştim çünkü kendisini bu aileden biri gibi görmeyi bıraksın istiyordum. "Eflah Bey'in sizi evden gönderdiğini düşünüp hem onu hem de kendinizi üzmeyin lütfen." Firuze'nin çoğunlukla yaptığı gibi iyilik meleği pozları kesiyordum.

"Ancak takdir edersiniz ki size yardımcı olmak için işe alındım. Taner'in bana alışması için bir süre sizin evde olmamanız gerekiyor. Sadece bir hafta tatil yapacaksınız ve döndüğünüzde her şey sizin için daha güzel olacak." Gözlerinin içine bakarak sinsice sırıttım. "Çünkü döndüğünüzde tüm iş yükünüzü sizin için üstlenmiş olacağım." Bunun anlamı, döndüğünde evin hâkimiyetini çoktan ele geçirmiş olacağımdı ve o ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı.

Sadece onun anlayacağı bir dille konuştuğum için kaşlarını çatarak bir hışımla ayağa kalktı. "Beni evden göndererek saf dışı bırakacağını söylüyor! Eflah, bu kızın asıl niyetini nasıl görmezsin?"

Eflah konu ben olunca hiçbir art niyeti bana yakıştırmıyor olmalıydı ki "Ukde Hanım sandığın gibi biri değil, onu yanlış değerlendiriyorsun," dediğinde şaşırdım çünkü beni asıl yanlış değerlendiren oydu. Tam olarak Hikmet Hanım'ın düşündüğü gibi biriydim. "Eğer düşündüğün gibi biri olsaydı bu evde kalmak isterdi. Az önce senin de gördüğün gibi yeni bir iş bulsa burada bir dakika bile durmaz," dediğinde son sözlerinde sitem vardı.

Onları evden göndererek saf dışı bırakmaya çalışıyordum. Ancak Hikmet Hanım'ın bilmediği bir şey vardı. Onlardan kurtulmayı kendi çıkarlarım için değil, Eflah'ın iyiliği için istiyordum. Bu da beni onlardan ayıran en büyük farktı çünkü onlar kendi çıkarları için uğraşıyorlardı, bense Eflah'ın iyiliği için. Aslında Eflah

bana güvenmekle doğru olanı yapıyordu çünkü annem ve babamı korumak istediğim gibi onu da korumaya çalışıyordum.

Aramızdaki tartışma onu çok yorduğu için iki tarafı da susturup, "Bu konudaki kararım değişmeyecek," dedi. "Firuze, yarın evine dönüyorsun. Dadı, sen de bir süre kardeşinin evinde veya yazlık evlerimizden birinde dinlen." Başını çevirip Taner'e baktı. "Bir haftadır çevirdiğin bu dolaplar için seninle sonra görüşeceğiz," dedikten sonra bakışlarını bana dikti. "Siz de her ne olursa olsun karşınızdakinin bir çocuk olduğunu unutmayın." Taner'in kolundaki parmak izlerimi gösterdi. "Tekrarı olursa buradaki işiniz son bulur." Hepimize gereken gözdağını vererek bize kapıyı işaret etmişti.

Buradaki işim bittiği için dışarı çıktım. Taner, Firuze ve Hikmet Hanım'ın suratı sirke satarken keyfime diyecek yoktu. En azından küçük bir uyarıyla kovulmaktan kurtulmuştum. Dışarı çıkan sadece bendim çünkü onlar Eflah'ı ikna etmek için içeride kalmıştı. Merdivene doğru yürürken Taner'in, "O kadını istemiyorum ama sen dadımı ve Firuze ablayı evden gönderip onu burada tutuyorsun!" diyen bağırışını duydum. "Tıpkı annemi benden aldığın gibi sevdiklerimi göndererek yine beni kimsesiz bırakıyorsun!" dediğinde sertçe yutkundum. Bu sözlerin Eflah'ı nasıl inciteceğini düşünmeden nasıl da konuşmuştu!

Şimdi değil ama gelecekte bu sözleri amcasına söylediği için Taner de çok pişman olacaktı. Pişman olacağını biliyordum çünkü bir hafta önce pansiyondan çıkıp iş bulmak için köşke gelirken bana ne hissettiğini anlatmıştı. *"Annem tüm gün başımda bekleyip perişan olduğu için Eflah amcam benim yanımda kalıp onu zorla eve göndermiş. Amacı annemin biraz uyuyup dinlenmesiymiş çünkü kumarbaz abisi ne karısıyla ilgileniyormuş ne de çocuğuyla."*

"Amcam da elinden geldiğince babamın kaçtığı sorumluklarını onun yerine getiriyordu. Ancak o gece annem eve gittiği için babamla birlikte o da öldü. Sadece babasız değil, annesiz de kaldım. Amcam bunu hiç sesli söylemese de bu konuda hep kendini suçladı," demişti.

"Annemi eve göndermeseydi en azından annesiz büyümezdim diye hep kendini suçladı. Beni yanına alıp en iyi şekilde büyüttü ama ne zaman gözlerine baksam o suçluluk duygusunu hep orada görürüm. Geri dönüp ona senin suçun değildi demeyi o kadar çok isterdim ki... Fırsatım varken bunu söylemeyi ertelediğim için çok pişmanım." Bunlar gelecekten gelen Taner'in sözleriydi. Çocukken amcasını suçladığı için gelecekte çok pişman olacaktı.

"Senden nefret ediyorum!" diyen Taner'in sesi çalışma odasından gelmeye devam ediyordu. "Sen benden annemi aldın ve şimdi dadım ile Firuze ablayı da almaya çalışıyorsun. Annem senin yüzünden öldü! O gece onu eve göndermeseydin ölmeyecekti!" diye bağırıp çalışma odasından çıktı. Koşarak odasına giden çocuğun arkasından nemli gözlerle bakıyordum. Anne özlemi çeken yaralı bir çocuk olduğu için ona kızamıyordum ama Eflah'a söyledikleri de gerçekten çok ağır şeylerdi. Eflah'ın şu anda içeride ne hâlde olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Yengesinin ölümü için zaten kendini suçlarken Taner'in söyledikleri onu yıkmış olmalıydı.

Dolan gözlerimi kimse görmesin diye aceleyle silip merdiveni indim ve dışarı çıktım. Karanlık gökyüzü beni kucaklarken başımı yukarı kaldırdım. Gözyaşlarımı geldiği yere göndermeye çalışırken, "Ukde?" diyen Taner'in sesiyle başımı çevirdim. Çardakta tek başına oturduğunu görünce adımlarımı ona doğru atmaya başladım. Çardağa girip karşısına oturduğumda bakışları endişeliydi. Asık suratımı yanlış anlayıp, "Kovuldun mu yoksa?" dediğinde bunun stresiyle içeride duramadığını anladım.

"Kovulmadım ama yardımın olmasaydı kesin kovulurdum." Babama bir haftadır gördüğüm zulmü anlatan oydu.

Rahatlayarak nefesini koyuverdi. "Madem kovulmadın, bu suratının hâli ne?"

"Firuze ve Hikmet Hanım yarın evden ayrılacak. Gitmelerinde benim payım büyük. Minik Taner onların gitmesini istemediği için Eflah'a söylememesi gereken şeyler söyledi."

"Onun, daha doğrusu benim iyiliğim için bunu yapıyorsun. Bu konuda kendini suçlamıyorsun, değil mi?" Amcasına ne söylediğinden habersiz beni teselli etmeye çalışıyordu. "Firuze'yi şu anda seviyor ama o kadın amcama nikâhı bastıktan sonra gerçek yüzünü ortaya çıkaracak. O kadının bana neler yaptığını en iyi sen biliyorsun." Yaşadıkları aklına gelince yüzü hüzne boğuldu. "Bana yıllarca bir sığıntıymışım gibi hissettirdi." Bunu biliyordum, zaten bu yüzden onları evden göndermeye çalışıyordum.

"Az önce amcana annenin katili olduğunu söyledi. Yani, sen söyledin," dediğimde sertçe yutkundu. "Eğer o kadınların evden gitmesi gerektiğini ima etmeseydim belki de ona öyle bir şey söylemezdin."

"Yine söylerdim." Pişmanlıkla başını salladı. "Sandığının aksine, geleceği değiştirmek hiç kolay değil. Pansiyondan çıktığımızda sana bu konudaki pişmanlığımdan bahsettiğimi hatırlıyorsun, değil mi?" Onu onayladığımda, "Pişmanlığımın nedeni, bu gece çocukluğumun söylediği o sözler," dedi.

"Ama bu sözleri minik Taner az önce benim yüzümden söyledi. Belki ben buraya gelmeseydim-"

"Değişen bir şey olmazdı," diyerek beni susturdu. "Altı yaşımdayken amcama o sözleri söylememe neden olan şey bir hizmetçi yüzünden bana kızmasıydı. Şimdi ise senin yüzünden aynı sözleri ona söyledim. Aradaki etkenler değişebilir ama asıl olay örgüsü gördüğün gibi değişmedi."

Gözlerimin içine büyük bir ciddiyetle baktı. "Sandığının aksine, geleceği değiştirmek hiç kolay değil, Ukde. Yazılan yazıldığı şekilde ilerler. Mesela biri vurularak ölecekse sen onu kurşundan kurtardın diye kurtulmuş olmuyor. Bu sefer de ya araba çarparak ölür ya da kalp krizinden. Yaşanmış bir şeyi bu kadar kolay değiştiremezsin." Buz kestim çünkü doğrudan olmasa da bana *babanın kaderinde elli üç yaşında ölmek varsa bunu değiştiremezsin,* diyordu. *Annen yüzünden olmazsa başka bir şey yüzünden olur ölümü,* diyordu. *Aradaki etkenler değişebilir ama olay örgüsü değişmez,* diyordu.

Taner geleceği değiştiremeyeceğimi düşünüyordu.

"Yanılıyorsun!" diyerek ona çıkıştım. "Evet, geleceği değiştiremeyiz ama her şeyin başladığı noktadaysak pekâlâ değişebilir."

"Değişseydi ikinci kez amcama o sözleri söylemezdim!"

"İsteseydin bu da değişebilirdi!" Bu konuda hiçbir şey yapmadığı için ters ters ona baktım. "Geldiğim günden beri kendi anne ve babamdan çok senin için bir şeyler yapmaya çalıştığımı hiç fark etmedin mi?" Onun hayatı için ondan çok uğraşıyordum.

"O bacaksız sürekli bana sorun çıkarıyor ama ben ona rağmen Hikmet ve Firuze'den kurtulmaya çalışıyorum. Bunu kendim için değil, senin için yapmaya çalışıyorum çünkü ben zaten üç ay sonra burada olmayacağım! Ben senin için bile uğraşıyorum ama sen hiçbir şey yapmadan bahçıvanlık yapıyorsun. Eğer amcana söylediğin o sözlerin bu akşam yaşanacağını bana önceden söyleseydin bir şekilde o bacaksıza engel olurdum." Gelecek, müdahale edildiği sürece değişebilirdi. Taner bu konuda hiçbir şey yapmıyor, zaman döngüsünü bozmak istemiyordu.

Sıkıntılı gözlerle bana bakarken geleceği değiştirmek konusunda benimle aynı fikirde olmadığını görebiliyorum. "Her şeyin bir bedeli olur. Olay örgüsünü ve yaşanmışlıkların döngüsünü bozmanın da bir bedeli vardır," dediğinde asıl derdinin bu olmadığını biliyordum. Kendi doğumumu silmeyeyim diye hâlâ beni ikna etmeye çalışıyordu. Bu yüzden önceden yaşanan hiçbir şeye müdahale etmiyordu.

"Ödeyeceğim tüm bedellerin sorumluluğunu üstleniyorum." Ayağa kalkıp kararlı gözlerle ona baktım. "Benim için ilk sırada anne ve babam varsa ikinci sırada Eflah ile sen varsınız. Sen istemesen de dördünüze daha iyi bir gelecek bırakıp gideceğim," dedikten sonra çardaktan çıkıp köşke doğru yürümeye başladım.

Annemin tecavüze uğramasını engelleyeceğim.

Babamı ondan nefret eden bir kadınla evli olmaktan kurtaracağım.

Eflah ve Taner'i ise Firuze'den kurtaracağım.

Dördünün geleceğini değiştireceğim.

Köşke girdiğimde Sırma bir tepsi çerezle yukarı çıkıyordu. "Onlar kime?" diye sorduğumda tepsideki çerezlere baktı. "Eflah Bey ve arkadaşları içkinin yanında bir şeyler istediler," deyince kaskatı kesildim. Eflah'ın körkütük sarhoş olacağı gece, bu gece olabilir miydi?

Midem kasıldı.

Firuze'nin onun yatağına gireceği gecenin başlangıcında mıydım?

Çocukken babamın bana anlattıklarını bir kez daha hatırlamak için kendimi zorladım. Firuze'nin onun yatağına girdiğini ve iki ay sonra *hamileyim,* diyerek karşısına dikildiğini söylemişti. Eflah'ın temmuzda evlendiğini biliyordum. Evlenmesine hemen hemen iki ay vardı. Firuze hamile olduğu yalanıyla iki ay sonra onun karşısına çıkacaksa bu demek oluyordu ki iki ay boyunca Firuze ortalarda olmayacaktı. Kahretsin, Firuze yarın bu evden ayrılıyordu! Taner, onu annesinin ölümüyle suçladığı için Eflah bu gece sarhoş olacaktı. Hikmet Hanım ve Firuze durumu kendi lehine çevirmek için bu gece onun sarhoşluğundan faydalanacaktı.

Gitmeden önce son kozlarını oynayacaklar ve iki ay sonra Hikmet Hanım, yeğenini bu eve getirip Eflah'ın karşısına çıkaracaktı. Firuze hamile olduğunu söyleyecek, Hikmet Hanım ise bu olay dışarı sızmadan Eflah'ı evlenmeye ikna edecekti. O yaşlı cadı, Eflah'ı manipüle edip yeğeniyle evlendirecekti! Her şeyin başladığı o uğursuz gece bu geceydi!

Sırma çoktan üst kata çıktığı için bahçedeki Taner'i görmek ister gibi başımı çevirip köşkün kapısına baktım. "Demek gelecek değişemez, öyle mi?" Sırıttım. "Gör bak, nasıl değiştiriyorum! Sana rağmen, seni Firuze cadısından kurtaracağım!" Burada yapacağım ilk devrim bu evliliğe engel olmaktı!

Taner gibi bir köşede durup tarihin tekerrür etmesine izin vermeyecektim!

Eflah'ın bana verdiği *Jane Eyre* kitabını iki saat boyunca okudum. Küçük odamın penceresine tüneyip iki saat boyunca kitabımla vakit geçirdim. Odamın penceresi ön bahçeyi gördüğü için özellikle pencerenin önünde oturmuştum. Bir yandan kitap okuyor, bir yandan da babam ve Kenan'ın arabalarını kontrol ediyordum. İkisinin arabası bahçede olduğu sürece Eflah'ın yukarıda yalnız olmadığından emin oluyordum. Arkadaşları onun yanında ayrıldığı an, Firuze hain planını uygulamak için onun yanına gidecekti.

Bahçenin ışıkları yanınca başımı kitaptan kaldırdım. Birkaç dakika sonra babam ve Kenan sarhoş adımlar atarak görüş açıma girdiler. İkisi de çok sarhoş göründüğü için onları evlerine köşkteki şoförler, Fedai ve Suat bırakacaktı. Fedai babamın koluna girmişti, Suat ise Kenan'ın. İkisinin de arabalarına binmelerine yardım edip sürücü koltuğuna geçmişlerdi. Arabalar birbiri ardına köşkten ayrılınca pencerenin önüne koyduğum rahatsız edici sandalyeden nihayet kalktım. Minderi bile olmayan bu ahşap sandalyeden iki saat boyunca hiç kalkmadığım için kalçam uyuşmuştu.

Elimdeki kitabı bırakmadan kapıya doğru yürürken kısık bir sesle homurdanıyordum. "Sizin hayatınızı yoluna koyacağım diye burada helak oluyorum!" Bu üç ay benim için hiç kolay geçmeyecek gibiydi.

Kapıdan çıkmak üzereyken aklıma gelenlerle durdum. Şimdi bu kapıdan çıkıp doğruca üst kata gidersem Firuze'ye engel olurdum ama sonsuza kadar Firuze'den kurtulamazdım. Bu gece sabaha kadar Eflah'ın başında nöbet tutabilirdim ya da üç aylık hayatımda onu Firuze'den koruyabilirdim. Peki, ya sonra? Doğumumu engelleyip yok olduktan sonra Eflah'ı Firuze'nin oyunlarından kim koruyacaktı? Üç ay sonra, yokluğumda da aynı şeyi denemeyeceğinden nasıl emin olabilirdim?

Firuze'nin planını avantaja çevirip öyle bir şey yapmalıydım ki bir daha bu evin kapısının önünden bile geçmemeliydi. Aklıma

gelenlerle sırıttım. O kadının gerçek yüzünü Eflah'a gösterirsem Eflah onu bir daha bu eve almazdı. Firuze'den sonsuza kadar kurtulmak varken neden sadece onun bu geceki planını engellemekle yetinecektim ki? "Yemin ederim, çok zeki bir kadınım!"

Eflah, gelecekte bana yaptığı iyiliklerin karşılığını misliyle alıyordu ama adamın bundan haberi yoktu. Odamdan çıktığımda holde bir sessizlik vardı. Evdeki misafirler de gittiği için herkes uyumaya hazırlanıyordu. Merdivenin önünden geçerken Firuze'nin yukarıdan gelen, "Bu kadar içecek ne vardı?" diyen sahte sızlanışını duydum. "Düşeceksin, bana tutun." Şeytan karı, babam ve Kenan gidince hemen çalışma odasına girmiş olmalıydı. Odasına gitmesi için Eflah'a yardım ediyordu ama bu geceyi onun odasında geçirecekti.

İkisinin Eflah'ın odasına gitmesinde bir sorun bulmadığım için üst kata çıkmadım. Firuze daha önce onu soyacak, sonra da kendi soyunacaktı. Onu suçüstü yakalamak istediğim için aceleci davranmadım.

Sakin adımlarla yürüyüp mutfağa girdim. Mutfakta aşçı Nazmiye abla, Olcay, Taner ve Sırma vardı. Üçü mutfağı toplarken Taner yorgunluk kahvesi içiyordu. Mutfak işleri bittikten sonra herkes odasına çekilecekti. Tezgâhın üzerindeki tabakları kurulayıp dolaba yerleştiren Olcay'a baktım. "Olcay, biraz eğlenmek ister misin?" Bu iş tam ona göreydi.

Başını çevirdiğinde dudaklarında yine eksik olmayan o gülüşü vardı. "Firuze ve o cadıyı evden postaladığını duydum. Sırada ne var?" Kıkırdadı. "Gitmeden önce onları yastıkla mı boğacağız?"

Gülerek başımı iki yana salladım. "Sinema tadında bir şeye tanık olacağız." Başımla kapıyı işaret ettim. "Hadi, gel benimle."

Eğlenmeyi seven bir kaçık olduğu için ne izleyeceğimizi bile sormadan elindeki tabağı hemen tezgâha bıraktı. Gözlerimle diğerlerini işaret ettim. "Onlar da gelmeli." Ne kadar çok şahit olursa Firuze bir o kadar rezil olurdu.

Taner gözlerini kısıp dik dik bana bakmaya başladı. "Yine neyin peşindesin?"

"Ne önemi var, tatlı çocuk?" diyen Olcay yine onu kızdırmaya başlamıştı. "Kardeşin bu köşke geldiğinden beri çok eğleniyorum. Onun olduğu bir yerde kesin eğlenecek bir şey vardır. Kaldır şimdi o kıçını."

Dişlerini sıkan Taner ona sinirle baktı. "Her ne karıştırıyorsanız ben yokum!"

Olcay etrafına bakıp bir şey aradı. Hasır sepetin içinde gördüğü soğanlarla sırıttı. "Canım Amasya'mın soğanını ham yapmak ister misin?" Yürüyüp sepetten bir tane soğan aldı. "Isır biraz, tembelliği alır."

"İstemez!" dedi Taner. "Akşam akşam soğan mı yenir?"

Mutfak adasının üstüne soğanı koyan Olcay, tek bir yumrukla soğanı kırdı. İkiye ayırdığı soğanı özellikle Taner'in gözünün önüne tutup, "Hadi koca bebek, ham yap bir ısırık," deyince Taner bir küfür savurup, "Tamam, geliyorum!" dedi soğanı önünden çekerek. "Yeter ki uzak dur benden!" deyince Olcay kahkaha attı. Bizimle gelmezse sabaha kadar Olcay'ın onu soğanla kovalayacağını çok iyi biliyordu.

Kız, sebzelerin gücünü nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

Bana bakınca gözlerimle Sırma ve Nazmiye ablayı işaret ettim. Sırıtarak bana göz kırptı. Elindeki soğanla onlara doğru yürürken cilveli bir sesle, "Ay, Nazmiye abla, bu evde kimse canım Amasya'mın nimetlerinden faydalanmıyor," diyerek kadına yılıştı. "Ama sen ham yaparsın, değil mi? Aç bakayım ağzını." Koca soğanı ona uzatınca zavallı kadın, "Çek şunu gözümün önünden," dedi yüzünü buruşturarak. "Gelirim sizinle!" deyince gülmeye başladım. Olcay'ı sevdiğimi söylemiş miydim?

Elindeki soğanla Sırma'ya bakınca Sırma hemen, "Ben de geliyorum," dedi ve Olcay'ın kahkahası mutfağı doldurdu. "Eh, gidelim o zaman."

Ben ve Olcay dışındakilerin adımları isteksizdi. Hep birlikte üst kata çıktık. Olcay ne göreceğimizi sorup durdu ama hepsini sessiz olmaları konusunda uyardım. Çok gizli olduğunu söyleyince kimse çıt çıkarmadı hatta tıpkı benim gibi onlar da parmak uçlarına basarak yürümeye başlamışlardı. Eflah'ın odasının önünde durunca dördünün de gözlerinde endişe yer edindi. Olcay kısık bir sesle, "Toplu bir kovulma yaşamamızı istemiyorsan o kapıdan uzak dur," dedi. Gecenin bu saatinde Eflah'ın odasına girersek kovulacağımızı ben de biliyordum ama bunu yapmak için çok haklı bir sebebim vardı.

Onlar peşimden gelmediği için kapıyı yavaşça açıp tek başıma içeri girdim. Eflah ve Firuze'yi burada bulamayınca kısa bir an afalladım ama hemen sonra o cadının ne yaptığını anladım. Babam, bana Firuze'nin Eflah'ın odasına girip geceyi onun yatağında geçirdiğini söylemişti ya da ben böyle anlamıştım çünkü Eflah odasında değildi. Bu demek oluyordu ki çok eski anılar olduğu için küçük bir detayı yanlış hatırlıyordum. Aslında Eflah sabah uyandığında Firuze'yi odasında bulmuyordu, kendini Firuze'nin odasında buluyordu.

Eflah sabah ona kızıp *ben bu kadar sarhoşken neden odama geldin,* diyebilirdi. Bu, Eflah'ı ortada bir işler döndüğü konusunda şüphelendirirdi. Firuze bunu çok iyi bilecek kadar sinsi olduğu için onu odasına götürmüştü. Böylece sabah Eflah'a *benim odama gelen de beni ayartan da sendin,* diyebilirdi. Kurnaz şeytan!

Hemen Eflah'ın odasından çıkıp Firuze'nin odasına doğru yürüdüm. Diğerleri ne yaptığımı anlamaya çalışarak birbirlerine bakıyorlardı. Kapıyı sertçe açıp içeri daldığımda gördüklerimle çığlık attım. Zaten bunu görmeyi bekliyordum ama tüm köşkü ayağa kaldırmak için bilerek çığlık atmıştım. Sanki ilk kez böyle bir şey görmüş ve gördüklerim karşısında şoke olmuş gibi çığlık atıyordum. Dışarıda bekleyenler sesimle birlikte koşarak içeri girince gerçek şoku asıl onlar yaşadı.

Firuze'nin üzerinde sadece bir gecelik vardı. Önce kendi kıyafetlerini çıkardığı için henüz Eflah'ı tam olarak soymamıştı. Eflah

yatakta sırtüstü yatıyordu, üstelik üzerinde gömleği yoktu. Kavruk vücudu ve sıkı kasları insanı günaha çağırırken üzerinde pantolonu dışında hiçbir şey yoktu. En iyi kısmı da Firuze onun kemerini daha yeni açmışken içeri dalmamdı. Beni burada görmenin şaşkınlığını üzerinden atamadan peşimden diğerleri de içeri dalınca suçüstü yakalanmıştı. Yataktaydı, Eflah'ın yanında diz çökmüştü ve kemerini açmıştı. Kıpkırmızı bir suratla bize bakarken odadakiler ise dilini yutmuş bir hâlde onu izliyordu.

Olcay'ın mırıltıyla söylediklerinden sonra da saklanacak yer aradı. "Firuze Hanım'ı, Eflah Bey'e tecavüz etmek üzereyken mi bastık?" Tam da ondan beklenildiği gibi kahkaha attı. "Genelde tam tersi olmaz mı?"

Utançtan yüzü kızaran Sırma, "Allah aşkına, bari şimdi gülme," dediğinde yatakta yarı çıplak olan ikili dışında her yere bakıyordu. "Hayatımda böyle rezillik görmedim."

"Saçmalama be, bu hayatımda gördüğüm en eğlenceli şey." Gülerek yatağın hemen yanındaki koltuğa oturup Firuze'ye baktı. "Devam edin, her saniyesini izlemek istiyorum." Şen kahkahası odayı doldurdu. "Hep erkek milleti kadınlara tecavüz edecek değil ya, bence kadınlar da bunu yapmalı." Büyük bir hayranlıkla Firuze'ye bakıyordu. "Artık ilham kaynağımsınız, Firuze Hanım. Bastırın hadi!"

Taner dehşete kapılmış bir hâlde ona bakıyordu. "Bu akıl hastasından korkan sadece ben miyim?"

Olcay'ın tezahüratları Firuze'yi utançtan deli ettiği için kaşlarını çatarak hemen yataktan çıktı. "Sizin burada ne işiniz var!" diye bağırdığında sinirden saldıracak yer arıyordu. "Defolun odamdan!"

"Burada neler oluyor?" Çıkardığımız gürültü yüzünden odaya dalan Hikmet Hanım tam zamanında gelmişti. Onu şaşırtan odada olmamızdı çünkü Eflah'ın yatakta yarı çıplak olmasını veya Firuze'nin gecelikle olmasını yadırgamamıştı. Neden yadırgayacaktı ki, bu zaten ikisinin planıydı. Firuze'nin bize yakalanmış ol-

ması tüm keyfini kaçırmıştı. Bu iğrenç plandan haberdar olduğunu gizlemek için gördüğü manzaraya şaşırmış gibi yaparak, "Bu da ne demek oluyor?" diyerek yeğenine döndü. "Burada neler oluyor, Firuze?"

"Ah, başrahibe," dedim acıklı bir sesle. "Bu günah yuvasında neler olmuyor ki? Yeğeniniz olacak münafık, zavallı beyimizi yatağına atmış. Onunla zina yapacaktı." Elimle Firuze'yi gösterdim. "Lütfen kutsayın onun günahkâr ruhunu!"

"Hayır, kutsamayın!" diye bağırdı Olcay. "Önce başladığı işi bitirsin, sonra tövbe eder."

"Gebertirim ulan seni!" Taner ona kızarak kapıyı gösterdi. "Yürü yatağına. Ne meraklısın insanları izlemeye!"

Olcay koltuğun kenarlarına sıkıca yapışıp, "Şuradan şuraya gitmem," diyerek inat etti. "Tüm bu cümbüşü izlemek en çok benim hakkım." Aklına ne geldiyse baştan aşağı Taner'i süzüp sırıttı. "Tabii, bana izleyecek daha iyi bir şeyler verirsen o ayrı."

Sinirden kaşları çatılan Taner, "O konuştukça ben utanıyorum!" dedi küfreder gibi. "Bu nasıl iştir, lan!"

"Hepiniz dışarı!" diye bağırdı Hikmet Hanım. Yeğeni küçük bir işi beceremedi diye sinirden küplere binmişti. Yumruklarını sıktıkça yüzü seğiriyor, gözleri öfkeden fıldır fıldır dönüyordu. "Bu olayı kendi aranızda bile konuşmayacaksınız! Firuze belli ki bir hata yapıp şeytana uymuş, yarın sabah zaten köşkten ayrılıyor. Bu yüzden bu konudan Eflah'a bahsedip ortalığı karıştırmaya gerek yok."

"Oldu canım, başka?" dediğimde delici bakan gözleri anında beni buldu ama beni zerre kadar korkutmadı. "Benim yaptığım en küçük hatayı Eflah Bey'e yetiştirmeyi biliyorsunuz ama söz konusu yeğeninizin ahlaksızlığı olunca üstünü kapatıyorsunuz." Açık bir şekilde rest çekip, "Bu gece burada olan her şeyi Eflah Bey bilecek," dedim gözlerinin içine bakarak. "Evinde dönen oyunları bilmeli."

Dişlerini sıkarak, "Kimi karşına aldığını bilmiyorsun!" dediğinde gırtlağından çıkan sesi hırlar gibiydi. Sinirden gözü seğirmeye başlamıştı, her an üzerime atılıp saçımı başımı yolabilirdi. "Kendi iyiliğin için çeneni kapalı tutsan iyi edersin!"

Beni tehdit mi ediyordu?

Çok da umurumdaydı.

Ona cevabım, "Olcay, acı bir kahve yapıp getir," demek oldu. Sırıtarak dadının gözlerinin içine bakıp, "Eflah Bey'i uyandıralım," dedim.

Eflah, Firuze'nin odasında uyanırsa bu rezilliğin üstünü örtemeyeceği için hemen Taner'e baktı. "Onu odasına taşıyın."

"Bunu yaparsan bamyayı kökünden keserim, Taner," dediğimde Taner dışında kimse ne demek istediğimi anlamadı. Minik Taner'in pipisini kesmekle onu tehdit ettiğim için bana ters ters bakıp, "Ben uyumaya gidiyorum!" dedi ve dadının onu durdurmasına izin vermeden dışarı çıktı.

Yaşlı kadın, Firuze'ye bakıp, "Yardım et, onu odasına taşıyalım!" deyince masanın üstündeki sürahiyi aldım. Yatağa yaklaşıp sürahideki tüm suyu Eflah'ın yüzüne dökünce adam irkilerek gözlerini açtı. Tıpkı kızgın boğalar gibi sinirle burnundan soluyan dadıya bakıp, "Tüh," dedim dudaklarımı sarkıtarak. "Uyandı." Bu kadın gece odama gelip beni boğmazsa iyiydi.

Suyun etkisiyle sıçrayarak gözlerini açan Eflah, anlamsız mırıltılar çıkararak ellerini yatağa bastırdı. Güçlükle yatakta oturup baygın gözlerle etrafındaki insanlara baktı. "Bu... Bu kalabalık neyin nesi?" dediğinde Olcay'ın ateş hızıyla kahveyi yapıp getirmesini bekliyordum. Gerçi gideli çok olmamıştı.

Firuze'nin aceleyle giyinmeye başladığını görünce Eflah'ın kafasını tutup Firuze'ye doğru çevirdim. "Olan bu." Oyuncak bebeğin kafasını çevirir gibi kafasını çevirmemin tek nedeni Firuze'yi gecelikle görmesiydi. Öyle de olmuştu. Firuze hemen giyinse de Eflah çoktan onu görmüştü.

Siyahları anlamaz gözlerle bakıyordu çünkü hâlâ nerede olduğunu ve bu odada olanları anlamamıştı. Kafası karışmış bir hâlde Hikmet Hanım'a bakıp, "Dadı?" dedi açıklama bekleyerek. "Hepiniz neden odamdasınız?"

Hikmet Hanım ona ne cevap vereceğini bilemedi çünkü hiçbir yalan onu buradan döndüremezdi. Olcay hayatının en hızlı kahvesini yapmış olmalıydı ki bir fincan kahveyle nefes nefese içeri girdi. "Bir şey kaçırmadım, değil mi?" deyince sinirden güldüm. "Henüz kendine tam olarak gelmediği için hayır."

"Allah'a şükürler olsun," diyerek rahat bir nefes alıp içeri girdi. Kahveyi aceleyle yukarı çıkardığı için bir kısmını tepsiye dökmüştü. Tepsinin içindeki fincanı alıp Eflah'ın yanına yaklaştı. "Ah, zavallı beyciğim, bir bilseniz başınıza ne geldi!" Fincanı Eflah'ın eline tutuşturdu. "Siz hele şunu bir ham yapın, ben anlatacağım size her şeyi." Az önce ona tecavüz etmesi için Firuze'yi destekleyen o değil miydi?

Bu kızın sadakatine hayrandım.

Eflah hiçbir şey anlamıyordu ama sırf biraz olsun kendine gelmek için fincanı dudaklarına yaklaştırdı. Sıcak olmasını umursamadan tüm kahveyi içip boş fincanı Olcay'a uzattı. Ağzı yanmış olmalıydı ki yüzünü buruşturarak yataktan çıktı. Yatağın çiçekli yastıkları gözüne ilişince bakışları kısıldı. Başını kaldırıp etrafına bakarak içinde bulunduğu odayı gözleriyle taradı. Ona yabancı olan odayı fark edince, "Neredeyim ben?" dedi soğuk bir sesle. "Burası benim odam değil."

"Firuze Hanım'ın odası," dediğimde başını yerden kaldırmayan Firuze, korkudan saklanacak yer arıyordu.

Kaşları çatıldı. "Benim ne işim var burada?" Yerdeki atlet ve gömleğini görünce başını eğip üzerine baktı ve üst vücudunun çıplak olduğunu gördü. Pantolonunun açık kemerini gördüğünde ise kaşları öyle bir çatıldı ki korkudan geriye çekilenlerin arasında ben de vardım. Bakışlarına gazap çökmüştü. "Biri derhâl bir açıklama yapsın!" diye gürledi. "Bu hâlim nedir?"

"On dakika önce Taner'i kontrol etmek için yukarı çıkmıştım," dedim kısık bir sesle. Bu durum beni dehşete düşürmüş gibi davrandığım için bakışlarımı kaçırdım. "Firuze Hanım'ın odasının önünde geçerken içeriden gelen sesini duydum. Sanırım telefonla konuşuyordu. Şey... Nasıl söylesem ki?" dedim çekingen bir sesle. "Sizden bahsediyordu."

Ortada herhangi bir telefon görüşmesi olmadığı için çıldıran Firuze, "Ne diyorsun sen be?" diye bağırıp üzerime atılınca Eflah sadece, "Firuze!" diyerek sert bakışlarıyla onu yerine çiviledi. "İzin ver, konuşsun."

"Firuze Hanım'ın şunları söylediğini duydum..." Onun sesini taklit ederek, "Biliyorum, çok tehlikeli ama bunu göze alacağım. O kadar sarhoş ki yarın sabah yatağımda uyandığında aramızda bir şeyler geçtiğini düşünecek. Birkaç ay sonra *hamileyim* diyerek karşısına çıktığımda benimle evlenmekten başka şansı kalmayacak," dedim. Başımı salladım. "Duyduklarım bunlardı." Ve böylece hamilelik yalanını sonsuza kadar diskalifiye etmiştim.

Ne bugün ne de yokluğumda artık Eflah'ın yatağına girmeye çalışamazdı. Bunu yapsa bile Eflah bu geceyi hatırlayıp onun hamile olduğuna inanmazdı.

Duyduklarıyla beyninden vurulmuşa dönen Eflah'ın bembeyaz suratına bakıp, "İnanın, ben de sizin gibi şoke oldum, Eflah Bey," dedim durumu iyice dramatize ederek. "Ne yapacağımı bilemedim. Önce odama gidip uyumayı ve sabah olunca size duyduklarımı anlatmayı düşündüm ama Firuze Hanım varken bir haftalık dadının sözlerine inanmazdınız. Ben de gerçekleri size bizzat göstermek için aşağıda biraz bekledim. Daha sonra mutfağa gidip oradakilere benimle gelmelerini söyledim." Başımla görgü tanıklarımı işaret ettim. "Onlara sorun isterseniz."

Eflah başını onlara doğru çevirince, "Doğru diyor, beyim," dedi gördüklerine inanamayan Nazmiye abla. "Mutfağa gelip hepimizi buraya getiren o. Onu takip ederken neyle karşılaşacağımızı bile bilmiyorduk."

Kovulmaktan ödü kopan Sırma, "İçeri girmek istemedik ama Ukde içeriye girip çığlık atınca endişelenip biz de peşinden girdik," dedi. O kadar korkaktı ki odaya izinsiz girdiği için kovulacağını düşünüyordu.

İçlerinde en deli fişek olan ve aynı zamanda benim favorilerimden biri olan Olcay konuştu: "İçeri girince ne gördük dersiniz?" Kahkaha attı. "Firuze Hanım üzerindekileri çıkarmış, bir geceliğin içinde yanınıza ilişmiş." Gülme konusunda kendini hiç kasmadığı için Eflah'ın karşısında bile kahkaha atabiliyordu. Evet, bir kez daha neşeyle güldü. "Gömleğinizi çıkarmış, sıra pantolonunuza gelmişti. Odaya girdiğimizde kemerinizi açıyordu."

Eflah duyduğu her şeyle gerilirken başımla dadıyı gösterdim. "Hikmet Hanım da her şeye tanık oldu." Tüh be, keşke telefonla konuşuyordu demek yerine Hikmet Hanım ile konuşuyordu deseydim. O zaman bir taşla iki kuş vurabilirdim. Telefon olayı doğaçlama gelişen bir şey olduğu için o an aklıma bu kadarı gelmemişti.

Eflah'ın gerçekleri görmesi için aslında ona bir şeyler söylememize gerek yoktu çünkü zaten her şey ortadaydı. Firuze'nin odasında yarı çıplak olması bile her şeyi açıklıyordu. Başını yerden kaldırmayan kadına buz gibi gözlerle bakıp tek bir şey söyledi: "Siktir git evimden!" Yumruğunu sinirle sıktıkça omuzları geriliyor, boynundaki damarlar nabız gibi atıyordu. "Yarın uyandığımda seni burada görmeyeceğim! Sabah erkenden toparlanıp gitmezsen seni ben dışarı atarım!" dedikten sonra bir hışımla odadan çıkıp gitti. Bu rezil yerde bir dakika bile durmamıştı.

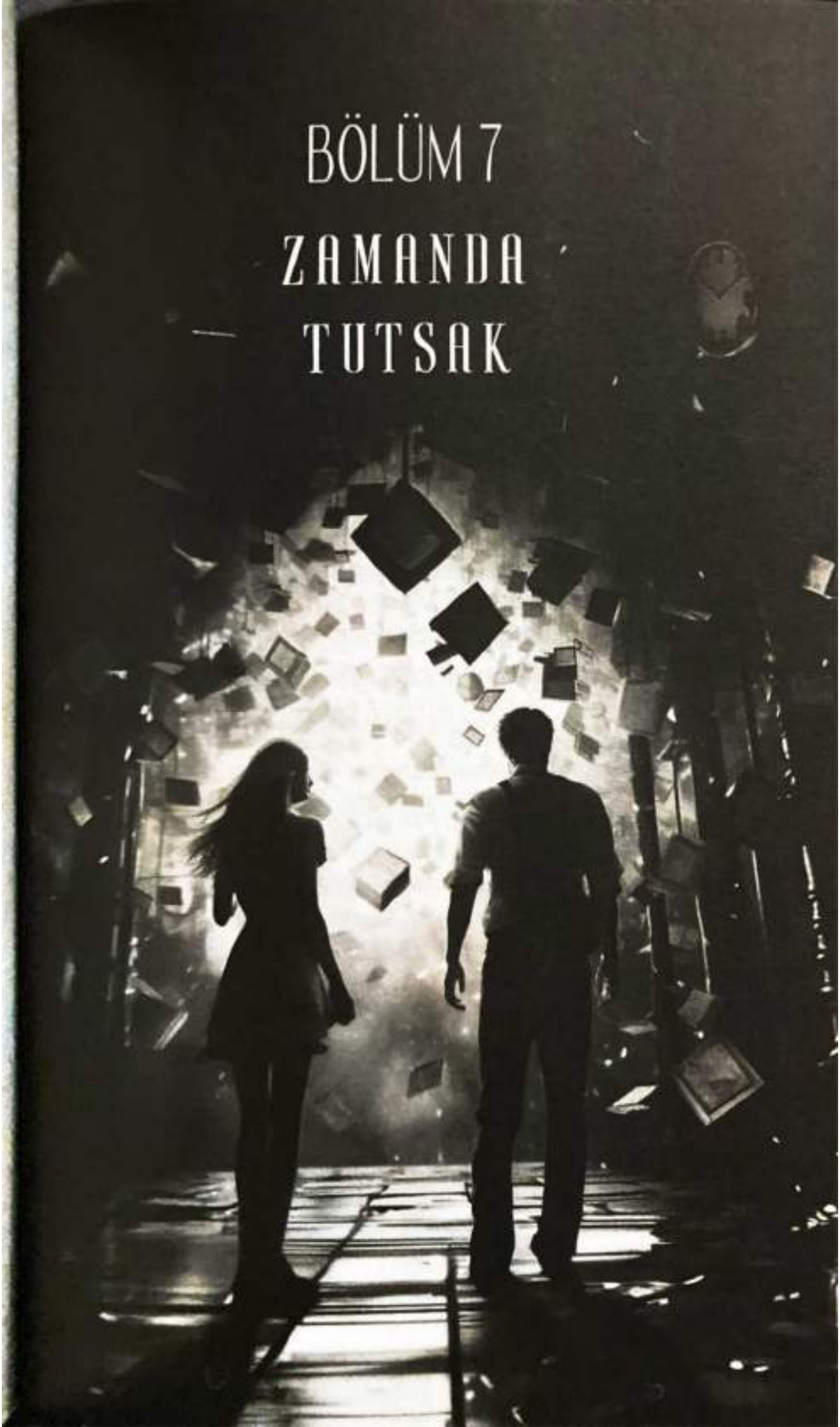
O gittikten sonra yürüyüp Hikmet Hanım'ın karşısında durdum. Bir porseleni aratmayan solmuş yüzüne bakıp, "Bir haftadır Eflah Bey'i ayartmamdan korktuğunuz kadar keşke biraz da kendi yeğeninizden korksaydınız," dedim intikam alır gibi. "Bana şöyle giyinmeyin, böyle giyinmeyin diyeceğinize yeğeninize ahlak dersleri verseydiniz bugün odasına bir adam almazdı." Kaskatı kesilen suratına zevkle bakıp dışarı çıktım. Bu şirretlere az bile yapıyordum.

Benden kurtulmak bu kadar kolay mı sanıyorlardı? Eğer benimle uğraşmaya devam ederlerse bu gece olduğu gibi hepsini ters köşe yapardım. "Ben tüm *spoiler*ı gelecekten aldım, hep bir adım öndeyim," diyerek güldüm. Hikmet Hanım'ın önümüzdeki birkaç yıl içinde öleceğini bile biliyordum çünkü çocukluk anılarımda o hiç yoktu. Bu da demek oluyordu ki ben dört veya beş yaşlarımdayken ölüyordu. Böyle bir kadının varlığını buraya gelene kadar hiç bilmiyordum. Pek sevilen biri değildi ki o öldükten sonra kimse ondan bahsetmemişti.

Bu gece Eflah'ın evliliğine engel olup geleceğini değiştirmiş olabilirdim.

BÖLÜM 7

ZAMANDA TUTSAK

"Bana dünyanın en acı şeyini sorsalar, aklıma ilk gelen çektiğim yabancılık hissi olurdu. Dünya üzerinde, tüm sevdiklerine yabancı olmaktan daha büyük bir acı olamazdı."

Bu sabah uyandığımda yine komodinimin üzerinde altı tane ballı kurabiye ve bir mektup vardı. Yeni bir mektup geldiğine göre ona yazdığım mektubu almış olmalıydı. Kurabiyelerden birini ısırıp siyah zarfı elime aldım. Zarfın üzerini yine kırmızı mumla mühürlenmişti. Önce mektubu yırtıp atmayı düşündüm çünkü onun mektubunu okuyunca ister istemez bana karşılık verme hakkı doğuyordu. Bu yüzden ondan aldığım ikinci mektubu hiç okumadan parçalamak istiyordum. Böylece aramızdaki bu mektup trafiği bir son bulurdu. Ancak meraklı biriydim ve mektupta ne yazdığını çok merak ediyordum.

Mektubun içinde ne yazdığını bilmediğim için okuyup okumama konusunda tereddütte kalmıştım. Bugün keyfim çok yerinde olduğu için canımı sıkacak bir şey olmasını istemiyordum. Sabah erken saatlerde uyandığımda Suat, sabah trenine onu yetiştirmek için Firuze'nin bavullarını arabanın bagajına taşıyordu. Evet, keyfimi yerine getirip beni mutlu eden buydu. Firuze gitmişti. Odamın camından sırıtarak onu izlediğim için arabaya binmeden önce beni görmüştü. Beni gördüğü an bağırarak yerden bir taş almıştı ama neyse ki o manyak camımı kırmadan Suat onu yakalamıştı. Kadını zorla arabaya bindirip götürmüştü.

Gelecekte beni köşkten kovup duran oydu. Ben de şimdi aynısını ona yapmıştım. O kadından kurtulmam bir haftamı almıştı. Taşları doğru şekilde oynayınca gerçek yüzünü ortaya çıkarmayı başarmıştım. "Şimdi sırada başrahibe var," diye mırıldandım.

Firuze'nin dün geceki skandalı, dadının burada kalmasını sağlamıştı. Onu bir haftalık tatile göndermeme ramak kalmıştı ama yeğeninin yaptıklarını bahane edip evde kalmıştı. Güya Firuze adına o kadar çok utanç duyuyormuş ki bu kederle bir haftalığına bile olsa evden ayrılırsa üzüntüsünden hasta olurmuş. Taner ve Eflah ile en iyi şekilde ilgilenerek aklını Firuze'nin kepazeliğinden uzaklaştıracakmış. Evet, bunlar onun sözleriydi. Sabah Taner'i uyandırmak için yukarı çıktığımda Eflah'ın çalışma odasında bunları söylediğini duymuştum. Övünmek gibi olmasın ama kapı dinlemek en iyi meziyetlerimden biridir.

Sonuç itibariyle o yaşlı cadı, yeğeninin rezilliğini bile kullanarak bir şekilde evde kalmayı başarmıştı. Mektuptaki mührü kırarken rahatça omuz silktim. "Ne yaparsan yap, gitmeden önce mutlaka seni de göndereceğim bu evden." Eflah ve Taner için o cadıdan da kurtulmanın bir yolunu bulacaktım.

"Bakalım mektup hırsızı bugün bana ne yazmış?" diye mırıldanarak mektubu okumaya başladım.

Sevgili Bal Gözlü Kadın,

Mektubunu bir hafta önce almama rağmen size yazmadım, daha doğrusu kendimi yazmaktan alıkoydum. Mektubunda *öyle bir uğradım, burada çok kalmayacağım* diyen birine alışmak istemedim. Bu yüzden kendimi geri çekip sizden uzak durmaya çalıştım. Yokluğumu bile hiç fark etmediniz, değil mi? Ben bir haftadır sizinle arama mesafe koyarken siz, bunu bile fark etmediniz. Bakıcısı olduğunuz çocukla o kadar meşguldünüz ki sizden uzak durmak için kendimi ne denli zorladığımı hiç anlamadınız.

Sizden uzak durmak sandığımdan daha zormuş. Bir haftadır sizi kendime yasakladım ama sizi daha çok düşünmeye başladım. Siz benim varlığımın farkında bile değilken ben tamamen sizinle dolmuş gibiyim. Bu haksızlık değil mi? En azından arada bir de olsa siz de beni düşünemez misiniz?

Açık konuşacağım, güzel kadın. Seni bir an bile aklımdan çıkaramıyorum. Özellikle de mektubunda Necip denen herifle aranızda hiçbir şey olmadığını söylemişken. Olmasın da! Onunla aranda bir şey olmasın. Lütfen ondan hoşlanma.

Bence senin rengin sarı çünkü nerede sarı renk görsem aklıma hemen sen geliyorsun. Senin rengin saçlarının altın sarısı, bal gözlerinin o güzel sarısı olmalı. En az güneş kadar paha biçilmez, altın kadar değerli bir sarı.

Seni düşünüyorum. Evet, en az dünkü kadar seni düşünüyorum. Belki de daha fazla. Yarın da seni düşüneceğim ve yarından sonraki günlerde de... Sanırım seni hep düşüneceğim.

Eminim ki neden karşına çıkıp bunları doğrudan sana söylemek yerine hislerimi bir mektuba sığdırdığımı merak ediyorsundur. Bunun sebebi sen ve ürkek kalbin. Karşına çıkıp seni ilk gördüğüm anda hissettiklerimi sana söylemek benim için zor değil ama buna hazır olduğunu sanmıyorum. Sana karşı ne hissettiğimi duyduğun anda benden kaçmayacağını bilsem hemen şimdi çıkarım karşına ama benden korkup kaçmanı istemiyorum. Bu riski göze alamam. Özellikle de öylesine bir uğradığını söylerken.

Öylesine bir uğramış olma.

Gitme.

Mümkünse hep kal.

Seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki... Gitmen acımasızlık olmaz mı?

Bu mektupların bir diğer amacı da seni kendime alıştırmak ve seni tanımak. Hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey var ki eminim, yüzüne karşı sorsam çoğuna cevap vermezsin ama yazmak hep en kolayıdır.

Bana bir mektup daha yazmanı istiyorum. Lütfen yaz. Seni tanımak, okumak, keşfetmek istiyorum. Bu yüzden bana yaz. Her bir mektup bir soru olsun mu? Kendim için inisiyatif kullanıyorum ve kabul ettiğini varsayıyorum.

Seni en çok ne mutlu eder?

Sevgiler,

Seni Düşünen Biri

Mektubun sonuna geldiğimde yüzümdeki tebessümün farkında değildim. Bir sapıksa bile kelimelerle nasıl oynayacağını iyi bilen, romantik bir sapıktı. Mektubu baştan sona birkaç kez oku-

tacak kadar güzel şeyler yazmıştı ama yine de hâlâ beni tedirgin ediyordu çünkü bu mektubu kimin yazdığını bilmiyordum. Bir akıl hastası bile olabilirdi. Mektubu en alt çekmeceye bırakıp bir tane ballı kurabiye alarak odadan çıktım. Kurabiyeden ikinci bir ısırık daha alarak kahvaltı için yemek salonuna girdim.

Masada yine Eflah, Hikmet Hanım ve minik Taner vardı. En azından Firuze yoktu. Sandalyeme doğru yürürken kibar bir sesle, "Sabahınız hayırlı, şerifli bir şey olsun," dedim.

Hikmet Hanım karşısında bir aptal varmış gibi bana bakarken Eflah gülüşünü engelleyemedi. "Sabah şerifleriniz hayrolsun, Ukde Hanım."

"Tabii ya! Doğrusu buydu." Sandalyeme otururken uslu bir öğrenci gibi başımı salladım. "Bir dahaki sefere doğrusunu söyleyeceğim. Burada günaydın geçiyor mu?"

Hikmet Hanım bezgin bir suratla tam bir şey söyleyecekti ki Eflah, "Hayır," diyerek hızlıca araya girdi. Gülmemek için yanaklarının içini ısırırken, "Biz günaydını kabul etmiyoruz," dedi muzip bir sesle. "Doğrusunu ezberleyene kadar bildiğiniz şekilde devam edin."

"Hadi ya." Suratımı asıldı. "O hayırlı, şerifli şeyi akılda tutmak ne kadar zor, biliyor musunuz?" diye sızlandığımda yüzünü benden gizlemek için başını önüne eğdi ama dudaklarından kaçan kısık gülüşüne engel olamadı. Çok eğlendiği belli oluyordu.

Tabağıma yiyeceğim şeyleri koyduktan sonra boş fincanımı ona uzattım. "Çay, lütfen." Çayı isteyiş şeklim kulağa fazla buyurgan gelince aceleyle, "Çay verebilir misiniz?" dedim doğru şekilde istemek için. Tepkisiz bir yüzle bana bakınca panikledim. "Bir fincan çayınızı isteyebilir miyim? Tabii, mümkün mertebede." Tepki vermedikçe iyice saçmalıyordum. "Bu işi Allah'ın emri, peygamberin kavliyle sonlandıracak kapasitem var. Çayınızı fincanıma istiyorum," dediğimde ciddiyetini daha fazla koruyamadı ve başını geriye atıp gür bir kahkaha patlattı.

Birini etkilemek için konuşmasına gerek yok ki, gülse yeter.

Fincanı benden alırken bana takılmadan duramadı. "Biri size gözlerini ayırmadan bakınca hep böyle şaşkına mı dönersiniz?"

"Sanırım. Şey... Uzun süre bana bakılmasından hoşlanmıyorum."

Bana baktı, bu kez gözlerini bile kırpmadan baktı. "Oysaki uzun süre bakılacak bir yüze sahipsiniz," dediğinde bastıramadığım bir sıcaklık derimin altına yayıldı. Onda aldığım her iltifatta olduğu gibi yüzüm ısındı, dudaklarımda küçük bir tebessüm oluştu. Görmek istediği buymuş gibi dudakları kıvrılarak önüne döndü. Emin değildim ama sanki beni ne zaman görse çok mutlu oluyordu ve küçük, tatlı sözlerle beni de mutlu etmeye çalışıyordu.

Böyle bir adamla aynı dönemde doğmamış olmam büyük kayıp.

Eflah'ın bana yaptığı küçük iltifat bile Hikmet Hanım'ın gözüne batmıştı. Firuze gittiği için zaten hiç keyfi yoktu, üstüne bir de bizi böyle mutlu gördüğü için bana ters ters bakıyordu. Eflah ise onu o kadar iyi görmezden geliyordu ki bu durum yaşlı cadıyı daha da delirtiyordu. Balı alıp çayımın içine bir kaşık koyarak bana uzattı. "Buyurun," dedi yumuşak bir sesle. "Ballı çayınız."

Çayımı sevdiğim şekilde hazırlamasını beklemiyordum. Küçük jesti karşısında içtenlikle tebessüm ettim. "Teşekkür ederim." Elim yanmasın diye yine fincanın kulpunu tutmayı bana bırakıp yine fincanın sıcak tarafından tutmuştu.

Masanın en başında oturduğu için sağında minik Taner, solunda Hikmet Hanım vardı. Bense Taner'in yanında oturuyordum. Taner'in önünden uzanıp fincanı ondan alırken Taner koluma vurup çayı dökecek diye çok korktum. Bunu yapacak bir çocuktu ama masada Eflah'ın olduğunu hatırlayınca gönül rahatlığıyla kahvaltımı yapmaya başladım. Eflah'ın yanındayken ikisi de doğrudan bana saldırmaya çekiniyordu.

Tabii, "Kendiniz için hâlâ bir telefon almadınız mı?" diyen Hikmet Hanım küçük saldırılardan kaçınmıyordu. "Taner ile dı-

şarıda olduğunuzda acil bir durumda bizi neyle arayacaksınız? Bir hafta oldu, Ukde Hanım," diyerek yine beni yerdi. "Bir haftada kendinize bir telefon almak aklınıza gelmedi mi?"

Boş bulunup, "Ama benim param yo-" demiştim ki dilimi ısırıp son anda kendimi susturdum. Şahin bakışlı dadının pençesinden kurtulmak için başımı salladım. "Tabii." Telefon sorunuma bir çözüm bulmalıydım.

"Ve bir de..." dedi kenafir gözlü kadın. Gelişigüzel bir şekilde beni süzüp yüzünü belli belirsiz buruşturdu. "Okula giderken daha usturuplu giyinin." Firuze'yi kovdurdum diye benimle uğraşmayı bırakmayacaktı.

Başımı eğip üzerimdekilere baktım. Sarı, kısa kollu bir gömlek ve siyah, dar bir etek vardı üzerimde. Bu sefer de gömleğimin rengine takması sinirlerimi bozduğu için kontrollü davranmaya çalıştım. "Belki de sizin dolabınızdan giyinmeliyim."

Yapmacık bir tebessüm eşliğinde, "Eminim ki dolabınızda bana göre harika rahibe, ah, yani yas, pardon, siyah," dedim sırıtarak. "Eminim, benim için harika siyah kıyafetleriniz vardır."

Atkuyruğumu tutup ona gösterdim. "Saçımı da sizin gibi ensemde topuz yapmamı ister misiniz? Tüh ya, benim saçım sarı." Dilimi damağıma vurarak kendimi kınadım. "Tıpkı gömleğim gibi ayartıcı bir renkte. Siyaha boyamamı ister misiniz?" demiştim ki daha fazla dayanamayıp, "Sus artık!" diyerek ellerini sertçe masaya vurdu. "Hadsizliğin de bu kadarı!"

Başımla yanımda oturan küçük destekçisini işaret ettim. "Küçücük çocuğun yanında hiç olmuyor yalnız." Baş ve işaret parmaklarımın arasında küçük bir boşluk bıraktım. "Sesimizi alçaltalım, lütfen." Onun aksine sesim ılımlıydı. "Sonra psikolojisi bozulur, benden bilirsiniz."

"Ben buradayım," dedi minik Taner ters bir sesle. "Arkamdan konuşup durma."

"Buradaysan arkandan konuşmam mümkün değil."

"Hiç görgü yok," dedi başrahibe. "Küçücük bir çocukla nasıl konuşacağınızı bilmiyorsunuz daha."

"Ama böyle hiç olmuyor." Onun sinirli suratının aksine ekmeğime kaymak sürüyordum sakince. "Sağlı sollu saldırı altındayım." Başımı çevirip Eflah'a tebessüm ettim. "Balı uzatabilir misiniz?" Dudaklarındaki küçük gülümsemeyle balı uzattı. Masadaki cadı karşısında sus pus olmamam onu memnun etmişti. Dün gece onu çirkin bir tuzaktan kurtarmışken bugün ne yapsam bana kızmazdı.

"Teşekkür ederim," dedim cilveli bir sesle. Dadıyı kızdırmaya çalıştığımı iyi biliyordu. "Ah, Eflah Beyciğim, siz de olmasanız ben ne yaparım?" dediğimde dadının suratının rengi değişirken Eflah kahkaha atmamak için yanaklarının içini ısırdı. "Rica ederim," derken bile gülüşünü önlemeye çalıştığı için yakışıklı yüzü kasılıyor, gözleri kısılıyordu.

Başrahibe tam bana hakaret etmek için ağzını açmıştı ki, "Bu arada, hediyeniz için teşekkür etmeyi unuttum," dedim Eflah'a bakarak. "Daha önce kimse bana öyle kıymetli bir hediye vermemişti." Daha önce ondan aldığım kitabı kastettiğimi biliyordu.

Hikmet Hanım kaşlarını çatmamak için direnirken, "Hediye mi?" dedi hesap sorar gibi. "Ne hediyesi?" Eflah'ın annesi bile değildi ama her halta karışıyordu. Bu kadın Eflah'ın akrabası olmadığı gibi onunla kan bağı bile yoktu. Alt tarafı bu evde uzun süredir çalışan biriydi ama evdeki her şeye karışıyordu. Buranın demirbaşı olması, Eflah'ın bir çalışanı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Eflah tam ona kitaptan bahsettiğimi söylemek üzereyken onu bile dumura uğratıp, "Ah, evet, hediye," dedim heyecanlı bir sesle. "Göz alıcı bir gecelik," dediğimde Eflah içtiği çayı püskürterek çıkardı, minik Taner'in gözleri irice açıldı ve kenafir gözlü dadıysa... Bekle! Kalp krizi falan mı geçiriyordu? Yok artık!

Ölürse benden bilirler!

Kadının yüzü kıpkırmızı kesilip eli kalbine gidince, "Şaka, şaka!" diye bağırdım korkudan. Sandalyemden fırlayıp yanına koştum. "Sakin olun, vallahi de şakaydı!"

Tepesinde dikilip başını tuttuğum gibi arkaya doğru çektim. "Nefes al hemen! Hadi, nefes al! Bir şey mi kaldı boğazında? Ambulans!" Kafasını öne doğru itip sırtına sertçe vurdum. "Ayağa kalk, Heimlich manevrası yapayım sana-" demiştim ki Eflah'ın gür kahkahasını duyunca yutkunarak başımı çevirdim. Katıla katıla gülüyordu hatta suratsız minik Taner bile gülüyordu. Neler oluyordu?

Minik Taner belki de ilk kez insan gibi davranıp, "Ölmüyor, sadece şoke olmuştu," dedi gülüşlerinin arasından. "Ama biraz daha uğraşırsan onu öldüreceksin."

Afalladım. "Kalp krizi geçirmiyor mu?"

Eflah eğlenen gözlerle bana bakarken diliyle damağına vurdu. "Siz müdahale etmeden önce gayet iyiydi," dedikten sonra kendini tutamayıp tekrar güldü. "Ama çabanızı takdir ettim, her ne kadar yardım etmek yerine öldürmeye çalışsanız da..."

"O hâlde gayet iyi?"

"Kendiniz görün."

Başımı eğince hırpaladığım kadının cırtlak yeşil gözleriyle karşılaşıp geriye doğru sıçradım. Başını öne ve arkaya doğru ittiğim için gözleri tüm gazabıyla bana bakıyor, sırtına vurduğum için burnundan soluyordu. Korku filmlerindeki o ürkütücü karakterler gibi her an pis pis sırıtıp üzerime atlayacakmış gibiydi. O sandalyeden kalktığı an çığlık çığlığa salondan kaçacağımı bildiğim için zoraki bir gülüşle, "Oldu o zaman, sonra görüşürüz," deyip koşarak salondan çıktım. Bu kadın ödümü koparıyordu.

Kapı açık bile olsa yemek masası yukarıda olduğu için görünmüyordum. Bu yüzden ben kapının önünde kendimi sakinleştirirken Hikmet Hanım'ın, "Güleceğiniz kadar komik mi?" diyen kızgın sesini duydum. "Neredeyse beni öldürüyordu!"

"Aslında yardım etmeye çalışıyordu." Eflah'ın sesi keyifli geliyordu. "Renkli bir kişiliği var ve biraz da şaşkın biri. Hım... Sanırım biraz da sevimli." Gülüşünü duydum. "Ona bir şans versen seveceğine eminim."

"Sevimli mi?" Kadının sesindeki tiksintiyi hissettim. "Bir kertenkele sevimliliğinde."

"Kertenkeleler korkunç," dedi Taner.

"Anlaşılan amcan onları sevimli buluyor," dedi kenafir gözlü cadı.

"Kertenkeleleri severim," dedi Eflah ikisini de kızdırarak ve hemen sonra gülerek ekledi: "Ama o bir kertenkele değil; belki bir bal arısı, belki de balın ta kendisi ama bir kertenkele değil." Her ne kadar dadıyı kızdırmak için bunu söylemiş olsa da kalbim tekledi, gülümsemeden edemedim. Kalbimi nasıl harekete geçireceğini iyi biliyordu.

"Bunu beni kızdırmak için söylüyorsun," diyen kadın, onun söylediklerinde samimi olduğuna inanmamıştı. Bence de bu konuda samimi değildi ama tıpkı benim gibi onlarla uğraşıyordu. "Hiç utanmadan gözlerinin içine bakarak ona gecelik gönderdiğini söyledi. Nasıl böyle pervasız olabilir?" dediğinde Eflah'ın kahkahasını duydum. "Kabul et, iyi hamleydi."

Kapıdan uzaklaşırken dudaklarımı birbirine bastırarak kıkırtıma engel olmaya çalıştım. Gecelik olayı bence de altın vuruştu. Holün köşesinden dönerken gülerek başımı iki yana salladım. Tüm bu numaraları bana öğreten bizzat oydu. Evet, öğretmenim oydu ama bundan haberi yoktu.

Geçmiş

"Ben oynamıyoyum!" dedim elimdeki sapanı yere atarak. "Bu oyunu hiç sevmedim."

"Kızım, alt tarafı bir taş atacaksın. Ne sızlandın be!" Yerdeki sapanı alıp zorla elime tutuşturarak başını kaldırıp yalıyı işaret etti.

Gösterdiği yer, babamın çalışma odasının penceresiydi. "Hedef orada, vur bakayım."

Omuzlarımı silktim. "Bana ne, vuymicam."

"Alırım ayağımın altına, görürsün. Ayrıca o kelimenin doğrusu *vurmayacağım* olacak."

"Babama deyim seni." Ellerimi belime koyup dik dik ona baktım. "Neden babişin camısına vuyuyoyuz, önce onu söyle. Meyaket ediyoyum."

"Meyaket değil, merak," diyerek beni düzeltti. "Camısına değil, camına. Kaç yaşına geldin, hâlâ insan gibi konuşamıyorsun."

"Sekiz yaşımdayım ben! Hem ben küçük biy insanım, tam insan değilim ki," dediğimde gülerek başını iki yana salladı. "Dil de pabuç kadar."

"Pekâlâ, yarım porsiyon." Üzerime eğilip bir kez daha babamın penceresini gösterdi. "O camı vur, sana ballı kurabiye alacağım." Beni hep böyle kandırıyordu. Ballı kurabiyelerle bana her türlü fenalığı yaptırıyordu.

"Bak, sonya alacaksın ama?"

"Ulan, her defasında almıyor muyum?" Alıyordu.

Sapana sivri bir taş yerleştirip kauçuk lastiği iyice çektim. O da kendi sapanını alıp benimle aynı anda çekti. Bir gözümüzü kapatıp kauçuğu iyice gererek taşı fırlattık. Taşın isabet ettiği pencerenin camı kırıldı. Bana sapan kullanmayı o öğrettiği için ne o ıskalamıştı ne de ben. "İşte, bu!" diyerek beşlik çaktığımızda babam kırılan camı açıp, "Kim yaptı bunu?" diye bağırdı.

Elimle hemen Eflah amcayı gösterdiğimde onun elinin de beni gösterdiğini gördüm. "Necip, bu kız iyice yoldan çıktı," diyordu keyifli bir sesle. "Ona konserve kutusuna at diyorum ama o tutturdu *babişin camısını kıracağım* diye."

Ağzım bir karış açık bir hâlde, "Babiş, yalan söylüyoy o!" diye bağırdım. "Babişinin camısını kıyaysan sana kuyabiye alacağım dedi."

Babam sinirden alnına sertçe vurarak, "Sen de kırdın mı?" dedi sinir ve şaşkınlık karışımı bir sesle.

"Evet." Hevesli bir şekilde başımı salladım. "Çok iyi kıydım, di mi?"

"İyi halt ettin, kızım. İyi halt ettin," dedikten sonra kaşlarını çatarak Eflah amcaya baktı. "Bu camın parasını alacağım lan senden! Küçücük kızı eşkıya yaptın başımıza! Şu kıza bebeklerle oynamayı öğretsene!"

"Kız mı lan bu, niye bebeklerle oynuyor?"

"Erkek mi lan?" dedi babam. "Cinsiyeti belli, piç!"

"Bana öyle yüksekten yüksekten konuşma, Necip." Eğilip yerden bir taş alarak sapanına yerleştirdi. "Kırarım o kafanı," dediğinde babam bir küfür savurup kafasını hemen içeri çekti.

"Babiş, kıymaz o kafanı, kıymaz," diye bağırdım ona. Başımı çevirip Eflah amcaya baktım. "Kıyay mısın?" Sırıttı. "Hiç acımam." Hızlıca başımı pencereye doğru çevirdim. "Kıyaymış, babiş. Sakın kafanı dışayı çıkaytma!" diye bağırdığımda Eflah amcanın gülüşü babamın içeride ettiği küfürleri bastırıyordu.

Günümüz

Hatırladıklarımla gülerek yürümeye başladım. Onun sayesinde dolu dizgin bir çocukluk geçirmiştim. Hiç çocuğu olmamıştı ama bence olsaydı ondan çok iyi bir baba olurdu.

Minik Taner kahvaltısını yapmadan onu okula bırakamayacağım için biraz mutfakta oyalanmaya karar verdim. Mutfağa girdiğimde evdeki çalışanlar da kahvaltı yapıyordu. "Sabahınız hayırlı, şerifli bir şey olsun," dediğimde masadaki herkes dünyanın en garip cümlesini duymuş gibi başını çevirip bana baktı. Taner tuhaf

bir yüz ifadesiyle bana bakıp, "Günaydına ne oldu?" deyince rahmetle anar gibi iç çektim. "Burada geçmiyormuş."

"Neden?" Olcay yaramaz gözlerini bana dikti. "Son kullanma tarihi mi geçmiş?" dediğinde birkaç kişi kıkırdadı.

"Olcay, sabah sabah başlama, Allah aşkına." Bir sandalye çekip oturdum. "Ee, neler yapıyorsunuz?"

Olcay gözetlenmediğine emin olmak ister gibi etrafını kontrol edip başını bana doğru uzattı ve sır verir gibi, "Kahvaltı yapıyoruz ama bu çok gizli bir bilgi," dedi gizemli bir ifadeyle. "Kahvaltı yaptığımız hiç belli olmuyor, değil mi?" Kahvaltı masasında otururken sırıtarak koluyla Eflah'ın şoförü Fedai'yi dürttü. "Çok iyi kamufle olmuşuz."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Çocuk gibisin."

"Büyüyüp de geleyim mi?" Başını çevirip gözlerini kırpıştırarak Taner'e baktı. "Bahçedeki çiçeklere gösterdiğin ilgiyi bana göster ki hemen büyüyeyim. Boy verip sana çiçek açayım."

Taner ilgisiz tavrını koruyup, "Seni ne kadar sularsak sulayalım dilin dışında hiçbir yerin büyümez," diyerek yine ona ters bir karşılık verdi.

Olcay ona dilini gösterdiğinde ise masadaki zeytin çekirdeğini kızın kafasına attı. "Sok o dilini içeri. Burada kahvaltı yapıyoruz, kimse senin dilini görmeye meraklı değil."

"Tatlışın sinirleri bozulmuş." Sırıtarak tabaktaki üzümleri ona uzattı. "Canım Amasya'mın üzümlerini ham yapmak ister misin?" Kahkaha attı. "Sinirlere iyi gelir."

Taner canından bezmiş gibi, "Bu Amasya'nın da her şeyi mi meşhur, arkadaş!" diye söylendi çayına şeker atarken. "Geldiğimizden beri bu nedir ya?"

Takım elbisesinin içinde yakışıklılığıyla göz dolduran Fedai, "Üzümler Amasya'dan değil. Olcay da zaten Amasyalı değil," deyince Olcay şiddetle karşı çıktı. "Amasyalıyım!" dedi büyük bir

aşkla. "Öyle olduğumu buradaki herkes biliyor." Gözlerini Taner'e dikti. "Sen ona inanma, tatlış."

Fedai böyle bir çıkışı bekliyormuş gibi sırıttı. "Kanıtla o zaman. Getir nüfus cüzdanını, doğum yerini bize göster."

Konu nüfus cüzdanından açılınca Olcay burnunu kırıştırırken masadaki herkes gülmeye başladı. Ben ve Taner dışında. Çünkü biz konuya hâkim değildik. "Sorun ne?" dediğimde Fedai güldü. "Nüfus cüzdanını kimseye göstermez."

"Neden?"

"Çünkü mavi renkte," diyen Besime gülerek başını salladı. "Bildiğimiz mavi nüfus cüzdanı."

Ben afallarken Taner, "Siktir!" diye küfrederek gözlerini irice açtı. "Erkek misin lan?" dediğinde surat ifadesi o kadar komikti ki herkes kahkaha atmaya başlamıştı. Gözlerini Olcay'a dikerek, "Cinsiyet mi değiştirdin?" diye sordu. "Kızım, erkek misin sen?" Sorudaki ironiye ne demeli ama!

Gülmekten Fedai'nin gözlerinde yaş gelirken, "Asker kaçağı," deyince Taner bir küfür savurdu. "Dün beni elledi!" Başını çevirip arkasını kontrol etti. "Arkadan sinsice yaklaşıp kıçımı elledi. Ben şimdi bir erkek tarafından mı ellendim?"

Olcay sırıttı. "Ha kız, ha erkek. Ne fark eder?"

"Lan! Kıçımı elledin, salak!" Taner dehşete düşmüştü. "Bir erkeğin tacizine uğradım. Küfür gibi bir şey bu!"

Olcay'ın ela gözleri onaylamayan bir ifadeyle Taner'in üzerinde gezinirken bu şakaya bir son verip, "Sen ve değerli kıçın sakin olur musunuz?" dedi ama bunları söylerken bile gülmemek için kendisiyle cebelleşiyordu.

"Annem ikizlere hamileymiş ama doktorun söylediğine göre anne karnında ikizimi yemişim. Yani, bildiğin ham yapmışım," diyerek suratını astı. "Babam iki çocuk beklerken bir tane doğunca ve erkek değil de kız olunca değerli oğlunu yediğim için benden

nefret etti." Artık gülmüyordu. Olcay hep gülerdi ama bu sözler gülüşünü söndürmüştü.

"Bu yüzden babam kütüğe beni bir erkek olarak kaydettirmiş. Aklınca beni böyle cezalandırıyor. Akıl hastası herifin teki olduğu için kimliğimi değiştirirsem beni öldürmekle tehdit ediyor. Tüm hayatım boyunca mavi nüfus cüzdanı taşımaya mahkûm etti beni." Elini gelişigüzel salladı. "Kimliğimi değiştirmek için onun ölmesini bekliyorum."

Bunu umursamıyormuş gibi davranıyordu ama bu konudaki hüznü gözlerinin mavisine yansıyordu. "Bu bir saçmalık," diye mırıldandım. "Böyle şey mi olurmuş?"

"Asıl saçmalık ne, biliyor musun?" Her durumda nasıl gülmeyi başarıyordu, bilmiyordum ama gülüşü geri geldi. "Yirmi yaşıma girdiğimde eve gelen askerlik celbi." Kahkaha atarak başını salladı. "Altı yıldır kayıtlarda asker kaçağı olarak görünüyorum. Babam ölmeden ortaya çıkıp kadın olduğumu kanıtlayamam çünkü her yerde beni arıyor."

Başını çevirip etrafına baktı. "Köşkten adımımı dışarı attığım an beni bulurlar. Bu yüzden memleketim burnumda tüttüğü hâlde gidemiyorum. Bizimkiler evden kaçıp bir orospu olduğuma çok emin. Beni buldukları yerde..." Elini kaldırıp bıçak gibi yaparak boğazının altından geçirdi. "Gırtlağımı keserler. Eflah Bey altı yıl önce beni bulmasaydı şimdiye ölmüştüm."

Kulaklarıma ulaşan her cümle beni serseme çevirirken güçlükle, "Eflah Bey mi?" dedim.

Tebessüm ederek başını salladı. "Altı yıl önce Amasya'dan kaçıp Sakarya'ya geldim ama izimi hemen buldular. Bir köşebaşında sıkıştırıp sokak ortasında kan kusturana kadar dövdüler. Babam gaddar bir herif." Gözleri tereyağı tabağının yanında duran bıçağa kaydı. Sertçe yutkundu. "Bıçağını boğazıma dayadığında oracıkta beni öldürecekti ama Fedai tam zamanında arabayı durdurdu ve Eflah Bey arabadan indi."

Başını çevirip teşekkür eder gibi Fedai'ye baktı. "Fedai'nin çektiği silaha karşılık babam bıçağını indirmek zorunda kaldı çünkü can almak üzereyken kendi canı tehlikedeydi. Canı tatlı." Gözleri doldu. "Benim canım acı. Öyle olmasaydı onu benden almak istemezdi."

İç çekti. "Bıçak yere düştüğü an Eflah Bey'in yumruğu babamın suratında patladı. Tek başına babam ve yanındaki kuzenimi bir güzel benzettiği için onlar yerde acıdan kıvranırken beni aldılar. Biz uzaklaşırken yattıkları yerden başlarını bile kaldıramadılar. Bu yüzden arabanın plakasına bakıp izimi bulamadılar." Eflah Bey ve Fedai onun hayatını kurtarmıştı. İkisine olan saygım daha da artmıştı.

Artık masada kimse gülmüyordu çünkü hepimiz kendimize aynı soruyu soruyorduk. Geçmişi bu kadar yürek dağlayan bir kız nasıl bu kadar güzel gülebiliyordu? Henüz yirmi altısındaydı ve öylesine hayat doluydu ki sanki geçmişinde hiç acı verici bir şey yokmuş gibi attığı neşeli kahkahalar etrafına yayılıyordu. Kumral, gür saçları, ince kaşları ve kıvrımlı kirpiklerinin arasından çakmak çakmak bakan mavi gözleriyle çok güzeldi. Burnunun üstünü süsleyen çilleri bile ona egzotik bir güzellik katıyordu. Kimliğiyle ilgili gerçekler ortaya çıkmadan önce Olcay'ı gam keder görmemiş biri sanıyordum çünkü cıvıl cıvıl bir kişilikti.

Oysaki erkek doğmadığı için babası tarafından mavi nüfus cüzdanıyla cezalandırılmıştı. Dilinden düşürmediği memleketini arkasında bırakmak zorunda kalmış ve babasının keskin bıçağını boynunda hissetmişti. Tüm bunları sırf kız olduğu için çekmişti. Kadınların toplumda dışlanması için ekstradan bir şey yapmalarına gerek yoktu çünkü kadın olmak başlı başına suçtu.

Olcay bu yüzden hep canım Amasya'm diyordu, değil mi? Memleketini özlüyordu.

İşin komik tarafı ise erkek çocuk isteyen tüm o geri kafalı erkeklerin bir bebeğe cinsiyetini verenin kendileri olduğunu bilmemesiydi. Kız çocuk doğurdu diye kadını ve doğan bebeği suçlarlar-

dı çünkü onlara göre erkek adamın erkek çocuğu olurdu. Oysaki kadın tarlaydı ve o tarlaya tohumu eken onlardı. Ektikleri tohumun mahsulünü kadın onlara veriyordu ama o aptallar bunu bile anlamıyordu.

Hepsi şöyle dursun, onları doğuran bile bir kadındı. Böyle bir zihniyeti taşırken annelerine bile saygıları yoktu. Olcay'ın anlattıkları yeterince canımı sıkmışken Hikmet Hanım'ın dışarıdan gelen sesini duyunca asık bir suratla mutfaktan çıktım. "Geri zekâlı!" Kısık bir sesle Olcay'ın babasına küfrediyordum.

"Taner!" diye bağırdım sinirle. "Al şu çantanı, okula gidiyoruz!" Merdiveni inen Eflah'ı görünce hemen ona sırtımı dönüp utançla inledim. Daha dün beni uyarmışken bugün yeğenine dövecekmiş gibi bağırmıştım.

Arkamdan tam, "Siz az önce-" demişti ki konuşmasına izin vermeden kaçar gibi kapıya doğru yürüdüm. "Tanerciğim, okula geç kalıyoruz," dedim sanki az önce hiç bağırmamış gibi kibar bir sesle. Gülüşünü duydum.

Bu adama gülmek yasaklanmalıydı.

Taner'i okula bırakmış, öğretmeniyle tanışmış ve evin yolunu tutmuştum. Bize tahsis edilen şoför, yani Suat, beni eve bırakmak istemişti ama biraz yürüyeceğimi söyleyip onu tek başına göndermiştim. Ezbere bildiğim ama yirmi beş yıllık bir zamanla farklı görünen sokaklarda tek başıma yürüyordum. Elimdeki kese kâğıdının içinde yolda aldığım ballı kurabiyeler vardı. Onları yiyip salına salına yürürken biri arkamdan omzuma çarpıp ışık hızıyla yanımdan geçince elimdeki kurabiyeler yere saçıldı.

Kaşlarımı çatıp, "Hey!" diye adama bağırdım. "Bunlar kaç milyon, senin haberin var mı!" Buradaki para birimine yavaş yavaş alışıyordum. Ve burada paranın adı milyondu!

Çok hızlı koşuyordu fakat beni duyunca sesim ona tanıdık gelmiş olmalıydı ki durdu. Bana doğru dönünce gözlerimi irice açıp

sessizce mırıldandım: "Baba?" Neyse ki son söylediklerimi duymayacağı kadar sesim kısık çıkmıştı. Babam buradaydı.

O da beni görünce şaşırdı ama gözleri arkamda bir yere kayınca şaşkınlığı çok hızlı dağıldı. Kısa bir an arkama baktı. Gitmek istedi ama bana ve arkama bakınca kısık bir sesle küfredip bana doğru koşmaya başladı. Başımı çevirince arkamda dokuzdan fazla adam gördüm. Hepsinin elinde sopa, muşta falan vardı. Koşarak bu tarafa doğru geliyorlardı. İçlerinde Cemal'i de görünce korkuyla ürperdim. Annemin eski şoförü değil miydi bu? Annemi kaçırmaya çalışan maganda buradaydı. Adam toplayıp babamın peşine mi takılmıştı? On kişiye karşı bir kişi mi?

Kaçmamak aptallık olurdu çünkü sayıca çok fazlalardı. Babam beni gördüğü an kaçmayı bırakıp bana doğru gelmeye başlamıştı çünkü artık Cemal de beni görmüştü. O gün annemi kurtardık diye sadece babama değil, bana da kinliydi. Babam benim için tek başına bu kalabalığa girmeye hazır olduğu için daha onlar bana yaklaşmadan babama doğru koşmaya başladım. Tek başına birkaç kişiyle mücadele edebilirdi ama on kişiyle değil. Üstelik ellerinde sopalar ve muştalar vardı.

Ona doğru koşarken, "Kaç!" diye bağırdım. Benim için on kişinin arasına girmesini istemiyorum.

Ona doğru koşup elini tuttuğum gibi onu da peşimden çektim. O adamlardan kaçmamızın daha mantıklı olduğunu o da biliyordu. Elimi sıkıca tutup beni peşinden çeken artık oydu. Birlikte insanlara çarparak koşarken, "Bu herifler çıldırmış olmalı!" diye bağırdım.

Önde koşup beni yönlendirirken, "Tek başına karşıma çıkma cesareti yok!" dedi kızgın bir sesle. "Siktiğim piçi mahallesinde kim var, kim yoksa toplayıp gelmiş!"

"Biz de gidip bizim mahallemizdekileri toplayalım, olmaz mı?"

"Sen buralı bile değilsin, mahallen mi var senin?" dedi koşarken.

"Beni yoklukla vurmayın lütfen, varlığı da iyi bilirim!"

"Sen hangi dili konuşuyorsun?"

"Zenginim ben!"

"Kızım, konumuz senin iç zenginliğin mi!"

"Bir daha lütfen," dedim sırıtarak.

Çıldırmak üzereyken kısa bir an başını çevirip bana baktı. "Ne için bir daha?"

"Bir daha *kızım* desenize. Ağzınıza o kadar çok yakışıyor ki."

Önüne dönüp daha hızlı koşarken kısık bir sesle küfredişini duydum. "Bir tane de akıllı çıksın karşıma!"

"Koşarak kaçamayız, bize araba lazım."

"Arabam sokağın sonunda. Az daha dayan."

Kaldırımda koşarken çok göz önündeydik. İzimizi kaybettirmek için ev ve dükkânların arasından geçmeye başladık. Aynısını onlar da yapmıştı. Hatta başımı çevirip kısa bir an arkaya bakınca bizi kaybetmemek için etrafa dağıldıklarını görmüştüm. "Zamanında arabaya ulaşamayız!" Elimi sıkıca tutarak önde koşan babama sesimi duyurmaya çalıştım. "Dağılıyorlar, birazdan yolumuzu kesecekler!"

Haklı olduğumu çok iyi bildiği için köşeyi döndüğümüz gibi beni bir kahvenin içine çekti. İşsizlerin ve aylakların çoğunlukla takılıp oyun oynayarak zaman geçirdikleri bir yerdi. Her masanın üstünde birçok boş çay bardağı vardı ve sigara dumanı her yerdeydi. Kadınların pek gelmediği bir yer olmalıydı ki beni görünce tüm gözler bize kaymıştı. Babam saklanmak için bizi buraya getirmişti ama böyle daha çok dikkat çekiyorduk. Camdan dışarıya bakınca Cemal'in dört kişiyle buraya geldiğini gördüğümde acı içinde yutkundum. Asıl şimdi kapana kısılmıştık.

Babamla birbirimize kısa bir an baktık, ikimizin de gözlerinde aynı soru vardı. Şimdi ne yapacaktık? Kahvenin içine göz gezdirip

bir kaçış yolu aradım ama bu yerin arka kapısı olduğundan bile şüpheliydim. Üstelik masadaki adamlar da gözünü dikmiş; buradaki tek kadına, yani bana bakıyordu. Cemal, yanındakilerle içeri girip bize bakarak sırıttı. "Bak sen şu Allah'ın işine," dedi gevrek gevrek gülerken. "Bir taşla iki kuş dedikleri bu olsa gerek."

Kirli sakalını eliyle kaşıdıkça kulağa rahatsız edici bir ses geliyordu. Üzerindeki oduncu gömleğinin ilk üç düğmesi açık olduğu için göğüs kılları görünüyordu. Bir elinde sopa, diğer elinde de muşta tutan bu herif canımıza okuyacakmış gibiydi. Otuzlu yaşlarının başında olan bu adam gözlerini dikip bize baktıkça kahvelerinin ardındaki iğrenç ifade kanımı donduruyordu. Babam kolumu tutarak beni arkasına çekip, "Geride dur," dedi gözlerini Cemal'den ayırmadan. "Şu piçin birkaç kemiğini kırmadan adam olmayacak."

Teke tek babamın karşısına çıksalar endişeleneceğim bir şey olmazdı ama karşısında beş kişi vardı. Gözlerim masadaki adamları görünce az kalsın kahkaha atacaktım. Belki de kaçmak için o kadar da yanlış bir yerde değildik. Babamın arkasından çıkıp onun yanında durarak gözlerimi Cemal'e diktim. "Sen ne kansız bir adamsın!" dedim sert bir sesle. "Ne zaman dışarı çıksam her yerde beni sıkıştırıp duruyorsun. Senin yüzünden dışarı çıkmaya korkar oldum. Senin anan bacın yok mu?" dediğimde özellikle sesimi yükseltmiş, seyircilerimizin hassas noktasına değiniyordum.

"Biri bana yaptığın gibi ananı bacını köşebaşında sıkıştırsa hoşuna gider miydi? Bu mu senin adamlığın? Ne yaparsan yap, seninle evlenmeyeceğim!" diye bağırdığımda Cemal'in ağzı bir karış açılırken babamın şaşkın bakışları az kalsın beni güldürecekti.

"Şuraya bak!" Arkasındaki dört sefili bağırarak gösterdim. "Utanmadan herkesi toplayıp gelmiş! Sen bir abinin yanında, kız kardeşinin namusuna göz koyacak kadar haysiyetsizsin! O kadar aşağılık birisin ki gözlerimin önünde abime zarar vereceksin! Erkekliğiniz batsın!" diye bağırdığımda masadaki tüm adamlar kaskatı kesildi, kaşları çatıldı çünkü hepsinin evinde ya karısı ya kızı

ya da kız kardeşi vardı. Biri buna göz yumsa diğeri kayıtsız kalmazdı. Kendi milletimi tanıyordum, çoğu bu yüzden hapse bile girerdi çünkü bu onların hassas noktasıydı.

Cemal etrafına bakıp üzerindeki öfkeli bakışları görünce ne yapmak istediğimi anladı. Dişlerini sıkarak, "Kes lan yalanı!" diye bağırıp bana doğru bir adım atmıştı ki hemen solumdaki masaya sert bir yumruk indi. "Siktir git buradan!" diyen bir sesten sonra başka bir ses, "Topla itlerini, çık dışarı!" dedi ve herkes küfürle karışık şeyler söyleyerek birbiri ardına ayağa kalktı.

Hepsi bir diğerini tetiklediği için ayağa kalkıp Cemal ve adamlarının etrafını sarmaya başladılar. Hatta bir amca cebinden bir çakı çıkarıp, "Böyleleri yüzünden kızlarımız dışarı çıkarken bile korkuyor!" diyerek Cemal'in üzerine yürüyünce gülmemek için kendimi zor tuttum. Bir kişinin üzerine on adamla gelmek kolaydı, bakalım şimdi ne yapacaktı?

Kahvedeki insanlar onların etrafını sarmış, her an saldırmaya hazırdı. Bu yüzden Cemal denen korkak herif bize bakıp, "Bu iş burada bitmedi!" dedikten sonra arkadaşlarıyla kaçarcasına dışarı çıktı. Ödlek!

Onlar gittikten sonra dışarı çıkmak için hiç acele etmedik çünkü bir yere saklanıp bizi beklemeleri ihtimalini göz ardı edemezdik. Bize yardım eden adamlara teşekkür etmiş hatta bir de çaylarını içmiştik. Bir süre sonra babamla dışarı çıktığımızda etraf güvenli görünüyordu. Babam ise içerideki küçük gösterime gülüp duruyordu. "Senden korkulur," dediğinde bizi kurtardığım için aslında beni takdir ediyordu. "Öyle bir yalan nasıl geldi aklına, anlamıyorum."

"Babam fiziksel gücün yetersiz kaldığı anlarda zekânı kullan derdi." Onun sözlerinden bahsettiğimin farkında değildi.

"Baban öldü mü?" diye sorduğunda hayatımın en zor sorusuyla karşılaşmıştım. Hemen yanımda dururken *öldü* demek çok zordu ama geldiğim yerde yaşamıyordu da. "Öldü ama tam bir ölüm sayılmaz." İç çektim. "Onu kurtarma şansım var."

Birlikte kaldırımda yürüyorduk. Söylediklerimden hiçbir şey anlamamıştı. "Öldü ama onu kurtarma şansın var," dedi sözlerimi tekrarlayarak. "Bu ne demek?"

"Bence henüz bunun cevabına hazır değilsiniz." Başımı çevirip ona baktım. Özlediğim gözlere baktım. "Kimse geleceği bilmek istemez."

Konu babamken bir anda gelecekten bahsetmem onun için konudan şaşmaktı ama aslında her şey birbiriyle bağlantılıydı. "Bundan emin olma," dediğinde yüz ifadesi sıkkındı. "Ben gelecekte beni neyin beklediğini bilmek isterdim."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Hayır, bu konuda ciddi değilsiniz. Gelecekte sizi neyin beklediğini bilmek korkunç bir azap. Geleceği bilmeden yaşamak en güzeli çünkü insanların geleceğe dair hep umutları vardır ama her şeyi bilmek bir facia, bununla yaşanılmaz." Kendimden biliyordum çünkü birkaç aylık vaktim kaldığının bilincindeydim. Bu yüzden kendime bir hayat inşa etmek istemiyordum. Her şeyi akışına bırakmış bir hâlde o büyük günü bekliyordum. Doğumumu sileceğim o büyük günü...

Başını sallayarak beni onayladı. "Haklı olabilirsin ama boş umutlar yerine gerçekleri tercih ederdim." Omuz silkerek yürümeye devam etti. "Acı olsa da gerçekleri bilmek isterdim."

Önünde geçtiğimiz bir restoranın camından içeride gördüğüm kişilerle adımlarım durdu. Gördüklerim karşısında buz kestim. Bu görüntüyü görmek canımı yakmıştı. Anneme bakıyordum. Öğle yemeği için nişanlısıyla geldiği restoranın hemen önündeydim. Yürümediğimi görünce babamın da adımları yavaşladı. Bakışları baktığım yönü bulunca kaskatı kesildi. Cam kenarında oturan o kadın, benim annemdi. Belki zamanın bu noktasında bana henüz hamile kalmamıştı veya babamla evlenmemişti ama bu, annem olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Onu babamdan başkasıyla görmek canımı yakıyordu.

Karşısındaki adama gülümsediği gibi gelecekte babama bir kez bile böyle gülümsemeyecekti. Annem bizim evimizde bize hiç gülümsemeyecek, bizimle hiç mutlu olmayacaktı.

Karşısında oturan kişi, nişanlısı Kenan'dı. Sarı saçları, mavi gözleri o olduğunu düşündürtmüştü bana. Uzanıp masanın üstünden annemin elini tutması bile canımızı yakıyordu ama babam, acı çekenin sadece kendisi olduğunu düşünüyordu. Bu görüntünün ona verdiği kadar bana da acı verdiğini bilmiyordu. Onlar bizi görmeden elimi tutup, "Gidelim hadi," dediğinde elimi tutmayı planlamamıştı. Tek istediği bir an önce buradan uzaklaşmaktı.

Ancak henüz biz ayrılmadan Kenan bizi gördü. Önce babama sonra bana ve en sonunda da birleşen ellerimize baktı. Başta afalladı fakat daha sonra babamın yanında bir kadın gördüğü için sırıtıp bize içeri girmemizi işaret etti. Ona yakalandığımız için babam kısık bir sesle küfredip hiç istemese de restoranın kapısına doğru yürüdü. Anneme duyduğu yoğun sevgiden dolayı onun karşısına bir kadınla çıkmayı doğru bulmadığı için elimi bırakmıştı.

Adımlarımı hızlandırıp ona yetiştim. Birlikte içeri girdiğimizde annem ve Kenan bizi bekliyordu. Masalarına yaklaştığımızda ikisi de ayağa kalkarak bizi karşıladı. Annemle daha önce karşılaştığımız için beni görünce afalladı. "Sen o kız değil misin?" dedi şaşkınlıkla. "Beni Cemal'den kurtaran o kız. Neydi adın? Imm... Ah, Ukde! Ukde'ydi, değil mi?"

Tebessüm ederek başımı salladım. "Evet. Sizinki de Piraye'ydi, değil mi?"

Sıcak bir gülümsemeyle beni onayladı. Daha sonra gözleri ben ve babamın üzerinde gidip gelmeye başladı. "Siz ikinizi yan yana görmeyi beklemiyordum."

"Eflah Bey'in evinde Taner'e dadılık yapıyorum," dedim. Arkadaşının evinde çalıştığımı bilmiyordu. "Necip Bey ile yolda karşılaştık. Eflah Bey'in evinde çalıştığımı bildiği için beni eve bırakmayı teklif etti." Böylelikle neden birlikte olduğumuzu da açıklamış olmuştum.

Kenan az önce bizi el ele tutuşurken gördüğü için konuyu çok yanlış anlamış, sırıtarak babama bakıyordu. Babamın ters bakışları onu daha da keyiflendirmiş gibi, "Merhaba," diyerek bana elini uzattı. "Dün gece tanışma fırsatımız olmadı. Ben Kenan. Geçen gün yaşanan tatsız olayda Piraye'ye yardım ettiğin için sana minnettarım, Ukde." Sevecen bir ifadeyle elimi sıkmıştı.

Aynı sıcaklıkla ona karşılık verdim. "Tanıştığımıza memnum oldum, Kenan Bey." Bizi masalarına davet ettiklerinde ise oturmaktan başka çaremiz yoktu.

Annemin yanına, babamın da karşısına oturmuştum. Yemekte onlara eşlik ettiğimiz için biz de yiyecek bir şeyler sipariş etmiştik. Annem daha ilk dakikada beni sorgulamaya başlamıştı. "Demek Eflah'ın evinde çalışıyorsun. Taner için yeni bir dadı bulduğundan bana hiç bahsetmemişti."

"Sen evindeki her yeni çalışandan Eflah'a mı bahsediyorsun?" Babam iğneleyici bir ifadeyle ona takıldı. "Böyle küçük bir konudan niye bize bahsetsin?" Haklıydı.

Annem bıkkın gözlerle ona bakıp çatalı tabağındaki makarnaya batırdı. "Her zamanki gibi çok sinir bozucusun, Necip."

"Birbirinizle uğraşmayın yine." Kenan öğle vakti içki içmeyi sorun etmeyip şarabını yudumlarken, "Hikmet Hanım sana kan kusturuyordur," dedi gülerek. "Dün gecenin devamı geliyor mu?"

Annem anlamayan gözlerle ona baktı. "Dün geceden kastın nedir?"

"Dün gece Necip ile Eflah'taydık." Kinayeli bakışları beni utandırmaya başlamıştı. "Bana doğru uçan bir armudu, göğsümle kahramanca karşıladım."

"Siktir git, lan." Babam kendini tutamayıp güldü. "Göğsüne çarptı. Armudun gelişini görseydin çoktan Eflah'ın arkasına saklanırdın." Yüzünü buruşturdu. "Ya da benim."

"Kenan Bey, gerçekten çok üzgünüm." Ona karşı çok mahcup olmuştum. "O armudu size atmak istememiştim."

"Kenan'a armut mu attın?" Annem şaşırdı. "Sebep?"

"Canı öyle istemiş," dedi babam kinayeyle. "Canı isteyince çocukların kafasına tencere bile geçiriyor. Bu da böyle biri işte," deyince Kenan güldü. "En azından armutla yırttım. Uçan şey bir tencere de olabilirdi."

Annem hiçbir şey anlamadığı için Kenan ona hızlı bir özet geçmişti. Birkaç dakikanın sonunda gözlerini belerterek bana bakıyordu. "Taner'in kafasına tencere mi geçirdin?"

Can sıkıcı bir konu olduğu için keyifsiz bir şekilde başımı salladım. "Öfke anında yaptığım bir şeydi."

"Hikmet Hanım kim bilir, Eflah'ı nasıl kışkırtmıştır!" Annem dâhil buradaki herkes Hikmet Hanım'ın nasıl biri olduğunu biliyor olmalıydı. Zarif eli bana teselli vermek ister gibi koluma dokundu. "Hâlâ kovulmadığına göre endişeleneceğin bir şey yok."

Kenan'ın yakışıklı yüzünde imalı bir ifade belirdi. "Eflah'ın onu kovacağını sanmıyorum. Kovmak şöyle dursun, onu yanında tutmak için her şeyi yapacağını artık biliyorum."

Şaşıran sadece annem değildi. "Bunu da nereden çıkardınız?" Sözlerindeki derin manayı anlamaya çalışarak gözlerimi ona diktim. "Taner'i bir daha incitirsem beni kovacağını söylediğinde siz de oradaydınız."

"Eflah'ı hiç tanımıyorsun, değil mi?" Babam o evden kovulmayacağımın garantisini bana bakışlarıyla veriyordu. "Normalde Taner'in kolundaki izleri gördüğü an seni kapı dışarı edecek biridir." Bıyık altından gülerek başını iki yana salladı. "Anlaşılan bir haftada onda çok şey değişmiş."

Garson yemeklerimizi getirince masada kısa bir sessizlik yaşandı. Pek iştahım olmadığı için Akdeniz salatası dışında bir şey sipariş etmemiştim. Babam ise pirzola söylemişti. Pirzolayı asıl seven

annemdi. Menüde pirzola olduğunu yeni fark etmiş olmalıydı ki başını çevirip beğenmediği makarnasına baktı. Daha sonra gözleri babamın tabağında oyalandı. Ayrıca annemin önünde neden makarna vardı ki? Hatırladığım kadarıyla makarnanın her çeşidinden nefret ederdi.

Keyifsiz bir şekilde başını önüne eğip tatsız bulduğu makarnayı didiklemeye başladı. "Makarnadan hoşlanmamış gibisiniz?" Bu soruyu sormamın amacı sevmediği bir şeyi neden yemeye çalıştığını anlamaktı.

"İştahın mı yok?" Kenan'ın bakışları annemin tabağında oyalandı. "Hiç yememişsin."

Pirzolanın üzerine tuz serpen babam, "Nişanlının makarnadan nefret ettiğini bilmiyorsun, değil mi?" dedi iğneleyici bir ifadeyle. "Onun adına bir şey sipariş etmeden önce onun neyi sevip sevmediğini öğren."

Sözleri Kenan'ı rahatsız etmişti. Babamın annem hakkında ondan daha fazla şey bilmesinden haklı olarak hoşlanmamıştı. Annem onu yatıştırmaya çalışarak, "Sorun değil," dedi. Kenan'a tebessüm ederek masadaki elini tuttu. "Makarna o kadar da kötü değildi."

Babamın gözleri, Kenan'ın elini tutan annemin eline kaydı. Kahve gözlerinin ardında dizginleyemediği bir kıskançlık belirince hemen önüne döndü. Gözlerindeki ifadeyi bile onlardan saklamaya çalıştı. Onun adına üzülen bir tek ben olmuştum çünkü diğerleri onun içinde yaşadıklarını bilmiyordu. Âşık olduğu kadını her gün başka bir adamla görmek katlanılmaz bir acı olmalıydı. Uzanıp masanın üstündeki elini tuttuğumda bu hareketimin dışarıdan nasıl karşılanacağını zerre kadar umursamadım. Tek istediğim ona daha iyi hissettirmekti.

Elini tutunca gerildi, *ne yapıyorsun* dercesine bana baktı. "İyi el falı bakarım." Ona şirinlik yapmaya başladım. "Falınıza bakmamı ister misiniz?" Böylece elini tutmak için bir bahanem olmuştu.

Elini çekmeye çalıştı. "Fal gibi şeylere inanmam."

Elini daha sıkı tuttum. "İnanmak zorunda değilsiniz ki." İki elimle eline yapışıp avucunu açtım. "Sadece bana izin verin, olmaz mı?"

Babam huysuzluk edip yine itiraz edecekti ki "Necip, oyunbozanlık yapma," dedi annem hevesli bir şekilde. "Bırak da falına baksın. Anlatacaklarını merak ediyorum."

Annemi kıramadığı için isteksiz bir şekilde başını salladı. "Önce şunu çekelim." Ellerimizin altındaki pirzola tabağını alıp annemin önüne ittim. "Bunu siz yiyebilirsiniz." Başımla babamı işaret ettim. "Necip Bey'in aç olmadığını gözlerine bakınca bile anlıyorum. Bize katılmak için yemek sipariş etti, yemek istediğinden değil." Babamın aç olup olmadığını bilmiyordum ama onu annem için sipariş etmişti. Annemin önündeki yavan makarnayı görünce onun için pirzola istemişti ama onu anneme nasıl yedireceğini bilmiyordu.

Pirzolaya dayanamayan annemin gözleri ışıldadı. İştahlı bir şekilde babama bakıp, "Bunu yemeyecek misin?" diye sordu.

Babam umursamaz bir ifadeyle, "Aç değilim," dedi. "Senin olabilir." Annem hemen tabağı önüne çekince düz ifadesinde küçük bir kırılma oldu. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Annemin bu masadan aç kalkmayacağını artık bildiği için keyfi az da olsa yerine gelmişti. Onu, ondan daha çok önemsiyordu.

Sırf dudaklarındaki bu tebessümü görmek için tabağı onun yerine annemin önüne itmiştim. "Artık falınıza bakabilir miyim?"

Az önce yaptığım şeyle o da beni mutlu etmek istercesine elini kendi rızasıyla açtı. Faldan zerre kadar anlamazdım zaten maksadım falcılık oynamak değildi. İstediğim şey, elini mümkün olduğunca uzun tutmak, canımdan çok sevdiğim babama yakın olmaktı. Başımı eğip avucunun içindeki çizgilere bakarak el falından anlıyormuş gibi belli belirsiz mırıltılar çıkardım. "İki ayrı kader

çizgisi görüyorum," dedim ciddi bir ifadeyle. "Bunlardan biri şimdiki hayatınızla ilgili ama diğeri önceki hayatınızın kader çizgisi."

"Önceki hayatım mı?" Buna inanmadığını o kadar belli ediyordu ki. "Önceki hayat diye bir şey yok."

Annem pirzoladan koca bir ısırık alıp, "Bozmasana," dedi ağzı doluyken. "Duymak istiyorum." Böyle şeylere ilgisi olduğu çok açıktı.

"Önceki hayat diye bir şey var." Avucundaki çizgilere bakmaya devam ettim. "Şu anda evli değilsiniz ama önceki hayatınızda evli olduğunuzu görüyorum hatta bir kızınız bile var."

"Hım." İnanmasa bile bana ayak uydurmaya çalıştı. "Demek önceki hayatımda kız çocuk babasıyım." Yüzünü buruşturdu. "Korkunç bir deneyim olmalı. Benden baba falan olmaz."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Burada gördüklerim, dünyanın en iyi babası olduğunuzu gösteriyor." O bir çocuğun sahip olacağı en iyi babaydı.

Geçmiş

"Sonya da un mu koycaz?" dediğimde babam mutfağın içinde kaybolmuş bir hâlde masanın üzerindeki tarife bakıyordu. Daha önce mutfağı hiç böyle dağınık görmedim. Ya da bizi.

"Burada öyle yazıyor." Şekerli eliyle kafasını karıştırdı. "Altı ölçek un diyor." Başını çevirip etrafındaki dağınıklığa baktı. "Ölçek nedir?"

"Süyahi olmasın, babiş?"

"Sanmıyorum, güzelim." Tezgâhın üzerindeki cam sürahiye bakıp güldü. "Altı sürahi un çok olmaz mı?"

"Yedi süyahi yapalım biz de?"

Kahkaha attı. "Yedi, altıdan büyük."

"Babiş, buyguy yapalım, buyguy," dedim pastadan vazgeçerek. "Onu yapmak daha kolay."

"Kızımın pikniği için bulgur mu yapacağım?" Mahsusçuktan kaşlarını çattı. "Duymamış olayım." Ama pasta yapmayı da bilmiyordu ki.

Yarın okulda yerli malı haftası başlıyordu. Öğretmenimiz dışarıdan almak veya başkalarına yaptırmak yasak demişti. Ailemizle mutfağa girip birlikte bir şeyler yapacaktık. Büyük bir sevinçle eve gelip hemen annemin eteğine yapışmıştım. Ona okuldaki etkinlikten bahsedip birlikte mutfağa girmekten bahsetmiştim. Ancak annem yorgun olduğunu, bununla uğraşmak yerine dışarıdan bir şeyler alacağımızı söylemişti. Babam üzüldüğümü görünce hiç anlamasa da kolları sıvayıp benim için mutfağa girmişti.

Yumurtayı çırparken hep etrafa döken Eflah amca, "Aşçıya yaptırsak ama biz fırına koysak olmaz mı?" diyerek bana baktı. "Final dokunuşunu biz yaptığımız için biz yaptık sayılır." Evet, akşam yemeğinde Taner ile bize geldikleri için babam onları da mutfağa sokmuştu.

"Olmaz öyle." Parmağımı bala batırıp bir parmak daha aldım. "Örtmenim ailenizle yapın dedi."

"Öğretmenim," diyerek çatık kaşlarla beni düzeltti. "Sekizine girdin, hâlâ kelimeleri yutuyorsun."

On dördünde olan Taner, "Onun yaşlarındayken ben de mi böyle konuşuyordum?" derken pasta için fındıkları kırıyordu.

"Eflah'ın yeğeniyken mi?" Babam güldü. "Çekirdekten eğitti seni. Agu demeye başladığın aylarda bile sana kızıp *kıçından kelime türetme,* diyordu."

Taner gülmeye başladı. "Beni düzeltmiş ama aynı şeyi Ukde'ye yapamıyor."

"Bu bacaksızdan çok büyük beklentilerim yok." Sırıttı. "Necip'in kızı sonuçta. Kötü huylarını babasından almış."

Babam onun çırptığı şekerli yumurtanın içine avuç avuç un koyarken, "Kızımda kötü sayılacak ne varsa hep senden aldı," dedi ona kızarak. "Onun etrafındaki tek kötü örnek sensin."

Babam eliyle un koydukça amcam karışımı daha hızlı karıştırıyordu. "Ben ona iyi şeyler öğretiyorum, bende kabahat bulma."

Taner kırdığı fındıklardan birini ağzına attı. "Hanginiz onun yanında küfrediyor? Dün bahçe hortumuna takılıp düşünce hortuma küfretti."

Mutfak tezgâhının üzerinde bacaklarımı sarkıtarak otururken, "Hoytuma küfüy etmedim!" dedim Taner'e çıkışarak. "Senin ebeni sikeyim dedim!" Kucağımdaki bal kâsesinden bir parmak daha aldım. "Eflah amca hep böyle diyoy."

Babamın kaşları çatıldı. "Sana mı diyor?" Un kavanozuna daldırdığı elini çıkarıp Eflah amcanın yüzüne bir avuç un attı. "Kızıma mı küfrediyorsun, it!"

Eflah amca yüzündeki unları silkelerken, "Siktir git!" dedi yüzünü buruşturarak. "El kadar çocuğa mı küfredeceğim? Kim bilir, kime küfrederken beni duydu!" Çatık kaşlarını bana dikti. "Bu bal böceği zaten hep kötü şeyleri aklında tutsun."

"Bal böcüğüyüm di mi ben?" Sevimlice sırıttım. "Çok tatlıyım ben."

"Acıbal!" dedi amcam. "Bir daha ağzından sikerim lafı çıkarsa keserim o dilini."

"Sikeyim ne demek?"

Taner'e baktığımda masanın üstündeki çekici alıp hemen fındığa geçirdi. "Kimden duyduysan o cevap versin."

Çipil çipil bakan gözlerim Eflah amcayı buldu. "Öncelik babaların." Gülerek babamı araya sürdü. "Cevap ver kıza."

"Senin belanı şimdi!" Babam dişlerini sıkarak tersçe ona baktıktan sonra bana doğru döndü. "İyi bir şey değil, güzelim." Yanıma gelip karşımda durduğunda yanaklarıma bulaşan balı, unlu

eliyle sildi. "Eşek arısına dönüşmek istemiyorsan böyle kelimelerden uzak dur." Eğilip saçlarımın tepesine küçük bir öpücük kondurdu. "Anlaştık mı, babacığım?"

Hızlıca başımı salladım. "Anlaştık, babiş." Kucağımdaki balı kenara koyup ona kollarımı uzattım. "Canım çekti, ben de öpeyim mi?" dediğimde kahkaha atarak beni kucağına alıp yanağını uzattı. "Öp bakalım."

O gün babamla dünyanın en kötü pastasını yaptık ama ben o pastayı büyük bir gururla okula götürdüm. Benden başka kimse tadı kötü ve şekli bozuk pastamdan yemedi. Ben yedim, hem de kocaman bir dilim. Babam, Eflah amca ve Taner ile yaptığımız o berbat pastayı bir tek ben yedim. Tadı kötüydü ama hiçbir pastanın bana veremeyeceği bir mutluluk vermişti. Çünkü o pastayı sevdiğim üç insanla yapmıştık. Yaparken mutfağı çok dağıtmıştık ama çok da eğlenmiştik. İlk kez benim için mutfağa giren üç adamın birbirleriyle olan atışmaları beni çok eğlendirmişti.

Taner benim abim gibiydi. Beni korur, bana kol kanat gererdi. Babam başıma gelen en güzel şeydi. Eflah amca ise iyi olan her şeydi. Üçü o gün okul çıkışında beni almaya bile gelmişti. Pastayı benden başka kimsenin yemeyeceğini bildikleri için pastanın kalanını onlar yemişti. Böylece asıl pikniği okul bahçesinde o üçüyle yapmıştım.

Günümüz

Geçmişin tatlı anılarından sıyrılıp, "Kızınız," dedim babamın el falına bakmaya devam ederek. "Kızınız önceki hayatınızda kalmış olabilir ama sizi o kadar seviyor ki kendi zamanından çıkıp sizin zamanınıza gelecek." Böyle bir şey mümkün olmadığı için tabii ki kimse bana inanmamıştı. Zaten inanmayacaklarını bildiğim için anlatmıştım ama derinlerde bir yerde babamın bana inanmasını istiyordum.

Elini bırakarak ayağa kalktım. "Köşke geç kaldım, artık gitmeliyim." Onun yanında biraz daha kalırsam açık vermekten korkuyordum. Annemi de çok seviyordum ama babama olan sevgim

bambaşka bir boyuttaydı. O, hayatımın her zerresinde bana sevgiyi en yoğun şekilde hissettiren kişiydi.

Babam ayağa kalkıp, "Seni eve bırakayım," dedi ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için onu reddettim. "Köşk fazla uzakta değil, tek başıma yürümek istiyorum." İtiraz etmesine izin vermeden masadan ayrıldım.

Restorandan çıktıktan sonra bir süre yürüyüp olanları düşünmeye başladım. Ona bu kadar yakınken uzak durmak çok zordu. İçim sıkıntıyla dolarken bir kırtasiyenin önünde durdum. Neden yaptığımı bilmiyordum ama içeri girip, "Mektup zarfı var mı?" diye sordum. Bunu yapmama sebep olan şey belki de olayların dışında kalan biriyle konuşma ihtiyacıydı. İnsan tanımadığı kişilere daha rahat içini dökerdi.

Kırtasiyeden bir deste sarı zarf ve mektup kâğıdı, sarı kokulu bir mum ve hasır ip aldım. Çoğunlukla hasır şapka ve çanta yapımında kullanılan hasır ip bir mektupta güzel dururdu. Mavi mürekkep, divit ve hokka gibi şeyler de aldım. Köşke geldikten sonra hiç oyalanmadan odama girip küçük masamın başına geçtim. Poşetin içindeki her şeyi çıkarıp düzgün bir şekilde masanın üzerine dizdim. Divitin ucunu mürekkebe batırıp hiç aklımda olmamasına rağmen tanımadığım birine ikinci bir mektup yazmaya başladım.

Sevgili Bay Romantik Sapık,

Mektubunuza karşılık verme niyetinde değildim ama yaşadığım bazı sıkıntılar beni bir yabancıya içimi dökmeye itti. Ait olmadığım bir yerde kök salacak değilim ama görünen o ki sevdiklerimden ayrılmaya henüz hazır değilim. Zamanı gelince onlarla nasıl vedalaşacağımı bilmiyorum.

Kim olduğumu biliyorsanız eminim ki bir köşkte dadılık yaptığımı da biliyorsunuzdur. Size karşı dürüst olacağım, daha önce hiç çocuk bakmadım. Sırf bu işi almak için çocuklarla aramın iyi olduğunu söyledim ama aslında çocuk bakmaktan zerre kadar anlamıyorum. Tüm iyi niyetimle elimden geleni

yapıp öğrenmek ve dadısı olduğum çocuğa en iyi şekilde bakmak istiyorum ama bu konuda berbat bir iş çıkarıyorum.

Üstelik çocuğun asıl dadısı da benden pek hazzetmiyor. Bana bir şeyler öğretmek yerine beni bu evden göndermeye çalışıyor. Bazen burada sadece üç ay kalacağımı, sonrasında kayıplara karışacağımı onlara söylemek istiyorum. Belki o zaman bir numaralı dadı, kimse için bir tehdit olmadığımı anlayıp beni rahat bırakır. Ancak bunu söyleyemiyorum çünkü kimse gitmeyi düşünen birini birkaç ay için yanında tutmaz.

Mektubunuzda bana *güzel kadın* diye hitap ettiğiniz dikkatimden kaçmadı. Söylesenize, güzel bulduğunuz her kadın sizi heyecanlandırıyor mu? Her mektup bir soruydu, değil mi? O vakit bu da benim size sorduğum ilk soru olsun.

Ve beni hep düşündüğünüzü, hep düşüneceğinizi söylediniz. Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz? Yarının bize ne getireceği belli değilken yarın da beni düşüneceğinize nasıl bu kadar eminsiniz? Biliyorum, iki soru etti ama kendim için inisiyatif kullanıp iki soruyla tamamlıyorum mektubumu.

Şimdi, gelelim sizin sorduğunuz soruya. Beni en çok ne mutlu eder? Sanırım kâğıttan gemiler. Biliyorum, bu size biraz çocukça gelecek ama zaten kâğıttan gemiler de çocukluğumun tatlı hatıralarını ifade ediyor. Suya bıraktığım her gemiyle sanki biraz daha geçmişe çekiliyor ve babamın o küçük kızına dönüşüyorum. Bu yüzden, ne zaman bir evin bahçesinde bir süs havuzu görsem, o havuzda kâğıttan gemiler yüzdürmek isteyecek kadar çocuklaşıyorum.

Ne yazık ki Eflah Bey'in köşkünde bir süs havuzu yok. Lüzumu da yok aslında. Belki de artık çocukluğumun bana bir daha dönmeyeceğini kabullenmeliyim.

Neden bana yazmamanız gerektiğini ve neden beni tanımamanız gerektiğini size geçenlerde okumaya başladığım *Jane Eyre* adlı kitaptaki bir alıntıyla anlatmak istiyorum. "Bu dünyada tam mutluluk hiçbir insana nasip olmaz."

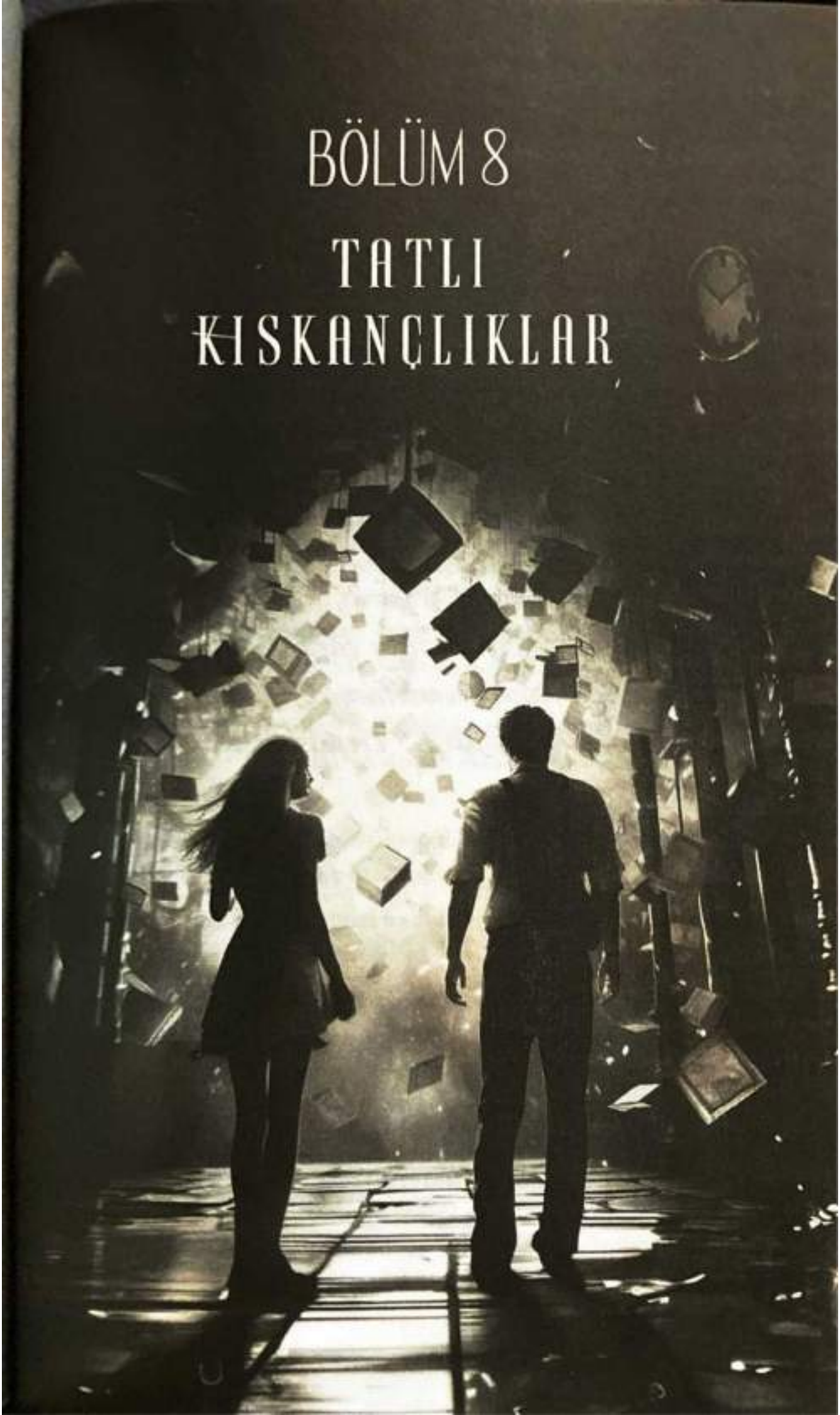
Ben zamanda tutsağım, lütfen bana bağlanmayın.

Sevgiler,

Bal Gözlü Kadın

BÖLÜM 8

TATLI KISKANÇLIKLAR

"Normalde beni mutlu edecek şeyler senin dünyanda bana acı vermeye başladı. Bakışın, gülüşün, sahiplenişin... Hepsi fazla acı verici."

Sevgili Bal Gözlü Kadın,

Mektubuna başlarken benden *sapık* diye bahsetmen ve sapık olduğunu düşündüğün birine uzun bir mektup yazman beni gülümsetti. Hiçbir kadın kendisiyle çelişirken bu kadar sevimli görünemezdi. Zıtlıkların tüm güzellikleri sanki sende toplanmış gibi. Bu seferki zarfının sarı olması, mektup kâğıdının bir defter yaprağı olmaması ise beni ümitlendirdi. Bunun anlamı artık mektuplarıma karşılık verecek olman mı? Ne konuda olursa olsun bana yaz. Sırdaşın da olabilirim, mektup arkadaşın da. Sana iyi hissettirecek her şey olabilirim ve seni temin ederim ki yazdığın her şey benimle güvende. Bu konuda endişelenmeni istemiyorum.

Canını sıkan soruna gelirsek... Çok hızlı karamsarlığa düştüğünü düşünüyorum. Henüz işinde çok yenisin, bir çocukla anlaşıp anlaşamayacağını denemeden bilemezsin. İşlerin zorluğu hangi pencereden baktığımıza göre değişir. Kendi pencerenden bakmaya devam edersen bir süre sonra gördüğün hep aynı manzara olur. Belki de olaylara biraz da o çocuğun penceresinden bakmalı ve neden sana karşı bu kadar hırçın olduğunu anlamalısın.

Senin pencerenden görünen güller, bir başkasının penceresinden bakınca bir avuç ottan ibaret görünebilir.

Demek istediğim, güzel kadın; herkes aynı şeye bakar ama herkes aynı şeyi göremez.

Ve ne olur, bana artık gitmekten bahsetme. Ne birkaç ay sonra ne de ondan sonra. Gitmeyi unutup kalamaz mısın? Sadece kal. Benimle hatta gerekirse bensiz ama kal bir şekilde. İster yanımda istersen de saklımda... Ama kal.

Şimdi sorularına cevap vermek istiyorum. Güzel bulduğum her kadın beni heyecanlandırır mı? Hayır çünkü beni heyecanlandırmayan bir kadının güzelliği gözlerime nakşetmez. Beni heyecanlandıran bir kadının ise her zerresi gözlerime fazla güzel görünür. Dünyanın en çirkin kadını bile olsan yine de sen-

deki her şeyi güzel bulacağımı biliyorum çünkü kalbim seni seçti. Kalbim bir tek seni gördüğümde atmaya başladı. Sanki senden önce çoktan durmuştu ve yeniden atmak için bana gelmeni bekliyordu.

Hâlâ anlamadın, değil mi? Ben hep senin gelişini bekledim. Belki de bir tek seni bekledim.

Ve sen bana hiç ummadığım bir anda çıkıp geldin. İyi ki geldin de bu bekleyişime son verdin. Zira seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki... Sanki tüm yıllarım seni beklemekle geçmiş gibi.

İkinci soruna gelirsek... Bak, bugün bile seni düşünüyorum. Yarın da seni düşüneceğim ve ondan sonraki günlerde de. Eğer benimle kalmaya karar verirsen yanılmadığımı kanıtlayacak, her geçen gün seni daha fazla düşündüğüme seni ikna edeceğim. Aklımdasın, güzel kadın. Korkarım ki hep orada olacaksın.

Sorular için kendini kısıtlamanı istemiyorum, bana istediğin kadar soru sorabilirsin. Peki, bunu ben de yapabilir miyim? Cevabın gelene kadar şimdilik sözümde durup mektubumun içine yine tek bir soru sığdıracağım. Kâğıt gemiler dışında başka seni ne mutlu eder? Evet, önceliğim seni mutlu eden şeyleri öğrenmek.

Ve unutmadan... Çocuk olmaktan korkma. Hepimizin içinde bir yerlerde büyütemediği bir çocuk vardır. Eğer sen o çocuğa daha yakınsan ondan kaçmak yerine ona sarılıp dilediğin her şeyi yap. İster kâğıttan gemilerini suda yüzdür, istersen de ip atla. Kim sana karışabilir ki? Bu senin hayatın. İnsanların düşüncelerini bir kenara at ve doyasıya yaşa hayatını.

Mektubumu bir kitaptaki alıntıyla sonlandırıyorum: Onu önce sinirlendirip sonra yumuşatmanın tadını almıştım ben. En büyük zevklerimden biri de buydu. *-Jane Eyre*

Sevgiler,

Seninle İlgili Küçük Şeylerde Bile Büyük Mutluluklar Yakalayan Biri

Adını bile bilmediğim birinin mektubunu kim bilir, kaçıncı okuyuşumdu. Her bir kelimesi bana özel hissettirirken mektubu elimden bırakamıyordum. Hiç tanımadığım birinin yazdıklarında ihtiyacım olan gücü bulmaya başlamıştım. Tek amacı beni tanımak ve hayatında daha uzun soluklu kalmamdı. Oysaki onun hayatında bile değildim. Birbirimize gönderdiğimiz bu mektuplar dışında hiçbir ortak noktamız yokken yazdıkları sanki onu uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Emin değildim ama yazdıklarında tanıdık bir şeyler vardı. Mektubu siyah zarfın içine koyup onu da çekmeceye bıraktım. Bu gidişle çekmecem onun mektuplarıyla dolacaktı.

Odamda gereğinden fazla oyalanmıştım, artık çıkmam gerekiyordu. Bu yüzden mektubu dönünce yazmaya karar verdim. Bana gönderdiği altı ballı kurabiyeden birini alıp odadan dışarı çıktım. Kurabiyeden bir ısırık alırken neşem yerindeydi. Odamdan çıkıp kahvaltı için yemek salonuna girdiğimde etrafta kimseyi göremek beni şaşırtmıştı. Acaba kahvaltıyı kaçıracak kadar mı oyalanmıştım odamda? Mutfağın yolunu tutmuştum ki mutfaktan ellerinde hasır sepetlerle çıkan Fedai'yi gördüm.

Ona doğru yürüyüp, "Sabahın hayırlı, şerifli bir şey olsun, Fedai," diyerek elindeki sepetleri işaret ettim. "Onlar ne?"

İki elinde iki sepet tutan adam, "Bağ evinde ihtiyacınız olursa diye Nazmiye abla bir şeyler hazırladı," dedikten sonra bir şey arar gibi etrafıma baktı. "Çantan nerede?" Ne çantası? Hiçbir şey anlamamıştım.

"Sen hâlâ hazırlanmadın mı?" diyen Eflah'ın sesiyle arkamı döndüm. Taner ile merdiveni iniyordu. Bu sabah işe gitmeyi düşünmüyor olmalıydı ki üzerinde takım elbisesi yoktu. Yakası açık beyaz tişörtünün üzerine ince bir ceket giymişti ve altında rahat görünen kot pantolonu vardı. Basamakları indikçe tıraş losyonunun kokusu yoğun bir şekilde burnuma geliyordu. Ferahlatıcı ve

erkeksi bir koku. İşe gitmese bile her gün yerine getirdiği alışkanlığını sürdürüp yine uraş olmuştu.

Fedai elindeki sepetlerle dışarı çıktığında Taner büyük bir heyecanla onun peşinden koşmuştu. Bayram çocukları gibi çok heyecanlıydı bugün. Eflah merdiveni inip tam karşımda durunca bir an karşımda NBA oyuncularından biri var sandım. Uzun boyuma rağmen onun yanında kısa kalıyordum. Başımı kaldırıp ona baktığımda yakınlığından dolayı bir anda ortaya çıkan heyecanımı gizlemeye çalıştım. "Sabahınız hayırlı, şerifli bir şey olsun, Eflah Bey," dediğimde düz bir çizgide olan dudakları sanki bunu duymayı bekliyormuş gibi kıvrıldı. "Sabah şerifleriniz hayrolsun, Ukde Hanım," dedi bir kez daha doğrusunu hatırlatarak.

Üzerimdeki ince tişört ve pantolona baktı. Son olarak gözleri ayağımdaki terliklere kaydı. "Neden gününüzü evde geçirecekmiş gibi giyindiniz? Bağ havasının soğuk olacağını ve ona göre giyinip bir çanta hazırlamanızı söylemiştim." Neden bahsediyordu? Bana böyle bir şey söylememişti ki. Ayrıca ne bağ bahçesiydi bu?

"Sizi anlamıyorum. Tam olarak neden bahsediyorsunuz?"

"Dün gece Hikmet Hanım size hafta sonunu bağ evinde geçireceğimizi söylemedi mi?" Şaşkınlıkla ona baktığımda yüzümden gereken cevabı almış olmalıydı ki sıkkın bir ifadeyle, "Anlaşıldı," dedi sinirle. "Arkadaşlarımla hafta sonunu bağ evinde geçireceğiz. Taner için de bir değişiklik olur. Orada ona bakması için dadıları da gelmeli. Gidip kendiniz için bir çanta hazırlayın." Bu yeni bilgi karşısında tek yaptığım sessizce başımı sallamak oldu. O cadı onlarla gitmeyeyim diye bilerek bana bu geziden bahsetmemişti.

Eflah dışarı çıkınca koridorda Olcay'ı yakaladım. Bu sefer elinde portakal vardı. Bu mevsimde portakalı nereden bulmuştu acaba? Tam, "Canım Amasya'mın portakalı, ham yap bir dilim," diyordu ki koluna yapışarak ödünü kopardım.

"Bana bir iyilik yaparsan canın memleketinin her türlü meyvesini yerim. Sadece meyvesini değil, sebzesini bile yerim! Beğenmesem bile beğendim derim. Tezahürat yapar, canın memleketinin

her şeyini överim." Kollarını tutup onu ikna etmek için sarsmaya başladım. "Bana yardım et, Amasya'nın soğanını bile yerim. Gözlerimi yakıp ağzımı acıtsa da yerim. Olcay, yardım et!"

"Bağırma, ödüm kopuyor!" dedi kendini benden kurtarmaya çalışırken. "Ya, sarsma beni, içim dışıma çıktı. Tamam, dur! Dur ve ne istediğini söyle."

"Başrahibeyi bu geziden meneder misin?" Onu hırpalamayı bırakıp acıklı bir sesle, "Peşimden oraya kadar gelirse kesin beni uçurumdan atar, suda boğar," dedim durumu iyice dramatize ederek. Etrafımızı kontrol edip dibine kadar girdim. "O kadına hiç güvenmiyorum, bağ evinde kesin bana bir şey yapar."

Gözlerini kocaman açtı. "Durduk yere nereden çıktı bu korku? Yoksa akrep olayını duydun mu?"

Kaskatı kesildim. "Ne akrebi?"

Şimdi etrafımızı kontrol eden oydu. "Senden önceki dadı bu evde en uzun kalan dadıydı. Kız bir ay boyunca onun işkencelerine dayanmayı başardı ama odasına nasıl girdiği şüpheli olan bir akrep onu sokunca az kalsın ölüyordu. Eğer zehri zamanında emip onu hastaneye yetiştirmeselerdi çoktan ölmüştü." Yüzünü tiksinti içinde buruşturdu. "Bil bakalım, zehri kim emdi?"

"Sırma mı?"

Kınar gibi ters ters baktı. "Ben emdim! Hortumla kaçak mazot çeker gibi kolunu içime çektim." Öğürür gibi bir ses çıkardı. "İğrençti. Fenalaşıp hastaneye kaldırıldığım için kimse bana madalya takmadı."

"Sen niye hastaneye kaldırıldın, zehirlenen oymuş?"

"Çünkü kimse emdiğim zehri yutmamamı söylemedi!" dediğinde kahkaha attım.

Ondan bunu bekliyordum.

Güldüğüm için bana kötü kötü bakıp anlatmaya devam etti: "Hastaneden çıktıktan sonra bavulunu toplayıp evden kaçarcası-

na gitti." Kulağımın dibine kadar girip alçak bir sesle, "O akrebi onun odasına dadının koyduğundan şüpheleniyoruz," deyince korkumun ulaştığı boyutu tahmin bile edemezdi. Bana da aynısını yapacaktı, belki de daha fazlasını. Ölmek umurumda değildi. Umurumda olan 9 Ağustos'tan önce ölmemekti.

Burada can güvenliğim yoktu!

Annem ve babamın hayatını yoluna koymadan ölmek istemiyordum. Aynı evin içinde yaşıyorken nasıl olacaktı, bilmiyordum ama bir şekilde kendimi o şeytan karıdan korumalıydım. Rahibe kıyafetlerinin içinde, elinde küçük bir bavulla merdivenden indiğini görünce yalvaran gözlerle, "Olcay," dedim fısıltıyla. "Yardım et bana."

Başını çevirip önce dadıya, sonra bana ve sonra da ne alakaysa elindeki portakala baktı. "Hep vitaminsiz kaldığın için beynin böyle durumlarda çalışmıyor," diyerek konuyu yine meyveye getirdi. Elindeki portakalı avucuma tutuşturarak, "Ham yap şunu da kafanda havai fişekler patlasın," dedi. Gerçekten mi? Konumuz yemediğim şu portakal mıydı?

Elimdeki portakalla ona ters ters bakarken beni bırakıp dadıya doğru yürüdü. Merdivenin altında durup kadına baktı. "Ah, Hikmet Hanımcığım, bu kulunuz affedilmez bir hata yaptı," dedi üzgün bir sesle. "Dün kız kardeşinizden gelen telgrafı size vermeyi unuttuğum için beni assanız yeridir." Telgraf mı? Ay, çıldıracaktım! Ben bu kıza onu durdur diyorum, o gitmiş telgraftan bahsediyor!

Dadı merdiveni inip onun karşısına dikildi. "Ne telgrafından bahsediyorsun? Asude'den telgraf mı var?"

Olcay saygılı bir ifadeyle onun karşısında el pençe dururken başını salladı. "Telgraf dün akşamüzeri geldiği için evdeki koşuşturmacadan size vermeyi unuttum." Bir şey arar gibi önlüğünün ceplerini karıştırmaya başladı. "Allah Allah, nereye koydum acaba?" diye mırıldandı.

"Asude Hanım sabah trenine binip buraya geleceğini yazmış. Kızı Firuze Hanım ile ilgili olabilir." Ceplerini karıştırmayı bıra-

kıp başını kaldırdı. "Telgrafı bulamıyorum, belki de mutfakta düşürdüm. Ben bir gidip mutfağa bakayım," dedikten sonra telgrafı kaybettiği için dadının ona kızmasına fırsat vermeden mutfağa doğru koştu.

Yanımdan geçerken bana sırıtıp göz kırptı ve "Ye onu, zihin açar," dedikten sonra gitti. Ne yaptığını anlayınca az kalsın kahkaha atacaktım. Ortada telgraf falan yoktu, değil mi? Hikmet Hanım bizimle gelmesin diye yalan söylemişti. Kardeşi onu ziyarete gelirken hafta sonunu bizimle geçiremezdi. Olcay gerçekten çok fenaydı. Bu kızı sevmeye başlamıştım.

Hikmet Hanım'ın gözleri beni bulunca hemen odama doğru yürüyüp holü dönerek gözden kayboldum. Bana ne kadar uzun süre bakarsa Eflah ile beni yalnız bırakmanın tehlikelerini düşünüp o kadar çok gelmeyi isterdi. Bu yüzden onun gözünün önünden kaybolmalıydım ki kardeşiyle ilgili konuya odaklansın. Odama girip hemen kendim için küçük bir çanta hazırlamaya başladım. Seyahatler için bir çantam yoktu ama bu odayı daha önce kullanan dadılardan birinin bıraktığı boş çanta dolabın bir köşesinde duruyordu. Eşyalarımı çantanın içine koyup hemen küçük masamın başına geçtim.

Mürekkep şişesinin kapağını açıp hızlıca mektup yazmaya başladım. İki gün boyunca burada olmayacağım için mektup arkadaşıma bunu bildirsem iyi olurdu. En azından neden yazmadığımı merak etmezdi. Yazmayınca beni merak edeceğini gönderdiği mektuplardan biliyordum. "Neden umursuyorsam," diye homurdanıp mektubu yazmaya başladım.

Sevgili Mektup Arkadaşım,

Bu mektubum biraz kısa olacak çünkü hemen çıkmalıyım. Az önce hafta sonunu bağ evinde geçireceğimizi öğrendim. Aslında bu bilgi bana geç verildi çünkü Hikmet Hanım gitmemi istemediği için dün gece bana söylemedi. Aynı şekilde ben de onun bizimle gelmesini istemediğim için az önce onun gelişini sabote ettirdim. Belki bu yüzden beni kınayacaksınız, belki de

kötü biri olduğumu düşüneceksiniz ama bunu yapmaya beni o zorladı.

O etrafımızda olduğu sürece Taner ile sağlıklı bir iletişim kuramam. Bana biraz da Taner'in penceresinden bakmamı söyleyen sizdiniz, yani tavsiyenizi dinlediğim için beni ayıplayamazsınız. Penceremin önündeki çiçeklerin Taner'in penceresinden nasıl göründüğünü görmem için onunla birkaç gün yalnız olmalıyım.

Sorularımız için birbirimize bir kısıtlama getirmek bence doğru bir karar değil. Benim yapacağım gibi siz de mektubunuzda bana istediğiniz kadar soru sorabilirsiniz. Tabii, makul bir ölçüde ve hoş karşılanacak sorular olması şartıyla.

Dün sizi düşünmüyordum, bugün de düşünmüyorum ve yarın da düşünmeyeceğim. Bence siz de beni düşünmeye bir son verin. Mektup arkadaşlığımız, her ikimiz için de sadece mektuplardan ibaret olmalı.

Sorduğunuz soruya da hızlıca cevap vermek istiyorum. Kâğıttan gemiler dışında beni mutlu eden şey bal ama siz zaten bunu biliyorsunuz. Henüz bilmediğiniz bir mutluluk kaynağı duymak istiyorsanız o da müzik kutusu. Küçük bir müzik kutum vardı, babam hediye etmişti. Tıpkı kulaklarımdan hiç çıkarmadığım bu elmas küpeler gibi bir doğum günümde babam tarafından bana verilmişti. Müzik kutusunun dönen atlıkarıncasını, kulağıma ulaşan o tatlı melodisini hâlâ dün gibi hatırlarım. Ne yazık ki gittiğim her yere yanımda götürdüğüm için yatağımın baş ucuna koyduğum o müzik kutusu artık ona ulaşamayacağım bir zaman diliminde kaldı.

Ben de size bir soru sormak istiyorum. Unutamadığınız bir anınız var mı?

Sevgilerle,

Bal Gözlü Kadın

Mektubu bitirdiğimde sayfayı doldurduğumu görünce güldüm. Güya acelem olduğu için bu seferki mektubum kısa olacaktı. Sayfayı düzgün bir şekilde katlayıp zarfa koydum. Dilimle ıslatıp zarfı yapıştırmama rağmen sarı kokulu mumu yaktım. Aldığım hasır ipten biraz keserek zarfın etrafında dolayıp bağladım ve küçük bir kurdele yaptım. Eriyen mumu kurdelenin üzerine akıtıp mumu parmağımla mühürledim. Mektubumu güzel süslüyordum ama onun gibi güzel bir damgam olmadığı için mektubu mühürlemek için ikinci kez parmağımı kullanıyordum.

Çantamı ve mektubu alıp odadan çıktım ve tabii ki kapıyı kilitlemeyi unutmadım. Odama akrep girmesini istemiyordum. Dışarı çıktığımda Eflah ve minik Taner arabanın yanında konuşuyorlardı. Yanlarına gittiğimde Eflah çantamı alıp cipin bagajına koydu. Elimdeki mektubu görünce dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığına yemin edebilirdim. Muzırca bana bakıp, "Yine *öylesine* birine mektup mu?" dedi keyifli bir sesle.

"Evet." Mektubu ona uzattım. "Benim için posta kutusuna bırakabilir misiniz? Evden çıkmadan önce abime hoşça kal demek istiyorum."

Beni geri çevirmeyip uzattığım mektubu aldı. Zarfın arkasına bakıp, "Üzerinde herhangi bir adres yok," dedi beni sorgulayarak. "Bu mektubun yerine ulaşacağına emin misiniz?"

Başımı salladım. "Mektubum sahibini bulur." Mektubun sahibi mektuplarımı bizzat kapıdaki posta kutusundan alıyordu ama Veysel abi, yani bekçi, her defasında onun gelişini kaçırıyordu.

Elindeki mektuba bakıp hafif alaycı bir sesle, "Haklı olabilirsiniz," dedi gülmemeye çalışarak. "Mektup sahibini bulur."

O, mektubumu bırakmak için kapıya doğru yürüyünce ben de içeri girip Taner'i buldum. Hızlı bir şekilde onunla vedalaştığımda sinirlerimi bozarak onu, yani çocukluğunu gölde boğmamam gerektiğini falan söyledi. Bu konuda söz vermeyip bizi bekleyen arabaya bindim. Arabayı Eflah kullanacaktı. Minik Taner'in ya-

nına, arka koltuğa oturmuştum. Ön koltuğu Hikmet Hanım için bıraktığımı düşündüğünden arabayı çalıştırmadı.

İkinci katın balkonundan düşmanca gözlerle bana bakan başrahibeye sırıttım. "Hikmet Hanım bizimle gelmeyecekmiş," dedim intikam alır gibi. "Yorgun olduğunu söyledi."

"Madem öyle, gidelim," diyerek arabayı çalıştırdı ancak hareket etmedi. Uzanıp torpido gözünden bir kutu çıkarıp arkaya uzattı. "Telefonunuz."

"Telefonum mu?" Kutuya şaşkınca bakıyordum. "Bana telefon mu aldınız?"

Araba hareket ettiğinde basit bir şeyden bahseder gibi, "En başında alınması gerekiyordu," dedi. "Unutmak benim hatamdı."

Ne söyleyeceğimi bilemez bir hâlde ona bakıyordum. O ise bana bakmak yerine arabayı kullanıyordu. Dün Hikmet Hanım kahvaltı masasında telefonum yok diye üzerime gelince hemen bana telefon almıştı. Paketine bakınca bile bu yılın yeni çıkan modellerinden biri olduğu anlaşılıyordu. Tamam, *Nokia*'nın en yeni çıkan tuşlu telefonlarından biriydi ama daha üstü çıkmadığı için bununla idare edecektim artık.

"Teşekkür ederim," dediğimde gözünü yoldan ayırmadan başını hafifçe salladı. "Daha Necip'i alacağız," dediğinde içim mutlulukla doldu. Babamın bizim arabayla gitmesine sevinmiştim. O varken yolculuk daha güzel olurdu.

Bahsi geçen bağ evi Sakarya'nın dışında kalıyor olmalıydı ki yolculuk beklediğimden uzun sürmüştü. Cip bir süredir orman yolunda ilerliyordu. Yanımdaki çocuk yol boyunca hiç susmadığı için yine başını öne doğru uzatıp, "Ağaçlar mı daha güçlü yoksa taşlar mı?" dedi. Sürekli bir şeyleri birbirleriyle kıyaslayıp hangisinin daha güçlü olduğunu soruyordu.

"Ağaçlar," dedi ön koltukta oturan babam.

"Neden?" diye sordu Taner.

"Çünkü canlılar ve birçok türleri var. Ağırlığından başka hiçbir meziyeti olmayan bir taşı ağaçlarla nasıl kıyaslarsın? Taş yerinden hiç hareket edemez ama bir ağacın kökleri taşa bile uzanabilir."

Yeni bir soru sordu minik Taner: "Yağmur mu daha güçlü yoksa kar mı?"

Babamın gülüşünü duydum. "Nereden bileyim, lan! İkisi de aynı gökyüzünün çocukları."

"Kadınlar mı daha güçlü yoksa erkekler mi?"

Babam ve Eflah aynı anda, "Kadınlar," diyerek Taner'i şaşırttı. "Onlar daha güçlü."

Öndeki iki koltuğun arasından kafasını uzatan çocuk, "Hayır," diyerek bilmişlik tasladı. "Erkekler daha güçlü. Kadınların kasları bile yok."

"Bizden güçlü olmaları için kaslara ihtiyaçları yok," dedi babam.

Taner'in kafası iyice karışmışken Eflah, "Allah erkeklere gücü, kadınlara ise güzelliği verdi," dedi. Gözleri aynada kısa bir an gözlerimle kesişti. Gözleri parladı. Anlam veremediğim yoğun bakışları karşısında gözlerimi kaçırmak istedim ama bunu yapamayacak kadar siyahlarının esiri olmuştum. "Ve erkek, güzelliğin kölesi oldu," dedi manidar bir sesle.

Vücuduma bir ısı dalgası yayıldı.

Kalbim tekledi.

Taner'in sorusuna verilen bir cevap beni heyecanlandırmıştı. Bakışlarındaki yakıcı etkiye daha fazla dayanamayıp gözlerimi kaçırdığımda kısık gülüşünü duydum. Gülüşü bile kalbimi yerinden çıkarıyordu. Kabul etmek istemesem da bu zaman dilimindeki Eflah'ın karşı konulamaz bir büyüsü vardı.

Bir süre sonra araba iki katlı, ahşap bir evin önünde durdu. Arabadan indiğimiz an Taner, doğal ortamına kavuşan yavru ayı-

lar gibi etrafta koşuşturmaya başladı. Arkasından bağırıp, "Çitin dışına çıkma," dedim. Kaybolursa ormanın içinde bir de onu aramak istemiyordum.

Eflah ve babam bagajdaki eşyalarımızı çıkarırken başka bir arazi aracı yanaştı. Arabadan annem ve Kenan indi. Annem çiçekli elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu. Gözlerinde güneş gözlüğü, kafasında ise hasır, kocaman bir fötr şapka vardı. Ayağındaki sandaletlerle etrafına bakıp gülümsüyordu. Babam ise kısa bir an annemin büyüsüne kapılmış gibi iç çekerek onu izlemeye başlamıştı. Eflah, babamın bakışlarını yakaladığında uyarı anlamında hafifçe öksürünce babam hemen önüne döndü. Buz kesmiştim. Eflah biliyordu.

Babamın anneme olan hislerini biliyordu. Biliyordu ve bunu diğerlerinden gizliyordu çünkü diğerleri gibi babam da onun arkadaşıydı. Onun sırrını koruyordu. Babam annemle evlenmeden önce Eflah'ın bildiğini bilmiyordum.

Annemden sonra Kenan da hepimize selam verdi, arabasının bagajından bir kasa içki çıkardı. Eflah'ın çatılan kaşlarını gördüm. "Ayık gezdiğin tek bir gün bile yok," dedi Kenan'a kızarak. "Alkol bağımlılığın için doktor yardımı al."

Elindeki koca içki kasasıyla eve doğru yürüyen Kenan güldü. "Biraz rahatlamak için geldik buraya, karışmayın bana."

"Ulan içtiğinde azıtıyorsun, arkanı biz topluyoruz," dedi babam. "Taner de bizimle, onun yanında bari içme."

"Alkolik mi?" dedim dayanamayarak.

Kenan, "Değilim, onlar abartıyor," dese de Eflah, "Sabah uyandığında bile bir kadeh içer," diyerek yüzünü buruşturdu. "Öyle olmadığını sanıyor ama alkolik çünkü damarlarında hep alkol var."

"Kesin şunu." Kasayı evin kapısının önüne bıraktı. Doğrulup kasanın ağırlığından dolayı kollarını esnetti. "Ölçüyü kaçırmadığım sürece birkaç kadeh içmemin kime zararı var?"

"Bize," dedi babam.

"Evet, bize," diye onu onayladı Eflah. "Ne zaman bir şişeyi devirsen nasıl bir şeye dönüştüğünden haberin yok. İçince azıtanlardansın."

Kenan cebindeki sigara paketini çıkarırken ikisine de baygın baygın bakıyordu. "Birkaç kez beni yatağa taşıdınız diye olayı abartmayın."

"Seni hiç yatağa taşımadım." Babam sırıttı. "Seni her defasında taşıyan Eflah'tı. Bana kalsa sızdığın yerde zıbarabilirsin," dediğinde Eflah güldü. "Yanlış hatırlamıyorsam en son onu sırtında taşıyan sendin."

"Merdivenden atmak için."

Kenan bir küfür savurup, "Gerçekten beni merdivenden attın, değil mi?" dedi dişlerini sıkarak. "Sabah uyandığımda üzerimden tır geçmiş gibiydi!"

Üçü birbiriyle uğraşarak bagajdaki eşyaları eve taşımaya başlayınca güldüm. Çocuk gibilerdi. Ben de evin arka tarafına doğru yürüyüp Taner'i aramaya başladım. Neredeydi bu çocuk? Evin arka bahçesinde saçaklı söğüt ağaçlarının olduğunu gördüm. Ağacın aşağıya doğru sarkan saçaklarının arasına girmiş, oynuyordu. Onu kendi hâline bırakıp eve gitmek için arkamı dönmüştüm ki gördüğüm kaz ailesiyle duraksadım. Oldukça kalabalık bir aileydi. Ailenin arasında paytak paytak yürüyen yavru kazlara gülümsedim. "Ama siz çok şirinsiniz."

Söğüt ağacının altında çıkan minik Taner, "Neden eline alıp sevmiyorsun?" derken gözlerindeki şeytani ifadeyi gizleyemiyordu.

Amcasının gelecekte bana yaptığı gibi, "İyi denemeydi, velet," dedim sırıtarak. "Sen neden yavru kazları eline alıp sevmiyorsun?" Anne kaz tarafından saldırıya uğramak istemeyen kimse bunu yapmazdı. Ve o, bunu bilmediğimi sandığı için aklınca beni kazlara yem edecekti.

Masumca omuz silkti. "Senin gibi sevimli bulmuyorum onları. Sevimli bulmadığım bir şeyi neden seveyim?" Bu çocuk ne zaman

konuşsa ağzım bir karış açık hâlde ona bakıyordum. Beni her defasında hayretler içinde bırakan şey düzgün diksiyonuydu. Ben bile altı yaşımdayken bazı kelimeleri yutarak konuşur hatta r, l, j, ğ gibi birkaç harfi doğru şekilde telaffuz edemezdim. Taner yaşına göre gerçekten çok iyi konuşuyordu.

Evin içini gezip eşyalarımı yerleştirmek istediğim için onu bırakıp eve doğru yürüdüm. "Buradan fazla uzaklaşma," diyerek onu uyardım. "Yerleştikten sonra kahvaltı hazır olur. Karnını doyurmak istiyorsan yarım saat sonra eve gel."

"Kahvaltıyı sen hazırlayacaksan gelmem."

"Zıkkımın kökünü ye o zaman."

Arkamdan bağırıp, "Seni amcama söyleyeceğim!" deyince düz bir şekilde yürürken, "Ben de seni söylerim!" dedim. "Yeğeninin nasıl bir canavar olduğunu bilmiyor!"

Yaramazlıklarıyla iki günlük tatilimin içine etsin istemiyordum.

Kahvaltıdan sonra öğleye kadar herkes bir yere yığılıp üzerindeki yol yorgunluğundan kurtulmak için dinlendi. Öğleden sonra hep birlikte göle balık tutmaya gittik. Daha doğrusu tutmaya çalışıyorlardı çünkü henüz ortada bir balık yoktu. Babam, Kenan ve Eflah balık tutmaya çalışırken biz de oyalanıyorduk. Annem, Taner ile oynuyordu; ben de bağ evinden getirdiğim gazetelerden kendime kâğıttan gemiler yapıp suya bırakıyordum. İskelenin üzerine oturup oltasını suya bırakan babam bir şey yakaladığını düşünüp oltayı yukarı çekti.

Oltanın ucunda benim gemilerimden birini bulunca, "Ukde!" dedi bana kızarak. "Senin batan gemilerin yüzünden balıklar kaçıyor!"

"Kâğıttan, tabii ki batacak." Hemen yanına oturup ayaklarımı iskeleden sarkıtarak yeni bir gazete aldım. "Kendi tutamadığınız balıklar için benim gemilerimi suçlamayın, Necip Bey. Ayrıca bunlar can kurtaran timi."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Can kurtaran ümi mi?"

Gazeteyi düzgünce katlarken başımı salladım. "Suyun altına inip balıklara kaçın sinyali veriyorlar. Düşüncelidir benim gemilerim. Ayrıca balık tutma beceriniz yok, kabul edin bunu."

Kaşlarını usulca çattı. "Bana beceriksiz mi dedin?"

"Ne o, beni kovacak mısınız?" Sırıttım. "Ama size çalışmıyorum." Beni işe almadığı için küçük bir sitemdi bu.

Durdu ve bir süre yüzüme baktı. Sinirli görünmek için kendini zorlarken, "Kızım, atarım şimdi seni suya, görürsün!" diyerek elimdeki gazeteyi sertçe aldı. Bana *kızım* deyişine bitiyordum çünkü bilmese de onun kızıyım.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bir daha, lütfen."

Kızım demesini istediğimi bildiği için gülerek gazeteyle kafama bir fiske vurdu. "Tımarhane kaçkını."

Benden aldığı gazeteyi benden daha iyi katlayarak bir gemi yaptı. "Al bakalım." Kalbim tekledi, gözlerim elindeki gemide donup kaldı. Babam bugün tıpkı ben çocukken yaptığı gibi bana gemi yapmıştı.

Ona kocaman gülümseyip gemiyi aldım. "Çok sağ olun, Necip Bey," demiştim ki arkadan gelen bir tekmeyle babam iskeleden suyun içine fırladı. Başımı çevirince Eflah'ı görüp gözlerimi irice açtım. Bu adam babamı bir tekmeyle suya atmıştı.

Gözümün önünde babama tekme attı hayvan.

"Eflah Bey?" dedim şaşkınca. "Ne yapıyorsunuz?"

Tepemde dikilirken o kadar rahattı ki sanki az önce yanımda oturan adama tekme atmamış gibiydi. Gözlerinin arkasında şeytani bir ifade geçince sırıttı. "Ayağımı esnetiyordum." Yok böyle bir açıklama!

"Ayağınızı niye oraya buraya savuruyorsunuz?" dedim şaşkınca. "Bakın, adam suya düştü."

Ters ters bana bakıp, "O da ayağımın altında çekilsin," diyerek yanıma oturdu. Havayı kontrol edip sırıttı. "Burası güneş alıyor, burada oturacağım."

Suyun içinde debelenen babam kaşlarını çattı. "İskelenin diğer tarafları batı cephesine mi bakıyor? Her yer güneş alıyor, lan!" Kafasındaki yosunları çekerken suyun üstünde kalmaya çalışıyordu. "Sanki iskelede çatı var!"

İskelenin diğer tarafında oltasını tutarak oturan Kenan bıyık altından güldü. "Sen çok yanlış bir yere oturmuştun." Gözlerinde hınzırca bir ifade oluştu. "Ya da yanlış kişinin yanına."

"Aşk olsun, Kenan Bey," dedim yalancı bir alınganlıkla. "Ben vebalı mıyım? Neden benden *yanlış kişi* diye bahsediyorsunuz?"

Güldü. "Eflah'a sorsana bunu."

Eflah'a baktığımda o da Kenan'a bakıyordu ama öldürmek ister gibiydi. "Ayağımı senin yanında esnetmemi ister misin?" dediğinde Kenan kahkaha attı. İnanılır gibi değildi.

Babam gölden çıkıp ıslak ayakkabılarını iskelede çıkarırken Eflah da yanımdaki gazetelerden birini aldı. "Sana gemi yapmamı ister misin?" dediğinde Kenan'ın gülüşünü, babamın ise savurduğu küfürleri duymuştum. "Piç kurusu!"

Birbirleriyle dalaşmaları bana maziyi hatırlattığı için gülerek başımı iki yana salladım. "Necip Bey yapsın." O bana gemi yapınca baba-kız olduğumuzu hissediyordum.

Babamın bana gemi yapmasını isteyince çenesi kasıldı. "Necip Bey'in kolu ağrıyormuş, yapamaz," dedi çocuk gibi inat ederek. "Ben yaparım." O esnada babam arkamızda kollarını sağa sola sallayarak ağrısı olmadığını gösteriyordu. Hatta onun gözüne sokar gibi bir kolunu aramıza uzatınca Eflah babamın kolunu yakaladı ve sırtının üzerinden çekerek babamı tekrar aşağıya attı. Babam ikinci kez suyu boylamıştı.

"Eflah Bey!" dedim ona çıkışarak. "Zavallı adamı suya atıp durmayın!"

Bir şeylerin siniriyle, "Ben atmadım!" dedi o da bana kızarak. "Kolumu esnetiyordum, nereden bileyim arkamda olduğunu?" Kendine Kenan'ı şahit tutarak, "Sen söyle, yalan mı söylüyorum?" deyince Kenan gülerek başını salladı. "Sana o kadar inanıyorum ki... O kol esnerken nasıl Necip'in kolunu yakalayıp suya atabilir ki?"

"Gördün mü?" dedi sırıtarak. "Kenan bile bana inanıyor."

Çok fenaydı.

Tam o esnada babam Eflah'ın ayağını yakalayıp onu da suyun içine çekti. Şimdi ikisi de suyun içindeydi. Tıpkı babam gibi Eflah da suyun içine batıp çıkmıştı. Babama tersçe bakıp, "Ne halt ediyorsun?" deyince tıpkı onun az önce yaptığı gibi babam pis pis sırıttı. "Kolumu esnetiyordum," deyince kıkırdadım. Çocuk gibilerdi.

İkisi birbirini itekleyerek küfürler eşliğinde iskeleye yaklaştılar. Ayağa kalkıp babamı yukarı çekmek için ona elimi uzattığımda Eflah'ın çatılan kaşlarıyla karşılaştım. "Kovulmak mı istiyorsun?" O varken babama elimi uzatmam onu kızdırmıştı.

Tabii ki kovulmak istemiyordum. Hemen elimin yönünü babamdan yavaşça uzaklaştırıp ona doğru kaydırdım. "Yönümü karıştırdım."

Elimi tuttu. "Karıştırma bir daha," derken arkadaşlarının ona attığı ima dolu bakışları zerre umursamıyordu. Bugün kıskanç bir çocuktan farkı yoktu.

Elimi öyle bir tutuşu vardı ki bana buradaki amacımı bile unutturabilirdi. Elimi fazla sahiplenici tutuyordu. Boştaki eliyle iskeleden destek alarak yukarı çıkmıştı ama bunu yaparken elimi hiç bırakmamıştı. Yukarı çıkınca elimi hemen çektim çünkü onun yanında ergen kızlar gibi utanıp heyecanlanıyordum. Gelecekteki Eflah'ın yanında hissetmediğim birçok şeyi bu zaman dilimindeki Eflah'ın yanında hissetmeye başlamıştım. Kalbimin değişen ritmi normal değildi.

Babam da yukarı çıkınca üzerindeki tişörtü çıkarıp suyunu sıkmaya başladı. İzlendiğinden habersizdi. Hayır, onu izleyen sadece ben değildim hatta beni bile şaşırtan biriydi. Bir ağacın altında oturup Taner'in balonunu boyayan annemin de gözleri babamın üzerindeydi. Tişörtünü çıkardığı için sadece pantolonla kalan babamın çıplak göğsüne bakıyordu. Geniş omuzlarına, kavruk tenine ve sıkı kaslarından kayan su damlacıklarına. Babam başını çevirince annem ile göz göze geldi. Annem ona yakalanınca utanarak hemen başını eğdi. Babamın dudaklarının köşesi kıvrıldı, keyifli bir şekilde önüne döndü.

Annemin o bakışları da neydi öyle?

Ancak hepsi bu kadarıyla sınırlı değildi çünkü az önce onların birbirine attığı bakışları gören biri daha vardı. Kenan. Annemin, babamın kaslarına nasıl baktığını görmüştü. Tüm keyfi kaçarken kaşlarını öyle bir çattı ki bakışları birer buz parçasına dönüştü. Sadece dişlerini değil, yumruğunu da sıkıyordu. Ayağa kalkıp oltayı sertçe atarak, "Ben sıkıldım," dedi babama ters ters bakarak. "Siz devam edin," dedikten sonra gitti.

Onun arkasından bakan Eflah, "Rahat dur," diyerek babamı uyardı.

"Benim bir şey yaptığım yok." Sıkıntılı gözlerle giden arkadaşının arkasından baktı. "Hiçbir şey yapmadığım için şanslı," dediğinde sesinde içselleştirdiği bir kin var gibiydi. "Onun yaptıklarına rağmen hiçbir şey yapmıyorsam bunun tek sebebi hâlâ dostum olması," dedikten sonra o da çekip gitti. Kafam karışmış bir hâlde arkasından bakıyordum. Az önce ne demek istemişti? Onun yaptıkları mı? Kenan ona ne yapmıştı?

Aradığım soruların cevabını bana sadece Eflah verebilirdi. "Biraz yürüyelim mi?" dediğimde giden arkadaşlarının arkasından bakarken keyifsiz bir hâlde başını salladı.

Birlikte gölün etrafında yürümeye başladığımızda daha fazla dayanamayıp, "Necip Bey, Piraye Hanım'a âşık, değil mi?" diye sordum merakla.

Omuzları gerildi, kaskatı kesildi. Bakışları bir anda öyle bir değişti ki gözlerindeki o soğuk bakış, omurgama buz gibi bir his gönderdi. Haddim olmayan bir soruyu sorduğum için bana kızmasını bekliyordum ama derin bir nefes alarak başını salladı. "Demek sen de fark ettin."

"Kenan Bey bunu biliyor mu?"

Sinir ve alay karışımı bir şekilde güldü. "Neden bilmesin ki? Piraye'ye ilk âşık olan Necip'ti," diyerek beni afallattı. Ciğerlerime yeterince hava alamazken az kalsın önümdeki taşa takılıp düşüyordum. Ne dediğinin farkında mıydı?

Başka birine bunları anlatacak biri değildi ama konu ben olduğumda fazla hassastı. Sanki onun ailesinden biriymişim gibi bana bazı şeyleri anlatmaktan rahatsızlık duymuyordu. "Necip için Piraye derin bir çocukluk aşkı," diyerek yürümeye devam etti. "Daha küçük bir çocukken Piraye'yi sevdiğini söylerdi."

Can kulağıyla onu dinlerken sessizce yanında yürümeye başladım. "Kenan da bunu iyi bilen kişilerden biri." İfadesi sertleşti. "Hep biliyordu. Çoğu zaman bunun şakasını bile Necip'e yapardı." Duyduğum her şey beni bozguna uğratıyordu. Arkadaşının sevdiği kadını çalan babam değil, Kenan mıydı?

Serseme dönmüştüm.

"Aradan yıllar geçti ve büyüdük." Gözleri uzaklara dalarken iç çekti. "Biz büyüdükçe Necip'in içindeki çocuksu aşkı da büyüdü. Gözü yıllardır Piraye'den başka kimseyi görmedi ve hâlâ da görmüyor. Kenan farklı kadınlarla takılıp hovardalık yaparken Piraye, Kenan'ı uzaktan severek yıllarını geçirdi. Necip de Piraye'yi severek onca yılı devirdi. Her ne olduysa geçen yıl oldu. Necip'in Piraye'ye açılmaya karar verdiği günün ertesi akşamı Kenan, Piraye'yi koluna takarak karşımıza çıkmıştı."

Dilimi yutmuş gibi ona bakıyordum. Hikâyenin bu boyutunu hiç bilmiyordum. Babamın üç ay sonra yapacağı şey kabul edilemezdi. Hiçbir sebep, onun yaptığı o iğrençliği haklı gösteremezdi.

Ancak ona ilk kazığı atan da Kenan'mış. Arkadaşının yıllardır sevdiği kızı kendisine sevgili hatta nişanlı yapan Kenan'mış.

Olanlara hiç babamın penceresinden bakmamıştım. Asıl kurban oydu ancak anneme yaptığı o şeyle bir kurbandan canavara dönüşecekti. İkinci kez bunun olmasını engellemeliydim. 9 Ağustos'ta babamı bir yere kilitlemem gerekse de anneme yaklaşmasına izin vermeyecektim. 9 Ağustos'u kazasız belasız atlatmak için onu bir şekilde annemden uzak tutmalıydım. Tarihin tekerrür etmesine izin veremezdim.

"Kenan Bey neden arkadaşına bu fenalığı yaptı?"

"Emin değilim. Bana göre Necip'e olan hırsından, ona göre ise Piraye'ye olan aşkından," dedi sıkıntılı bir sesle. "Emin olduğum tek şey, o gece Necip ile kavga ettiği için ertesi gün Piraye'yle çıkıp geldiği."

Başını eğip omzunun üzerinden bana baktı. Yüzünde alaycı ama anlamlı bir ifade vardı. "Siz kadınlar yanlış adamlara pervane gibi çekiliyorsunuz, değil mi? Gözleriniz iyi olanlara o kadar kör ki sizi üzecek adamların peşinden gidiyorsunuz." Sertçe yutkundum. Bu da neydi şimdi?

"Ne demek istediniz?"

Ne duymayı beklediğimi bilmiyordum ama sertçe verdiği nefes iliklerime kadar beni ürpertirken, "O gece Necip ve Kenan, Piraye yüzünden kavga etmişti," dedi ruhsuz bir sesle. "Meyhanede içiyorduk. Kenan konuyu Piraye'ye getirdiği için Necip gerilmeye başlamıştı. Kenan sarhoş olduğu için laflarına pek dikkat etmiyordu. Piraye üzerinden Necip ile dalaşmaya başladı. Bir kadınla vaktini boşa harcadığını, Piraye'nin diğer kadınlardan bir farkı olmadığını hatta onlardan daha kolay olduğunu söyledi. Necip'in işi bilmediğini, onun yerinde olsaydı çoktan Piraye'yi koluna takmış olacağını söyledi. Bu sözlerden sonra Necip'in yumruğu onun suratında patladı ve ikisi birbirine girdi." Gözlerime olan bakışı, henüz bitirmediğini gösteriyordu. Onu o kadar iyi tanıyordum ki en sağlam darbeyi sona sakladığını biliyordum.

Beni yanıltmadı. Hiç yanıltmadığı gibi bu konuda da yanıltmadı. Gözlerimin içine bakarak, "O gece Necip, Piraye'nin kolay bir kadın olmadığını savunup Kenan ile yumruk yumruğa kavga etti," dedi derin bir kinayeyle. "Ve ertesi gün, Necip öncesinde karar verdiği gibi cesaretini toplayıp Piraye'ye açıldı ama Piraye onu reddetti. Akşamında ise Kenan'ın kolunda karşımıza çıktı. Bu ne demek, anlıyor musun?" Anlıyordum ve anladıklarım gözlerimin arkasını sızlatıp içimi paramparça ediyordu.

Kenan, annemi kullanmıştı.

Babam, annem için en yakın arkadaşıyla kavga etmişti. Kenan ise babama sevdiği kadının kolay biri olduğunu kanıtlamak için onunla sevgili olmuştu. Annem, onun için dostuna bile kafa tutan birini değil, onu kolay bir kadın olarak gören birini seçmişti. Şimdi Eflah'ın, *"Siz kadınlar yanlış adamlara pervane gibi çekiliyorsunuz, değil mi?"* derken ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. *"Gözleriniz iyi olanlara o kadar kör ki sizi üzecek adamların peşinden gidiyorsunuz."* O kadar haklıydı ki...

Kenan daha annemin makarnadan nefret ettiğini bile bilmiyordu.

"Kenan Bey şimdi Piraye Hanım'ı seviyor mu?" diye sorduğumda başını salladı. "Necip'e bir ders vermek için Piraye'yi hayatına aldı ama sonrasında ona âşık oldu." Bu tıpkı bir iddia yüzünden birini ayartıp daha sonra ona âşık olmak gibi bir şeydi. Hangi yönden bakarsak bakalım bence çirkin bir şeydi. Nasıl ki babamın 9 Ağustos'ta yaptığı şey kabul edilemezse Kenan'ın yaptığı da kabul edilir gibi değildi. Tabii, onun yaptığı babamın yaptığıyla boy ölçüşemezdi ama Kenan da masum değildi. Babamınki kadar olmasa da onun yaptıkları da çok çirkin şeylerdi.

Benim saf annem de hiçbir şey bilmeden ortalarda *Kenan, Kenan,* diye koştursun. Adam arkadaşının sevdiği kadını ayartmakla kalmamış, egosunu tatmin etmek için onunla sevgili olmuş. Sırf haklı olduğunu, annemin kolay bir kadın olduğunu kanıtlamak için onunla sevgili olmuş. Sadece arkadaşına ihanet etmemiş, aynı

zamanda annemi de çok çirkin bir şekilde aşağılamış. "Sinirlerim bozuldu." Suratımı asarak onu bırakıp iskeleye doğru yürümeye başladım. "Bana bunları neden anlattınız ki!"

Peşimden gelirken gülüşünü duydum. "Bilmek isteyen sendin."

"Sorduğum her soruya doğru cevap vermek zorunda değilsiniz."

"Sana verdiğim cevapların yanlışı olmaz," dedi manidar bir sesle. "Tıpkı benim de sana bir yanlışımın olmayacağı gibi." Adımlarım durdu, kalbim tekledi. Damarlarımdaki kan bile ısınırken kıvrılan dudaklarıma engel olamadım. Her sözü, her kelimesi bu kadar etkili olmak zorunda mıydı? Ona çekiliyordum, hem de öyle böyle değil. İçimden bir ses, hissettiğim bu şey her neyse karşılıksız değil diyordu.

Bekle! O, babamın arkadaşıydı!

Siktir!

Bu saçma detayı fark edince kendime kızarak adımlarımı hızlandırdım. Belki de koşuyordum, emin değildim çünkü arkamdan, "Yavaş," diyen sesini duydum. Ondan kaçar gibi uzaklaşırken, "Asıl size yavaş!" dedim sinirle. "Eflah Bey, rica ederim, peşimi bırakın!"

"Bana bak, sinirlerimi bozuyorsun. Dur artık!"

Benim sinirlerimi bozduğu kadar değil.

Akşam yemeğinden sonra, koşuşturmaktan çok yorulduğu için Taner hemen uyumuştu. Eflah onu odasına taşıyıp yatağına bırakmıştı. Dağ havası biraz serin olduğu için şömineyi yakmış, hepimiz bir yerlere oturmuştuk. Herkes içkisini yudumluyor, sohbet ediyordu. Şömineye en yakın koltuğa oturmuş, onları izliyordum. Kenan'ın ısrarıyla benim elimde de bir kadeh vardı ama onlar gibi hızlı içmiyordum. Hepsi daha şimdiden üçüncü kadehini yarıla-

mıştı fakat ben ilk kadehimi küçük yudumlarla içiyordum. 2023'te içip kendimi 1998'de bulduğumdan beri içkiyle aram yoktu.

Annem şimdiden sarhoş olmuş gibi, "Ya Ukde sizi basmasaydı ne olacaktı?" diye kıkırdadı. Konu Firuze'nin Eflah'ı yatağa atmaya çalışmasaydı. Konuyu açıp kenara çekilerek Eflah'ın çırpınışlarını izliyordum.

"Belki Eflah'ı hamile bırakırdı." Kenan kahkaha attı. "Ucuz yırtmışsın."

"Siktir git, lan!" Arkadaşını tersleyip elindeki kadehten büyük bir yudum aldı. "Öyle bir kadına benzemiyordu. Böyle bir şeye kalkışacağını nereden bilebilirdim?"

"Bu bir tek senin başına geliyor." Babam kendisine bir içki doldururken gülüşüne engel olamadı. "Lisede de içkine hap atmışlardı," dediğinde Kenan kahkaha atarken Eflah'ın çatılan kaşlarını gördüm. Ateş hattında kalmış gibiydi.

"Lisede ne oldu ki?" Sorduğum soruya aceleyle, "Hiçbir şey," dedi ama babam rahat durmadı. "Lisede buna saplantılı bir kız vardı."

"Adı Ebru'ydu, değil mi?" Kenan da onu hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu. "Ne fena bir kızdı o öyle. Hepimizi elden geçirdi."

"Beni değil," diye sırıttı babam.

Sinirleri bozulan Eflah güldü. "Ben kıl payı kurtulmuştum." Tıpkı babam gibi onun da gözleri Kenan'ın üzerindeydi. "İradesi en zayıf kişi sendin."

Annemin gözlerinde oluşan kıskançlığı gördüm. "Ebru'yla bile mi?"

Kenan omuz silkti. "Sınıfta o kızla yatmayan erkek yoktu."

Babam ve Eflah aynı anda, "Biz vardık," diyerek güldü. Kenan onları saymıyormuş gibi baygınca gözlerini devirdi. "Siz de onunla yatardınız ama biriniz o dönem platonik takılıyordu, diğeriniz ise..." dediğinde gözleriyle Eflah'ı işaret etti. "Hayal ettiği kadını

bekliyordu. Hayalperest olmak böyle bir şey olsa gerek. Beklediğin gibi bir kadın yok, uyan artık."

"Olmadığını da nereden çıkardın?" Başını çevirdi ve kısacık bir an bana baktı. Siyahlarının öyle bir bakışı vardı ki buz kestim, şömine ateşi bile beni ısıtmak için yeterli olmadı. Yerimde rahatsızca kıpırdandığımda dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bence beklediğimin bile çok üstünde bir kadın var," dediğinde sertçe yutkundum. O kadın benmişim gibi bakıyordu.

Delirmiş olmalıydı.

Bunları söylerken gözlerini benden ayırmıyordu. Ne benden çekiniyordu ne de bıyık altından gülerek ona bakan arkadaşlarından. Bakışları karşısında soğuk terler dökerken bana bakmayı bırakması için, "Eflah Bey, önünüze döner misiniz?" dedim gözlerimi kaçırarak. "Bu tarafa bakıp durmayın."

Yumuşak bir sesle, "Manzaram güzel," dedi hiç çekinmeden. "Çok da bakılası."

Dehşete kapılarak gözlerimi kocaman açtığımda artık arkadaşları açık açık gülüyordu. "Üç kadehle mi çarpıldın?" diyen Kenan çok eğleniyor gibiydi. "Yavaş ol yoksa kızı korkutup kaçıracaksın."

Güldü. "Bulurum." Kaçtığımda bile beni bulacağını söylerken o kadar rahattı ki beni deli ediyordu. Kesinlikle sarhoş olmalıydı!

Ona olan bakışlarım ne kadar sertse onun bakışları da bir o kadar yumuşak ve sıcaktı. Kaşlarımı çattığımda, "Acıbal," dedi o da kaşlarını çatarak. Ben gülünce o da güldü. "Şimdi tatlı bal." Gülerek başımı iki yana salladım. Bu adam bir daha içmemeliydi.

Annem konuyu dağıtarak, "Şu hap mevzusu neydi?" deyince bunu ben de merak ettiğim için Eflah'a baktım. Can sıkıcı bulduğu bir konuda konuşmak istememişti ancak onun aksine babam susmadı. "Ebru'yu sen de bilirsin, fazla rahat bir kadındı," dediğinde gözleri annemin üzerinde oyalanıyordu.

"Rahat derken?" diye sordum.

"Bu dönemde bile kadın ve erkeğin yan yana gelmesi birçok söylentiye neden oluyor. Lise yıllarında her şey daha da kısıtlıydı, sen de biliyorsundur," dediğinde ona bilmediğimi söylemedim. Bu döneme bile doğru düzgün adapte olamamışken daha eskisi hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Babam şarap şişesine uzanırken, "Ebru sınıfta hayat kadınlığını göz önünde yapan çok rahat bir kadındı," diyerek anlatmaya devam etti. "Para karşılığında okuldaki erkeklerle yatıyordu. Onun gibi bu işi yapan birçok kadın yaptığı işten nefret eder ya da bunu göz önünde yapmaya utanır ama Ebru öyle değildi." Yüzünü tiksinti içinde buruşturdu. "Sevdiği için bu işi yapıyordu. Sınıfta onunla yatmayan sadece üçümüz kalmıştık. Bu yüzden bir dönem bize kafayı taktı." Gülerek yüzünü ovuşturdu. "Kızdan köşe bucak kaçıyorduk. Ne dönemdi be!" Gülmeye başladım. Onları bir kızdan kaçarken düşünemiyorum.

Başıyla Kenan'ı işaret etti. "Bu uçkuruna düşkün herif, bize onunla yatmadığını söylemişti. Ta ki Ebru onun iç çamaşırını tüm gün bayrak gibi sallayana kadar," dediğinde babam gülerken Kenan'ın yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. "Yeter bu kadar, lan!" Arkasındaki yastığı babama fırlatarak onu susturmaya çalıştı. "Bu kadar detaya girme, piç!"

Babam kahkaha attı. "Beyaz külotunun üzerine Kenan yazmadı mı? Tüm gün külotunu bayrak gibi sallayıp durdu," deyince Eflah gülerek başını salladı. "Sopanın ucuna bağlamıştı."

"Kız deliydi!" dedi Kenan sertçe. "Akıl hastası travma yaratmıştı bende."

"Oh olsun sana." Annemin kaşları çatıktı. "Herkesle düşüp kalkarsan bu olur.

Normalde böyle bir şey söyleyen biri miydi, bilmiyordum ama içkinin verdiği rehavetle, "Seninle de düşüp kalktığım pek söylenemez," diyerek anneme takıldı. "Yakında evleneceğiz, hâlâ neyi beklediğimizi anlamıyorum," dediğinde annemin yanakları kızardı. "İçmeyi bırak, saçmalıyorsun," dedikten sonra utandığı için

bakışlarını kaçırdı. Babamın ise ok gibi bakışları annemi bulmuştu. Afallamıştı ama yaşadığı şaşkınlığın içinde onu mutlu eden bir şey olduğunu biliyordum. Annem, Kenan ile hiç yatmamıştı, bunun için önce evlenmeyi bekliyordu.

Kenan'ın bir zamanlar onun hakkında düşündüğü gibi kolay bir kadın değildi. Belki Kenan ile çok kolay sevgili olmuştu ama nişanlı olmalarına rağmen onun yatağına girmeyerek ona basit bir kadın olmadığını göstermişti. Belki de Kenan'a güvenmediği için her şeyiyle ona teslim olmamıştı. Anladığım kadarıyla Kenan bir zamanlar çok çapkın biriydi. Ondan sıkılıp başka bir kadına gider korkusuyla onunla olmamış olabilir. Her ne olursa olsun, daha önce birlikte olmadıklarına sevinmiştim çünkü Kenan'ın bir zamanlar onu kolay bir kadın olarak görmesini unutamıyordum.

Annem konuyu değiştirmek için babama bakıp, "Sonra ne oldu?" dedi kızaran yanaklarıyla.

Babam onun güzel yüzünü kendine yasaklamış gibi fazladan bir saniye bile bakmadan önüne döndü. "Kenan ile yatınca onu rahat bırakmıştı ama bu sefer de beni ve Eflah'ı sıkıştırmaya başladı. Bir partide Eflah'ın içkisine hap atmıştı," dediğinde şimdi homurdanan kişi Eflah'tı. "Uyku bastırınca üst kattaki odalardan birine çıkmış. Ebru peşinden gidince kendini camdan atmış."

Kenan yüksek sesle gülerek, "İkinci kattan atlamak cesaret ister," dedi arkadaşına sataşarak. "Üç kaburganı ve bacağını kırmaya değer miydi?" dediğinde Eflah güldü. "Oğlum, korkudan atlamıştım. Kız benim üç katım kadar iriydi," deyince hepimiz gülmeye başladık. Korktuğunu itiraf etmesi bence çok tatlıydı.

"O dönemlerde Eflah hep biraz hayalperest ve çekingendi," dedi, bir şey anlamaya çalışıyormuş gibiydi. "Kafasındaki kadını beklediği için Ebru dâhil çoğu kızdan uzak duruyordu." Gözlerini kısarak babama baktı. "Senin olayın neydi? Sen neden Ebru'dan kaçıp duruyordun?" Babamın durgun bakışlarını görünce bir an annemin çok acımasız olduğunu düşündüm. Babamın o yıllarda onu sevdiği için tüm kadınlardan uzak durduğunu iyi biliyordu.

Bir yıl evvel, Kenan ona çıkma teklif etmeden hemen önce babam anneme açılmıştı. Eflah'ın anlattığına göre, babam ona açılmış ve ona olan duygularından bahsetmişti. Annemin onu reddetmesini anlardım, insan sevmediği biriyle olamazdı. Ancak babamı reddettiği günün akşamında da Kenan'ın koluna girip babamın karşısına Kenan'ın sevgilisi olarak çıkmamalıydı. Sonuçta onlar iki arkadaştı. Bunun için en azından aradan biraz zaman geçmesini beklemeliydi. Babam reddedilmenin acısını henüz yaşayamadan annem onun karşısına en yakın arkadaşıyla çıkmıştı.

Şimdi ise babamın ona olan duygularını bilmiyormuş gibi ona geçmiş hakkında sorular soruyordu. Pikapta çalan Zeki Müren şarkısıyla ayağa kalkıp babama doğru yürüdüm. "Dans edelim mi?" dediğimde Eflah içtiği içkiyi püskürterek çıkardı. "Ne edelim mi?" dediğinde şaşkın yüz ifadesi o kadar komikti ki az kalsın gülecektim. "Dans mı edeceksin?" Babamı işaret etti. "Onunla mı?" Nefesini sertçe verdi. "Neden onunla dans etmek istiyorsun?" Çünkü babam, annem yüzünden acı çektikçe onu sarıp sarmalamak istiyorum. Babama sıkıca sarılıp annemin ona verdiği tüm acılardan onu korumak istiyorum. Bir tek dans ederek babamın kollarının arasına girebilirim.

Ancak bu gece huysuz bir çocuktan farkı olmayan Eflah, "Necip dans etmeyi bilmez," dedi sorun çıkararak. Babam tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki "Bana olan borcun için peşine tefeci takmamı ister misin?" deyince babam gülerek, "Piçlik yapma," dedi keyifli bir sesle. Eflah'ın bu hâlleri onu eğlendiriyor, beni ise deli ediyordu.

Emin değildim ama sanki beni kıskanıyordu!

"Eflah Bey, lütfen içmeyi bırakır mısınız?" Çatık kaşlarla kötü kötü ona baktım. "İçince asıl siz azıtıyorsunuz."

Aynı terslikle bana baktı. "Dans etmek istiyorsan ben buradayım." Başıyla babamı işaret etti. "Onun yeğeninin dadısı değilsin, neden onunla dans etmek istiyorsun?" Kadehi önündeki sehpanın üzerine sertçe bıraktı. "Onun yeğeni bile yok!"

"Yeğenim yok mu?" Babam gülmemek için yanaklarının içini ısırıyordu. "Konu benim olmayan yeğenime nasıl geldi?"

"Onunla dans etmeyeceğini söyle."

"Belki etmek istiyorum."

"Kafamı suratına doğru esneteyim mi?"

"Onunla dans etmeyeceğim!"

"Bana değil, ona söyle!"

Babam başını çevirip bana baktığında katıla katıla gülmemek için kendiyle cebelleşiyordu. "Seninle dans etmeyeceğim." Dayanamayıp güldü. "Benim yeğenim bile yok."

Şaka gibilerdi!

Suratımı asarak yerime oturacağım esnada Eflah hemen ayağa kalktı. "Ben seninle dans ederim." Bu konuda fazla hevesli olduğunu gizleyemiyordu.

"Teşekkür ederim ama dans için hevesim kaçtı."

Kaşları çatıldı. "Necip ile dans etmek isterken hevesin kaçmıyordu." *Çünkü o benim babam,* diye yüzüne karşı bağırmak istiyordum. Ve aynı zamanda, o da yirmi beş yıl boyunca amca dediğim biriydi!

Onu iyice kızdırarak, "İyi geceler, Eflah Bey," dedim mesafeli bir sesle. Kapıya doğru yürürken sırtımda sinirli bakışlarını hissediyordum.

Kendimi içine düşürdüğüm durum hakkında hiçbir fikrim yoktu! Kıskandığını bile gizleyemeyecek kadar şeffaf biriydi. Canımı acıtan da tam olarak buydu ya, onun beni kıskanması. Bana karşı hisleri vardı. Allah kahretsin ki benden hoşlanıyor gibiydi!

Planlarımın içinde böyle bir şey yoktu.

BÖLÜM 9

BANA ONDAN HOŞLANMADIĞINI SÖYLE

"Acı çekenin sadece sen olmadığını görmüyorsun, değil mi? Sana bu kadar yakınken senden uzak durmak kolay mı sanıyorsun?"

Dünden beri elimden geldiğince Eflah'tan uzak durmaya çalışıyordum. Bu durum karşısında sinirlenip durması beni de sinirlendiriyordu. Birbirimize çekiliyor gibiydik, bu yüzden aramıza mesafe koymalıydık. Her yönden olmaması gereken duygular içindeydik. İtiraf ediyorum, normal şartlarda bu durumdan rahatsız olmazdım hatta hoşuma bile giderdi çünkü o benim çocukluk aşkımdı. Haberi yoktu ama ona olan hayranlığım çocukluğuma dayanıyordu. Büyüdükçe aşk sandığım şeyin çocukluk hevesi olduğunu anlamıştım ama ona olan hayranlığımdan ve sevgimden eksilen bir şey olmamıştı. Gelecekteki Eflah'ı en az babamı sevdiğim kadar çok sevmiştim çünkü benim için öz amcadan farklı değildi.

Ancak bu zaman dilimindeki Eflah için aynı şeyleri söyleyemezdim çünkü adam benimle aynı yaşlardaydı. Aramızda sadece üç yaş varken istesem de onu bir amca olarak göremiyordum. Üstelik o da kim olduğumu bilmediği için bana âşık olabilirdi. Böyle bir şeyin ihtimali bile korkunçtu. Buna izin vermemek için gereken tüm tedbirleri almalıydım. İşler şimdiden karışmaya başlamıştı. Bu zaman diliminde her şeyi daha fazla karıştırmamak için Eflah'tan uzak durmalıydım. Tüm bunları düşünmekten sabaha kadar gözüme uyku girmemişti. Ben kendimi neyin içine soktum, bilmiyordum ama bir şekilde bu garip durumun içinden çıkmalıydım. Bunun tek yolu da Eflah'tan uzak durmaktı. Dünden beri ondan uzak duruyordum, umarım böyle de devam edebilirdim.

Bu sabah kahvaltıdan sonra annem ve Kenan biraz yürüyeceklerini söyleyip ağaçların arasında kaybolmuştu. Babam ve Eflah ise depodaki tüfeklerini alıp boş bir alanda biraz atış talimi yapacaklarını söylemişti. Taner öğle vakitlerinde uyuduğu için ne yazık ki evde onunla kalmıştım. Kırk dakikalık bir uykudan sonra uyandığında sadece beni görünce çok huysuzlandı. Bu yüzden hiç istemesem de amcasının yanına gitmeye karar verdik. Üzerimi değiştirdim ve beğendiğim ama köşkte dadının korkusuyla giyemediğim turuncu elbisemi giydim. Alışveriş yaptığımda kendime aldığım elbiselerden biriydi. İnce, yazlık elbisenin askılarını omuzlarımın üzerinden bağlamıştım. İçindeki büzgülü lastikler göğüslerimi bir

korse gibi sarıyordu. Göğüslerimin alt kısmından itibaren gittikçe genişleyen elbise çok güzeldi.

Ayak bileklerimin üzerinde biten düz ve sade bir elbiseydi, üstelik yaz için insanı serin tutuyordu. Elbisenin altına beyaz spor ayakkabı giymiş, saçıma da kurdeleli bir taç takmıştım. Belki orada acıkır diye küçük bir sepetin içine Taner için hazırladığım birkaç sandviç, biraz meyve ve üç şişe de su koymuştum. Sepeti koluma taktıktan sonra onunla evden çıkıp ağaçların arasına girmiştik. Babam ve Eflah'ın nerede atış talimi yaptığını bildiğini söylemişti ama neredeyse bir saattir ormanın içinde dönüp duruyorduk. Hava çok sıcak olduğu için artık terlemeye başlamıştım. Yanından geçtiğimiz her ağacın gölgesine sığınıp orada kalmak istiyordum.

"Taner, doğru yolda olduğumuza emin misin?" Yürümekten ayaklarım şişmeye başlamıştı.

Elindeki bir dalla orman bekçisi gibi önde yürüyen bacaksız, "Az kaldı," dedi son yarım saattir söylediği gibi. "Birazdan varmış oluruz."

"Bu yer ormanın derinliklerinde mi?" Tedirginlik içinde etrafıma bakmaya başladım. "Emin değilim ama sanki gittikçe daha derine iniyoruz."

"Bana inan, buraya yılda birkaç kez geliyoruz," dedikten sonra durup yerinde rahatsızca kıpırdanmaya başladı. "Çişim geldi benim." Etrafına bakıp ağaçların sığ olduğu bir yere doğru gitmeye başladı. "Beni burada bekle, çişimi yapıp geleceğim."

"Tamam ama acele et."

Ağaçların arasından kaybolmadan hemen önce, "Beş dakikaya dönerim," dedi.

Pekâlâ, beş dakika daha bu ıssız ormanın içinde bekleyebilirim.

1 Saat Sonra

"Allah'ın cezası velet!" O baş belası canavara küfrederek nereye gittiğimi bile bilmeden yürüyordum.

Güya beş dakika içinde dönüyordu! On dakika bekleyip peşinden gitmiştim fakat Taner'den eser yoktu. Ne yaptığını iş işten geçtikten sonra anlamıştım, dönüş yolunu bulmak için artık çok geçti. O bacaksız beni göle gidiyoruz diye kandırıp ormanın derinliklerine kadar getirmişti. Sonra da burada bırakıp gitmişti. İstenmeyen birinden kurtulmak için zekice bir plandı. Daha önce hiç şehir dışındaki bu ormana gelmediğim için bağ evine nasıl döneceğimi bilmiyordum.

Etrafım ağaçlarla çevrili olduğu için her şey birbirine benziyordu. Dönüş yolunu bulmaya çalıştıkça sanki daha çok kayboluyordum. "Hikmet kılıklı küçük şeytan!" Neyse ki yiyecek sepetini yanında götürmediği için en azından içecek suyum vardı. Gerçi, aklına gelseydi beni burada aç ve susuz bırakmak için sepeti de yanına alırdı. Şeytanın avukatlığını yapan o çocuktan her türlü fenalığı bekliyordum.

Ağaçların arasından geçince bir göl buldum ama bu göl daha önce gittiğimiz göl gibi değildi, çok daha küçüktü. Üstelik etrafta balık tutan birileri de yoktu. Sepeti bir ağacın altına bırakıp göle doğru yürüdüm. Suyu berrak ve temiz görünüyordu. Çok sıcakladığım için biraz serinlemek istiyordum. Etrafta kuşların cıvıltısı dışında hiç ses duymayınca bugün buraya gelen tek insan olduğuma ikna oldum. Biraz yüzsem kimseye zararı dokunmazdı. Bu küçük gölün suyu, büyük ihtimalle küresel ısınmanın kurbanı olup benim zaman dilimimde kurumuştu.

Üzerimdeki sarı elbiseyi çıkarıp sepetin yanına bıraktım. Beyaz iç çamaşırlarımla kalınca ayağımdaki ayakkabıları ve tacımı da çıkardım. Çıplak ayakla göle doğru yürürken ürkek gözlerle suya bakıyordum. "Umarım içinde timsah veya pirana sürüsü falan yoktur." Kendi saçma düşünceme güldüm. Amazon ormanında değilim, neden olsun ki? En fazla balık ve su yılanı falan olurdu. Sertçe yutkundum. Su yılanı mı? "Ay, çıldıracağım!"

Tek istediğim biraz serinlemekti ama aklıma sürekli olmayacak şeyler getirdiğim için suya girmeye korkuyordum. Suyun içinde küçük, sevimli balıklar dışında hiçbir şeyin olmadığına kendimi

ikna ederek gölün içine girdim. Her adımımla suyun içine biraz daha gömülerek serin suyun derinliklerine daldım. Çok iyi yüzme bildiğim için su omuzlarıma gelene kadar yüzdüm. Birkaç kez suyun içine dalıp saçlarımı da ıslattım. Bir süre sonra gölün güvenli olduğuna ikna olup serin suyun içinde olmaktan keyif almaya başlamıştım.

Neredeyse yarım saat boyunca suyun içinde vakit geçirdim. Umduğumdan daha fazla eğlenmeye başlamıştım. Ayaklarımı çırpıp elimi suyun içine daldırırken yüzümdeki gülümsemem hiç silinmemişti. Artık çıkmaya karar verdiğim için kıyıya doğru yürümeye başladım. Tam o esnada ağaçların arasından çıkan babamla kısa bir an duraksadım. "Necip Bey?" dedim şaşkınca fakat hemen sonra onu görmenin mutluluğuyla, "Şükürler olsun!" dedim. "Kayboldum." O beni diğerlerinin yanına götürürdü.

Ona doğru bir adım atmıştım ki bana bakmadığını gördüm. Başını omzuna doğru çevirmiş, sol tarafına bakıyordu. Neden bana bakmadığını anlamak için başımı eğince üzerimde sadece iç çamaşırlarımın olduğunu gördüm. Kendimi hemen suyun içine bıraktım. Suyun içine çökerek kendimi gizlemeye çalışmıştım. "Lütfen arkanızı döner misiniz?" İlk kez birilerinin karşısında iç çamaşırlarıyla durmuyordum. Denize girerken bu iç çamaşırlarından daha cüretkâr bikiniler giydiğim olmuştu. Üstelik üzerimdeki gözler beni rahatsız etmezdi. Ancak babamın karşısında bu şekilde olmak beni utandırmıştı.

Babam hemen, "Tabii," diyerek hızlıca arkasını döndü. "Yanlış anlama, seni dikizlemedim. Burada olduğunu bile bilmiyordum." Bana bir açıklama yapmasa da beni dikizlemediğini biliyordum çünkü onu iyi tanıyordum. "Sorun değil. Şimdi sudan çıkacağım."

Gülüşünü duydum. "Tamam, çık da giyin artık."

Elindeki içki şişesini görünce biraz içtiğini anladım hatta şişenin yarısını bitirmişti. Sudan çıkıp aceleyle elbisemi giydim, ıslak vücuduma yapışan elbiseyi düzeltip," Tamam, dönebilirsiniz," dedim saçımdaki suyu sıkarak.

Yavaşça bana doğru dönünce beni elbiseyle görmek ona da rahat bir nefes aldırdı. En azından artık onu rahatsız etmeyecek kadar giyiniktim. "Burada ne arıyorsun?" dedi etrafına bakarak. "Bağ evinden çok uzak bir yer."

"Biliyorum ama o bacaksız beni kandırdı." Bir kütüğün üzerine oturup ayakkabılarımı giymeye başladım. "Güya beni sizin yanınıza getirecekti ama beni bırakıp kaçtı. Siz burada tek başına ne yapıyorsunuz?"

Elindeki şişeyi gösterdi. "Biraz tek başıma etrafı gezip içmek istedim. Taner uzun zaman önce bizi buldu ama ormanda olduğunu söylemedi. Evde uyuduğunu söylemişti. Eflah önce onu yalnız bıraktığın için sana kızdı ama daha sonra bunu yapmayacağını o da anladı. Bir terslik olduğunu anladığı için seni kontrol etmek için Taner ile eve gittiler." En azından Taner güvenli bir şekilde amcasının yanına gitmişti. O çocuğu bulduğumda kulaklarından tavana çivileyecektim!

Ayağa kalkıp ağacın altındaki sepeti aldım. "Eve dönüş yolunu biliyor musunuz?"

Babamın gözleri hafif baygın bakarken başını salladı. "Dönüş yolunu unutacak kadar çok içmedim." Şişenin yarısını devirmişken bundan pek emin değildim.

Yolu gösterdi. "Yürü hadi." İçki şişesini işaret etti. "İster misin?"

"Hiç sormayacaksınız sandım." Şişeyi alıp viskiyi kafama diktiğimde, "Yavaş," dedi gülerek. "Anlaşılan Taner seni çok kızdırmış." Tahmin bile edemezdi. O bacaksızı bulunca bunun hesabını soracaktım. Tabii, öncesinde bu ormandan çıkmalıydık.

Umarım yarım şişeyi içmesine rağmen babam yolu hâlâ hatırlıyordur.

"Şaka gibi bir gün yaşıyorum!" Allah'tan dönüş yolunu unutacak kadar çok içmemiş. Artık kaybolan sadece ben değildim!

Hangisi daha kötüydü, bilmiyordum. Sarhoş bir rehberimin olması mı yoksa sarhoş olmam mı? Yarım şişe içkiden bir şey olmaz diye düşünüp şişenin kalanını da ben içmiştim ama ikimizin de unuttuğu bir şey vardı. İçtiğimiz şey bira veya votka değildi, alkol oranı çok yüksek viskiydi. Sıcak havayla birleşince ikimizi de çarpmıştı. Sık sık dinlenip sarsak adımlarla yürüyorduk ama bence ne o biliyordu nereye gittiğimizi ne de ben. Her defasında şu taraftan, yok bu taraftan diye diye aynı yerde dönüp durmuştuk. Bir süre sonra biraz dinlenmek için bir ağacın gölgesinde uyumuştuk çünkü zihnimiz alkolle uyuştuğu için uyku bastırmıştı. O son uykuyu çekmeyecektik.

Nasıl başardığımızı bilmiyordum ama uyandığımızda akşam olmuştu. Ayıldığımızda da zaten evi bulmak için çok geçti çünkü çoktan hava kararmıştı. Karanlıkta yolumuzu bulmamız daha zor olduğu için birileri bizi bulana kadar bir ağacın altında oturup ateş yakmıştık. Babam sigara içiyordu, ateş yakmak için onun çakmağını kullanmıştık. Sepetteki sandviçler, meyveler ve su da akşam yemeğimizdi. Ateş başında karnımızı doyururken sessizlik canını sıktığı için, "Eflah, buraya Kocaeli'den geldiğini söyledi," diyerek bir konu açtı. "Doğduğun yeri bırakıp Sakarya'ya gelmek zor olmadı mı?"

Sandviçimi ısırırken iç çektim. Ağzımdaki lokmayı çiğnemeden, "Buraya gelmek planlarımın arasında yoktu," dedim. "Turan abimle çıktığımız küçük bir yolculuk bizi buraya getirdi." Taner'in buradaki sahte ismi Turan olduğu için pot kırmamaya dikkat ediyordum.

Benim aksime, gazeteye sardığım sandviçten daha büyük ısırıklar alırken, "Peki, geride bıraktığın hayatını özlüyor musun?" diye sordu. "Yok muydu orada bir sevdiğin veya dostların?"

"Ben tekdüze bir hayat yaşadığım için dostlarımla resmî bir ilişkim vardı. Ailemi de kaybettim," dedim buruk bir sesle. "Sevmek ise iki taraftan birine acı vermek için var."

Konu aşktan açılınca ilgisini cezbetmişti. "Neden öyle düşünüyorsun? Sevince iki taraftan birinin acı çekeceğini sana düşündüren nedir?"

"Birkaç ilişkim oldu. Hepsinde de ya ben onlara acı verdim ya da onlar bana." Gözlerimi kısıp onu konuşturmaya çalıştım. "Ayrıca siz de acı çekiyorsunuz. Piraye Hanım'a nasıl baktığınızı görüyorum," dediğimde lokması boğazında kaldığı için öksürerek suya uzandı. Şişeyi açıp birkaç yudum içti. Yaşadığı paniği yeteri kadar gizleyemiyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum!" dedi ters bir sesle. Yakalanma duygusu onu endişelendirmişti. "Saçmalıyorsun."

"Ne gördüğümü iyi biliyorum."

Kaşlarını çattı. "Gördüğünü sandığın şeyler gerçek değil!" Yüzünde rahatsız edici bir ifade oluştu. "O benim arkadaşımın nişanlısı!" Asıl can yakıcı olan da buydu ya zaten, ulaşamayacağı bir yerde olması.

"Peki, benim kim olduğumu biliyor musun? Veya bütün bunları nereden bildiğimi?" Resmiyeti bir kenara atıp gözlerinin içine baktım. "Beni tanımıyorsun." İçim burkuldu, gözlerime akın eden yaşlara direndim. "Beni tanıması gereken tek kişi sensin ama tanımıyorsun." Kırılmaya hakkım yoktu ama beni tanısın istiyordum. Kızı olduğumu anlasın ve aramızdaki bu lüzumsuz resmiyete son versin istiyordum. Belki de çok şey istiyordum.

"İlkokuldayken sınıf öğretmenimiz hepimizin fotoğrafını çekmişti. Daha sonra o fotoğrafları bilgisayara yükledi ve hepsinin baskısını aldı. Makasla kâğıdın altını ve üstünü kesti hatta kaşlarımızı bile. Sadece gözlerimizi bıraktı. Etkinliğin adı, *bir anne çocuğunu gözünden tanır*dı." Neden bahsettiğimi anlamıyordu ama konuyu nereye bağlayacağımı merak ettiği için beni sessizlik içinde dinliyordu.

"Öğretmenimiz hepsini panoya astı. İnce bir şerit şeklinde olan her bir kâğıtta bir öğrencisinin gözleri vardı. Ertesi gün de tüm velileri sınıfa davet etti. Her veli kendi çocuğunun yanında otu-

ruyordu ve sınıf numarasına göre ayağa kalkıp panoya yaklaşarak oradaki gözlere bakıyor, onca gözün içinde kendi çocuğunun bir çift gözünü arıyordu." O gün annem hemen yanımdaydı. Diğer çocuklar gibi ben de büyük bir heyecanla sıranın anneme gelmesini bekliyordum. Bizim onlara kopya vermemiz yasaktı çünkü bu etkinliğin amacı, ailelerimizin bizi gözümüzden tanıyacak kadar çok sevdiğini biz çocuklara göstermekti.

"Sıra anneme geldiğinde kalbim yerinden çıkacak sandım." O anki heyecanım sesime yansıdığı için gülümsedim. "Okuldaki tüm çocukların sadece annesi gelmişti ve o ana kadar hepsi de çocuğunu gözünden tanımıştı. Annem de beni tanıyacaktı, biliyordum çünkü diğer annelerin hepsi doğru bilmişti." Devamında yaşadığım şeylerle gülüşüm soldu, dudaklarım titredi. "Tanıyacağına çok emindim," dediğimde sertçe yutkundu. "Orada, hemen panonun solunda benim gözlerim vardı, bulması çok kolaydı."

"Ukde," dedi acımı paylaşarak.

"Tanımadı," dedim gözlerim dolarak. "Panodaki tüm gözler birbirinin aynısıydı, yani diğer annelerin işi daha zordu. Buna rağmen onlar kendi çocuklarını gözlerinden tanıdı ama annem benim gözlerimi tanımadı." Yanağımda bir damla gözyaşının sıcaklığını hissederek başımı salladım. "Oysaki benim gözlerim bal sarısı. Sınıfta göze çarpan nadir gözlerden birine sahiptim ama annem tanımadı. Panonun önünde, sınıfta bir sessizlik oluşturacak kadar uzun kaldı. Her defasında başını çevirip önce gözlerime, sonra da panodaki gözlere baktı ama yine de benim gözlerimi bulamadı," dediğimde çenesi kasıldı. "Siktir, bu nasıl saçmalık!" dedi dayanamayarak. "Dikkat çeken gözlerin var, kim olsa tanırdı."

"Evet," dedim ağlamaklı bir sesle. "Ama annem tanımadı çünkü o ana kadar gözlerime birkaç saniyeden fazla bakmamıştı hiç." Ona bir tecavüzü hatırlatan çocuğun yüzüne uzun uzun bakmadığı için o çocuğun gözleri ezberinde değildi. Bir yıl öncesine kadar annemin beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu ama aslında benim sevgi sandığım şey, düşündüğüm gibi bir şey değildi. Annem belki de beni hiç sevmedi. Hatta tüm hayatı beni sevmeye çalışmakla

geçmiş olabilir. Sevmek ve sevmeye çalışmak arasında çok fark vardı. Annemin kalbini açıp içini göremediğim için beni gerçekten sevdi mi yoksa sevmeye mi çalıştı, asla bilemeyecektim.

Bu konuda elinden geleni yaptığını biliyordum. Zaten bu yüzden ona kızamıyor veya ondan nefret edemiyordum çünkü elinden geldiğince bana iyi bir anne olmaya çalışmıştı. Annelik hakkında eksikleri olsa da bu konuda çaba gösterdiğini biliyordum. Birkaç saniyeden fazla yüzüme bakamasa da babamın günahını bana ödetmemek için çok uğraşmıştı. Onun için belki de en zoru beni sevmekti. Hayatının en kötü gününü ona hatırlatan, nefret ettiği bir adamın genlerini taşıyan bir çocuğu sevmeye çalışmak kim bilir, ona ne denli acı vermişti... Annemin yirmi beş yıl boyunca kendi içinde yaşadıklarını bilmiyorken ona kızamazdım.

"Çocukken biraz kaprisliydim. Annem benim yerime ela gözlü bir çocuğun gözlerinin bana ait olduğunu sandığı için o gün sınıfta çok ağladım. Herkes gitti ama ben inat edip sınıftan çıkmadım." Yaptığım şımarıklığın pişmanlığıyla başımı eğdim. "Annemi de çok üzdüm," dedim kısık bir sesle. "Nasıl bir annesin sen, beni gözümden nasıl tanımazsın deyip öğretmenimin önünde ona çok kızdım. Önümde diz çöküp defalarca özür dileyerek beni sakinleştirmeye çalıştı ama eline vurup onu kendimden uzaklaştırıp durdum," derken gözlerimden akan yaşların haddi hesabı yoktu. "Şimdiki aklım olsaydı ittiğim elini tutup öper, varlığı için şükrederdim ama o zamanlar henüz çocuktum ve dolan gözlerinden bile onu incittiğimi anlamamıştım."

"Kendini suçlama." Beni teselli etmeye çalıştı. "Sen söyledin, çocukmuşsun daha. Çocukken şu anda sahip olduğumuz olgunluğa erişemiyoruz." Biliyordum ama yine de keşke ona o sözleri söylemeseydim. Keşke aptalca bir fotoğrafı bu kadar ciddiye alıp onu kırmasaydım.

"Babam okula gelene kadar sınıftan çıkmadım." Gözlerimdeki yaşı silip derin bir nefes aldım. "Bir türlü sakinleşemediğim için annemin babamı aramaktan başka çaresi kalmadı." O gün gözlerimin önünde canlanırken dudaklarımda buruk bir gülümseme

oluştu. "Hiç unutamam, babamın sınıfa öyle girişi vardı ki. Ağladığımı duyunca işini gücünü bırakıp koştura koştura bana gelmişti."

"Sonra ne oldu?" dedi merak ederek.

Gülümsedim. "Onu hiç konuşturmadan elimi kaldırıp ona panoyu gösterdim. İyice bakmasını ve hangisinin benim gözlerim olduğunu söylemesini istedim."

"Buldu mu?"

Tebessüm ederek başımı salladım. "Hem de ilk beş saniyede. Başını çevirip omzunun üzerinden panoya baktı, beş saniyeden fazla sürmedi görmesi. Daha sonra, *onda*, dedi panoya doğru yürüyerek. İşaret parmağını kaldırıp gözlerimin üzerine parmağını bastırdı ve bana dönüp gülümsedi. *Bu bal gözleri nasıl tanımam*, dediğinde gözlerimdeki yaşlar durdu ve o, yine benim dünya üzerindeki en sevdiğim adam oldu. Annem değil ama babam beni gözlerimden tanıdı."

"İyi, en azından biri tanımış," dedi rahatlayarak.

"Evet," dedim acı çeken bir sesle. "Babam beni gözlerimden tanıdı ama o an çocuk zihnime büyük bir inanç yerleştirdi."

"Ne inancı?"

Gözlerinin en derinine baktım. "Nerede olursam olayım, babamın beni gözlerimden tanıyacağına duyduğum inanç," dedim kırgın bir sesle. "Ama şimdilerde babam beni gözlerimden tanımıyor."

İyice kafası karışmaya başlamıştı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Senin baban öldü mü, ölmedi mi? Bazen ondan ölmüş gibi bahsediyorsun, bazen de hâlâ yaşıyormuş gibi." Bunun cevabını ben de bilmiyordum çünkü geldiğim yerde ölmüştü ama burada hâlâ yaşıyordu."

"Geçen gün geleceği bilmek istediğini söylemiştin, değil mi? Gelecekte seni neyin beklediğini hâlâ bilmek istiyor musun?"

Geleceği bilmenin asla mümkün olmadığını düşündüğü için bir saniye bile düşünmeden, "Evet," dedi umursamaz bir sesle. "Bilmek isterdim."

"Bu konuşma bitene kadar çekip gitmeyeceğine ve birazdan anlatacaklarımı kimseye anlatmayacağına söz verirsen gelecekte seni neler beklediğini anlatabilirim," dediğimde karşısında bir deli varmış gibi bana bakmaya başladı. "Sen de kendini kâhin sanan şu delilerden misin?" diyerek alay etti. "Uyduracağın birkaç şeye neden inanayım ki? Sonuçta hiçbir şeyin doğruluğunu yaşanmadan kanıtlayamazsın."

"Kanıtlayabilirim," dedim onu şaşırtarak. "Eğer istediğim sözü verirsen ihtiyacın olan tüm kanıtları sana sunabilirim." Artık kim olduğumu bilmesinin zamanı gelmişti çünkü gelecekte onu nasıl bir hayatın beklediğini bilirse 9 Ağustos'taki o iğrençliği yapmaktan kaçınırdı. Tecavüzün hangi ayın hangi gününde gerçekleşeceğini biliyordum ama hangi saate yaşanacağını bilmiyordum. Üstelik yazgıyı değiştirmek de kolay değildi. Hayatın benim planlarıma göre işlemeyeceğini biliyordum. O gün hiçbir şeyin ters gitmemesi için babamı önceden bilgilendirmeliydim.

Bana zerre kadar inanmamasına rağmen sırf konuşacak bir şeyler olsun diye, "Peki," diyerek kabul etti. "Anlattıklarını kimseye söylemeyeceğime ve konuşma son bulana kadar buradan ayrılmayacağıma söz veriyorum." Issız bir ormanda olduğu için zaman geçsin diye beni dinlemeyi kabul etmişti.

Başıma gelenler çok uçuk şeyler olduğu için gerçeği söylemeden önce onu bazı şeylere alıştırmalıydım. Bu yüzden bir anda değil, yavaş yavaş ona gerçeği aşılayacaktım. Aksi takdirde şoka girebilirdi. "2023'ten geldim, yani yirmi beş yıl sonraki zaman diliminden," dediğimde o bir küfür savurdu, bense sinirden kıkırdadım. Güya alıştıra alıştıra söyleyecektim.

Bana zerre kadar inanmadığı için o da gülmeye başladı. "Bazı çılgınca şeyleri duymayı beklediğim doğru ama sence de bu çok

fazla değil mi?" dediğinde yüzünde muzip bir ifade vardı. "Daha inandırıcı bir şekilde sallasan olmaz mı?"

Kahkaha attım. "Ama gerçek bu. Piraye'yi sevdiğini de zaten bu sayede biliyorum çünkü geldiğim yerde ikimiz çok yakındık."

Yasak aşkından bahsedince tüm keyfi kaçtı. "Yine başlama," dedi beni uyararak. "Ona karşı düşündüğün gibi şeyler hissetmiyorum."

"Gerçeği inkâr ettiğini ikimiz de iyi biliyoruz çünkü gelecekte de onu sevmeye devam ediyorsun." Eğer sevgi somut bir şey olsaydı kalbinde taşıdığı sevginin ağırlığını bu kadar iyi gizleyemezdi. "Gelecekten geldiğimi ve seni orada yakından tanıdığıma inanmıyor musun? Pekâlâ," diyerek ona meydan okudum. "Bana kendin hakkında kimsenin bilmediği ama sadece senin bildiğin bir şeyler sor."

Gözlerindeki sempatinin tek sebebi beni yanıltacak olmasının verdiği memnuniyetti. "Peki," diyerek çenesini ovuşturmaya başladı. "En sevdiğim sayı?"

"Ciddi misin?" dedim gözlerimi devirerek. Anlayışlı biri gibi görünmeye çalışıp, "Kolay bir sorudan başlayacak kadar düşünceliyim," dedi eğlenerek.

"En sevdiğin sayı diye bir şey yok." Omuz silktim. "Olmadığını biliyorum, gerçek bir soru sor." Sayılara takılan biri değildi. Ben ona bir sayı söyleyince özellikle bir sayıyı diğerlerinden daha çok sevmediğini söyleyeceğinden emindim.

Bir süre daha sessizliğini koruyup düşünmeye başladı. Boynunun sol tarafını ovuştururken, "Evimin arka bahçesine çocukken bir şey gömdüm," dedi limiti bir anda yükselterek. "Yerini ve ne gömdüğümü sadece ben biliyorum." Alay ederek güldü. "Gelecekten geldiğini ve orada seninle çok yakın olduğumuzu söyledin. Peki, arka bahçeye ne gömdüğümü sana söyleyecek kadar yakın mıydık?" Bu bir meydan okumaydı.

Güldüm. "İkimizin arasından su sızmazdı, tabii ki söyledin." İnanmadığı için kaşlarını yukarı kaldırmıştı ki "Oyuncak trenin," diyerek tüm keyfini kaçırdım. Sertçe yutkunduğunda âdemelması hareket etti. Afalladığını gizlemeye çalıştı ama onu şaşırtmaya başladığımı biliyordum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dedim ya-"

"Başlatma gelecek saçmalığından!" Sertçe beni susturdu. "Gömdüğüm oyuncağı nereden biliyorsun?"

Sesinin ürkütücü derecedeki sinirli tonuna rağmen, "İster inan ister inanma ama yalan söylemiyorum," dedim cesaretimi korumaya çalışarak. "2023'ten geldim ve benim zaman dilimimde ikimiz çok yakındık. Bildiğim her şeyi sen bana söyledin. Sekiz yaşında baban öldüğü için annenle bir başına kaldığını, artık büyümen gerektiğini düşünerek en sevdiğin oyuncağı arka bahçeye gömüp oyuncaklarla oynamayı bıraktığını sen anlatmıştın."

Yüzü bembeyaz oldu çünkü sadece oyuncağın yerini değil, aynı zamanda o oyuncağı oraya gömme sebebini de ona söylemiştim. Belki oyuncağı gömerken biri onu gördü, bu bilgiye de o şekilde ulaştım diye düşünebilirdi ama oyuncağı neden gömdüğünü dışarıdan onu gören biri anlayamazdı. Ve ben şu anda o anki iç dünyasında neler yaşadığını söylüyordum. "Tam beş kez o oyuncağı oradan çıkarıp oynamayı düşündün ama her defasında artık evin erkeği olduğunu kendine hatırlatıp bundan vazgeçtin," diyerek onu iyice sersemlettim.

Bana inanmak yerine bunu bilmemle ilgili kafasında farklı senaryolar buluyor, işin içinden böyle çıkmaya çalışıyordu. Bu yüzden bu sefer bana daha zor bir soru sordu. "Sırtımda bir yara var," dedi beni köşeye sıkıştırmaya çalışarak. "O yaranın sebebini kimse ama kimse bilmiyor çünkü yara olduğunda tanıdığım kimse yanımda değildi ve kimseye bunun nasıl olduğunu anlatmadım."

"Sorduğumda bana anlattın." Susadığım için kalan son su şişemize uzandım. "Askerde oldu," dediğimde kaskatı kesildi. "Sara hastalığı olan bir arkadaşın havale geçirdiğinde ona yardım etmeye

çalıştın. Kriz esnasında kasları kilitlendiği için elindeki silahı alamadın. O esnada içeri birileri girince dikkatin dağıldı. Gelenleri görmek için arkadaşına sırtını döndüğünde silah patladı ve sırtından vuruldun."

Beti benzi attı ama bu sefer de bu bilgiyi oradaki birinden öğrendiğimi düşünüp gelecekten geldiğime inanmadı. Saçını kaldırıp alnının sağ tarafındaki bıçak yarasını gösterince, "Ortaokuldaki bir kavgadan," dedim daha o konuşmadan.

Beni yanıltamadıkça sorularını art arda sıraladı ve ben de aynı hızda cevap vermeye başladım. "Lise diplomama yaptığım şeyi söyle?"

"Üzerine işedin çünkü o diplomanın senin için bir değeri yoktu. Başarının bir diplomadan çok daha fazlası olduğuna inanıyorsun."

"Sahip olduğum ilk bisikletin rengi?"

"Kırmızı. Aynısından bana da aldığın için ilk bisikletinin heyecanını o gün benimle paylaşmıştın."

"Çocukken hep sahip olmak istediğim ve hâlâ sahip olamadığım şey ne?"

"Ağaç ev," diyerek omuz silktim. "Endişen olmasın, o ağaç eve sahip olacaksın çünkü seninle bir tane yaptık. Çocukken arada bana çaya falan gelirdin. Kendin sahip olamadığın her şeyi bana verdin. Ağaç ev de bunlardan biri."

Yüzü bembeyaz oldu, yaşadığı şokun etkisi, ormandaki baykuşların çıkardığı sesten daha etkili ve ürkütücüydü. Bir türlü beni yanıltamadığı için şansını farklı bir soruyla denemeye kalkıştığında, "Bence boşuna vakit kaybediyoruz," diyerek boynumdaki kolyenin zincirini kavradım. "Neden bu işi delillerle bitirmiyoruz?" Kolyemi çıkarıp ona uzattım. "Madalyonun içini aç ve kendin gör." Zincirin ucuna takılı olan madalyonun bir tarafında *seni çok seviyorum* yazıyordu. Özel olarak yazdırmıştım. Madalyonun diğer tarafında ise boynuna sıkıca sarıldığım fotoğrafımız vardı.

Bu madalyon onun hediyesi değildi, benim ona vermek istediğim hediyeydi ama ona vermeye fırsatım olmamıştı çünkü bu madalyonu aldıktan kısa süre sonra ölmüştü. Şu anda ondan bana kalan tek hediye, daha doğrusu bu zaman diliminde sahip olduğum tek hediyesi, doğum günümde bana verdiği elmas küpelerdi.

Uzanıp zincirinden sarkıttığım madalyonu benden aldı. "Bu nedir?"

"Aç ve kendin gör."

Madalyonu açtığında hemen yanında oturduğum için kafamı uzatıp ben de onunla baktım. Gözleri önce madalyonun iç tarafına yazdırdığım yazıda oyalandı. Yazının alt köşesindeki tarihi görünce buz kesti. *02.05.2022.* Soluğu kesildi, nefes bile alamadı çünkü bu tarih 2022'ye aitti. Yani ölmeden birkaç hafta öncesine. Madalyonun yapıldığı tarih içinde yazıyorken taş kesilmişti. Gözleri dışında hiçbir yeri kıpırdamıyordu. Gözleri madalyonun diğer yüzüne kayınca asıl şaşkınlığı yaşamaya başladı. Gözlerinin odağındaki fotoğrafa baktıkça suratına yumruk yemiş gibi sarsılmıştı çünkü fotoğraftaki adam oydu. Eflah'tan sadece bir yaş büyük olduğu için Eflah'ın gelecekteki yaşı, aslında babamın öldüğü yaştı. Evet, babam elli üç yaşında ölmüştü.

Fotoğrafta elli üç yaşındaydı. Koltukta oturuyordu, bense ona arkasından sımsıkı sarılıp kollarımı boynuna dolamıştım. Çenem onun boynundaydı ve babam, kafasını kafama yaslayarak kameraya gülümsüyordu. İkimiz de tüm dişlerimizi göstererek mutluluk içinde gülüyorduk. Bu fotoğrafı evdeki hizmetçimize çektirmiştik. Babam benimle fotoğraf çektirmeyi kabul edene kadar boynuna doladığım kollarımı çekmemiştim çünkü ona aldığım madalyon için böyle bir fotoğraf istiyordum. "Bu..." dedi sesi titrerken. "Bu ben değilim. Ayrıca madalyonun yeni yapılmadığını ve özellikle içine 2022 yazdırmadığını nereden bileyim?" Gerçekler karşısında bozguna uğradıkça agresif birine dönüşüyordu.

Çatık kaşlarla öyle bir baktı ki az kalsın kendimi yan tarafa atıp ondan uzaklaşacaktım. "Söylesene, ne tür bir oyun oynuyorsun?" Yüzü seğirmeye başladı, dişlerini sıktı. "Tüm bunların amacı ne!"

Sert bakışları içime korku tohumları ekerken konuşmak için kendimi zorladım. "Oyun değil, hepsi gerçek," dedim güçlükle. "Sarıldığım adama tekrar bak. Onun da alnının sağ tarafında aynı bıçak yarası var." Bana ters ters baktıktan sonra başını eğip madalyonun içindeki fotoğrafa tekrar baktı. Fotoğrafta elli üç yaşında olduğu için saçlarının ön kısmı tamamen dökülmüştü, saçları şimdiki gibi alnını süslemiyordu. Bu yüzden alnındaki yara çok net görünüyordu. Aynı yara iziydi ve aynı yerdeydi.

"Bana inanmıyorsan fotoğrafı alıp istediğin fotoğrafçıya göster. Fotoğrafta herhangi bir düzeltme olmadığını onlar sana söyler," dediğimde bağırarak madalyonu yere atıp, "Siktir git!" diye bir hışımla ayağa attı. Söylediğim her şey onu bir çıkmaza sürüklediği için çıldırmış gibi bana baktı. "Tüm bu zırvalıklara inanmamı bekleme benden!"

"Ama hepsi gerçek!" Ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Sor hadi," dedim gözlerinin içine bakarak. "Gelecekte senin neyin olduğumu sor."

"Kapa çeneni!" Bağırarak beni susturduğunda vücudundaki adrenalin yüzünden zangır zangır titriyordu. Ellerini sinirle saçlarından geçirirdi, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ateşin yansıdığı suratındaki kılcal damarlar bile belirgin hâle gelmişti.

"Sakın konuşma!" Boynundaki damarlar nabız gibi atarken tehdit eder gibi bana bakıp yumruğunu sıktı. "Tek kelime bile etme!" diye bağırdıktan sonra bana sırtını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı. Ağaçların arasına girip karanlığın içinde kayboldu. Oysaki bana söz vermişti. Konuşmanın sonuna geldiğimizde beni burada bırakıp gitmeyecekti.

Ondan o sözü isterken bile gideceğini biliyordum.

Kim olsa giderdi.

Derin bir nefes alıp yerdeki madalyonu alarak tekrar boynuma taktım. Ateşe birkaç kuru dal atıp kalktığım kütüğün üzerine oturdum. Babamın gittiği yöne bakıp, "Git bakalım," dedim kırgın ve küs bir sesle. "Gitmen gerekiyorsa git." Yalnız kalıp anlattığım her şeyi düşünmeye ihtiyacı vardı. Hemen kabullenmesini zaten beklemiyordum. Biri bana gelecekten geldiğini söyleseydi ben de aynısını yapardım. Belki de ondan daha büyük tepkiler verir ve o kişiden hızla uzaklaşırdım. Bu tür şeyler her gün yaşanmadığı için inanması güçtü. Kabullenmesi biraz zaman alacaktı.

Gözlerimi bile ayırmadan gittiği yöne bakarken, "Ama geleceksin," diye mırıldandım. "Henüz sen bile bilmiyorsun ama kim olduğumu sormak için bana geleceksin." Onunla birbirimize çok benziyorduk, bu yüzden geleceğini iyi biliyordum. Biri karşıma çıkıp bana gelecekten geldiğini söyleyerek bana bu kadar şey anlatsa önce korkar kaçardım ama daha sonra onun kim olduğunu ve gelecekte neyim olduğunu öğrenmek için onu bulurdum. Babamda da aynı merak duygusu vardı. Ona anlattıklarımı sindirdikten sonra asıl soruyu sormak için gelecekti. Kim olduğumu sormak için bana gelecekti. Geleceğini biliyordum ama tam olarak ne zaman geleceğini bilmiyordum.

Emin olduğum tek şey, bu gece bağ evine gitmeyeceğiydi. Belki yarın da... Henüz beni görmeye hazır değildi. Bunun için zamana ihtiyacı vardı. "Üzgünüm," dedim önüme dönerek. "Ama bilmen gerekiyordu." Birkaç ay sonra geri dönüşü olmayan o hatayı yapmaması için bilmesi gerekiyordu.

Bir süre daha tek başıma oturdum fakat daha sonra Eflah'ın, "Ukde!" diyen sesini duyunca hemen ayağa kalktım. Başka bir ses de, "Necip!" diye bağırıyordu. Bu, Kenan'ın sesiydi.

Ayağa kalkıp etrafıma bakarak, "Buradayım!" diye bağırdım. "Buradayım, yardım edin!"

Bağırarak onlara sesimi duyurmaya çalıştım. Sesim onlara ulaşmış olmalıydı ki ağaçların arasından yansıyan el fenerlerinin ışıklarını kısa süre içinde gördüm. Onlar yerimi bulana kadar ba-

ğırmaya devam ettim. Nihayet Eflah ve Kenan ellerinde fenerlerle ağaçların arasından çıkınca rahat bir nefes aldım. Feneri yüzüme tuttukları için ellerimi yüzüme siper edip gözlerimi kıstım. "Şu şeyi yüzümden çeker misiniz?" dediğimde gözlerimi rahatsız eden ışığın yönü değişti.

Eflah aramızdaki mesafeyi hızla kapatırken, "İyi misin?" diyen sesinde büyük bir endişe vardı. Gözleri beni hızlıca baştan aşağı inceliyor, iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Yokluğumla onu bu kadar korkutacağımı hayal dahi edemezdim ama endişeden deliye dönmüş gibiydi.

Gözlerinin ardında kopan o fırtınanın sebebi bana bir şey olmasından duyduğu korku muydu? Onu rahatlatmak için, "İyiyim," dediğimde bile sakinleşemedi çünkü gözleri hâlâ en küçük zerreme kadar beni kontrol ediyordu.

"Eflah Bey..." demiştim ki endişeden kafayı yemiş gibi, "Hangi cehennemdesin sen!" deyince irkildim. Sanki onu bu kadar çok korkuttuğum için sinirini benden çıkarmak istiyordu. Dişlerinin arasından, "Ben saatlerdir seni ararken sen burada ateş başında oturup keyfine mi bakıyorsun?" derken sesi hırlar gibi çıkmıştı.

Sert bakışları ve kızgın sesi omurgama buz gibi bir ürperti gönderdi. Sadece bakışlarıyla bile beni ürküttüğü için iliklerime kadar titrerken, "Ben..." dedim ağzımın içinde geveleyerek. "Kayboldum. Aradım... Çok aradım ama bulamadım. Yani sizi, hayır, evi bulamadım." Bir şeyler saçmalayıp özür diler gibi ona baktım. "Gerçekten çok üzgünüm. Kimseyi endişelendirmek istemezdim. Dönmeye çalıştıkça daha çok yolumu kaybettiğim için burada sizi bekledim."

Ters ters bana bakıp sinirden yüzünü ovuşturarak burnundan soludu. "Ya gelmeseydik? Burada oturup beklemek ne kadar mantıklı? Gecenin bir yarısı ıssız bir ormanda başına neler gelebileceğini bilmiyorsun." Haklıydı.

"Eflah, yeter." Kenan koluna dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Nasıl korktuğunu görmüyor musun? Daha fazla kızın üze-

rine gitme." Bana bakıp, "Necip de ortalarda yok," dedi sıkkın bir sesle. "Burada telefon çekmediği için ona ulaşamıyoruz. Onu hiç gördün mü?"

"Evet, şu saate kadar benimleydi," dediğimde Eflah'ın delici bakışları beni bulunca korkudan saklanacak yer aradım. Onu daha önce hiç böyle sinirli görmemiştim.

Geldiğinden beri çok kızgındı ama şimdi daha da sinirli görünüyordu. Kelimelerin üzerine basa basa, "Şu saate kadar burada, Necip ile birlikte miydin?" dediğinde buz gibi sesi beni dehşete düşürdü. Kahretsin! Bu herif beni kıskanıyor gibi davranıyordu! Kıskanıyor muydu?

Onu kızdıracağımı bilmeme rağmen başımı salladım. "Necip Bey ile birlikteydim ama az önce gitti. Nereye gittiğini sormayın, ben de bilmiyorum."

"Seni bırakıp nereye gitti?" diye sordu Kenan. Allah'tan *sormayın*, demiştim.

"Bilmiyorum zaten tesadüf eseri karşılaştık."

"Necip daha önce buralara defalarca geldi." Eflah'ın içine sinmeyen, onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu çatık kaşlarından anlıyordum. "Dönüş yolunu bulabilir. Madem seni buldu, neden bu saate kadar eve getirmedi?" Sesi soğuk ve yargılayıcıydı. Üstelik kıskandığını da yeteri kadar gizleyemiyordu. Bu adamla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Yahu, babam yaşındaydı ve babamın en yakın arkadaşıydı.

Hiçbir yönden oluru yoktu.

"Necip Bey sarhoştu." Derin bir nefes alarak tüm yanlış anlaşılmaları önlemeye çalıştım. "Beni bulduğunda yarım şişe viskiyi tek başına içtiği için sarhoştu. Yolu bulamaması normal değil mi?"

Gözleri kanımı donduracak bir şekilde üzerimde oyalanınca yerimde rahatsızca kıpırdandım. Daha sonra bakışları yere kaydı. Yanan ateşe, boş su şişelerine, yediğimiz yiyeceklerin çöplerine ve

hasır sepete uzun uzun baktı. Aklından geçenleri tahmin etmiş olmam için, "Burada oturup piknik falan yapmadık!" dedim sinirli bir sesle. "Tüm bunlar Taner için hazırladığım şeyler. O beni aldatıp gidince ne yapsaydım? Şu saate kadar aç mı kalsaydım? Ya da kendim yiyip Necip Bey'e vermese miydim?" dedikten sonra hızlı adımlarla yanından geçip yürümeye başladım. "Bana neden kızıp durduğunuzu bile anlamıyorum!" Anlıyordum ama işime gelmiyordu.

Arkamdan, "Şu sesini alçalt, daha fazla sinirlerimi bozma benim!" dedi o da sesini yükselterek.

"Hah, sesimi keseyim de sadece siz bağırıp durun!"

"Ya sabır! Yanlış yere gidiyorsun, yol şu tarafta."

"Zaten biliyordum ki!" U dönüşü yaptığımda Kenan'ın gülüşünü duydum. "Kızın da dengesini bozdun."

O kadar haklıydı ki.

Dün gece yaşadığım o kaybolma faciasından sonra eve gelir gelmez kendimi odama kapatıp hemen uyumuştum. Kaybolmama sebep olan Taner'i ve ormanda bana kızıp duran Eflah'ı görmek istememiştim. Sabah uyandığımda babam evde değildi. Tam da tahmin ettiğim gibi gece eve gelmemişti. Dün geceden beri Eflah ile birbirimize tavırlıydık. Ortadan kayboldum diye delirmişti ama onu asıl çıldırtan, kaybolduğum tüm o saatlerde babamla olmamdı. Baba-kız olduğumuzu bilmediği için en olmayacak kişiden beni kıskanıyordu. O dünkü olayın sinirini taşıyordu, bense suçsuz yere üzerime gelip bana kızmasının. Sabah uyandığımızda bile birbirimize ters ters bakıp, hiçbir şey söylemeden birbirimizin yanında geçip duruyorduk.

Şimdi ise hepimiz girişteki salondaydık ve herkes büyük bir beklentiyle birbirine bakıyordu. Bu bakışların nedeni aç olmamız ve birinin kalkıp kahvaltıyı hazırlamasını beklememizdi. Dünkü kahvaltıyı ve öğle yemeğini babam hazırlamıştı. Şimdi babam

yoktu ve buradaki herkes beklenti içinde birbirine bakıyordu. Anlaşılan babam dışında buradaki kimse yemek yapmayı bilmiyordu. Aslında eskiden babam da yemek yapmayı bilmiyordu ama zamanla öğrenmişti. Taner guruldayan karnını tutup, "Amca," diye sızlandı. "Ben çok acıktım." *Zıkkımın kökünü yesin!*

Küçük canavar başını çevirip bana baktı. Bakışları kızar gibiydi. "Neden gidip bize yemek yapmıyorsun?"

"Sen git yap," dedim dayanamayarak. Dün bana yaptıklarından sonra ona o kadar sinirliydim ki ağzına bir tane çarpmamak için kendimi zor tutuyordum. "İnsanları ormanda kaybetmeyi biliyorsan yemek yapmayı da biliyorsundur herhâlde."

Annem kıkırdayıp eliyle ağzını kapatarak yanındaki Kenan'a, "Bunun nesi var?" dedi. "Çok sinirli görünüyor."

Kenan güldü. "Sonra anlatırım," dedi kısık bir sesle.

Taner'in bir kez daha karnı guruldayınca yeğenine daha fazla dayanamayan Eflah, sinirli gözlerini bana dikti. "Kahvaltıyı hazırlamak için hâlâ neyi bekliyorsun?"

"Ben sizin hizmetçiniz değilim," dedim herkesi afallatarak. "Yanlış hatırlamıyorsam işe alınmadan önce yemek yapmayı bilmediğimi size söylemiştim. Yemek yapmak ve evi temizlemek görevlerimin arasında değil." Her sözümle iyice deliriyordu. "Benim işim şu canava... Yani, sevimli çocuğa bakmak." Neresi sevimliyse... Taner'e bakınca sevimli hiçbir şey göremiyordum.

Annem ve Kenan bıyık altından gülerek bizi izlerken sinirden yüzü renkten renge giren Eflah, "İşinizi kapsayan şeyleri de pek iyi yaptığınız söylenemez," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Küçücük bir çocuk bile size yolunuzu kaybettirebiliyor."

"Hah!" dedim garip bir ses çıkararak. "Yeğeninize inandığım için mi suçlanıyorum?" Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Haksızlığa uğradığım bu yerde daha fazla kalmayacağım."

"Nereye gittiğini sorabilir miyim?"

"Sormayın, söylemem."

"Çocuk gibi davranıyorsun."

"Bir çocuk tarafından kandırılan bir yetişkinim ben!" Kapıdan çıktığımda hepsinin gülüşünü duydum. Gülenlerin içinde Eflah'ın da olduğuna yemin edebilirdim.

Dışarı çıktığımda açık hava az da olsun beni rahatlamıştı ama hâlâ çok gergindim. Beni asıl strese sokan babamdı. Dün geceden beri ortalarda olmadığı için onu merak ediyordum. "Neredesin?" İç çektim. "Kim bilir, neredesin?"

"Kim nerede?" Arkamda Eflah'ın sesini duyunca ona doğru döndüm. Kapının önünde dikilmiş, bana bakıyordu. "Necip mi?" Yüzünde iğneleyici bir ifade oluştu. "Onu merak ettiğin için mi tüm bu huysuzlukların?"

Acaba kendinin farkında mı? Dün geceden beri huysuzluk yapan sadece ben değildim. Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Dün geceki sert çıkışından dolayı ona da kızgındım ama o karşımda böyle dururken uzun süre sinirli kalmak mümkün değildi. Bugün her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Belki de her zamanki hâliydi ama her geçen gün gözlerime daha yakışıklı görünüyordu. Üzerindeki beyaz, keten gömleğin içinde o kadar iyi görünüyordu ki... Yağmur yağsa gömleğin ıslanan ince dokusuyla kaslı vücudunun her detayı gözler önüne serilirdi. Gömleğin salaş dikimi üzerinde çok hoş duruyordu. Kollarını birkaç kat katlamıştı, oldukça rahat görünüyordu. Altında ise siyah bir kargo şort vardı. Giydiği her şey ona yakışıyordu.

Bana doğru yürüdüğünü görünce bakışlarımı güçlükle ondan çekip önüme döndüm. Ona sırtımı dönmek kötü bir fikirdi çünkü bana doğru attığı her adımın heyecanını yaşamaya başlamıştım. Tam arkamda durdu. "Ukde?" Sesi gırtlağından çıkan bir kalınlığa bürünmüştü. "Necip yüzünden mi bu sinirin?" Aramızdaki resmiyetin boyutunu bile o belirlerdi. Bazen Ukde Hanım, bazense Ukde oluyordum.

"Evet." Tam karşımdaki çitlere bakarken sesim kısık çıkmıştı. "Aklım Necip Bey ile meşgul," dediğim an kolumdan tutarak beni kendisine doğru çevirmesini beklemiyordum. "Neden?"

Kolumdaki eli dokunduğu yeri yakarken bakışlarındaki bir şeyler omurgamda buz gibi bir his bırakıyordu. "Neden aklın Necip ile meşgul? Neden onu düşünüyorsun?" Yine başlamıştı.

"Eve gelmediği için endişeliyim." Kolumdaki elinin bıraktığı hissi görmezden gelmek için uğraşırken, "Dün geceden beri garip davrandığınızın farkında mısınız?" dedim neyi olduğunu anlamaya çalışarak. "Neyiniz var?"

Umarım düşündüğüm şey değildir.

Gözlerinin ardında içini kemiren bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlamıyordum ama oradaydı, siyahlarına yuva yapan o kötü duyguyu görebiliyordum. İçine yayılan, usul usul onu zehirleyen kötü ve tehlikeli bir duygu. Tüm bu şeyin kıskançlık olmasından korkuyordum. "Dün tam olarak ne yaşandı?" dediğinde kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama aklında dönüp duran bu kuşkudan kurtulamıyordu. Cevabımı duymadan rahat bir nefes almayacaktı.

"Necip neden gitti? Seni orada tek başına bırakmasının sebebi ne?" Kaşları çatıldı. "Ve sen neden onu düşünüyorsun?"

Dün geceki sorular tekrar karşıma çıktığı için sıkılmış bir ifadeyle, "Neyiniz olduğunu gerçekten anlamıyorum ama bu sorulardan bıktım," dedim kolumu çekerek. "Karnım aç benim."

"Sana yemek yapabilirim." Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüğümde, "Her ne istersen onu pişirebilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Necip'ten hoşlanmadığı söyle." Ellerini sinirle saçlarından geçirip nefesini sertçe verdi. "Yemek yapmaktan hiç anlamıyorum ama senin için yapmaya çalışırım." Yıpranmış bir hâlde üzerime eğildiğinde kalbim tekledi. "Duymalıyım," diye mırıldandı kısık bir sesle. "Ondan hoşlanmadığını duymalıyım."

Midem kasıldı.

Karnıma kramp girdi.

Ve soluğum kesilerek ona baktım.

"Eflah Bey..." diye mırıldandığımda, "Söyle," dedi buyurgan bir sesle. Bana o kadar çok yaklaşmıştı ki üzerime eğilerek yüzlerimizi aynı hizaya getirmişti. Siyahları beni karanlık sularına çekerken o sularda boğulmamı engelleyen tek şey bakışlarındaki sıcaklıktı. "Ondan hoşlanmadığını söyle." Sesi baskın ve talepkârdı. Tıpkı bakışları gibi. "Söyle, duymalıyım. Lütfen söyle."

Bakışlarının etkisine girip hipnoz olmuş gibi, "Ondan hoşlanmıyorum," dedim tüm samimiyetimle. En azından sandığı şekilde hoşlanmıyordum.

"Dün onunlayken sohbet etmek için çok zamanımız oldu. O iyi biri, tüm sohbetimiz sadece zaman geçirmek içindi. Bir anda ortadan kaybolduğu için endişeliyim, hepsi bu. Siz veya içeridekiler için de endişelenirdim. Hoşlanmak ve insani duygulara sahip olmak aynı şey değil." Dün geceden beri ilk kez ona açıklayıcı bir cevap vermiştim çünkü cevaplar konusunda fazla ısrarcıydı.

Gerilen omuzları gevşedi, yüz hatları yumuşadı. Göğsünü hareket ettiren nefesin sıcaklığı, dün geceden beri ilk kez rahat bir nefes alıyormuş gibi yüzümü yalayıp geçti. Neredeyse alnı alnıma değecekti. O denli yakındık. Aldığı rahat nefesin huzuru gözlerine yansırken, "Acıbal," diye mırıldandı gözlerime bakarken. Dün geceden beri ona yaşattığım korkuların tatlı ızdırabını çekerken, "Sen Acıbal'sın," dedi kanımı dondurarak.

Acıbal.

Gelecekteki hâli de bana Acıbal derdi. Şimdi geçmişteki hâli de öyle olduğumu düşünüyordu. Daha önce de bana Acıbal demişti ama şimdi inanarak söylüyordu. Acı bal, halk dilinde deli bal olarak bilinirdi. Mayıs ayında, yani şu an içinde bulunduğumuz ayda açan mor orman güllerinden elde edilirdi. Ormanın içinde açan bu çiçek zehirliydi. Acı bala alışkın olmayan kişilerin az miktarda tüketmeleri bile sağlık sorunlarına yol açabilirdi.

Bu bal, Avrupa'da doktor kontrolünde tansiyon düşürücü olarak da kullanılırdı. Acı balın içinde yer alan *grayanotoksin* maddesi zehirlenmelere sebebiyet verirdi. Bu balın zehirlediği kişilerde görülen belirtilerin arasında kalp ritmi bozukluğu, boğazda yanma, deride ve gözde kızarma, bulantı, kusma hatta geçici körlük bile vardı. Bu belirtiler görüldüğünde erken müdahale edilmezse ölümcül sonuçlar doğabilirdi.

Acı bal zehirlenmesi, tarihte ilk defa Ksenofon tarafından kaydedildi. Ksenofon, Perslerle girdikleri savaştan dönen on bin askerinin kusma ve bilinç bulanıklığı şikâyetlerini not etmişti. On bin Yunan askerinin zehirlendiği bu olay, tarihteki ilk kimyasal silahın acı bal olduğunu doğrulamıştı.

Eflah hem gelecekte hem de geçmişte bana Acıbal demişti. Bunu söylerken bal sarısı gözlerime bakmıştı. Onun nazarında ben görünüşü tatlı ama kanına karıştığımda tehlikeli bir zehre dönüşen bir baldım. Dünden beri onu zehirleyip acı çektirmişim gibi Acıbal demişti.

Geriye doğru bir adım atıp aramıza biraz mesafe koydum. Nefes alacak alana ihtiyacım vardı. "Eğer bağışıklık sisteminiz yeterince güçlü değilse bana fazla yaklaşmamanızı tavsiye ederim," dediğimde bakışlarım sinirli ve iğneleyiciydi. "Yoksa zehirlenebilirsiniz. Fazla tüketildiğimde ölümcül olabilirim."

Muzip gözlerle bana bakarken dudaklarında çarpık bir gülüş oluştu. "Çoktan zehirlenmediğimi sana düşündüren nedir?"

Bir sessizlik yaşandığında hazırcevaplığına verecek karşılık bulamadım. Zaten bunun için zamanımız da olmadı çünkü içeriden annemin çığlığı, Kenan'ın küfredişi ve minik Taner'in, "Amca, yetiş!" diyen sesi geldi. "Kenan amca mutfakta yangın çıkardı!"

Eve doğru koşarken bu yemek sorununu bir şekilde halletmemiz gerektiğini düşünüyordum. Madem hiçbiri yemek yapmayı bilmiyordu, o zaman neden yanlarında birkaç hizmetçi getirmemişlerdi? Anlaşılan bu konuda babama güvenmişlerdi. Kimse benden yemek bekleyemezdi. En az onlar kadar sosyetik biri olduğum

için yemek yapmayı bilmiyordum. Sanırım bu küçük seyahatimizde hepimiz sandviçlerle idare edecektik.

Eflah Bey'in arkasından koşarken, "Benim karnım hâlâ aç," diyordum. "Bana yemek yapacağınızı söylemiştiniz."

"Ev yanıyor, senin tek derdin bu mu?" Önde koşarken gülüşünü duydum. "Neden yemek yapmayı bilmiyorsun ki?"

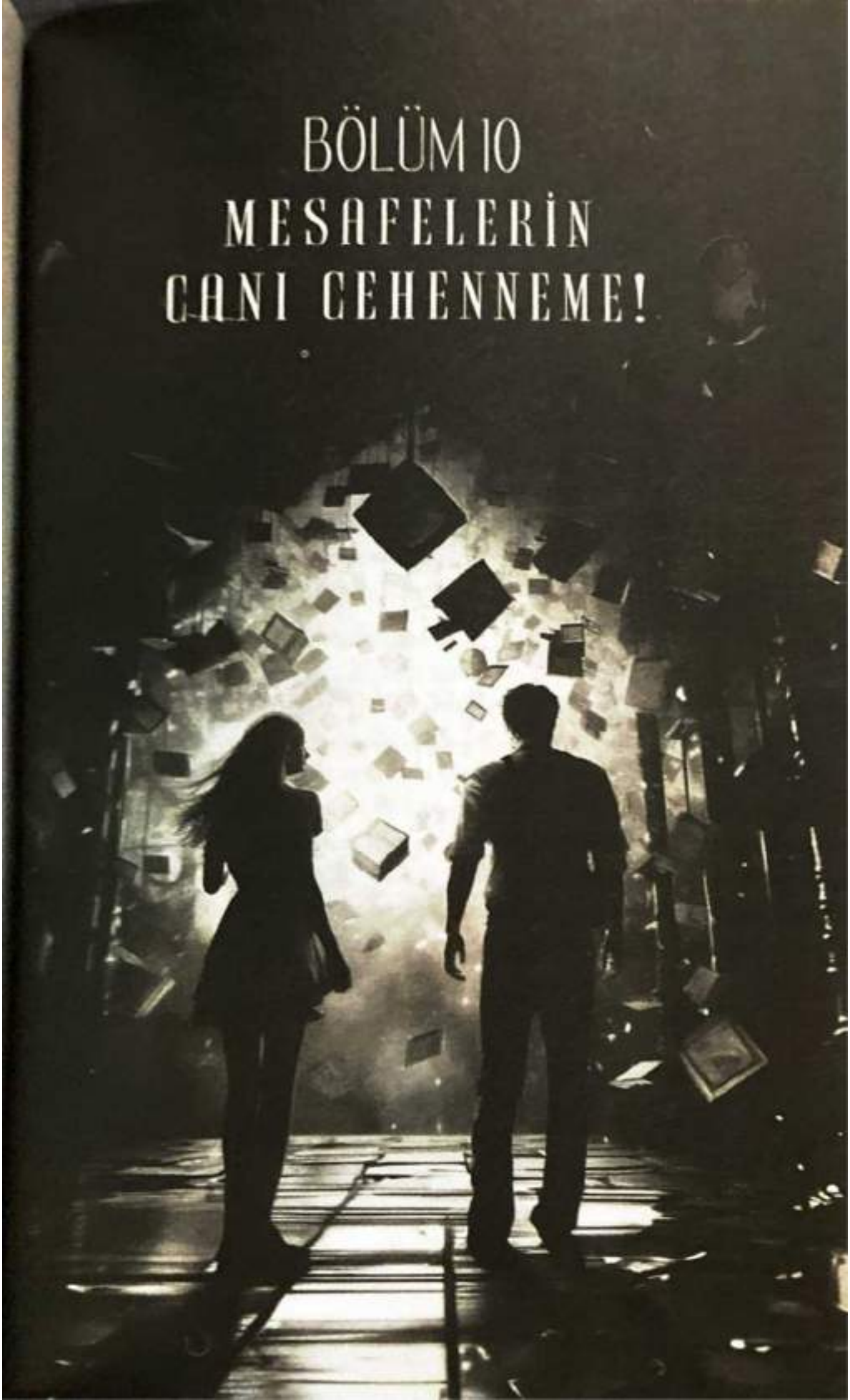
"Çünkü ben babamın evinde prensesler gibiydim!"

Kahkaha attı. "Tacını düşürüp benim evimde bir dadı olman çok koyuyor olmalı."

"Tahmin bile edemezsiniz," dedikten sonra mutfağa girince gördüğüm enkaz karşısında tek söylediğim, "Burayı ben temizlemem," olmuştu. "Bana ne, kim dağıttıysa o toplasın," dediğimde güldü. "Kenan toplayacak." Gördükleriyle yüzünü buruşturdu. "Tabii, dağıtmayı bırakırsa."

Kenan ise ocakta çıkardığı yangını söndürmeye çalışıyordu. Elindeki o şey tişörtü müydü?

BÖLÜM 10
MESAFELERİN CANI CEHENNEME!

*"Ona **hayır** demek de kolay değildi. Belki de en zoru ona **evet** diyememekti."*

Bir dolu kafa karıştırıcı duygu üzerime gelip beni köşeye sıkıştırıyordu. Babama gerçekleri anlatmam hata mıydı yoksa olması gereken bir şey miydi, emin değildim. Bilmesi gerektiğini düşündüğüm için ona hangi zamandan geldiğimi anlatmıştım ama bunun üstesinden gelemeyeceğini düşünüp endişeleniyordum. Gerçekleri öğrenmesinin üzerinden henüz bir gün bile geçmemişti, yani endişelenmem için çok erkendi. Ancak dün geceden beri ortalarda olmaması sık sık onu düşünmeme neden oluyordu. Sanırım ona birkaç gün vermeliydim.

Duyduklarını iyice düşünüp kendine gelmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ona gerçekleri söylememin tek nedeni gelecekte olanları engellemek değildi. Buradaki hayatım üç ay gibi bir süreyle kısıtlıydı. Ölmeden önceki günlerimi onunla bir yabancı gibi geçirmek istemiyordum. Onunla eskisi gibi olmayı istiyordum.

Babamın ortalarda olmaması dışında, bağ evindeki ikinci günüm çok güzel geçiyordu. Kenan mutfaktaki yangını bir şekilde söndürmüş ve bol küfürler eşliğinde mutfağı temizlemişti. Sabah kahvaltısını çay ve dolaptaki hazır gıdalar sayesinde geçiştirmiştik. Şimdi ise bahçede top oynuyorduk. Hiçbirimizin oynamaya niyeti yoktu ama Taner çok ısrar ettiği için depodaki topu çıkarmışlardı. Şunun şurasında sadece beş kişi olduğumuz için takımları seçerken pek zorlanmamıştık. Eflah doğrudan onun takımında olacağımı söyleyince Kenan da annemle aynı takımda olmuştu. Taner ise ilk yarıda bizim kalecimiz olmuştu. İkinci yarıda da onların kalecisiydi.

Yine annemin ayağından topu hiç zorlanmadan aldığımda Kenan daha fazla dayanamayıp, "Piraye, gözünü seveyim, çıkar şu sandaletleri," dedi canından bezmiş gibi. "Şu eşek arısı senden topu alıp duruyor!"

"Bal arısıyım ben!" diye bağırdım ayağımda topla ilerlerken. "Çünkü bal gibi tatlıyım."

"Acıbal," dedi Eflah gülerek. "Zehirli olandan."

"Karşı takımın oyuncusuna tezahürat yapın da tam olsun, Eflah Bey!" Kenan topu almak için bana doğru koşunca hemen Eflah'a şut çektim. Annem arkadan gelene kadar Eflah topu kaleye gönderip bir gol daha attı. Topu kaleye gönderirken Taner'e değmemesine dikkat ediyordu.

Başını çevirip bana baktı. "Kaç etti?"

Güldüm. "Bilmiyorum, o kadar öndeyiz ki bir yerden sonra saymayı bıraktım," dediğimde o da güldü ama Kenan, "Ben Piraye ile oynayamıyorum!" diye bize çıkıştı. "Adil bir oyun olması için oyuncu değiştirelim."

Eflah'ın gözleri beni buldu, dudakları kıvrıldı. "Onu kimseyle değişmem," dediğinde muzip sesi derimin altına yakıcı bir his gönderdi. Beni utandırdığı için gülüşü genişledi. Buraya geldiğimizden beri bambaşka birine dönüşmüştü. Bu beni mutlu ettiği kadar üzüyordu da. Ben onun için doğru kadın değildim.

Kenan bıyık altından gülerken bakışlarında büyük bir ima vardı. "Bakıyorum da dadını pek bir sahipleniyorsun." Sırıttı. "Seni hep böyle görmüyoruz."

Sözleri Eflah'a zerre kadar etki etmedi ama sırf beni utandırdığı için onu susturmak istedim. "Tamam, ben Piraye Hanım ile yer değiştiririm," dedim Eflah'ı kızdırarak. "Zaten oyunun bitmesine çok az kaldı." Eflah tam itiraz edecekti ki Kenan'ın manidar bakışlarını görünce ona ters ters bakarak kabul etmek zorunda kaldı. Kenan'a daha fazla malzeme vermek istemediği için sessiz kalmıştı.

Oyuna tekrar başladığımızda ise işler Kenan için hiç iyiye gitmedi çünkü onun takımında olduğum için Eflah, Kenan'a karşı çok sert oynuyordu. Ya topu ondan alırken ayağına vuruyordu ya da yanından geçerken omzuyla ona çarpıyordu. "Derdi ne bu herifin?" dedi annem sert oynayan Eflah'a bakarken. "Kenan'ı düğün öncesinde sakatlayacak!"

"Kenan da rahat dursaydı," dedim Eflah'ı destekleyerek.

Gözlerini irice açarak, "Onu mu tutuyorsun?" dedi şaşkınca.

"Evet." Sırıttım. "Maaşımı o ödüyor."

"Ah," diyerek bana takıldı. "Para için ruhunu sattığını bilmeliydim."

"Siz aşk için ruhunuzu satmışsınız, ben de para için. Bence benim ruhum daha değerli bir şeye gitti," dediğimde kahkaha attı. "Hiç âşık olmadığın o kadar belli ki."

"Ukde!" Kenan bu sefer de bana bağırdı. "Dedikoduyu bırakıp şu topu alsana."

"Karşılığında para alacak mıyım?"

"Ukde!" diye bağırdığında, "Tamam!" dedim ben de aynı sinirle. Annemin şen kahkahası bir kez daha havayı doldurdu. Bedavadan niye takıma sayı kazandırıyordum ki?

Topu bizim kaleye götüren Eflah'ın önüne geçtim. Top oynamaktan en az annem kadar anlamıyordum ama Eflah bu konuda çok iyi olduğu için sayıları alıyorduk. Şimdi karşı takımda olduğu için kaybeden taraftaydım. Karşısına çıktığımda dudakları sinsice kıvrıldı. Durdu ve ayağındaki topu işaret etti. "Alabiliyorsan al bakalım."

"En azından şansımı denerim." Öz güvensiz çıkan sesim onu güldürmüştü. Alamayacağımı baştan kabul etmiştim.

Karşısında durup topu almaya çalıştım ama tabii ki bir centilmenlik örneği gösterip topu bana öylece vermedi. Aksine, ben topu almaya çalıştıkça ayaklarının arasında çevirerek beni uğraştırmaya başladı. Topu almak için ona yaklaştıkça topu daha hızlı çevirdi. Emin değildim ama sanki ona daha fazla yaklaşmam için böyle yapıyordu. Böyle düşünmemin sebebi ona temas ettikçe değişen gözleriydi. Ve en sonunda korktuğum şey başıma geldi. Topu bacaklarının arasından almak için cebelleşirken onu biraz geriye itmek istedim ama o esnada bir ayağı topun üzerinde olduğu için tek ayağının üzerinde duruyordu. Bu yüzden dengesini kaybedip düştü fakat adi herif düşerken beni de kendisiyle beraber çekti.

Sırtüstü yere düşmüş, ben de onun üzerine düşmüştüm. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdığımda çenem sert göğsüne sürtünmüştü. "Bunu bilerek yaptınız!"

Gözlerimin içine derin bir manayla bakarken düz çizgi hâlindeki dudakları yana doğru büküldü. "Eğer bilerek yapsaydım o zaman böyle yapardım." Belimi kavradığı gibi çevik bir hareketle beni çevirdi. Şimdi o benim üstümdeydi. Şaşkınlıkla ağzım bir karış açıldığında sırıttı. "İşte, bunu bilerek yaptım."

Üzerimdeydi.

Kahretsin!

Dönüşünü o kadar iyi ayarlamıştı ki vücudu üstümde, yüzü ise yüzümün hemen karşısındaydı. O kadar yakındık ki kokusu tüm gözeneklerimden içeri sızıp bende afrodizyak etkisi yaratmaya başlamıştı. Yumuşak ama aynı zamanda sert ve ferahlatıcı bir kokuydu. Meşe yosunu ve kaşmir ağacının eşsiz kokusunu andıran karşı konulmaz bir koku. Bugün kullandığı parfümü, diğer günlerde kullandığından çok daha güzeldi. Ağırlığını üzerime tam olarak vermiyordu ama her zerresini vücudumda hissedeceğim kadar üzerimdeydi.

Sert göğüs kafesi yumuşak göğüslerimi eziyor, aralıklı bacaklarımın arasındaki bacakları aklıma müstehcen şeyler getiriyordu. Yanaklarım ısınırken ona baktım çünkü bacaklarımın arasında hissettiğim tek şey bu değildi. Beni mi arzuluyordu? Öncesinde arzulamasa da şu an için durum tam tersiydi çünkü bacaklarımın arasında hissettiğim sertlik, düşünme yetimi elimden alıyordu. Sonuçta genç ve sağlıklı bir erkekti. Bu yakınlıkta her erkek sertleşebilirdi, buna farklı anlamlar yüklemek istemiyordum ama onun tarafından arzulanmak isteyen bir yanım da yok değildi.

Gelecekteki elli üç yaşındaki Eflah'a bakınca içimde oluşan tek şey yoğun bir hayranlıktı çünkü aramızda yirmi sekiz yaş vardı ve o en sevdiğim yazardı. Onun yanındayken aklım böyle karışmıyordu. Belki de bunu önleyen yaşıydı. Ancak bu zaman dilimindeki Eflah ile aramızda sadece üç yaş vardı ve beni kolayca yoldan

çıkaracak bir yüze ve fiziğe sahipti. En önemlisi ise bana karşı aklımı bulandıracak kadar iyi ve düşünceliydi.

Bir de kıskanmaları vardı tabii.

Bu yüzden hiç istemesem de heyecanlandım. Üzerimde olması, yüzünün bu kadar yakınımda olması aklımı başımdan alıyordu. Üstelik bana olan bakışları da hiç yardımcı olmuyordu. "Ukde," diyen mırıltısı bile gırtlaktan çıkar gibi hırıltılı ve boğuktu. Gözlerinin sık sık dudaklarıma kayması ise içimde havai fişekler patlatıyordu. Dudaklarım karıncalanıyor, beni öperse nasıl hissettireceğini düşünmeye başlıyordum. Ve beni asıl çıldırtansa içimde bir yerlerde beni öpmesini istememdi.

Bu doğru değildi.

Yanlışların en büyüğüydü.

Ama ilk kez bir yanlışı delicesine arzulamaya başlamıştım.

Kahretsin, bu hiç iyi değildi!

Kendimi toparlamaya çalışarak ellerimi göğsüne bastırıp onu itmeye çalıştım. Bu hareketim onu da gerçek dünyaya döndürmüş olmalıydı ki kendine gelmek için başını iki yana salladı. Hızlı bir şekilde üzerimden kalkınca rahat bir nefes aldım. Vücudum cayır cayır yanarken ayağa kalkıp kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Kenan ve annemin imalı sırıtışı beni daha fazla utandırdığı için, "Şey..." dedim bir kaçış yolu bulmak için etrafıma bakarak. "Ben biraz yürüyeceğim." Hepsine sırtımı dönüp, hızlı adımlarla çitlerin dışına çıkıp ormana doğru yürüdüm. İçimdeki bu heyecanı durdurmanın bir yolu olmalıydı.

Beni öpmesini istediğime inanamıyordum!

O benim amcam sayılırdı!

Aklımda birçok anlamsız soruyla ağaçların arasında dalgın bir hâlde yürüyordum. Eflah üzerimdeyken ona karşı hissettiklerimin yoğunluğuyla kaybolmuş durumdaydım. Ben onu uzun bir

süredir tanıyordum. Bu zamandaki Eflah'ı olmasa da gelecekteki hâlini ve bu zamandan başlayıp yıllar süren serüvenini ondan daha iyi biliyordum. Onun bile şu anda kendi hakkında bilmediği çoğu şeyi ben biliyordum. Onu tanıdığım ve çocukluktan beri ona hayranlık duyduğum için ondan etkilenmem normaldi. Ancak o beni hiç tanımıyordu, onun hayatına daha yeni girmiştim. Öyleyse gözlerindeki o yoğun duygunun sebebi neydi? Köşke geldiğimden beri bana karşı çok iyiydi. Beni ne zaman görse gülümsüyor, berbat olduğum her konuda bana karşı büyük bir anlayış gösteriyordu. Bir de kıskanıyordu ve bunu saklayamıyordu.

"Ah, bu çok sinir bozucu!" Ellerimi şakaklarıma bastırarak acı içinde inledim. "Onunla ilgili her şey kafa karıştırıcı!"

"Kiminle ilgili her şey kafa karıştırıcı?"

"Sizinle!" demiştim ki yanımdaki varlığını fark etmemle kısık bir sesle bir küfür savurdum. Tam arkamdaydı, değil mi?

Yavaşça arkamı döndüm. Ellerini ceplerine koymuş, eğlenen gözlerle bana bakıyordu. "Demek beni kafa karıştırıcı buluyorsun?" Neden konuşmadan önce fazladan birkaç saniye düşünmezdim ki?

Konuyu değiştirerek, "Burada ne arıyorsunuz?" dedim.

Güldü ve gülüşü bile bana fazla karizmatik geldi. "Yine yolunu kaybedip kaybolmanı istemedim." Alay ediyordu.

Yanıma gelip bana bir yeri işaret etti. "Sana göstermek istediğim bir şey var." Başıyla yolu işaret edince mecburen onu takip ettim.

Birlikte ağaçların arasında yürürken birkaç kez yerdeki dallara takılıp sendelemiştim. Her defasında kolumu tutarak düşmemi engellemişti. Biraz ilerledikten sonra tekrar bir dala takıldığımda yine tam zamanında kolumu tuttu ama bu sefer hemen bırakmadı. Kolumdaki eli sürtünerek aşağıya kayınca sertçe yutkundum. Bileklerime sürtünen eli, elimi avucunun içine alınca kalbim patlayacakmış gibi hızlanmaya başladı. İri elinden elime geçen cızırtı-

li elektrik akımı damarlarıma nüfuz ediyor, beni şaşkına çeviriyordu. Avucunun içindeki elimi hiç bırakmak istemezcesine hafifçe sıkarken gözleri gözlerime kenetlenmişti.

Elimi tuttu ve koluna yerleştirdi. "Bana tutunursan düşüp bir yerini inciteceksin diye daha az endişelenirim," dedi yumuşak ve ikna edici bir sesle.

Gözlerim onun siyahlarında tutukluluk yapmışken tek söylediğim, "Peki," olmuştu. Bana böyle yoğun bir şekilde bakarken onu geri çevirecek kelimeler sözlük hanemde yok gibiydi. Bana böyle bakarken ve az önceki yumuşak ses tonunu kullanırken ona *hayır* demek çok zordu. Reddedilmez bir büyüsü vardı.

Koluna girdiğimde birlikte yürümeye başladık ama bir süre sonra elini, kolundaki elimin üzerine koydu. "Bu ne için?" dediğimde ise tam karşısına bakarak yürürken muzip bir sesle, "Düşmemen için," dedi aynı bahaneye sarılarak. Tek sebebinin bu olduğunu sanmıyordum.

Elinin sıcaklığını elimin üstünde hissederek onunla yarım saat boyunca yürüdüm. Ağaçların arasından sızan güneş, rüzgârın tatlı esintisi, gözlerimin odağındaki yeşil evren ve kuşların cıvıltısı bana bir cenneti vadeder gibiydi. Böyle bir yerde olmak mı bana huzur veriyordu yoksa onunla olmak mı, bilmiyordum. Bir süre sonra adımları durunca etraftaki mor çiçekleri gördüm. Kolundan çıkıp çiçeklere doğru yürürken, "Büyüleyici," diye mırıldandım beğeni dolu bir sesle. Vay canına!

Küçük, mor çiçekler o kadar güzeldi ki aralarından geçerken bir fotoğraf makinem olmadığı için üzüldüm. Hepsinin fotoğrafını çekmek isterdim. Bana göstermek istediği şeyin bu olduğunu o konuşana kadar anlamamıştım. "Mor orman çiçekleri," dedi beni izlerken. "Acıbal yapımında arıların kullandığı çiçekler bunlar," dediğinde kaskatı kesildim. Önce çiçeklere, sonra da ona baktım. Şaşkın bakışlarım bunu birkaç kez tekrarlamıştı. Acı bal yapımında kullanılan çiçekler mi?

Acıbal deyişi aklıma gelince kaşlarım çatıldı, onunsa dudakları kıvrıldı. Şimdi beni neden buraya getirdiğini daha iyi anlıyordum çünkü beni bu çiçeklerle özdeştiriyordu. "Sana en çok sarı yakışıyor." Kelimelerin üzerine basa basa konuşuyordu. "Senin rengin sarı ama seni temsil eden çiçek..." diyerek duraksadı ve etrafımdaki çiçekleri gösterdi. "Zehirli mor orman çiçeği."

Damarlarımdaki kan buz kesti.

"Bu çiçekler zehirli oldukları kadar şifalı da." Yanımdaki ağaca yaslanıp gölgesinde dinlenirken ona bilmişlik tasladığımın farkında değildim. "Öldürdüğü kadar yaşatır da. Maksat dozunu ayarlamak."

Gözlerinin ardında karanlık bir parıltı geçti. "Öyle mi?" Bana doğru yürüyüp çiçeklerin arasından geçerek tam karşımda durdu. "O zaman dozunu sen ayarla."

"Hangi konuda?"

Kolunu kafamın üstünden uzatıp elini yaslandığım ağaca bastırdı. Kısa bir an gözlerime baktığında gözlerinde gördüğüm yoğun tutku beni iliklerime kadar titretti. Başını omzuna doğru eğerek bana yaklaştığında artık gözlerinin odağında dudaklarım vardı. Boğuk bir sesle, "Bu konuda," dedikten hemen sonra beni öptü. Donup kaldım. Bunu gerçekten yapmıştı.

Vücudum dondu.

Nefes alışım dondu.

Hareket eden tek şey dudaklarımın üzerindeki dudaklarıydı.

Beni öpmüştü ve hâlâ da öpüyordu. Beklenmedik bu hamlesi karşısında o kadar savunmasızdım ki onu itemiyordum bile. Bunu yapmak için önce kendime gelmeliydim ancak dudaklarımın üzerindeki yumuşak ve dolgun dudakları kendime gelmem için en büyük engeldi. Öpücüğünün bende yarattığı hissi ise kendime bile tarif edemiyordum. Tek kelimeyle şoke olmuştum. Şokun etkisindeyken onun dudaklarından içime bir sıcaklık yayıldı. Elim-

de olmadan inleyene kadar dudaklarımı onun için araladığımın farkında değildim.

Dudaklarımın arasına girdiğinde ise öyle bir irkildim ki... Saç diplerime kadar ürperirken artık ona engel olmam için çok geçti çünkü onun tarafından öpülmenin yakıcı hissiyle tanışmıştım. Bunu istiyordum. O kadar iyi hissettiriyordu ki beni öpmeye devam etmesini istiyordum.

Biliyordum, yanlıştı ama sadece bir seferliğine...

Bir öpücüğün yanlışı olmazdı, değil mi?

Doğru veya yanlışı bir kenara itip kendimi onun öpüşlerine bırakmıştım ki dudaklarımın üzerindeki dudakları çekildi. Büyük bir hayal kırıklığı yaşamaya başladım. Hissettiğim tüm o güzel duygular beni öpmeyi bırakmasıyla son bulmuştu. Beni öpmeyi bırakmıştı fakat aramıza mesafe koymamıştı. Yüzü hâlâ çok yakınımdaydı ve dudakları da ılık nefesini dudaklarımın üzerinde hissedeceğim kadar yakındı. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek ıslattı. Sanki dudaklarında kalan tadımı daha yoğun almak için yaptığı bir hareketti.

"Böyle mi olacak?" Boğuk bir sesle konuşup dudaklarımdaki bakışlarını güçlükle gözlerime kaydırdı. "Seni öpmem için dudaklarını aralayacaksın ama karşılık vermeyecek misin?" Boğuk sesiyle birleşen sözleri o kadar tahrik ediciydi ki omurgamdan başlayan yakıcı his sırtımdan uyluklarıma doğru kaymaya başladı.

Öptüğü dudaklarım öpücüğünün yarattığı tatlı sızıyla yoksunluk çekerken gözlerine bakmak için kendimi zorladım. "Ne yapmamı istiyorsunuz?" Konuşabildiğim için bile şanslıydım çünkü aklım çoktan uçup gitmişti.

Başını biraz daha eğdiğinde burnu burnuma sürtündü. "Ne mi yapmanı istiyorum?" Sesi kısık ve hırıltılıydı. "Karşılık vermeni." Çenemi tutarak başımı bana kolayca ulaşacağı şekilde kaldırdı. Başparmağı çenemi okşarken, "Ukde," dedi adımı mırıldanarak. Başını yana doğru eğdi ve beni tekrar öpmeden önce, "Bu sefer

bana karşılık ver," dedi. Hemen sonrasında beni ikinci kez öpmeye başladı.

İkinci öpücüğü bir öncekinden daha talepkâr olduğu için irademin tüm zincirlerini kırmıştı. Buna hakkı varmış gibi, bu hak bir tek ona aitmiş gibi beni öperken daha fazla dayanamadım. Dudaklarımı onun için aralayıp baş döndürücü öpücüklerine karşılık vermeye başladım. Beklediğim masum bir öpücük müydü, emin değildim ama bu kesinlikle masumiyetten uzak bir öpücüktü. Ona karşılık verdiğim an boğazından çıkan hırıltılı bir inlemeyle belimi kavrayıp beni yaslı olduğum ağaca iyice bastırmıştı. Çenemi bırakan eli boynuma temas edip parmak izlerini bırakarak enseme kaydı. Ensemi kavrayıp başımı iyice kaldırarak benden daha fazla öpücük talep etti. Sanki bundan daha fazlasını vermem mümkünmüş gibi...

Kim olduğumu unuttum, onun kim olduğunu da. Yanlış bir zamanın yanlış insanları olduğumuzu ise ona karşılık verdiğim ilk anda unutmuştum. Hatırladığım ve aklımda olan tek şey dudaklarıydı. Tahrik edici ve oldukça cüretkâr olan dudakları aklımdaki tüm endişeleri siliyor, ona teslim olmamı sağlıyordu. Parmak uçlarımdan yükselip omuzlarını kavradığımda geniş omuzları temasımla gerildi. Ellerim omuzlarında gezinip ensesine ulaşarak onu üzerime çekti. Bu küçük temas soluksuz bir şekilde birbirimizi öpmemizi sağladı.

Bir süredir nefes bile almıyorduk. Öptüğüm ilk erkek değildi ama ona aitmişim gibi hissettiren ilk erkekti. Sanki her şeyimle onunmuşum ve bir tek onun olabilirmişim gibi hissettiriyordu. Daha önce kimseye karşı böyle şeyler hissetmemiştim. Birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Yüzümü avuçlarının arasına alıp alnını alnıma dayayarak gözlerime baktı. Bakışlarında daha önce hiç olmayan bir şey vardı. Adını koyamadığım ama bana dünyanın en özel kadınıymışım gibi hissettiren bir şey.

Yaşadığı karmaşık duyguların, hissettiği huzurun içinde kaybolmuş gibi, "Sen beklediğim kadınsın," diye mırıldandı. Elleri

yüzümde gezindi. "Beklediğim o kadın sensin." Uzun kirpiklerinin altından gözlerime baktı. "Seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki..."

Kaskatı kesildim.

Fark ettiğim şeylerin dehşetiyle donup kaldım.

Eflah'ın geleceğini bir kez daha değiştirmek üzereydim.

Kahretsin! Bunu yapma ihtimalim vardı.

Onun hayatında aşk acısı yoktu ve olmaması gerekiyordu. Tüm o kitapları ona yazdıran, onu bir yazara dönüştüren doğru kadını arayışıydı. Şimdi ise onu bulduğunu sanıyordu ve daha da kötüsü, onun ben olduğumu düşünüyordu! Onu yazar yapan, hiç var olmayan bir kadındı. O kadını bulduğunu düşünürse ona olan arayışını ve özlemini yazamazdı ki.

Uzun süre aşkı arayacak ve bulamayacaktı. Daha sonra mutsuz bir evlilik yapıp bulamadığı doğru kadından kitaplarında bahsedecekti. Onu bekleyen gelecek buydu. Ona tüm o kitapları yazdıran şey bulamadığı kadındı. O kadın, onu bir yazar yapmıştı. O kadını asla bulmamalıydı ama bulduğunu hatta o kadının ben olduğumu düşünüyordu. Şimdi ileride kitap çıkarıp çıkarmayacağı bile belli değildi. Onu Firuze'den kurtararak zaten geleceğini değiştirmiştim, şimdi bir de yazarlık kariyerini bitiremezdim.

Onun geleceğini bu denli etkileyeceğimi hayal dahi edemezdim. Hayır, böyle olmamalıydı. Kahretsin, ezbere bildiğim hayatını değiştirmek planlarımın arasında yoktu! Anne ve babamın hayatını değiştirmek isterken şimdi Eflah'ın da geleceği belirsiz bir hâle gelmişti. Her şeyi mahvetmiştim! Onun hayatının belli bir akışı vardı ve ben az önce onu öperek o akışın yönünü tamamen değiştirmiş olabilirdim! Sadece evliliğini değiştirmek istemiştim, mesleğiyle ilgili şeyleri değil.

Yüz ifademde ne gördüğünü bilmiyordum ama iyi şeyler görmediği çok açıktı. Yüzündeki mutluluk silinmeye başladığında,

"Sorun nedir?" dedi endişeli bir sesle. "Seni incitecek bir şey mi yapıyor?"

Yüzümdeki ellerini itip yaslandığım ağaçtan uzaklaşarak asi bir sesle onu incittim. "Bu yanlış." Dehşete kapılarak arkaya doğru adımlar atarken onda ne demiş bir hayal kırıklığı yaratmış olduğumun farkında bile değildim. "Bir daha asla tekrar olmayacak. Bu hayatımda yapmış olduğum en büyük yanlış!" Beni öpmesine izin vermemeliydim.

Panikleyip çıldırmış gibi ellerimi rastgele sağa sola salladım. "Lütfen aramızdaki patron ve çalışan ilişkisini korumaya özellikle edelim." dediğimde sertçe yutkundu. Az önce dudaklarımın verdiği mutluluğu acımadan ondan çekip almıştım. "Gerçekten çizgiyi korumalıyız." dedikten sonra koşarak uzaklaştım. İleride daha büyük acılar yaşamaması için böyle olması gerekiyordu.

Üç ay sonra zihnimden silinecek bir kadının acısını ona yaşatmamalıydım.

Bu benciliği ona yaşatmayacak kadar onu seviyordum.

Bağ evine tek başına döndüm ama Eflah gelmedi. Akşama kadar kafam karışık bir şekilde Taner ile ilgilendim ve o da günün kalanında eve hiç dönmedi. Bu konuda Kenan benimle dalga bile geçmişti. Babamdan sonra Eflah da eve gelmeyince. "Ne yapıyorsun sen bu adamlara?" diye bana takılmıştı. "Ormana gönderdiğin geri dönmüyor, ikisini de öldürdün mü yoksa?" diyerek beni deli etmişti.

Eflah'ın gece geç saatlerde geldiğini pencerenin camından görmüştüm ama perdenin arkasına gizlenerek ondan saklanmıştım. Sabah ise asık bir surata hazırlanmamızı istemişti çünkü eve dönme zamanı gelmişti. Bu iki günlük tatili hem babamın hem de onun burnundan getirdiğimi düşünerek çantamı toplamıştım. Yol boyunca Taner hiç susmamış, Eflah ise hiç konuşmamıştı. Taner'in tüm sorularına cevap verdiğim tatsız bir yolculuktu çünkü Eflah'tan buram buram yayılan gerginlik beni de germişti. Arada arabanın aynasından göz göze geldiğimizde bakışlarını hiç

kaçırmamış hatta öldürecekmiş gibi bakıp durmuştu. Öyle anlarda bakışlarını kaçıran ben oluyordum.

Kızdığını gizlemiyordu.

Eflah'ın sinirli bakışlarıyla bir türlü bitmek bilmeyen yol nihayet bitti ve köşke geldik. Ondan kaçarcasına arabadan hemen inmem bile, "İnanılır gibi değil!" diye sinirli bir homurtu çıkarmasına neden olmuştu.

Arabadan indiğimde ise beni bekleyen küçük bir sürpriz vardı. Bahçede gördüğüm süs havuzuyla gözlerim irice açıldı. Köşkün bahçesinde daha önce hiç süs havuzu yoktu ama iki günlük yokluğumuzda buraya çok güzel bir havuz yapılmıştı. "Vay canına!" Büyülenmiş gibi adımlarım havuza doğru hareket etti.

Mermerden yapılmış bir melek heykeli tam karşımdaydı. Kanatları kapalı olan melek öyle göz alıcıydı ki sanki gerçekti. Karşımda beyaz bir melek varmış gibi hissettiriyordu. Melek heykeli öne doğru eğilmişti ve elinde testi gibi bir şey tutuyordu. Testiyi yere eğdiği için testiden akan su ayaklarının önündeki havuzda toplanıyordu. "İnanılmaz!"

Önce küçük adımlarla heykele doğru yürüdüm ama daha sonra, "Bu çok güzel!" diye bağırıp melek havuzuna doğru koşmaya başladım. Çocuk gibi sevinip havuzun yanına koştuktan sonra başımı kaldırıp eğilen meleğe baktım. Havuzun kenarına çıkıp elimi uzatarak mermer testiden akan suya avucumu açtım. Serin su bardaktan boşalırcasına avucuma çarpıp etrafa saçılınca kıkırdadım. Süs havuzunu çok seviyordum. Babamın evinde de vardı.

Kuş gibi şakıyarak, "Eflah Bey," dedim havuzun kenarında durarak. "Bu benim olsun mu?" Eğer *evet* derse kimseyi yaklaştırmazdım bu havuza.

Cevabını öğrenmek için başımı çevirip ona baktığımda dudaklarında tebessümle beni izlediğini gördüm. Fakat ben ona bakınca tebessümünü hemen sildi. "Bahçemdeki bir şey neden senin olsun?" Ciddi görünmeye çalıştığı o kadar belliydi ki.

Sırıttım. "Bana hediye edin."

İntikam alır gibi küstahça baktı. "Evimde çalışan bir dadıya hediye vermem doğru olmaz," dediğinde sesinde derin bir ima vardı. "Aramızdaki çizgiyi korumalıyız, değil mi?" diyerek beni kendi sözlerimle vurdu. "Şimdi çizgisine de başlayacağım ya, neyse!" Son kısmı küfreder gibi kısık bir sesle söylemişti.

"Eflah Bey?" dedim sevimlice.

"Yine ne var?"

"Meleğinize binebilir miyim?"

"Af buyur?" Ne duymayı bekliyordu, bilmiyordum ama yüzü öyle bir hâl aldı ki komik ifadesine kahkaha atabilirdim. Önce bana, sonra da arkamdaki melek heykeline bakıp durdu. Suratının aldığı şekil kimi olsa güldürürdü.

Heyecanımdan hiçbir şey kaybetmeden, "Bineyim mi?" dedim.

"Neye?" dedi anlamaya çalışarak.

"Meleğe dedim ya."

"Duyduk herhâlde ama yanlış duyma ihtimalimi değerlendiriyordum," dedi şaşkınca. "Meleğe binmek mi istiyorsun?" Bunu söylerken bile şoke olmuş sesi çok komik çıkıyordu. Arkamdaki heykeli işaret etti. "Ona mı binmek istiyorsun?" Yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. "Tam olarak neresine?"

"Sırtına," dedim gülümseyerek. "Kanatlarından tırmanıp omzuna çıkacağım."

Ağız dolusu küfür savurdu. "Senin için bahçeye bir melek diktim ve sen ona binmek mi istiyorsun?" Şoke olmuştu.

Hızlıca başımı salladım. "Evet," demiştim ki fark ettiğim şeyle havuz başında donup kaldım. Midem kasıldı, nefesim boğazımı yaktı. *Benim için mi?*

Melekli havuzu benim için mi yaptırdı?

Nasıl dercesine ona bakarken ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bunu sevdiğimi nereden biliyordu? Babam ve annem dışında kimsenin bilmediği bu bilgiye nasıl erişmişti? Bunu ona nasıl soracağımı düşünürken bahsettiğim sınırı çoktan geçmiş gibi, "Seni ilk kez Necip'in evinde gördüm," dedi lafını esirgemeden. "Oradaki havuz seni mutlu etmişti."

Birazdan söyleyeceği şeye beni zerre kadar hazırlamadan gözlerimin içine baktı. "Ve mektubunda da süs havuzlarını sevdiğini yazmıştın," deyince o kadar afalladım ki az kalsın arkamdaki havuzun içine düşecektim. Kalbim tekledi, boğazımda oluşan düğüm tüm nefes akışımı kesti ve ben, yeni fark ettiğim gerçeklerin şokuyla ona bakmaya başladım. Mektupları bana gönderen o muydu?

Gizemli mektup arkadaşım Eflah mıydı?

Kahretsin!

Yüzüm bembeyaz olurken yaptığı itiraf için en küçük bir rahatsızlık duymadan, "Evet, bendim," dedi bir şeylerin acısını çıkarır gibi. Onu öptükten sonra o sözleri söyleyip kaçmamın intikamını aldığını o kadar belli ediyordu ki.

Bu yüzden, söylediği her şeyin bende kalp krizi etkisi yaratmasını umursamıyordu. Umursamıyordu hatta özellikle bunu yapıyordu. Ormanda önce onu öpüp hemen sonra onu nasıl hayal kırıklığına uğratıp kızdırdıysam o da aynısını bana yapmak istiyordu. Bu yüzden, muhtemelen kireç gibi olan suratıma bakıp sırıttı. "Sana her gün mektup yazacağım. Bir gün bile mektubuma cevap vermezsen kovulursun," dedi beni bozguna uğratarak. "Sadece seni değil, abini de kovarım."

Ne diyordu yahu bu?

Beni şoke ederek eve doğru yürürken, "Bu arada..." dedi sinirli bir sesle. "Bahsettiğin o mesafeleri de sikeyim!" Hızlı adımlarla eve giderken bana doğru hiç dönmedi ama bu konuda kararını vermiş gibi her bir kelimesini sertçe vurguladı. "Her gün bana yazacaksın,

her gün yemek için masama oturacaksın ve her gün beni göreceksin. Mesafeli olacakmışım, siktir etsene!"

Delirdi.

Tertemiz delirdi.

Bu böyle değildi ki. Çok kibardı ama şimdi içinden canavar çıkmıştı!

Çıldıracaktım! Sadece ben değil, o da çıldırmak üzereydi. Bir haftadır köşkün içinde saklambaç oynuyorduk. Ondan uzak durmak için her yolu deniyordum ama hiçbiri yeterli olmuyordu. Sabah o işe gitmeden odamdan çıkmak istemiyor, tüm işlerimi erkenden bitirip akşam eve döneceği saatlerde kendimi odama kapatıyordum. Günü, onu görmeden geçirmek için elimden geleni yapıyordum fakat buna karşılık o da rahat durmuyordu. Ben masaya oturmadan kahvaltıya başlamıyor, bir haftadır her sabah kapımı çalıp kahvaltıya çağırıyordu. Akşam döndüğünde ise beni etrafta bulamayınca birilerini odama gönderip beni çalışma odasında beklediğini söylüyordu. Taner hakkında konuşmak istediğini söyleyip her akşam beni ayağına çağırıyordu. Gittiğimde de Taner hakkında hiç konuşmuyordu!

Hepsi bu da değildi, o zorba herife bir haftadır mektup yazıyor ve ondan mektup alıyordum. Bir gün mektubuna cevap vermezsem sadece beni değil, Taner'i de işten kovacağını söylüyordu. Adam tehdit ederek mektuplarına karşılık alırken o kadar rahattı ki bir haftadır evin içinde sinir krizleri geçiriyordum! Üstelik beni öptüğü o günden sonra hiçbir şeyi umursamadığı ve saklamadığı için herkes aramızda bir şeyler olduğunu anlamıştı. Evin içinde saklambaç oynarken anlamamaları da mümkün değildi çünkü beni göremediği her an evdekilerin canına okuyordu. Her akşam beni çalışma odasına çağırması da zaten herkesin her şeyi anlamasına neden olmuştu.

Açık konuşacağım, bu kadar ısrarcı olmasını beklemiyordum. "Yüzsüz herif!" Odamdaki masanın başına geçtiğimde son bir haf-

tadır yaptığım gibi yine ona kızıyordum. "İstemiyorum diyorum, ne bu ısrar?" Mürekkep şişesinin kapağını açtım. "Yahu, babamın arkadaşısın, babamın!" Mektup kâğıtlarından birini elime alıp önüme koydum. "Haberin yok ama babam yaşındasın!"

Uzanıp diviti aldım. "Çılgın çıkacağım burada! Şuna bak, bir de kendine zorla mektup yazdırıyor!" Piç kurusu!

Amca dediğim herif burada başıma bela olmuştu!

Şu mektubu yazayım da sonra yine kapıma dayanmasın. "Allah'ım, sen bu kulunun aklını koru."

Sevgili Mektup Arkadaşım,

Son bir haftadır başıma gelenler canıma tak etmiş durumda. Patronum çıldırdı ve bu gidişle beni de çıldırtacak. Belki de çoktan delirdim, emin değilim. Beni zorla öptüğü o günden beri peşimi bırakmıyor. Evet, zorla öpüldüm. Kendi rızamla olduğunu kati suretle kabul etmiyorum. Aklını yitiren kaçık patronum küçük bir öpücüğe çok farklı anlamlar yüklediği için bir türlü peşimi bırakmıyor. Hayır, daha ne yapayım? Onu istemediğimi göstermek için ona kız falan mı ayarlayayım? İşe yarayacağını bilsem hemen bulurum birini ama pek işe yarayacağını sanmıyorum.

Ben uzak durmaya çalıştıkça her yerde karşıma çıkıyor. Çoğu zaman *imdat* diye bağırasım geliyor. Yardıma ilk koşan o olur diye bağırmaya bile korkuyorum. Evet, ilk o gelir çünkü günün her saati peşimde!

Onun yüzünden Hikmet Hanım'ın tüm gazabını üzerime çekiyorum. Eğer odamdan çıngıraklı bir yılan falan çıkarsa veya ben bir şekilde ölürsem, ölümümden Hikmet Hanım suçludur. Bu da kayıtlara böyle geçsin. Kadın ansızın karşıma çıkıyor, kötü kötü bakıp ödümü koparıyor. Patronum zıvanadan çıktığından beri o kadın evin içinde öcü gibi gezip yüreğimi ağzıma getiriyor.

Taner'e gelirsek... Onun penceresinden de bakmaya çalıştım ama o çocuğun bir penceresi yok. Varsa da ben herhangi bir pencere göremiyorum. Hatta çıtayı biraz yükseltip evin etrafında birkaç tur döndüm ama bakılacak pencere şöyle dursun, artık her neredeyse o yerin bir kapısı bile yok. Tamamen dışarıda kalmışken kendini bana kapatan bir çocuğa nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Hayır, hemen vazgeçmiş değilim. Onun dadısı olduğum sürece elimden geldiğince onun duvarlarını yıkmaya çalışıp ona ulaşmayı deneyeceğim.

Mektubumu burada sonlandırmaktan büyük bir zevk duyarım. Ne şartlarda yazdığım düşünülürse mektubun sonuna gelmek en büyük mutluluk kaynağım.

Sevgiler,

Bal Gözlü Kadın

Tehditler eşliğinde bana yazdırdığı bu mektubu da zarfa koyup mumla mühürledim. Zarfı elime aldığımda her zamanki gibi mektupla birlikte bana gönderdiği ballı kurabiyelerden birini alarak odamdan çıktım. Holde yürürken elinde iki muzdan birini yiyen Olcay ile karşılaştım. Beni görünce hep yaptığı gibi, "Canım memleketimin muzunu ham yapmak ister misin?" diyerek henüz kabuğunu soymadığı muzu bana uzattı. Ham yapacakmışım! Bu evde bir tane aklı başında insan yoktu.

"Olcay, kendi muzunu kendin ye, işim var." Yanından geçeceğim esnada yana doğru bir adım atıp gözlerini kısarak bana baktı. "Sen şimdi canım Amasya'mın muzunu yemeyecek misin?"

"Yemeyeceğim, canım istemiyor."

"Öyle mi, Ukde Hanım?" Almadığım muzu gözümün önünde kılıç tutar gibi sallarken kim bilir, dışarıdan nasıl görünüyorduk? "Telgraf yalanını söylediğim için o kenafir gözlüden ne kadar fırça yediğimden haberin var mı?" Yaptığı iyiliği başıma kakmaktan

gocunmayan biriydi çünkü bir haftadır bunu hatırlatarak bana yedirmediği meyve sebze kalmamıştı.

"Kadın az kalsın beni kovuyordu. Sadece bu kadarıyla kalsa iyiydi ama bana işkence edip elektrikli sandalyeye bağladı." Yüzüne acıklı bir ifade kondurup çipil çipil bakan gözlerle yalanına yalan kattı. "Elektriği verdi de verdi ama ben seni ispiyonlamadım. Etim lime lime parçalandı, yine de bu işin arkasında senin olduğunu söylemedim."

Göğsümü tırmalayan kahkahaya direnip, "Hani seni falakaya yatırmıştı?" dedim imalı gözlerle. "Elektrikli sandalyeden bahsetmemiştin."

Muzdan kocaman bir ısırık alarak ağzını muzla doldurdu. "Elektrikli sandalyeden bahsedip seni üzmek istemedim," derken fedakâr biri gibi görünmeye çalışıyordu. "Tüm o işkencelere senin yüzünden katlandığım için kendini kötü hissetmeni istemedim." Merdiveni inen Sırma'yı görünce, "Ona sor," diyerek onu da şahidi yapmaya çalıştı. "Sırma, ona gördüğüm tüm o işkencelerin doğru olup olmadığını söyler misin?"

Olcay'ın çenesinden nasibini almak istemeyen Sırma, "Ne diyorsa doğrudur," dedi bezmiş gibi. "Canı memleketinin meyvesini yersen peşini bırakır. Biz öyle yapıyoruz," dediğinde gülerek Olcay'ın elindeki muzu aldım. "Ver şunu." Yemeden peşimi bırakmazdı.

Yanından geçeceğim esnada gözüne elimdeki zarf ilişti. Sinsice sırıtıp konuşmak için tam ağzını açmıştı ki "Sakın," dedim kızarak. "Adam kafayı yemiş, mektup yazmayınca neler yapıyor, görüyorsunuz. Benim hoşuma mı gidiyor patronumla mektuplaşmak?"

Kahkaha attı. "Gitmiyor mu?"

"En son canın Amasya'nın pırasasını çiğ çiğ yemek gibi bir fedakârlık yaptığımı hatırlatırım."

"Tabii ki hoşuna gitmiyor!" Hızlıca taraf değiştirip benden yana oldu. "Ay, bu patron da çıldırdı iyice. Evdeki dadıya da mı göz koyulurmuş, canım!" Sırıtarak koluma yapıştı. "Canım memleketimin turpunu da denemek ister misin?" Bu da böyleydi işte.

Dudaklarım kıvrıldı. "Taner turpa bayılır."

Turp bulmak için mutfağa koşarken, "Seviyorum seni!" diye bağırıyordu. Arkasından gülerek onu izlerken, "Ben de seni," dedim gülüşlerimin arasından. Sevilmeyecek biri değildi.

Elimdeki muza bakınca gözlerim Sırma'ya ilişti. Muzu gösterdim. "Olcay'ın canı memleketinin muzunu ham yapmak ister misin?"

Kahkaha attı. "Daha bu sabah canı memleketinin pancarını ham yaptım ve emin ol, pırasadan daha kötü bir deneyimdi." Yüzünde ciddiyetten uzak, keyifli bir ifade oluştu. "Senin için tekerlekli sandalyeye bile oturmuş, karşılığında ham yap o muzu," dediğinde gülmeye başladım. Bu evdeki hizmetçiler en yakın arkadaşlarımdan bile daha samimi ve içtendi.

Mektubu posta kutusuna koymak için evden çıktığımda kapının tam önünde Eflah ile burun buruna geldim. Gülümsedi. Beni gördüğü her an yüzünde ortaya çıkan bu gülümsemeye alışmak istemiyordum. Yanından geçmek için sağa doğru bir adım attığımda o da aynı yöne adım atarak yolumu kesti. Sola doğru adım attım, o da attı. Kaşlarımı çatmak için kendimi zorladığımda gülüşü büyüdü. "Ne zaman bitecek bu inadın?"

"Siz benden vazgeçtiğinizde!" dedim ters bir sesle.

"Hay aksi," dedi üzülmüş gibi ama aslında çok eğleniyordu. "Desene, gelmeyecek bu inadının bir sonu." Sırıttı. "Çünkü senden vazgeçmek gibi bir düşüncem yok."

"Siz çıldırmışsınız."

Gülerek başını salladı. "Çıldırtan sağ olsun." Beni deli ediyordu!

Gözleri elimdeki sarı zarfa kaydığında siyahlarının arkasında muzır bir ifade oluştu. "Şu *öylesine biri* olan arkadaşına yine mektup mu gönderiyorsun?" Mektubun alıcısının o olduğunu bilmeden *öylesine biri* dediğim günden beri beni bununla vuruyordu.

Ona attığım ölümcül bakışları zerre umursamadan yolumdan çekildi. Ondan kurtulduğuma sevinip bahçe kapısına doğru yürüdüğümde o da yanımda yürümeye başladı. "Siz nereye acaba?" dedim canımdan bezmiş bir hâlde.

"Sen nereye?"

"Posta kutusuna," dedim mektubu göstererek. "Mektubu bırakacağım."

Gülmemek için yanaklarının içini ısırdı. "Ben de bir mektup bekliyorum," dedi çarpık bir gülüşle. "Onu alacağım."

Sinirlerimi bozduğu için kendimi gülerken buldum. Posta kutusundan alacağı mektup şu an elimde tuttuğum mektuptu. İkimiz de manyağın teki olduğumuz için mektupları elden vermek yerine her defasında posta kutusuna bırakıyorduk. Birimiz bırakıyordu, diğeri peşinden gidip onu alıyordu. Evdekiler ise şaşkınlık içinde ne yaptığımızı sorguluyordu. Şu bir haftada sadece benim değil, evdekilerin de dengesini bozmuştu. Güldüğümü görünce gözleri ışıldadı, gülüşüme dalıp gitti. "Surat asmayıp güldüğünde bal gibi tatlı bir kız oluyorsun."

"Suratımı astığımda?"

"Sence, Acıbal?" diyerek bana taktığı lakapla hitap etti. Sorumun cevabını doğrudan vermişti. *Acıbal!*

Dibime girecek kadar yakınımda yürüdüğü için omzumla ona vurarak, "Biraz mesafe, lütfen," dedim.

Bana sataşarak o da omzuyla hafifçe koluma vurdu. "Şu siktiğimin mesafelerinin canı cehenneme!"

Omzumla tekrar koluna vurarak onu ittim. "Mesafeler bazı yerlerde gereklidir. Mesela patron ve çalışan arasındaki resmiyeti belirlemek için."

"Kovuldun." Bir anda söylediği şeyle durup şaşkınca ona baktım. O ise her gün beni şoka uğratmaktan zevk alır gibi pis pis sırıttı. "Seni kovuyorum, artık çalışanım olmadığın için patron ve çalışan diyemezsin." Gözleri haylazlıkla bakarken başıyla köşkü işaret etti. "Kovulduğun eve misafir olarak gelsene. Yatıya kal, Ukde. Hatta hiç gitme," deyince önce şaşkın şaşkın suratına baksam da kendimi tutamayıp kahkaha attım. Bu kadar haylaz olmasaydı işim daha kolay olurdu.

Gülüşlerimin arasında, "Hâlâ mektup yazdığıma göre beni kovamazsınız," deyip yürümeye başladım. "Patronumsunuz, mesafeli olun azıcık."

Peşimden gelirken, "Mesafeleri unut," diyerek elini sahiplenircesine omzuma attı. "Biz böyle iyiyiz," diyerek bana çapkınca göz kırptı. Kahrolası kalbim böyle anlarda yoldan çıkıyordu. Tıpkı şu anda da olduğu gibi.

"Eflah Bey, yeter ama." Omzumdaki elini iterek adımlarımı hızlandırdım. "Ulu orta yerde böyle şeyler yapmayın!"

Gülerek bana takıldı. "Gizli saklı yerlerde yapmama izin var mı?"

"Hayır!"

Vicdansız, o kadar tatlıydı ki ona doğru düzgün sinirlenemiyordum bile. O ormanda beni öptüğü günden beri hislerini ifade etmekten hiç çekinmiyordu. Sanki o öpücükle tüm zincirlerinden kurtulmuştu. Keşke onu hiç öpmeseydim diyemiyordum çünkü gecelerimi işgal eden, düşündükçe içimde kelebekler uçuran bir öpücüktü. Öpücüğünü düşünmek bile dudaklarına bakmama neden olduğu için kaşları oyunbaz bir ifadeyle havalandı. "Çok ayıp, Ukde Hanım," diyerek beni taklit etti. "Beni öpmek mi istiyorsunuz? Patron-çalışan ilişkisine ne oldu?" Hayvan herif! Her şeyi de çat diye söylüyordu.

Derimin altı ısınırken hemen önüme dönüp, "Yok öyle bir şey," dedim hızlıca.

"Var öyle bir şey." Yine kolu koluma sürtünecek kadar yakınımda yürümeye başlamıştı. "Sen de benim gibi o öpücüğü unutamıyorsun."

"Lütfen kendi adınıza konuşur musunuz?"

"Lütfen sen de bizim adımıza konuşmayı bırakır mısın? O öpücük bir hata değildi." Ona cevap vermedim çünkü ne söylesem beni susturacak bir şeyleri vardı.

Bekçinin gözleri önünde ikimiz de kapıdaki posta kutusunun önünde durduk. Kutunun kapağını açıp içine koyduğum mektubu uzanıp aldı. Kenara çekilince posta kutusunun içini karıştırıp bana bırakılan siyah zarfı aldım. "Aa, bana da mektup gelmiş," dedim yalancı bir şaşkınlıkla. Zarf dışında sarı kurdeleli bir hediye paketi de görmüştüm. Paketi alıp üzerine baktım, *Bal gözlü kadına* yazıyordu. "Hediye de gelmiş bana."

Elindeki ince mektup zarfını kontrol etti. "Bana hiç hediye gelmiyor," dedi yalancı bir sitemle. "Mektup arkadaşım çok cimri."

"Bence ona yazmayı bırakmalısınız," dedim. "Cimri insanlar hiç çekilmez."

Elindeki mektubu büyük bir hazineyi tutar gibi tutarken, "Mektupları konusunda cömert," dedi eve doğru yürürken. "Başka hediye istemem." Aklına ne geldiyse durup omzunun üzerinden arkasına, bana baktı. "Tabii, birkaç öpücük iyi olurdu," diyerek sırıtınca kaşlarımı çattım, buna bile güldü.

Bu eskiden böyle değildi.

O öpücük dengesini bozdu, o da benim dengemi bozuyor.

Bahçedeki süs havuzunun kenarına oturduk. O mektubunu açarken ben de hediye kutumun paketini açıyordum. Kutunun içinden çıkan atlıkarınca şeklindeki müzik kutusuyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Daha önceki mektuplarımda ona bah-

settiğim müzik kutusuydu bu. Beni mutlu eden şeyleri sorup durduğunda ona cevap verirken hepsini bulup benim için getireceğini bilmiyordum. Benim için yaptırdığı havuzun kenarında oturuyordum, hemen yanımdaydı ve sevdiğim müzik kutusunu elimde tutuyordum. Mektupta bahsettiğim her şeyi bana sunuyordu.

Ve bu durum beni mutlu ettiği kadar acı veriyordu. Neden aynı dönemin insanları değildik ki? Gün geçtikçe bunun bize verilen en büyük ceza olduğunu düşünmeye başlıyordum. Özellikle de o bana karşı bu kadar iyiyken. Müzik kutusunun arkasındaki küçük anahtar kolu birkaç kez çevirerek kutuyu kurdum. Atlıkarıncalar dönmeye başladığında ortaya çıkan tatlı melodiyle tebessüm ettim. Otelde kalan müzik kutum değildi ama aynı hissi veriyordu. Sesi bile beni çocukluğuma götürüyordu. Başımı çevirdiğimde içinde hiç güzel şeyler yazmayan mektubumu okuduğunu gördüm. O beni mutlu etmeye çalışırken benim yaptığım her şey onu mutsuz etmek üzerineydi. Bunu hak etmiyordu.

Böyle davranmak zorunda kalsam bile kötü davranılmasını hak etmiyordu. Hediyesi için ona teşekkür etmedim ama hediyeyi ona geri verip üzmek de istemedim. Ona doğru uzandım ve yanağına hem özür hem de teşekkür mahiyetinde tüy gibi küçük bir öpücük kondurdum. Ellerinde mektup, gözleri yazdığım satırlarda donup kalmışken hiç kıpırdamadı. Yanağına değen dudaklarımın etkisi geçene kadar bir süre öylece kaldı. Daha sonra düz çizgideki dudakları büküldü, gülümsedi. "Bu öpücüğün sebebi eğer o müzik kutusuysa beni daha fazla öp diye sana bu ülkedeki tüm müzik kutularını alabilirim," dediğinde dudaklarımdan firar eden gülüşe engel olmadım. Alacağına hiç şüphem yoktu.

Mektuba ara verip omzunun üzerinden bana baktı. "Ben de öpebilir miyim?"

Midem kasıldı, içim öpücüğünün beklentisiyle ürperdi ama hissettiklerimi gizlemeye çalışarak, "Hayır," dedim.

"Ama öpmem gerek." Gözlerindeki o haylaz parıltılar yeniden ortaya çıkmıştı. "Sen beni öptün, benim de öpmem gerek." Ve

o baş döndürücü çapkın gülüşü yine dudaklarındaki yerini aldı. "Bizde komşunun tabağı boş gönderilmez. Âdetleri de mi bilmiyorsun?"

Çok fenaydı.

"Ama sadece yanağımı."

Gözleri dudaklarıma kaydığında çattığım kaşlarımı görünce tebessüm etti. Bana doğru uzandığında kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki hızına inanamadım. Yanağıma konduracağı küçük bir öpücüğün heyecanı bile haddinden büyüktü. Beklediğim gibi yanağımı öpmedi ama dudağımı da öpmedi. Dudağımın kenarına değdi dudakları. Yanağım ve dudağım arasındaki o küçük boşluğu öptüğünde kalbimin çıkardığı sesi duyacak diye ödüm koptu. Öpücüğünün düşündüğümden erken son bulması beni bir parça üzmüştü ama böyle olmasını isteyen bendim. Onun iyiliği için bize bunu yapan ve aramıza mesafeler koymaya çalışan bendim. Her ne kadar tüm o mesafeler onda pek işe yaramasa da...

Geri çekildiğinde gözlerine doğru düzgün bile bakamadığım için başımı eğip bana yazdığı mektubu elime aldım. Zarfın içinden mektubunu çıkardığımda o da kendi mektubunu okumak için önüne döndü. Daha ilk satırında beni büyüleyen mektuplarının hayatımda ayrı bir güzelliği vardı.

Sevgili Bal Gözlü Kadın,

Bugün sana bir hafta önce yaşadığım unutulmaz bir anımı anlatacağım. Bir keresinde bana unutamadığın bir anın var mı diye sormuştun ya, işte o soruya şimdi cevap vereceğim. Daha önce unutamadığım bir anım hiç olmadı, tekdüze bir hayat yaşayan bir adamım ben. Ne gece dışarı çıkmalarım olur ne de eğlence adı altında yaptığım taşkınlıklar. Olsa da nadiren olur. Düz ve sıradan biriyim. Arkadaşlarıma göre eğlence anlayışı olmayan sıkıcı biri, etrafımdaki birçok insana göre de yalnız biriyim. Kime göre neyim, hiç sorgulamadım ama biri için ne olmak istediğimi çok iyi biliyorum.

Onun her şeyi olmak istiyorum.

Sence onun her şeyi olmama izin verir mi?

Unutamadığım tüm anılarım onun gelişiyle başladı. Hangi birini anlatsam ki? Onunla ilgili her şey belleğime kazınırken onunla olan her anım benim için unutulmazların içinde. Belki de sana en akılda kalıcı anımdan bahsetmeliyim. Onu ilk gördüğüm o an. Arkadaşımın evinde kaldığım günün sabahında gördüm onu. O gece, beni erken saatlerde uyandıran bir şeyler vardı. Başlarda bunu gece aldığım içkiye ve içkiden kalan baş ağrısına yordum ama aslında beni uyandıran şey onun varlığıydı. Gökyüzünden düşmüş gibi büyülü bir kadın, Necip'in bahçesine uğramıştı. Sanki beni uyandıran onun büyülü varlığıydı.

Balkondan onu izlediğimden habersiz bir şekilde bahçede geziyordu. Adımlarını ait olmadığı topraklara bırakırken o bahçedeki tüm o çiçeklerden daha güzel olduğunu bilmiyordu. Havuzun kenarına oturup kâğıttan gemilerini yaparken nasıl da mutlu görünüyordu... Onun o mutluluğunu hatırladıkça matbaadaki tüm kâğıtları toplayıp odasına yığmak istiyorum. İstediği kadar kâğıttan gemi yapıp suya bıraksın. Mutlu olacaksa köşkün içini kâğıttan gemilerle doldurmasına bile izin veririm.

Mutlu olmalıydı.

Bir tek mutlu olduğunda mutlu oluyorsam o hep mutlu olmalıydı.

Onunla ilgili her şey beni mutlu ediyor. Yalandan çattığı kaşları, kırıştırdığı fındık kadar burnu ve büzdüğü dudakları bile beni mutlu ediyor. Hele bir nazı var ki hiçbir kadına şımarmak böylesine yakışamaz. Küçük hanım babasının evinde prensesler gibiymiş, oysaki istese benim evimde sultanlar gibi olacak ama bir inadı var ki tam bir ömür törpüsü. Omuzlarını dikleştiriyor, çenesini havaya kaldırıp *mesafeler* deyip duruyor. Ulan, ben seni bulmuşum, umurumda olur mu o mesafeler?

Bir de kaçmaları meşhur hanımefendinin. Köşe bucak kaçıp duruyor benden. Sanki kaçmasına izin verirmişim gibi. Sanki bu mümkünmüş gibi. Ulan, ev benim, kaçtığın yer bile benim, neyine güvenerek kaçıyorsun? Sanki fazla uzağa kaçmasına izin veririm de... En son kafamı attıracak, ben kaçıracağım onu. Görecek o zaman bu inadın sonunu. Nereye kaçıracaksın diye sorma, nikâh dairesi iki sokak aşağıda.

Gördüğün gibi, güzel kadın; başım onunla belada. Bakalım, nereye varacak bu işin sonu. Şimdilik yazacaklarım bu kadar. Mektubunu bekliyor olacağım.

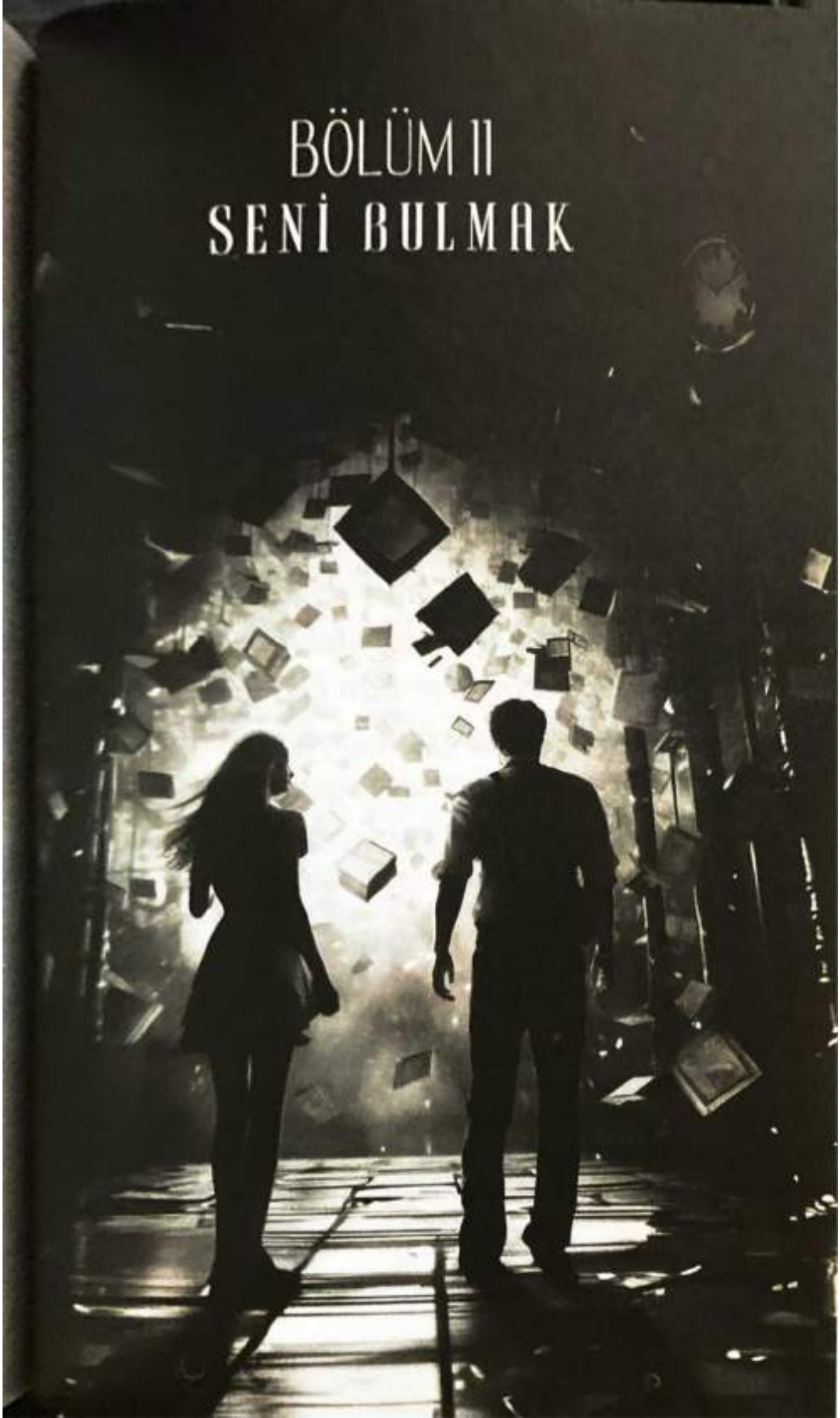
Sevgiler,

Seni Düşünen Biri

Mektubunun sonuna geldiğimde içimde yarattığı mutluluğu gizlemeye çalışarak ona döndüm. Benim kısacık mektubumu okumayı çoktan bitirmiş, beni izliyordu. Onun kaleminden çıkan satırların büyüsüne kapıldığımı gizleyemiyordum. "Bu yanlış, ben sizin için yanlış kadınım," diye mırıldandım. Buna bir son vermeliydik ama bana hiç yardımcı olmuyordu.

Ben ne kadar karamsarsam o, benim yerime de fazlasıyla umutluydu. "Yanlış değil." İç çekerek yüzümü seyre daldı. "Sen yanlış değilsin, asla yanlış bir seçim olmadın."

Oysaki ben yanlışın ta kendisiydim.

BÖLÜM 11
SENİ BULMAK

"Bir sabah vakti seni bulmak, uykudan uyanmak gibiydi. Gerçekliğini sorgulatan, rüyada mıyım diye düşündüren bir anın başlangıcı gibiydi. Rüya değildi, oradaydın. Seni göreceğim kadar yakın, sana ulaşamayacağım kadar uzak... Ama oradaydın."

Eflah

Üç Hafta Önce

Kendi evimde ve kendi yatağımda uyumaya alıştığım için Necip'in evinde uyku tutmamıştı. Akşam hepimiz fazla içmiştik, bu hâlde araba kullanmak yerine onun evinde kalmaya ikna etmişti beni. Alkolün etkisiyle sızdığım için sabahın erken saatlerinde uyanmıştım. Odamın perdeleri açıktı ama odanın içi loş karanlığın etkisindeydi. Henüz güneş bile doğmamıştı. Yataktan çıkmayıp tekrar uyumaya çalıştım ama başımdaki müthiş ağrı uyumama izin vermedi. Üzerimdeki battaniyeyi iterek yataktan çıktım. Sert bir kahve içmeden kendime gelemezdim ama bu saatte uyanık bir hizmetçi bulmak kolay değildi. Kendime gelmek için kapıyı açıp balkona çıktım. Üzerimde sadece bir pantolon vardı, üstüm tamamen çıplaktı.

Balkona çıkınca sabah ayazı tenime çarptı, beni dün geceden kalan sarhoşluktan biraz olsun uyandırdı. Ancak ayılmamın asıl sebebi aşağıda, yani bahçede gördüğüm kadındı. Çiçeklerin çoğunlukta olduğu taraftan çıkan kadın bahçedeki süs havuzuna doğru yürüdüğünde gözlerim üzerindeydi. Onu daha önce burada gördüğümü hatırlamıyordum. Köşkte mi çalışıyordu? Yeni mi işe başlamıştı? Yoksa bir hırsız mıydı? Üçü de değilmiş gibi geliyordu çünkü etrafına attığı bakışları garipti. Sabah rüzgârı sarı saçlarını uçuştururken etrafına mutlu ama buruk gözlerle bakıyordu. Bakışlarında gördüğüm şey ne bir hırsız olduğunu doğruluyordu ne de bu evin çalışanı olduğunu.

Üzerinde incecik, sarı bir elbise vardı. Sabahın soğuğunda giyilmeyecek bir elbise... Rüzgâr, çiçekli elbisenin eteklerini uçuşturduğu için elbisesi saçlarıyla uyum içindeydi. Saçları ve elbisesi belli bir ahenkle uçuşuyor, yüzünü kapatan saçlarını sık sık kulağının arkasına sıkıştırıyordu. İkinci katın balkonunda onu izlediğimden habersiz, küçük adımlarla süs havuzuna doğru yürüyordu. Ara sıra etrafına baktığı için zarif yüzü ve rengini bu uzaklıktan çözemediğim gözleri sık sık görüş açıma giriyordu. Bulunduğum odanın hemen yanındaki odanın penceresine baktığı için bakışları her

defasında beni teğet geçiyordu. Bir an, sadece bir an benim bulunduğum yöne bakmasını istedim ama gözleri sıklıkla Necip'in odasının olduğu pencereye kayıyordu.

Umutsuzluk içinde omuzları çöktü, başını eğdi ve önüne döndü. Süs havuzunun soğuk mermerine oturana kadar keyifsiz görünüyordu. Ancak elini havuzun suyuna daldırdığında yüzünde ortaya çıkan tebessüm, dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşmasını sağladı. Suyla oynayan bir çocuktan farkı yoktu. Seslenip kim olduğunu sorarak onu ürkütmek istemiyordum çünkü hiçbir sabah gözlerimi böylesine güzel bir manzaraya açmamıştım. Eğer batıl inançlarım olsaydı onun kocakarı masallarını süsleyen o peri kızı olduğunu düşünebilirdim. Yolu Necip'in evine düşen ama Necip yerine benim gözlerimin esiri olan bir peri kızı. Güzeldi, özellikle suyla oynayıp gülümserken.

Üzerimdeki etkisinden habersiz, güneşin bile olmadığı gökyüzünün altında sarı saçlarıyla etrafını aydınlatan kadını izliyordum. Bir şey arar gibi etrafına bakınca aradığı neyse bulup ona vermek istedim. Suratındaki neşe kaybolmasın diye hiç tanımadığım bir kadına arzuladığı şeyi vermek istedim. Mutluyken daha güzeldi. Mutluyken tam anlamıyla bir peri kızını andırıyordu. Çocukluğumun masallarından çıkan bir büyüsü yok değildi.

Havuzun kenarından kalkıp bahçe kapısına doğru yürüyünce dudaklarımdaki tebessüm silindi. Gidiyor muydu? İçimde oluşan endişe beni afallatırken gitmesini istemediğimi fark ettim. Onu izlemek bile beni heyecanlandırırken ortadan kaybolmasını istemedim. Ben her şeye heyecanlanan biri değildim. Bana yaşattığı bu heyecan, bu kadar erken son bulamazdı. Bu öylesine bir heyecandı ki daha önce bir eşine rastlamamıştım. Benim bahçemde değil, Necip'in bahçesinde benden haberi bile olmayan bir kadının bana yaşattığı bu heyecanı anlamak mümkün değildi. Bir an onu kendi bahçemde istedim. Benim bahçemde nasıl görüneceğini düşledim. Zırvalamaya başlıyordum.

Gitmesinden endişelenirken kapıdaki posta kutusundan aldığı gazeteyle geri dönünce gerilen omuzlarım düştü, rahat bir nefes

aldım. Gitmiyordu. Hayır, henüz değil. Elindeki gazeteyle havuz kenarına oturunca gözlerimi kısarak ne yapmaya çalıştığını görmek istedim. Gazeteyi düzgün bir şekilde büküyor, dudaklarıyla ıslatıp parçalara bölüyordu. Daha sonra ise onlarla... O da neydi? Gemi mi yapıyordu? Kâğıttan gemiler. Dudaklarımda küçük bir gülümseme oluştu. Çocuk gibi havuzun kenarına oturmuş, kâğıttan gemiler yapıyordu. İşte, şimdi daha çok ilgimi çekmeye başlamıştı.

Çocuksu bir yanı vardı.

Yaptığı gemileri havuzun kenarına dizdi. İstediği kadar gemi yapınca hepsini tek tek havuza bıraktı. Havuza bıraktığı her gemiyle onun gülümsemesi genişledi, benimse dudaklarımdaki tebessüm biraz daha büyüdü. Eğer resim yeteneğim olsaydı hiç şüphesiz bu manzarayı resmederdim ama öyle bir yeteneğim hiç olmamıştı. Kalemi resim yapmak için değil, kimseye göstermediğim ve düşlediğim şeyleri yazmak için tutardım. Yazmak benim için derin bir tutkuydu, bana huzuru hissettiren tek şeydi.

Bir süre havuzda gemilerini yüzdürdü. Her ayrıntısını dudaklarımda tebessümle izledim. Ancak her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi kâğıt gemileri de tek tek batmaya başladı. Ayağa kalkıp güneşin doğduğu yöne baktı. Havadaki kızıllığı görünce güneşin birazdan doğacağını o da anlamıştı. Sanki buradaki zamanı dolmuş gibi önce bahçeye, sonra da Necip'in camına son kez baktı. *Öylesine bir uğradım* der gibi sırtını dönüp kapıya doğru yürüyünce hemen odama girdim. Öylesine uğramış olabilirdi ama öylece gitmesini izlemek istemiyorum.

Aceleyle yerdeki tişörtümü üzerime geçirip komodinin üzerindeki cüzdanımı ve arabanın anahtarını alarak odadan çıktım. Yalıdan çıktığımda önce cipi almayı düşündüm ama herkes uyuduğu için bahçe kapısını açacak kimse yoktu. Arabayla vakit kaybedip onu kaçırmak istemediğim için koşarak dışarı çıktım. Etrafıma bakınca sol taraftaki kaldırımda yürüdüğünü gördüm. Ona fazla yaklaşmayarak peşine takıldım. Bir kadını takip ediyordum. Kendime inanamayarak güldüm. "Her şeyin bir ilki vardır." Kendi

masalına dönüp ortadan yok olmasını istemiyorsam onu gözden kaçıramazdım.

Kimsin sen?

Ve neden Necip'in evindeydin?

Aklımda bu düşüncelerle peşine takıldım. Önümde salınarak yürüyordu, mutluluğundan hiçbir şey kaybetmemişti. Güneşin ışıkları sarı saçlarına yansırken dudaklarındaki gülümsemeyle göz kamaştırıyordu. Arada bir durup başını gökyüzüne kaldırdığı için yüzündeki mutluluğu görebiliyordum. Onu bu denli mutlu eden neydi? "Kimsin sen?" diye mırıldandım bir kez daha. Gittikçe merakımı daha çok cezbediyor, onun kim olduğunu merak ediyordum.

Adı neydi?

Yolda bir simitçiyle karşılaşana kadar aç olduğunu tahmin bile etmemiştim. Simitçiden sadece iki simit istedi. Bunu yaparken onu yan profilden gördüğüm için kızaran yanaklarını, kaçırdığı gözlerini ve yüzüne yayılan utancını gördüm. Utanç duygusu vardı, bir dilenci olamazdı. Karşısındaki rezil herif onu dilenci olmakla suçlayınca kaşlarım kendiliğinden çatıldı. O an dünya üzerindeki hiçbir yiyeceğin, onun solan gülüşüne değmeyeceğini düşündüm.

İki simit için onu geri çeviren herifin yüzünü dağıtmak isterken bu sarışın güzel beni şaşırtarak sözleriyle adama haddini bildirdi. "Böyle davranarak yaşından başından da utanmıyorsun, değil mi? İhtiyaç sahiplerini doyurmadığın için hâlâ bu yaşta bile simit satıyorsun. Allah merhamet edenlere merhamet eder ama sende o merhamet yok." Her kelimesi haklılık kokuyordu. Aşağılayıcı bakışları adamın üzerinde gezindi. "İnsan iki simitle ne zengin olur ne de fakirleşir. Simitlerin senin olsun, artık versen de almam!" Sözleri karşısında şapka çıkarılırdı.

Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Onu takip ederken kısa bir an simitçinin önünde durdum. Ondan simit alacağımı düşünüp, "Kaç tane istersiniz, beyim?" demişti ki yumruk olan elimi daha

da sıkarak yaşlı bir adama vurmaktan kaçındım. "Şu kızı görüyor musun?" Neşesini kaybettiği için sönük adımlarla yürüyen sarışını başımla işaret ettim. Görmemesi mümkün değildi. Az önce iki simit için onu kovmuştu.

Simitçi başını salladığında gayet ciddi bir ifadeyle suratına bakıp, "Eğer iki simitle onu mutlu etseydin Allah şahidim olsun ki şu anda seni paraya boğardım," dediğimde sertçe yutkundu. Bakışları irileşti, gözleri gittikçe bizden uzaklaşan sarışını buldu. Kontrol edemediği bir açgözlülükle onu durdurup ona istediği kadar simit vermeyi düşündü ama buna engel olup, "İşte, bu yüzden bulunduğun bu yerden bir adım ilerleyemiyorsun," dedim soğuk bir sesle. "Çünkü nasibinin önünü açgözlülüğünle kapatan bencil bir herifsin," dedikten sonra onu bugün iki simit vererek kazanacağı ama az önceki tavrıyla kaybettiği paraların pişmanlığıyla bırakıp sarışının peşine düştüm.

"Siktiğimin puştu!" Ona söverek adımlarımı hızlandırdım. "Ulan, iki simit sadece!" Acaba aç olduğu için mi Necip'in evine gelmişti? Belki de yiyecek bir şeyler isteyecekti ama evdeki herkes uyuduğu için bunu yapamamıştı. Hayır, oraya gelmesinin sebebi açlık olamazdı çünkü öyle olsaydı herkesin uyanacağı vakit oradan ayrılmazdı. Necip'in evine gelmesinin bir sebebi olmalıydı.

O önde, ben arkada yürümeye biraz daha devam ettik. Henüz yeni açılan bir pastaneye girince kaldırımda durup onun dışarı çıkmasını bekledim. Düşündüğümden daha hızlı çıkmıştı dışarı, güzel yüzü yine asıktı. Necip'in evinden çıktığından beri sahip olduğu o neşeyi gittikçe kaybettiği için canım sıkılmaya başlamıştı. Onun peşinden içeri girip onu eli boş gönderen kadına buz gibi gözlerle baktım. "Az önce dükkânda çıkan o sarışın ne istedi?" Burada çok fazla şey vardı. Sormadan canının ne çektiğini öğrenemezdim.

Kadın vitrindeki kurabiyeyi gösterdi. "Ballı kurabiyelerden istedi," dediğinde neden sorduğumu anlamak ister gibi bakıyordu. Muhtemelen simitte olduğu gibi sadece iki kurabiye istemişti. Abisi ve kendisi için. İki kurabiye bile verilmemişti. Sadece iki

kurabiye, ne kadar ederdi ki? Ne kadar ettiklerini bilemezdim ama onun solan gülüşünden daha değerli olmadıklarını biliyordum.

Kadın bana bakıp ballı kurabiyeleri göstererek, "Almak ister misiniz?" deyince ters bakışlarımla karşılaşıp korkuyla bir adım geriledi. "Ucuz kurabiyelerin sende kalsın," dedikten sonra dışarı çıktım. Sebebini anlamadığım bir şekilde, onu geri çeviren herkes nefretimi kazanmaya başlamıştı.

Ballı kurabiyeleri seviyordu.

Simitler ihtiyaçtandı ama ballı kurabiyeler seçimdi.

Pastanede o kadar şey varken sadece ballı kurabiyelerden istemesi onları sevdiğini gösterirdi. Dudaklarım kendiliğinden kıvrıldı. Belli bir mesafe bırakarak onu takip ederken, "Başka?" dedim o duymasa da. "Başka neleri seversin? Kâğıttan gemiler ve ballı kurabiyeler dışında?"

Onun hakkında her şeyi öğrenmek isteyen yanımı kontrol edemiyordum. Gizli takipçisi olduğum bu kadın beni şaşkına çevirmişti. Oysaki henüz adını bile bilmiyordum ama ondaki her şey beni ona çekiyordu. Ateşe doğru uçan bir pervane gibi ışığına çekiliyordum. Ve bundan zerre kadar rahatsız olmuyordum. Rahatsız olmamı engelleyen bir şeyler vardı. En derinlerimde, bana bunun yanlış olmadığını hissettiren bir şeyler vardı.

Bir çöp konteynerinin önünde durduğunda sertçe yutkundum. Düşündüğüm şeyi yapmayacaktı, değil mi? Bakışları konteynerin içindeki atıklara kaydığında vücudum buz kesti. Çöpten beslenmeyi düşünecek kadar mı açtı? Ne zamandan beri aç olduğunu sorguladıkça içim burkuluyordu. Birkaç saat mi? Yoksa saatlerdir mi? Siktir! Günlerdir olamaz, değil mi? Çöpten beslenmeyi düşündüğüne göre yemek yemeyeli en az bir gün olmuştu.

Rengini yeni yeni seçtiğim bal sarısı gözleri çöpün içinde oyalanmaya başladıkça, "Yapma," diye mırıldandım kısık bir sesle. O eli çöpe doğru uzanırsa yemin ederim ki bir takipçisi olduğunu hemen şimdi, burada öğrenirdi. Çöpten karnını doyurmasına izin vermektense ortaya çıkıp kolundan tuttuğum gibi onu karnını do-

yacağı bir yere götürürdüm. Bunu nasıl karşılayacağı umurumda bile olmazdı.

Yanında duran eli havalanmak üzereyken bir anda kaşlarını çatıp bağırarak konteynere bir tekme attı. "Saçmalık bu!" İkinci bir tekme daha attı. "Tüm hayatım zenginlik içinde geçmişken bu lanet yoksullukla nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum ki! Ve hayır, atıklarla beslenmeyi de ben kabul etmiyorum!" dedikten sonra bir tekme daha atarak uzaklaştı. Rahat bir nefes aldım. Neyse ki yaşadığı açlığa rağmen çöpten beslenmeye kalkışmamıştı. Buna zaten izin vermezdim ama buna kalkışsaydı ortaya çıkmak zorunda kalırdım. Onunla ilk karşılaşmam, onu utandıracak şekilde gerçekleşmemeliydi.

Tekrar peşine düştüğümde gözlerim sık sık ayaklarına kayıyordu. O ince ve ayaklarına büyük gelen eski babetlerle konteynere üç tekme atmıştı. Acaba ayağı ağrıyor muydu? Yürümekte zorluk çekmiyordu ama konteynere attığı sert tekmelerin etkisini parmak uçlarında hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Tekme attığı ayağına bakıp, "Acıyor mu?" diye kısık bir sesle mırıldandım. Bir anda bu soru benim için hayati bir önem taşımaya başlamıştı. Daha iyi ve sağlam ayakkabılara ihtiyacı vardı. Tekme attığında falan ayağını acıtmayacak ve ona bol gelmeyecek kadar iyi ayakkabılar.

Gözlerim dalgın bir şekilde onu izlerken aynı zamanda onun hakkında öğrendiğim yeni bir bilgiyi de beynimin bir tarafına kazımıştım. *"Tüm hayatım zenginlik içinde geçmişken bu lanet yoksullukla nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum ki! Ve hayır, atıklarla beslenmeyi de ben kabul etmiyorum!"* Sesi bir kez daha kulaklarımda çınlayınca onu daha fazla merak etmeye başladım. Tüm hayatının zenginlik içinde geçtiğini öfkeyle haykırmıştı. Yoksul biri değildi, en azından öncesinde değildi. Artık neden simitçiden iki simit isterken yüzünün bu kadar çok kızardığını anlıyordum çünkü daha önce kimseden bir şey istemek zorunda kalmamıştı. Tüm hayatının zenginlik içinde geçtiğini söylemişti. Ne olmuştu da iki simit bile alamayacak hâle gelmişti? Onu takip ederken onun hakkında öğrendiklerimi belli bir sıraya koymaya başladım.

Bir abisi vardı.

Ballı kurabiye seviyordu.

Ve eskiden varlıklı biriydi.

Elimde çok az bilgi vardı. Oysaki onun hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki... Adını, kim olduğunu, nereden geldiğini, ailesini, yakınlarını hatta komik ama en sevdiği yemeği, rengi ve okumaktan keyif aldığı kitap türünü merak ediyordum. Acaba kitap okumayı seviyor muydu? Herkes sevmezdi, çoğu kişi kitapları sıkıcı bulurdu. Ben seviyordum, kitapsız bir dünya düşünemiyorum. Peki, o da seviyor muydu? Sevmese de sorun değildi ama ben daha şimdiden ballı kurabiyeleri sevmeye başlamıştım. Ballı kurabiyeleri seviyordu. Onun sevdiği her şeyi sevmeye başlayan bir yanım ortaya çıkmıştı. Oysaki henüz adını bile bilmiyordum. Sorun değildi, tanışırdık elbet. Tüm bu takibin amacı bu değil miydi? Onu gözden kaybetmemek...

Biraz daha ilerlediğimizde yol üstünde gördüğüm pastaneyle gözlerim vitrinde oyalandı. Daha sonra onu kontrol ettim. Bir anda ortadan kaybolacak diye ödüm kopuyordu. Bir saate yakın zamandır yürüdüğü için adımları yavaş ve yorgundu. Fazla uzaklaşmadan onu bulabilirdim ama dışarı çıktığımda onu kaybetmek de beni endişeleniyordu. Açlığını düşününce fazladan bir saniye bile düşünmeden pastaneye girdim. Kasadaki çocuğa yaklaşıp, "Ballı kurabiye ve simit," dedim aceleyle. "Hızlı ol." Dışarı çıktığımda onu bulmak istiyorum.

Acaba başka şeyler de sever miydi? Onun için buradaki her şeyden almayı düşündüm ama bu çocuk hepsini tartıp paketlerken bana zaman kaybettirebilirdi. Dışarı çıktığımda çiçekli sarı elbisesinin içindeki sarışının artık görüş açımda olmadığını düşünmek dahi istemiyordum. Bu riski almak istemedim. Oyalanmak yerine önceliği onun istediği şeylere verip, sipariş ettiklerimi alarak hemen dışarı çıktım. Ballı kurabiyelerden çok fazla almıştım. Ballı kurabiyeyi seviyordu. Tadını bile bilmediğim bu kurabiyeleri artık ben de seviyordum. Tadını bilmiyordum ama o seviyordu.

Pastaneden çıkıp başımı çevirdiğimde onu görünce rahat bir nefes aldım. Aramızdaki mesafeyi biraz açmıştı ama hâlâ görüş açımdaydı. Onu kaybetmemek için adımlarımı hızlandırdığımda arkasını karşısında gülerek başımı iki yana salladım. "Henüz tanışmadık ama daha şimdiden beni bir şaşkına çevirdin." O, aradığım kadın olabilirdi.

Yirmi sekiz yaşında, genç ve sağlıklı bir adamdım ama kadınlar hayatımda hiç öylesine olmamıştı. Sanırım beklediğim bir şeyler vardı. Belki de ilk aşkın o cezbedici güzelliği. Doğru kadını bulana kadar hep bir arayış içinde olduğumu biliyordum. Bekleyişim ne kadar uzun olduysa ona olan özlemim de bir o kadar artmıştı. Sanırım bu konudaki düşüncelerim biraz romantikti. Bunu sesli söylemek bile komikti çünkü romantik bir adam değildim ama bu konudaki düşüncelerim öyleydi. Arkadaşlarıma göre, gençliğimin en güzel çağlarını hiç gelmeyecek bir kadını bekleyerek harcıyordum çünkü onlara göre öyle bir kadın yoktu. Biriyle uzun soluklu birlikte olunca aradığım her şeyin onda mevcut olduğunu zaten görecekmişim. Kenan'ın saçma nasihatleri...

Bir kadının ilk görüşte nefesimi kesmesi, beni heyecanlandırması, kalp atışlarımı değiştirip merakımı cezbetmesi Kenan'a göre mümkün değilmiş. Onun düşüncesine göre önce gözlerle sevilirmiş kadınlar, eğer yeteri kadar güzel bir yüze ve vücuda sahipse arzulanırmış. Aşk daha sonra ve zamanla gelişen bir olaymış. Bana göre ise nasıl göründüğü fark etmeksizin onu gördüğümde hissedeceklerimden ibaretti aşk. Yüzünü ve vücudunu ezberlemeden benim ve kalbimin üzerinde bıraktığı o tarifsiz duyguydu aşk. İlk aşkın güzelliği de aslında tam olarak buradan geliyordu. Onu gördüğünde kesilen nefesin, atan kalbin ve hızlanan solukların onun gelişinin habercisiydi.

Önde yürüyen bu bal gözlü sarışın, o kadın olduğunun sinyallerini veriyordu ama uzun bekleyişimin bir aldatmacası da olabilirdi. Bir süs havuzunun kenarında oturup kâğıttan gemilerini yüzdüren bu kadında soluğumu kesen, beni heyecanlandıran ve bir saat boyunca onu takip etmemi sağlayan bir büyü vardı. Aradı-

ğım kadın olup olmadığını anlamanın tek yolu onu kaybetmeyip yaşadığı yeri öğrenmekti. Eğer yıllardır beklediğim kadınsa öylece kaybolup gitmesi beni sonsuz bir yalnızlığa iterdi çünkü insanın hayatındaki doğru kişi sadece bir kez karşısına çıkardı.

Onu ucuz bir pansiyona kadar takip ettim. Beş dakika bekledikten sonra onun peşinden pansiyona girdim. Resepsiyon yaklaşarak beş dakika önce içeri giren sarışını sorduğumda dün gece abisiyle bir oda kiraladıklarını öğrendim. Resepsiyondaki kadına biraz para verip ona uzattığım simit ve ballı kurabiyeleri bir şekilde o kıza ikram etmesini söyledim. Daha sonra, onları kuşkulandırmayacak ama onların duyacağı bir şekilde Yargıların köşkünde bir bahçıvana ihtiyaç duyulduğunu söylemesini istedim. Kadın aldığı paraların mutluluğuyla hevesli bir şekilde başını sallarken oradan çıktım.

Maddi durumları kötüyse iyi bir işe de ihtiyaçları olduğundan emindim. Abisi benim evimde bahçıvan olarak çalışırsa sarışının izini kaybetmez, bir şekilde onu görmeye devam edebilirdim. Pansiyondan ayrılırken aklımdan geçenler bunlardı ancak bir saat sonra abisiyle benim evime geldiğinde, işte o an, onun yıllarca beklediğim kadın olduğundan emin oldum. Dudaklarım kıpırdandı, "Seni buldum," dedim ama o bunu duymadı.

Bahçedeki kadına adım adım yaklaşırken tekleyen kalbim, gizlemeye çalıştığım hızlı soluklarım ve bana attığı kaçamak bakışlar beklediğim kadın olduğunu âdeta haykırıyordu. Özellikle gözlerimiz kesiştiğinde hissettiğim o yoğun çekim ve onun da hissettiğine emin olduğum o yoğun duygu, uzun bekleyişime değdiğini gösteriyordu.

Gözlerini benden kaçırmaya çalışması ama dayanamayıp utangaç gözlerle bana bakması aklımı başımdan almıştı. Yanılmamıştım, ilk görüşte aşk diye bir şey vardı. Yirmi sekiz yıllık bekleyişim bir hiç uğruna değildi. Onun bal sarısı gözlerine baktıkça bekleyişime değdiğini her zerremde hissetmiştim. Bu yüzden hiçbir vasfı olmamasına rağmen ona evimde yapabileceği bir iş bulmaya çalışmıştım çünkü yakınımda olmasını istiyorum. Bal sarısı gözlerini

görmek istediğim her anda, uzun mesafeler katetmeyeceğim kadar yakınımda olmalıydı.

O ve abisi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Evde küçük bir çocuk varken her şeyden önce Taner'in güvenliğini düşünmeliydim çünkü sorumsuzun teki de olsa abimden bana kalan tek şey küçük oğluydu. Bu yüzden onlardan başta sabıka kaydı olmak üzere gerekli belgeleri istemiştim. Belgelerinde bir aksilik çıkacak ve geri dönmeyecekler diye çok endişelenmiştim. Abisi umurumda bile değildi ama adını bile henüz yeni öğrendiğim sarışın dönmeliydi. Ukde... Adı Ukde'ydi. Güzel bir adı vardı ama adının burukluğu, yarım kalmışlığı vardı. İnsanın içinde ukde kalan her şeyi simgeleyen bir adı, onun için fazla hüzünlü bulmuştum.

Ve o soyadı?

Tanrı aşkına, o ne içim bir soyadıydı öyle?

Ukde Abuzer Şinasi Gıybettin.

Telaffuz ederken bile kahkahalara boğulabilirdim.

Komik olan sadece soyadı değildi, yemek yeme şekli ve açlık karşısında gösterdiği çaba da en az soyadı kadar beni güldürmüştü. Açlıktan yere düştüğünde endişenin yanı sıra o an düşündüğüm tek bir şey vardı. Pansiyondaki o kadın ona ballı kurabiyelerini vermemiş miydi? Vermediği çok açıktı çünkü çorba kâsesini kafasına dikerken onun için bıraktıklarım da dâhil olmak üzere hiçbir şey yemediği çok açıktı. Pansiyondaki o kadına öfke duyabilirdim ama bir şekilde Ukde'yi bana gönderdiği için ona kızamadım. En azından bir şeyi doğru yapmıştı. O artık benim yanımda, benim evimdeydi. Açlık konusunda endişelenmesi gerekmiyordu.

Ve Ukde çalışma odamdan çıktığında mürekkep şişesinin kapağını açmış, masamdaki kâğıt yığınının arasından boş bir kâğıt alıp diviti siyah mürekkebe batırmıştım. Kendi el yazımla boş sayfaya *Seni Bulmak* diye bir başlık atmıştım. O gün, bunun ilk kitabım olacağını bilmeden yıllarca onu arayışımı yazmaya başladım.

Seni Bulmak oydu, onu bulmaktı ve o, artık evimdeydi.

Ukde

Yaptığım kâğıttan gemileri süs havuzunun içine bırakırken dalgın gözlerle onları izliyordum. Aklımı kurcalayan, canımı sıkan o kadar çok şey vardı ki bir türlü huzur bulamıyordum. Kalbim ise aklımın karmaşasından daha felaket durumdaydı. Eflah konusu hem aklımı hem de kalbimi o kadar meşgul ediyordu ki ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Kendimi içinde bulduğum içler acısı durumun üzüntüsünü yaşarken Taner yanıma oturdu. Bahçıvan tulumunun içindeki tuhaf görüntüsüyle aklımı dağıtırken hiçbir şey söylemedi. Son günlerde Eflah'ın peşimde olması onu da endişelendiriyordu. Buraya gelirken planımızda böyle bir şey yoktu.

"Bir şekilde onu kendinden uzaklaştırmalısın," dediğinde sıkıntılı sesi karşısında sessizliğimi korudum. "Sen bu zamana ait değilsin, sana karşı beslediği hisler büyümemeli." Bunu bilmediğimi mi sanıyordu? Her şeyin farkındaydım ama onu nasıl kendimden uzaklaştıracağımı bilmiyordum. Günlerdir ondan köşe bucak kaçmam bile bir işe yaramıyordu.

"Ukde?" Sessizliğim karşısında endişelenerek gözlerini bana dikti. "Onu kendinden uzaklaştırmak istiyorsun, değil mi?"

Üzgünce başımı salladım. "Bunu istiyorum ama..."

"Ama ne?" Gözleri kısıldı. "Bakışlarında neden tereddüt var?" Bir şey söylememek için dudaklarımı sımsıkı bastırdığımda, "Siktir lan!" dedi bir hışımla ayağa kalkarak. "Ondan hoşlanamazsın!"

Sesi biraz yüksek çıktığı için etrafını kontrol edip, "Saçmalama, Ukde," dedi bu sefer daha kısık bir sesle. "Bunu yapamazsın. Siktir, onun elinde büyüdün! O hiçbir şey bilmiyor ama sen biliyorsun. Bu nasıl hastalıklı bir zihniyet!" deyince sertçe yutkundum. *Hastalıklı bir zihniyet...* Tokat gibi yüzüme çarpan bu ağır cümlenin altında ezildim. Bana olan bu muydu? Hissettiğim her şey hastalıklı bir zihnin yasaklı düşleri miydi?

"Ona bakınca eskisi gibi hissettirmiyor." Sesim titriyordu. Dolan gözlerimi saklamak için başımı eğdim. "Geldiğim yerdeki Eflah'a baktığımda gördüğüm bir amca, bir babaydı." Gözlerimden süzülen birkaç yaşa engel olamadım. "Ama bu zaman dilimindeki Eflah'a bakınca gördüğüm tek şey, aklımı başımdan alan bir erkek." Biliyorum, bu yanlıştı ama Taner ile birlikte büyümüş sayılırdık. Yanlışlarımı paylaşacağım tek kişi oydu. Bunu biriyle konuşmalıydım.

"Sana hastalık gibi gelen şey bana doğru hissettiriyor." Islak gözlerle başımı salladım. "Onunlayken ya ben çocuktum ya da o yetişkin. Ya ben yetişkindim ya da o benim için fazla yaşlı. Aramızda bu farklılık, onun beni kızı gibi görmesini sağladığı kadar benim de onu amca olarak görmemi sağlıyordu. Ama burada..." Sonlara doğru sesim kısık çıkarken başımı kaldırıp ıslak gözlerle ona baktım. "Bu zaman diliminde aramızdaki o farklılık yok. İkimizin arasında sadece üç yaş varken istesem de geldiğim yerdeki gibi hissettirmiyor bana." Biliyordum, yanlıştı. Biliyordum, asla olmaması gereken bir şeydi ama hissettiklerimi de öylece söküp atamıyordum içimden.

"Ayrıca o benim öz amcam değil ki, sadece babamın arkadaşı," dediğimde bana öyle bir bakışı vardı ki... Kınayan bakışları bana şimdi olduğundan daha kötü hissettiremezdi. "Onunla olmak için kendine sebep yaratma." Kızarak beni bir şeylere ikna edemeyeceğini bildiği için derin bir nefes alıp yanıma oturdu. "Ukde, ben sık sık kaza yaptığımız o uçuruma gidiyor, belki de her gün oradan atlamayı düşünüyorum çünkü buraya ait değilim." Bu gerçeği anlamamı ister gibi bakıyordu. "Sen de buraya ait değilsin. Aynı zaman diliminde iki Taner ve iki Ukde uzun süre hayatta kalamaz. Bu olursa ne olur, biliyor musun?"

Başımı salladım. "Çiftlerden biri ölür," dediğimde bakışlarıyla beni onayladı. "Bizler şu anda bir vücuttaki virüsleriz," dedi iç çekerek. "Bağışıklık sistemi vücuttaki virüslere karşı nasıl antikor üretiyorsa zaman da bize aynısını yapacak. Zamanla şaka olmaz, er veya geç bu yıl dilimindeki bozukluğu fark edecektir. Geriye

tek bir Ukde ve Taner bırakmak için bize karşı antikor üretecek. Her şeyin bir düzeni vardır. Dengeyi yeniden sağlamak için bu zamandaki çiftleri teke düşürecektir. Dışarıdan bakıldığında doğal bir ölüm gibi görünecektir. Ya bize araba çarpar ya boğuluruz ya da kalp krizi geçiririz. Evren kendi dengesini sağlamak için başımıza mutlaka ölümcül bir kaza getirecektir ama ya bizim yerimize diğerleri ölürse?" dediğinde sertçe yutkundum. "O zaman sence ne olur?" Ne demek istediğini anlayınca buz kestim.

Geçmişi olmayan birinin geleceği de olmazdı.

Küçük Taner ölürse büyük Taner de evrenden silinirdi.

Elimi tutarak, "İşte, bu yüzden buradaki Eflah ile olamazsın," dedi ılımlı bir sesle. "Sen istesen de burada uzun süre kalıp onunla olamazsın. İki buçuk ay sonra ana rahmine düşeceksin. Aynı zaman diliminde iki Ukde olamaz. İkisinden birini bekleyen mutlak son, ölüm. Bizim yerimize onlar ölürse biz de ölürüz çünkü bizi biz yapan onlar. Burada kalırsak ya onlar ölecek ya da biz." Acı acı baktı bana. "Görmüyor musun, her iki seçeneğin sonu da ölüm." Ne yazık ki bunu görüyordum. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama haklıydı. Burada kalmak hiçbir şeyi daha güzel yapmayacaktı. Aksine, dengeyi tamamen bozabilirdi.

"Bir şekilde geri dönmenin yolunu bulmalıyız." Ayağa kalkıp tulumunun cebinden sarkan sarı eldivenleri aldı ve eline takmaya başladı. "Kendini buradaki şeylere fazla alıştırma çünkü burada uzun soluklu kalmayacağız." Başını eğip aklımı başıma toplamamı ister gibi bakmaya başladı. "Giderken arkanda yaralı bir adam bırakmak istemiyorsan ona karşı daha sert ve kararlı bir duruş sergilersin," dedikten sonra beni bırakıp gitti. Her sözü haklılık kokarken uzun süre arkasından bakıp durdum. Haklıydı, Eflah'a karşı daha keskin çizgilerim olmalıydı. Özellikle de kendi doğumumu engellemeye çalışırken.

Varlığımı silmek isterken arkamda kalbi kırık bir adam bırakamazdım.

Günün kalanında Eflah'ı aklımdan çıkarmaya çalışarak Taner ile ilgilendim. Köşkün her yerinde Eflah'tan izler varken orada duramadım. Biraz yalnız kalıp kafamı dinlemeye ihtiyacım olduğu için minik Taner'i alıp dışarı çıkmıştım. Köşkün yakınlarındaki bir parka gelmiş, kum havuzunda oynuyorduk. Daha doğrusu, o diğer çocuklarla oynamak istemediği için ona eşlik etmek zorunda kalmıştım. Gerçi benim de arkadaşlığımdan hoşlanmış gibi görünmüyordu. Kovayla bana kale yaptırıyordu ama daha sonra beğenmediğini söyleyip hepsini yıkıyordu. Kafa dinlemek için dışarı çıkmıştım ama iki saattir tek yaptığım kumdan kale inşa etmekti.

Bilmem kaçıncı kez bana yaptırdığı kaleyi bir kez daha yıkınca, "Yeter ya artık!" diye kızıp elimdeki kovayı kafasına attım. "O kadar biliyorsan al, sen yap!"

Alnına çarpan kovayla küçük kaşlarını çatıp, "Seni amcama söyleyeceğim!" diye bana bağırdı. Yerdeki kumu avuçlayıp üzerime atmaya başladı. "Seni istemiyorum, git artık evimizden!"

Kovayı alıp yarısına kadar kum doldurarak kafasından aşağı döktüm. "Ben sanki sana bayılıyorum!" Canını yakmayacak şekilde kovayla kafasına vurdum. "İşgüzar velet! Sana yaptığım iyiliklerden zerre haberin yok!"

"Defol hayatımızdan!" Bağırarak maymun gibi üzerime atlayınca kumun içine sırtüstü düştüm. O esnada oturduğum için beni düşürmesi zor olmamıştı.

Üzerime çıkıp bana vurmaya başlayınca, "Seni gebertirim!" diye çığlık atarak belinden yakaladım. Tek bir hareketle onu altıma alıp kulağını sertçe çektim. Şimdi bağıran oydu. "Bırak kulağımı, seni amcama söyleyeceğim!"

"Kime istiyorsan git söyle!" Üzerinden kalkıp etraftaki insanların şaşkın bakışları eşliğinde havuzdan çıktım. Üstümdeki kumlar dökülürken başımı çevirip çatık kaşlarla arkamdaki canavara baktım. "İşi bırakıyorum!" Sinirden titrerken dişlerimi sıkarak, "Buna daha fazla devam etmeyeceğim!" diye bağırdım çaresizlik içinde.

"Köşke yalnız git, bu saatten sonra beni hiç görmeyeceksin! Evet, istifa ettiğimi söylemek için bile köşke dönmeyeceğim."

Kafasından akan kumlar yüzünden gözlerini kırpıştırırken afalladı. "Gidiyor musun? Sana daha fenalarını yaptım ama gitmedin, azıcık kum attım diye mi gidiyorsun?" Daha kötülerine dayanmışken bu küçük olayın beni yıldırmasını beklemiyordu. Oysaki onun yüzünden gitmek istemiyordum. Eflah ile işler çığrından çıkmaya başlamışken her şeyi daha da karıştırmamak için gitmeliydim.

"Canım yanıyor." Kendimi bu zaman diliminde bulduğumdan beri o kadar dolmuştum ki en sonunda yıkıldım. Dizlerimin üzerine düşerken, "Canım çok yanıyor, ne yapacağımı bilmiyorum," dedim ağlamaya başlayarak. Küçük bir çocuğun yanında gardımı düşürmeyi ben de istemezdim ama acının ve gözyaşının zamanı olmuyordu.

Beni ilk kez ağlarken gördüğü için yutkunarak paytak adımlarla bana doğru yürüdü. "Kolunu mu acıttım?" Boğuşurken yaralı koluma zarar verdiğini düşünüyordu. Oysaki kolum çoktan iyileşmişti.

"Annem," diye mırıldandım ıslak gözlerle. "Gözlerimin önünde babamı öldürdü," dediğimde donup kaldı. Bu onun küçük aklının alamayacağı büyüklükte bir itiraftı. "Geldiğim yerde annem hapiste, babam ise mezarda. Bir şeyleri düzeltme şansım olduğunu anladığımda çok mutlu olmuştum ama her şey fazlasıyla karışık." Dudaklarım titrerken hıçkırdım. "Burada yaptığım her şey birilerinin hayatını değiştiriyor. Bazılarını isteyerek değiştiriyorum ama bazılarını kontrolüm dışında." Başımı eğip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kapana kısılmış gibiydim.

Dayanamayıp babama gerçekleri söylemiştim ve babam hâlâ ortalarda yoktu. Annem, babam olmayan bir adamla gözümün önünde gezip tozuyordu. Olması gereken buydu ama onları öyle görmek de canımı yakıyordu. Sonuçta annemi daha önce başka

biriyle hiç görmemiştim. Babam acı çektikçe benim acım katlanıyordu. O kadar çaresiz durumdaydım ki babam için hiçbir şey yapamıyordum. Ona sarılamıyor, teselli edip her şeyin daha iyi olacağına onu inandıramıyordum. En kötüsü de yirmi beş yıl boyunca amca dediğim birinden hoşlanmaya başlamamdı. Her şey kontrolümden çıkmaya başlamıştı.

Eflah'ın evliliğine engel olduğum yetmezmiş gibi onu kendime bağlamıştım. Belki de bana âşık olmuştu, artık hiçbir şey bilmiyordum. Yanlış ve çirkin gelen her şeyi yapmaya başlamıştım. Ona baktıkça kalbim hızlanıyordu ama geldiğim yerdeki ilişkimizin boyutunu hatırladıkça kendimden iğreniyordum. Yirmi beş yıl boyunca onunla amca yeğen gibiydik, bana babalık yapan birinden hoşlanmaya başlamıştım. O bu zaman diliminde hiçbir şey bilmediği için benimle ilgili dilediği gibi düş kuruyordu. Onun yaptığı hiçbir şey ayıplanamazdı çünkü gelecekte neler olduğunu bilmiyordu. Her şeyi bilen ben olduğum için burada acı çeken de sadece bendim.

Ortada bir günah varsa taşlayacakları ilk kişi bendim.

Bu çirkin bir aşktı.

Omzumda bir el hissedince başımı kaldırıp ıslak gözlerle karşımdaki çocuğa baktım. Ağlamıyordu ama gözleri nemliydi. "Çok acı çekti mi?"

"Kim?"

"Baban," diye mırıldandı. "Ölürken oradaymışsın. Çok acı çekti mi?"

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı iki yana salladım. "Çok hızlıydı ölümü." Kederli sesim dudaklarımdan çıkacak olan hıçkırığı güçlükle önlüyordu. "O kadar hızlıydı ki onu kurtarma şansım bile olmadı."

"Acı çekmemiş." Küçük bir çocuğa yakışmayan bir buruklukla gülümsemeye çalıştı. "Bu iyi bir şey. Be- Ben onun, yani annemin nasıl öldüğünü bile bilmiyorum." Her zaman hırçın bakan güzel

gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Sence annem ölürken çok acı çekmiş midir?" dediğinde onu göğsüme çekip öyle bir sarıldım ki küçük yüreğinde biriken tüm acıyı ondan almak istedim. Keşke birkaç ay önce buraya gelseydim ve annesini onun için kurtarsaydım.

Tıpkı benim gibi o da uzun zamandır kendini tutuyor olmalıydı ki "Annemi özlüyorum," diyerek göğsümde ağlamaya başladı. "Babanı özlediğin gibi ben de annemi özlüyorum," deyince benim gözyaşlarım onunkilere karıştı. Artık Eflah'ın ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Taner'in penceresinden bakınca dışarıda güzel hiçbir şey yoktu çünkü annesiyle birlikte tüm güzellikleri yitirmişti. Tıpkı benim penceremde de olduğu gibi. İkimiz bugün ilk kez dünyaya aynı pencereden bakmaya başlamıştık.

Bana açılmasının sebebi onun gibi olduğumu görmesiydi. Etrafına baktığında onu anlayan kimseyi göremedikçe daha çok hırçınlaşıyordu çünkü kimse onun yaşadıklarını yaşamamıştı. Onunla aynı şeyleri yaşamayan birinin onu anlamayacağını düşünüyordu. Bu yüzden kendini dışarıdaki herkese kapatıyordu. Okulda hiç arkadaş edinmiyor, parktayken başka çocukları yanına yaklaştırmıyordu. Taner haklıydı, bu ufaklığın üstesinden gelemediği travmaları vardı. Hikmet Hanım ise onun bozuk psikolojisinden faydalanıp kendi çıkarları için onu manipüle ediyordu.

Anne ve babası öldükten sonra Taner'in hayatında kalan iki insan vardı. Bunlar da amcası ve Hikmet Hanım'dı. Bu yüzden onlar dışındaki herkese kendini kapatmıştı. Hikmet Hanım ve amcası ne derse sadece onları dinliyor ve onların dediklerini yapıyordu. Hikmet Hanım ona *Firuze iyi biri, onu sevmelisin,* deyince Taner ona inanıyor ve onun bahsettiği kişiyi seviyordu. Ona beni gösterip *o kötü biri, amcana veya sana zarar verecek,* deyince de Taner benden nefret ediyordu. O kadın, Taner'in hassas durumundan faydalanıp onu o kadar iyi manipüle ediyordu ki Taner seveceği veya nefret edeceği kişileri bile kendi seçemiyordu.

Ne de olsa henüz altı yaşındaydı. Bir yetişkin gibi düzgün konuşması onu yetişkin yapmıyordu çünkü aklı ve kalbi hâlâ bir ço-

cuğa aitti. Taner'i ağlarken görene kadar bugün köşkten ayrılmaya kararlıydım ama göğsüme akıttığı gözyaşları her şeyi değiştirmişti. Eflah'ın olduğu o eve dönmeyi hiç istemiyordum ama Taner'e ne olacağını da düşünmeliyim. O kadın, Taner en az on yaşına gelene kadar yaşardı ve bu dört yılda Taner kim bilir, nasıl bir çocuğa dönüşürdü!

Evet, büyümüş hâline tanık olmuştum ama şimdi olduğu adama dönüşene kadar kim bilir, içinde neler yaşamıştı? Eflah'ın olmadığı yerlerde Firuze'nin ona yaptığı şeylere bizzat tanık olmuştum. Firuze'yi onun hayatından çıkardığım için muhtemelen geleceği yeniden şekillenip değişmeye başlamıştı. Kollarımdaki bu çocuğun geleceğinde artık ona sığıntı gibi hissettiren kötü bir yenge faktörü yoktu. Fakat Hikmet Hanım hâlâ konaktaydı ve ben gittikten sonra onların başına yeni bir bela açabilirdi. O kadından kurtulmadan köşkten ayrılamazdım.

Kaçmaya çalıştıkça daha çok sorumluluk sahibi oluyordum. Herkesi de ben kurtaramazdım ki! Geleceği bilmek gerçekten de berbat bir şeydi. Sürekli şunu düzelt, bunu düzelt diye diye kendimi bozmaya başlamıştım.

Bir süre sonra kendimizi toparlayıp köşke geri dönmüştük. Ağlamak bize iyi gelmediği için yol boyunca birbirimizle hiç konuşmamıştık. Aslında bizi susturan şey, birbirimizin yanında ağlamaktı. Ah, bir de sarılmak. Parkta yaşadığımız o duygusal anın içinden çıkınca ikimiz de birbirimizden vebalı gibi uzak durmaya başlamıştık. Yürürken bile aramızda en az beş adımlık mesafe vardı.

Bahçeden içeri girdiğimizde birbirimiz dışında her yere bakıyorduk. "Eğer birine sana sarıldığımı söylersen bu sefer senin odana sıçarım," deyince kısık sesle küfür savurdum. Hayatımda böylesine boktan bir tehdit görmemiştim! Gerçek anlamda boktandı.

"Asıl sen birine yanında ağladığımı söylersen kafanı tuvalete gömerim."

"Bu konu aramızda kalmazsa evin her yerine sıçarım."

"Sana sarılmak benim de hoşuma gitmedi, kes artık şunu!"

"Hele birine söyle, önce senin odana sıçarım."

"Anladık, kimseye söylemek yok!"

Birbirimizle itişerek yürürken başımızı kaldırınca kapının önündeki Eflah'ı ve Taner'i gördük. Yanlarında Hikmet Hanım da vardı ve görünen o ki bizi bekliyorlardı. Onların sorgulayan bakışlarını görene kadar havanın çoktan kararmaya başladığını anlamamıştım. Dışarıda çok fazla kalmış olmalıydık ki üçünü de endişelendirmiştik. Taner, abim rolünü oynadığı için Eflah onun bizi burada beklemesini yadırgamıyordu. Eflah cebindeki telefonunu çıkarıp, "Telefonunuza neden ulaşamıyorum, Ukde Hanım?" dedi mesafeli bir sesle. Bana kızgın olduğunda Ukde demiyordu.

"Üzgünüm, telefonumun şarjı bittiği için odamdaydı."

Kaşlarını çatarak bir şey söyleyecekti ki dikkati başka bir şeye kaydı. Tıpkı Taner ve Hikmet Hanım'ın yaptığı gibi artık o da kısık gözlerle baştan aşağı bizi inceliyordu. Üstümüz başımız hep kum içindeydi. Kumun içinde yuvarlandığımız o kadar belli oluyordu ki... Eflah canına tak etmiş gibi sıkkın bir ifadeyle, "Siz yine kavga mı ettiniz?" dedi sert bir sesle.

"Hayır," dedi Taner.

"Biraz," dedim.

Aynı anda konuştuğumuz için söylediklerimiz birbiriyle çelişince, "Hayır," dedim hızlıca fakat bu sefer de o benimle aynı anda, "Biraz," demişti.

Başımızı çevirip birbirimize ters ters bakmaya başladık. "Hayırda hemfikir miyiz?" diye sordum kısık bir sesle.

Bir aptala bakar gibi bana bakmaya başladı. "Zaten ilk seferinde *hayır* demiştim."

"İspiyonlamak konusunda o kadar iyisin ki her kavganın sonunda *evet* dediğin için yine *evet* dersin sandım."

"Ama bu sefer *hayır* dedim!"

"Hayret, hiç beklemiyordum. Başımıza taş yağmazsa iyidir."

"Boyum kısa diye bana tepeden konuşup durma yoksa amcama kafama kovayla vurduğunu söylerim!"

"Ben de yüzüme kum attığını söylerim!"

Küçük yumruklarını sıkarak yönünü bana doğru çevirdi. "Kulağımı çektiğini söylerim!"

Tamamen ona doğru dönerek kaşlarımı çattım. "Üzerime atlayıp beni kuma düşürdüğünü söylerim!"

"Ağladığını söylersem görürsün!"

"Hah!" dedim ona ters ters bakarak. "Sıkıysa söyle, ben de bana sarıldığını herkese söylerim!"

"Odana sıçarım!"

"Gebertirim bu sefer!"

Bir kahkaha sesi duyduğumuzda birbirimize bakıp sertçe yutkunduk. Onların varlığını Eflah'ın kahkahasıyla hatırlamıştık. *Senin yüzünden* dercesine birbirimize bakarken her an birbirimize dalabilirdik. "Anlaşılan iyi vakit geçirmişsiniz." Eflah'ın keyifli sesiyle homurdanarak ona doğru döndüğümüzde çok eğleniyor gibiydi. Utancımızı zerre kadar umursamadan başıyla kapıyı işaret etti. "İçeri geçip temizlenin hadi. Akşam yemeğinde tam zamanında masada olun." Duyduklarına kızmamış mıydı?

Suçlu çocuklar gibi kapıya doğru yürürken minik Taner, "Ona sarılmadım, yalan söylüyor!" diyerek içeri girdi. Her şeyi duyan üçlüye bakıp, "Kafasına kovayla vurmadım. Bununla ilgili suçlamaları kabul etmiyorum," deyip ben de hemen içeri girdim. İçeri girdiğim esnada bir kez daha Eflah'ın gülüşünü duydum. "Anlaşmaya başlamışlar gibi."

Bu adam da kızması gereken şeylere kızmıyor, olur olmadık şeylere sinirleniyordu.

Odama çıkıp banyo yaptıktan sonra üzerime daha rahat bir şeyler giymiştim. Siyah bir tişört ve siyah kareli, bordo bir etek

giymiş, havluyla kuruttuğum nemli saçlarım önüme gelmesin diye kırmızı bir taç takmıştım. Ayaklarım biraz rahat etsin diye ayağıma terliklerimi geçirerek odamdan çıktım. Doğruca mutfağa gittim, buradakiler akşam yemeği telaşındaydı. Sürekli yemek salonuna bir şeyler götürüp geliyorlardı.

Bir köşede oturan Taner'e doğru yürüdüm. Masanın üstündeki o şey bezelye miydi? Kendimi tutamayıp güldüm. "Bezelye mi ayıklıyorsun?"

Yanına oturduğumda oldukça sinirli görünüyordu. "Yapmak zorundayım çünkü Olcay, canısı Amasya'sının sarımsağıyla tehdit etti beni!" deyince gülmeye başladım. Böyle bir şey bekliyordum.

"Dur, sana yardım edeyim. Daha hızlı biter." Bezelye dolu leğenden bir tane alıp içini ayrı bir tabağa çıkarmaya başladım.

Onunla bezelye tanelerini çıkarırken koluyla beni dürterek sırıttı. "Bakıyorum da artık benimle iyi anlaşıyorsun."

"Hangi seninle? Senden bir tane yok sonuçta."

Gülerek yeni bir bezelye aldı. "Küçük olandan bahsediyorum."

Bezelyeyi ikiye ayırıp içindeki taneleri tırnağımla çıkarırken, "Sanırım onu yeni yeni anlamaya başladım," diyerek iç çektim. "Kötü biri değil gibi."

"Gibi?" Çok absürt bir şey söylemişim gibi inanamayan gözlerle bana bakmaya başladı. "Ne yani, iyi biri olduğundan şüphen mi vardı?" Mutfaktakileri kontrol edip kimsenin bizi dinlemediğinden emin oldu. "Geri zekâlı, ben kötü müyüm ki o olsun?"

"Tamam be! Bir şey demedik sana. Ya da size."

Elindeki boş tepsiyle mutfağa giren Olcay bizi görünce sıntı. "Abuzer Şinasi Gıybettin kardeşler de buradaymış." Kahretsin, soyadı faciasını öğrenmişti!

"Beddua etmek pek tarzım değil ama Allah cezanı versin, Taner!" dedim homurdanarak.

"Haklısın." Yüzünü buruşturdu. "Bu kızdan duyunca kulağa gerçekten de iğrenç geliyor."

"Geri zekâlı, benden duyunca kulağa müzik gibi mi geliyor?"

"Şu çatlak sırıtarak bakarken şu anda hiçbir şey bana iyi gelmiyor."

Olcay hızlı bir şekilde yanımıza gelip kendine bir sandalye çekti. "Demek Turan Abuzer Şinasi Gıybettin, ha?" Kahkaha attı. "Çok iyi ya."

"Soyadınız Abuzer Şinasi Gıybettin mi?" Elinde bir bardak suyla buzdolabının yanında duran Fedai gülmeye başladı. "Çarpılmakla aynı şey bu."

"Sana şimdi bir çarpacağım, o olacak!" Bezelyeyi avuçlayıp ona fırlattım. "O iş tam olarak öyle değil."

"Peki, nasıl?" Çorbayı karıştıran Nazmiye abla bile gülüyordu. "Dedelerden toruna mal mülk, miras kalır ama size sadece isimleri kalmış gibi."

"Yahu, benim bu isimde dedem yok ki!" Elimle kendimi gösterdim. "Allah aşkına, bir bakın şu dünya harikası insana. Sizce benim soyağacımda Abuzer Şinasi Gıybettin diye birileri olabilir mi?"

"Var ki soyadın Abuzer Şinasi Gıybettin," diyen Besime'ye de bezelye attım. "Hiçbir şey bilmeden konuşmayın, lütfen."

Sırma yerdeki bezelyelere baktı. "Burayı ben temizlemem." Kıkırdadı. "Ukde Abuzer Şinasi Gıybettin temizleyecek." Herkes gülmeye başlayınca, "Ama artık ayıp ediyorsunuz," diye sızlanıp ayağa kalktım. "Tıpkı o cadı gibi ben de burada dadıyım. Ondan ödünüz koparken bana yapmadığınız fenalığı bırakmıyorsunuz." Sinirli adımlarla kapıya doğru yürüdüm. "Ne yapayım, illa ben de rahibe kıyafeti mi giyeyim?" dediğimde Taner dâhil hepsinin şen kahkahasını arkamdan duydum.

Lanet sahte soyadımız yüzünden suratımı asarak mutfaktan çıktığımda Olcay, "Eflah Bey çalışma odasında seni bekliyordu" diye seslendi. "Önce ona bir uğra, Ukde Abuzer Şinasi Grybettin" Onların beni delirttiği yetmezmiş gibi biraz da Eflah delirtecekti.

Merdiveni çıkıp Eflah'ın çalışma odasının önünde durdum. Kapıya hafifçe vurdum ama hiç ses gelmeyince içeri girdim. Etrafıma bakarak odanın içinde yürümeye başladım. "Eflah Bey?" Burada yoktu. Çalışma odasındaki o kapı gözüme ilişti. Acaba lavaboda mıydı? O kapının arkası lavaboydu.

O gelene kadar onu beklemeye karar verdim. Masanın önündeki koltuğa oturmak için ilerlemiştim ki masanın üstünde gördüklerimle durdum. A4 kâğıtlardan oluşan bir deste kâğıdın en üstünde yazan şeyle sertçe yutkundum. *Seni Bulmak* yazıyordu. Eflah'ın ilk kitabının adı...

Yazmaya başladı mı?

Hemen masaya yaklaşıp yakından baktım. Destenin en üstündeki kâğıtta büyük harflerle sadece *SENİ BULMAK* yazıyordu. Bu sayfa, kitabın adı için ayrılmıştı. Kitabın adının hemen altında, **"Bir sabah vakti seni bulmak, uykudan uyanmak gibiydi. Gerçekliğini sorgulatan, rüyada mıyım diye düşündüren bir anın başlangıcı gibiydi. Rüya değildi, oradaydın. Seni göreceğim kadar yakın, sana ulaşamayacağım kadar uzak... Ama oradaydın,"** yazıyordu.

Buraya attığı tarih ise soluğumu kesmişti. 11 Mayıs 1998. Kalbim tekledi, ayaklarımın altındaki zemin kaymaya başladı. Boğazım düğümlenirken kaskatı kesildim. 11 Mayıs'ta yalıya, yani babamın evine gitmiştim. Eflah beni ilk kez orada görmüştü. Beni gördüğü tarih, yazdığı ilk kitabın taslağındaydı. Eflah beni gördüğü gün mü yazmaya başlamıştı? Ona kitabı yazdıran ben olmuştum.

Taner haklıydı, zaman bir şekilde dengeyi koruyordu. Gelecekte yazdığı ilk kitabı *Seni Bulmak*, arayıp da bulamadığı bir kadına olan özlemini anlatıyordu. Buradaki *Seni Bulmak* ise aradığı o ka-

dını nerede ve nasıl bulduğunu anlatıyor olmalıydı. Her iki zaman diliminde de ilk kitabının adı *Seni Bulmak*'tı. Bir öncekinden farklı olarak, masadaki bu kitap benimle ilgili gibiydi. İsim aynı ama içerik farklıydı. Zaman gerçekten de kendi kurduğu düzeni bir şekilde koruyordu.

Taner'in de dediği gibi aradaki etkenler değişebilirdi ama akış aynıydı. Geleceği değiştirmek sandığım kadar kolay değildi. Benim burada yaptıklarım bile aslında bir etkene dönüşüyor ve farklı yollarla da olsa geleceğe aynı şekilde yön veriyordu. Eflah beni öptüğünde yazarlık kariyerini tehlikeye attım diye çok korkmuştum çünkü onu yazar yapan, hiç bulamadığı bir kadına olan özlemiydi. Fakat bu sefer de aradığı kadını bulmak ona kitap yazdırmıştı. Bu sefer ona kitap yazdıran ben olmuştum.

Olamaz.

Bunun anlamı farkında olmadan geleceğin aynı şekilde ilerlemesine katkıda bulunduğumdu! O zaman Firuze tehdidi hâlâ ortada kalkmamış mıydı? Onun kirli tuzağını bozmuş olabilirdim ama Eflah'ın evleneceği güne hâlâ iki ay vardı. Firuze iki ay sonra hamilelik yalanıyla onun karşısına çıkıp yıldırım nikâhıyla onunla evleniyordu. Hamilelik yalanına engel olmak nikâhı durdurmak için yeterli olacak mıydı? Zaman kendi dengesini koruyorsa o zaman Firuze iki ay sonra tekrar hayatımıza girecekti. Bu seferki akışta hamilelik yalanıyla değil, farklı bir nedenden dolayı Eflah ile evlenecekti.

Siktir! Buna izin vermeyecektim! "Pekâlâ," dedim kararlı bir sesle. "Karşıma aldığım şey zaman mı?" Başımı hızlıca salladım. "Madem öyle, ben de zamana meydan okur, onunla savaşırım!" Ne olursa olsun bu kahrolası düzeni bozacak, herkes için geleceği değiştirecektim! Geleceği değiştirmenin mümkün olduğunu önce Taner'e, sonra da kendime kanıtlayacaktım.

Bu lanet zaman dilimi bana engel olmak için tüm antikorlarını üzerime salsa da umurumda değildi. Onu alt edip akışı bozacaktım!

Kitabın adının yazdığı sayfayı kenara koydum. İlk bölümü okumak üzereyken, "Orada ne yapıyorsun?" diyen Eflah'ın sesiyle irkilerek başımı kaldırdım. Tam da tahmin ettiğim gibi lavabodan çıkmıştı.

Beni masasının yanında görünce ilk başta tepki vermedi fakat masanın üzerinde duran kitap taslağını görünce kaşları belli belirsiz çatıldı. "Okudun mu?"

"Hayır, ne ki bunlar?" Ne olduğunu biliyordum ama henüz okumamıştım.

"Hiçbir şey." Onları almak için hızlı bir şekilde masaya doğru yürüdü ama ondan önce davrandım. İki yüz sayfaya yakın desteyi alıp hemen masanın diğer tarafına geçtiğimde, "Ukde!" dedi kaşlarını çatarak. "Ver şunu!"

Beni yakalamak için masanın etrafında dönünce hemen masanın diğer tarafına geçtim. "Eflah Bey, çok merak ettim, okuyayım mı?"

"Hayır!" Beni yakalamaya çalışırken sesi sert ve kızgındı. "Sana ver şunu dedim!"

"Bu bir kitap taslağı ve onu ilk okuyan ben olmalıyım. İnanın bana, buna en çok benim hakkım var!" Geldiğim yerde benim için bir kitap yazacağına ve o kitabın editörü olacağıma dair söz vermişti. Benim için yazacağı kitabı bir yıl boyunca beklemiştim ama henüz o yazmadan buraya gelmiştim. Gelecekte bana verdiği bir söz vardı ve o sözü bu zaman diliminde telafi etmeliydi. Üstelik bu kitap basbayağı benim için yazılmıştı, yani içinde ben vardım. Adam gelecekte verdiği sözü geçmişte tutmuştu. Böyle bir olay milyonda bir gerçekleşirdi. Bu kitabı kesinlikle okumalıydım.

Masanın etrafında dönüp dururken, "Bunu okumak istiyorum!" dedim ondan kaçarak. "Eflah Bey, lütfen izin verin de okuyayım."

"Ulan, zaten sana yazdım. İlk sen okuyacaksın!" dedi beni kovalarken. "Ama bittiğinde!"

"Yazdığınız kadarını okumak istiyorum."

"Henüz yarısındayım, bitince okursun."

"Ama çok merak ediyorum!"

"Şu sesini kıs, hâlâ senin patronunum!" dediğinde beni yakalamak için masanın diğer tarafına geçmişti. "İlk sen okuyacaksın ama bittiğinde."

Koşarak masanın arkasına geçtim. "Üzerindeki tarih, beni ilk kez gördüğünüz tarih." Gülümsedim. "Bu kitap bana yazıldı, değil mi? İçinde ben varım. Eflah Bey, beni nasıl betimlediğinizi okumayı çok istiyorum."

"Seni nasıl mı betimledim?" Onu peşimden koşturduğum için kaşları çatıktı. "Baş belası bir cadı olarak betimledim. Şimdi, ver şunu!" Üzerime atılmış, daha ben masanın diğer tarafına kaçamadan arkamdan uzanıp belimden yakalamıştı. Beni göğsüne sertçe çekince sırtım onun göğüs kafesine çarptı. "Şimdi nereye kaçacaksın bakalım?"

Kıkırdadım. "Böyle okurum."

"Hım." Arkamdaki mırıltısı keyifli geliyordu. Belime sürtünen elleri karnımın üzerinde birleşti. Ilık nefesini saçlarımın tepesinde hissedince buz kestim. "Böyle okuyacağına emin misin?" Burnunu saçlarımın tepesine gömdüğünde midem kasıldı, kalbim tekledi. Saçlarımın kokusunu büyük iç çekişle kokladı. "Yapabiliyorsan oku hadi." Onun yakınlığıyla serseme dönüşmüşken mi?

O bana dokunurken taslağı okumaya odaklanamayacağımı iyi biliyordu. Saçlarımın kokusunu içine çektikten sonra, "Ukde," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Sende bana aptalca şeyler yaptıran bir şey var." Dudaklarını saçlarıma bastırınca kaskatı kesildim.

Bana dokunurken, bana bunları söylerken hiç çekinmiyordu. Sanki bir tek ona aitmişim gibi davranıyordu. Ve kahretsin ki bir tek ona aitmişim gibi hissettiriyordu! Bu yanlıştı. Böyle hissetmemeliyim.

Elimdeki taslağı masanın üzerine bırakıp hemen onun kollarından çıktım. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdüğümde, "Ukde," diye arkamdan seslendi ama onu duymazlıktan geldim. Benden daha hızlı adımlar atarak önüme geçip kapıyı sertçe kapattı. Dışarı çıkmama engel olmak için kapıyı içeriden kilitleyip çatık kaşlarla bana döndü. "Benden kaçmayı bırak artık!"

Aramıza mesafe koymak için arkaya doğru birkaç adım attım. Gözleri attığım adımları buldu, siyahları delici bir ifadeye büründü. "Niçin bunu yapıyorsun? Kaçmanın bir sebebi olmalı!"

"Çünkü bu yanlış!"

"Nesi yanlış?" Sabrının sonuna gelmiş gibi bana ters ters baktı. "Senden hoşlanmam nasıl yanlış olabilir!" diye bana sesini yükselttiğinde gözlerimin arkası sızladı. Yanlış olan tam olarak buydu, birbirimizden hoşlanmamız.

Benden hoşlandığını itiraf etmesi beni mutlu etmemişti çünkü tek düşündüğüm gidişimle arkamda nasıl bir adam bırakacağımdı. Kabaca bir hesap yapıp üç ay deyip duruyordum ama aslında geriye sadece iki ay, on beş günüm kalmıştı. Başka şartlarda olsaydı onun benden hoşlanması beni mutluluktan deli ederdi ama şimdi sadece üzüyordu. Ait olmadığım bir zaman diliminde onu bulmak beni kahrediyordu. Ben bu döneme ait değildim ki. Gidişimle onu ne denli üzeceğimi bilirken bencillik yapıp ona ümit veremiyordum.

"Bence tam bu noktada durmalıyız."

Yüzünde alaycı bir ifade oluştu, kaşları havalandı. "Durmak için çok geç kaldığımızı düşünmüyor musun?" Belli etmiyordu ama öfkesini gizleyemiyordu. "Benden kaçmayı bırak artık, Ukde."

"Kaçmıyorum. Sadece benden uzak durmalısınız."

"Sebep söyle!" Günlerdir ondan kaçmamın öfkesiyle sesini yükseltti. "Neden senden uzak durmam gerekiyor? Bunun sebebini söyle!"

Ne diyecektim? Bu zaman dilimine ait olmadığımı mı söyleyecektim? 2023'teyken anlamadığım bir şekilde kendimi 1998'de, yani yirmi beş yıl öncesinde bulduğumu söylesem bana inanır mıydı? Kim böyle bir şeye inanırdı ki? Delilikti bu. Ben bile başıma gelen bu çılgınlığı hâlâ tam olarak kabullenmiş değildim. Öyle bir çıkmazın içindeydim ki bunu ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Planlarımın arasında ondan hoşlanmak yoktu.

Gözlerimden bir damla yaş süzülürken, "Doğru insanı yanlış zamanda bulmak, birine verilen en büyük ceza olmalı," dedim fısıltıyla. Bilmiyordu ama onun sözlerini söylemiştim. Gelecekte ondan duyduğum sözlerin anlamını artık daha iyi biliyordum.

Bu zaman dilimine ait olmadığımı bilmiyordu.

Öylesine bir uğradım der gibi kendimi burada bulduğumu bilmiyordu.

Tıpkı en yakın arkadaşının kızı olduğumu bilmediği gibi.

Biraz sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Beni ürkütmemek için elinden geleni yapıyordu. Ondan korkup kaçmamdan endişe ediyordu. Bana doğru küçük ama temkinli bir adım attı. "Böyle yapma." Sesi yumuşacıktı. "Bana bir şans verirsen bunun yanlış olmadığını sana kanıtlayabilirim."

"Anlamıyorsunuz." Onun adımına karşılık arkaya doğru çaresizlik içinde bir adım daha attım. "Hiçbir şey anlamıyorsunuz."

"Çünkü anlatmıyorsun!" Aramıza koyduğum bu mesafenin içinde can verir gibi bakıyordu. "Anlatmıyorsun," dediğinde bakışlarında benimkine benzer bir çaresizlik vardı. "Anlatmazsan anlayamam."

Haklıydı ama içinde bulunduğumuz durum, ona kolayca anlatabileceğim bir şey değildi. Henüz ana rahmine bile düşmemiş birine gönlünü kaptırdığını nasıl söylerdim? Asıl yıkımı ona bu yaşatırdı. Dolan gözlerimdeki yaşlara direnirken, "Bazen kendiniz için istediğiniz cennet, aslında süslü bir cehennemden ibarettir," dedim kendimi kastederek.

Dudakları alayla kıvrıldığında sözlerimin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını gördüm. Onu benden uzak tutacak hiçbir sözün, onun üzerinde bir hükmü yoktu. Dudaklarındaki alaycı gülüşü yukarı kalkan kaşları destekledi. "Bana vadettiğin şey bir cehennem mi?"

Acı bir kabullenişle, "Evet," dedim. "Benimle olursanız size bırakacağım tek şey sonsuz bir cehennem."

Gözlerimin içine kararlı bir şekilde bakıp bir an bile tereddüt etmeden, "Kabul ediyorum," dedi beni afallatarak. Aramızdaki mesafeyi kapatıp üzerime eğildiğinde ılık nefesini yüzümde hissettim. Başını eğip yüzünü iyice yüzüme yaklaştırdı. "Eğer bana sunacağın tek şey cehennemse ben o cehennemde yanmaya razıyım," dedi son derece ciddi bir sesle. Tüm kaçış yollarımı bir bir kapatıyordu.

Yüzüme gelen bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken elinin tersi yanağıma sürtünmüştü. "Ukde," diye mırıldandı sıcak bir sesle. "Cehennemin de kabulüm be kızım, artık bırak şu inadı ve kaçma benden."

Ona teslim olmama ramak kalmışken son anda kendimi toparlayıp hemen geriye çekildim. "Sizi istemiyorum, Eflah Bey!" dedim bu sefer daha sert bir sesle.

"Neden!" Artık çıldırmanın eşiğindeyken yüzünü sertçe ovuşturdu. "Neden beni istemiyorsun?"

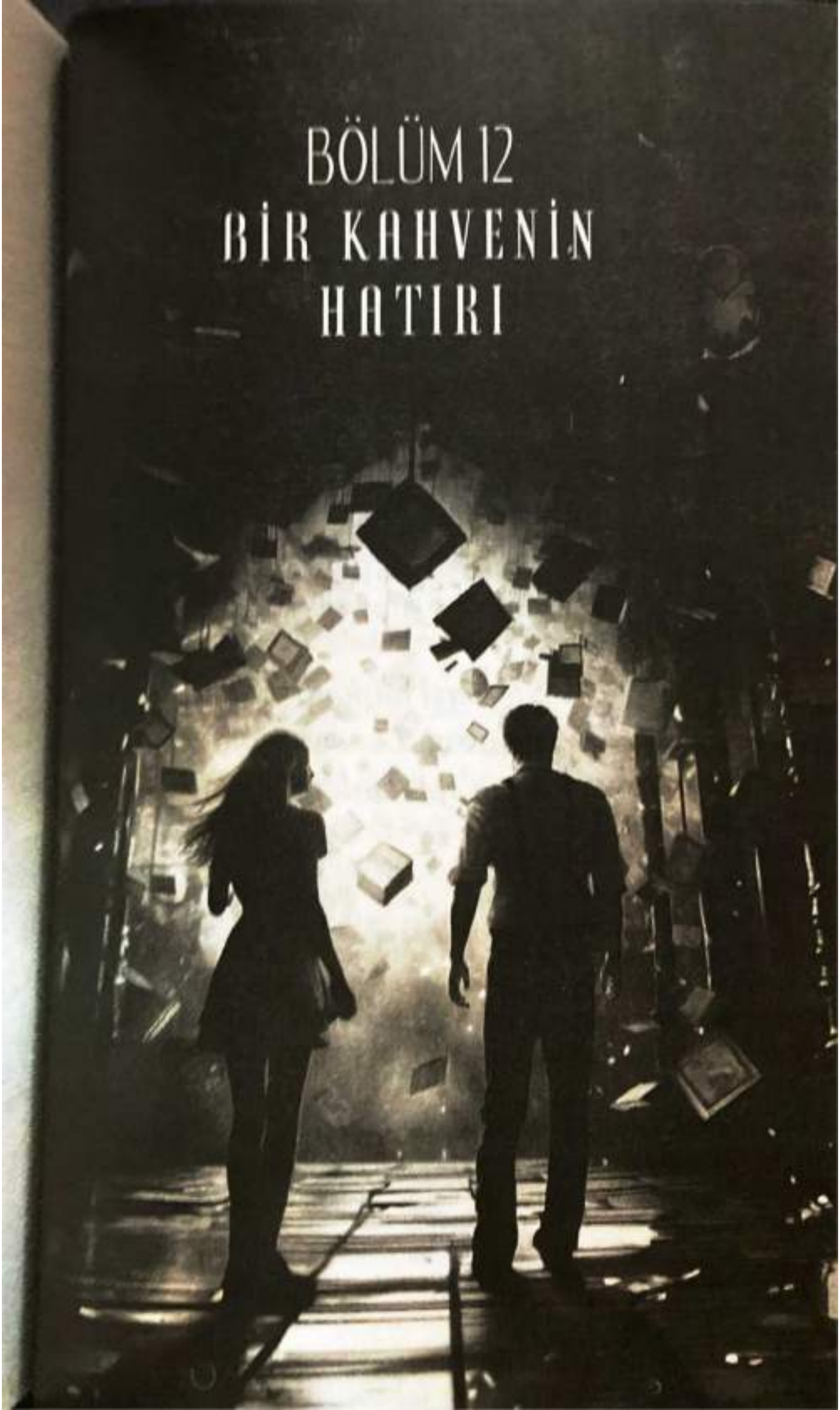
"Çünkü sizden hoşlanmıyorum." Bu koca bir yalandı.

Yalanım beklediğimden daha büyük bir etki yarattı. Sertçe yutkundu, bu ihtimal hiç aklına gelmemiş gibi kaskatı kesilmişti. Uzun zamandır aradığı kadının ondan hoşlanmama ihtimaliyle ilk kez yüzleşirken nefes dahi almadı. Beyninin içinde kopan fırtınalar gözlerinin siyahına yansırken yalnız kalma ihtiyacı hissetti. Benden aldığı bu darbenin onda yarattığı depremi benden gizlemeye çalışarak, "Anladım," dedi soğuk ve can yakan, mesafeli bir sesle. "Gidebilirsiniz, Ukde Hanım." İşte, şimdi bana günlerdir

tutturduğum o mesafeyi vermişti. İstediğimi almanın hüznünü yaşayarak çıktım o odadan.

Can yakıyordu ama olması gereken buydu.

BÖLÜM 12
BİR KAHVENİN HATIRI

"Beni süründürmeyi düşünürken bile bana karşı fazla hassastı. O, sevdiği insanlara kıyamayanlardandı."

Bu sabah uyandığımda yine bir tabağın içinde altı kurabiye bulmuştum. Kurabiyelerin sayısı hiç değişmiyordu. Ne bir eksik ne de fazla, ballı kurabiyelerin sayısı hep altıydı. Artık bu kurabiyeleri Eflah'ın odama bıraktığını biliyordum. Mektupların sahibi o olduğuna göre kurabiyeleri bırakan da oydu. Açıkçası bu sabah uyanınca odamda kurabiye bulmayı beklemiyordum çünkü dün geceki konuşmamız onun açısından hiç olumlu geçmemişti. Buna rağmen, ilk günden beri yaptığı gibi yine odama bir tabak kurabiye bırakmıştı. Beni nasıl şaşırtacağını iyi biliyordu. Tabaktan bir tane kurabiye alarak odadan çıktım. Gün içinde odama her girdiğimde tabaktan bir kurabiye aldığım için akşama kalmadan hepsi bitiyordu.

Köşkten çıkarak kapıdaki posta kutusunu kontrol ettim. Bakalım, dün geceki konuşmaya rağmen yine bana mektup yazmış mıydı? Posta kutusunun içindeki zarfları karıştırınca kendi zarfımı buldum. Üzerinde adımın yazdığı siyah zarfı görünce kısık sesle küfrettim. Bu adam gerçekten inanılmazdı! Ondan hoşlanmadığımı söylememe rağmen aramızdaki mektup alışverişini kesmemişti. Bazen onun yaptıklarına akıl sır erdiremiyordum.

Zarfı somurtarak aldığımda kulübesinin içindeki Veysel amca gülerek beni izliyordu. "İşgüzar ihtiyar!" diyerek ona çıkıştım. "Başından beri bu mektupların sahibinin Eflah Bey olduğunu biliyordun ama o kadar sormama rağmen bana söylemedin."

Sardığı tütünü dudaklarının arasına yerleştirirken omuzlarını yukarı aşağı hareket ettirdi. "Emir büyük yerden gelince insan susmasını biliyor." Tütünlerini sakladığı tabakayı bana uzattı. "Yak bir sigara, iyi gelir."

"Teşekkür ederim ama içmiyorum." Sararmış bıyıklarını işaret ettim. "Dumanı bıyıklarına bile sinmiş, sen de azalt şunu."

Zippo çakmağıyla sigarasını yakarken, "Sen beni dert etme, küçük hanım," diyerek başıyla köşkü işaret etti. "Beyimiz sana fena kapılmış gibi."

"Allah aşkına, sen de başlama," diyerek bahçeye girdim. "Suat'ı görürsen ona arabayı hazırlamasını söyler misin lütfen? Taner Beyciğimizi mektebine bırakmalıyım."

Bahçeye girip süs havuzunun kenarına otururak zarfın kırmızı mührünü kırdım. "Bakalım, bugün ne yazdı?"

Sevgili Bal Gözlü Kadın,

Birinin duygularıyla oynamaktan daha fena bir şey olamaz. Güzelliğiyle beni büyüleyen lakin sivri diliyle beni zehirleyen korkunç bir kadına tutulmuş durumdayım. Bu öylesine bir kadın ki acımasızlığını sevimli bakışlarıyla, zehrini ise aşırı haylazlıklarıyla maskelemeyi çok iyi biliyor. Korkarım ki bu kadınla başım belada. Hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilmiyorum.

Ona doğru attığım her adımın karşılığında benden daha çok kaçıyor. Ele avuca sığmayan bu tatlı kaçığa karşı farklı bir yol izlemeye karar verdim. İstediği mesafe ve sınırlar mı? O vakit ona istediğini vereceğim. Aksini istemek için bana gelmediği sürece istediği mesafeyi ona sunacağım.

Söylesene, güzel kadın. Sence onun kalbini kazanmanın bir yolu var mı? Olmalı, değil mi? Olmak zorunda.

Lüzumsuz kaçışlar yüzünden keyifsiz bir gün geçiriyorum. Bu yüzden mektubumu kısa tutacağım. Bir kez daha, mektubumu ona verdiğim ilk kitaptan küçük bir alıntıyla sonlandırmak istiyorum. "Yakınımda olduğun zamanlar... Sanki sol kaburgamın altında bir yerde bir ip varmış da bu ip senin sol kaburgana sımsıkı bir kördüğümle bağlanmış."

Sevgiler,

Seni Düşünen Biri

İç çekerek mektubu zarfa koyup ayağa kalktım. Köşke girip zarfı odamdaki diğer mektupların yanına bıraktım. Çoğunlukla yaptığım gibi yine ona gün içinde yazacaktım. Evdeki işlerimi bitirip sakin bir kafayla mektubuna karşılık vermek istiyordum.

Kahvaltı için yemek salonuna girdiğimde çoktan yemeye başladıklarını gördüm. Genelde Eflah ben geldiğimde kahvaltısına başlardı ama bu sabah benim gelişimi beklememişti. Kimseye selam vermeden yerime oturdum çünkü bu masadaki kimse selamımı alacak gibi görünmüyordu.

Fincanımı almıştım ki çaydanlığın yanımda olduğunu gördüm. Bu porselen çaydanlık ilk günden beri Eflah'ın yanında olurdu ve çayımı benim için o doldururdu. Anlaşılan, dün geceki konuşmadan dolayı bana soğuk yapıyordu. Ayağa kalkıp çayımı doldurarak tekrar yerime oturdum. Koca çaydanlığı oturduğum yerden kaldıramazdım. Çayıma bal koymak için masaya bakınca balın Eflah'ın önünde olduğunu gördüm. Çayı balla içtiğimi çok iyi biliyordu. Çaydanlığı yanıma koyuyorsa bir zahmet balı da koysaydı.

Gazetesini okuyarak çayını yudumlayan adama bakıp, "Eflah Bey, balı uzatır mısınız?" dedim hafif çekingen bir sesle.

Gözlerini gazeteden ayırmadan, "Taner, dadına balı uzat," dedi soğuk bir sesle.

Taner uzanıp onun önündeki balı alarak benim önüme koydu. Çayıma bir kaşık bal koyup karıştırmıştım ki "Ukde Hanım," diyerek başını kaldırdı. Donuk gözlerle kısa bir an bana bakıp tavadaki menemeni işaret etti. "Tadını hiç beğenmedim, yenisini yapın."

Afalladım. "Ben mi?"

"Niçin bu kadar şaşırdınız?" Dün akşamın intikamı alır gibi bana bakarken elindeki gazeteyi katlayıp kenara koydu. "Gerektiğinde yemek de yapmalısınız."

"Evet ama ben yemek yapmayı bilmiyorum ki."

Öyle mi dercesine kaşlarını yukarı kaldırdı. "Demek bilmiyorsunuz?" Alaycı bakışları bana bir şeyi hatırlatmak istercesine hafifçe kısıldı. "Oysaki daha önce Necip'e çok güzel yemek yaptığınızı söylediğinize eminim. Hepsi bu da değil, o konuşmanın devamında elinizden her iş geldiğini de savunmuştunuz." Babam

beni işe alsın diye söylediklerimle beni vurup bana kapıyı işaret etti. "Menemen soğansız olsun."

Olamaz!

Bu herifin mesafe anlayışı beni süründürmek miydi?

Kaşlarımı çatmamak için kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Masada henüz yarısını bile yemedikleri menemen tavasını alıp dışarı çıktım. Holde sinirli adımlarla yürürken içimden ona demediğimi bırakmıyordum. "Sana aramızdaki mesafeyi koru derken bana asılıp durma demek istedim. Beni çalıştır demedim!" Umarım bu tavrı menemenle sınırlı kalırdı.

Tavayla mutfağa girdiğimde herkes masanın etrafındaki yerini almış, karnını doyuruyordu. Somurtarak, "Sabahınız hayırlı, şerifli bir şey olsun," dedim.

Hepsi bana doğru döndü. Önce asık suratıma, sonra da elimdeki tavaya baktılar. Reçele bandığı ekmeği ağzına atan Olcay, "Neden kahvaltının küçük bir parçasını kulpundan tutuyorsun?" dedi merakla.

"Eflah Bey menemeni beğenmemiş."

"İmkânı yok, onu ben yaptım," diyerek hemen kendini övmeye başladı. "Benim yaptığım menemeni beğenmemesi söz konusu bile değil çünkü onu canım Amasya'mın domatesi ve biberiyle yaptım."

"Demek ki iyi yapamamışsın, Olcay." Tavayı ona uzattım. "Kalk, yenisini yap."

"Yanılmıyorsam sizden yapmanızı istemiştim, Ukde Hanım." Arkamda Eflah'ın sesini duyunca kaskatı kesildim. Masadakiler de hemen ayağa kalkıp kendilerine çekidüzen vermeye başlamışlardı.

"Oturun ve kahvaltınıza devam edin, lütfen." Çalışanlar tarafından çok sevilen bir patron olduğu için hepsi ona tebessüm ederek yerine oturdu. Yanımdan geçerek kendine bir sandalye çekip o da oturdu. Gözlerini bana dikip, "Menemenim nerede kaldı,

Ülkde Hanım?" dediğinde yemin ederim ki tavayı kafasına geçirmek istedim. Uyuz herif!

Yürüyüp tavayı mutfak tezgâhın üzerine bıraktım. Yeni bir tava için dolapları karıştıracaktım ki "O tavada yapmanızı istiyorum," diyen sinir bozucu sesini bir kez daha duydum. Şeytan diyor, dön ve şunun yakışıklı suratına bir tane çarp!

Sakinliğimi korumaya çalışarak tavadaki menemeni çöpe döktüm. Elimdeki tavayı ocağın üzerine koyduğumda Taner'in öksürüğünü duydum. Başımı çevirdiğimde gözleriyle musluğu işaret ediyordu. "Susadın mı?" diye sorduğumda avucunun içiyle alnına sertçe vurdu. "Tavayı yıkamayacak mısın?"

"Neden yıkayayım, nasıl olsa yine içinde menemen yap-" demiştim ki Eflah'ın çatık kaşlarını görünce, "Yıkarım!" dedim hızlıca. "Yıkayacaktım ki zaten." Tabii ki kimse inanmamıştı.

Yürüyüp musluğun önünde durduğumda Eflah, "Önlük," dedi. Anlamayarak ona dönünce köşedeki askıda salınan mutfak önlüklerini işaret etti. "Onlardan birini takın ki elbiseniz kirlenmesin." Gözleri ayak bileklerime kadar uzanan krem rengi elbisemde oyalandı. "Eh, yakışmış da. Kirlenmesi yazık olur." Bana karşı gaddar olmaya çalışırken bile güzel şeyler söylüyordu.

Yürüyüp mutfak önlüklerinden birini alıp taktım. Önlüğün bağcıklarını belimin arkasından bağlayıp tekrar musluğun başına geçtim. Suyu açıp tavayı suyun altına tuttum. Daha sonra musluğu kapatıp tavayı ters çevirerek içindeki suyu döktüm. Tavayı kenara koyduğumda Olcay'ın kahkahası mutfağı doldurdu. "Tavayı öyle bir yıkadın ki kelimeler kifayetsiz kalır."

"Nesi var ki? Ne güzel yıkadım," demiştim ki tavadaki turuncu yağları görünce utanç içinde inledim. Bu eve daha bulaşık makinesi diye bir şey gelmemişti!

Başımı çevirip yardım ister gibi Taner'e bakınca bana kıyamadı. Benim yerime tavayı yıkamak için ayağa kalkacaktı ki Eflah'ın çatık kaşlarını görünce, "Kusura bakma, kardeşim," dedi pes edercesine. "Kendin halletmek zorundasın."

Eflah'a karşı omuzlarımı dik tutarak önüme döndüm. Bulaşıkları neyle yıkıyordu bunlar? Köpüklemek için kullandıkları bir şey olmalıydı, değil mi? Musluğun yanındaki küçük kutu dikkatimi çekti. Kapağını açınca şaşırdım. Bu yeşil şeyle mi bulaşıkları yıkıyorlardı? Kremsi, koyu bir şeydi. Parmağımı içine daldırıp süngere biraz sürdüm. Daha sonra musluğu açıp tavayı suyun altına tutarak süngeri bakır tavaya sürttüm. "Vay canına, köpürüyor." O yeşil şeyin süngeri köpürtmesini beklemiyordum.

Tavayı beklediğimden daha iyi yıkamıştım. Küçük kutuyu önüme çekip elimi içine bastırdım. Kendi zamanımın çocuklarının oynadığı *slime* gibiydi. Üzerinde *Mintax* yazan bu bulaşık deterjanı, günümüzde tarihe karışmıştı. Elimi küçük kovaya daldırıp sıkmaya başladım. Vıcık vıcık ama aynı zamanda bir vazelin katılığında olan deterjanı sıkmak hoşuma gitmişti. Rahatlatıcı bir etkisi olduğu için kıkırdadım. Bununla biraz oynasam ne gam kalırdı ne keder.

Taner'in, "Çocuk gibi sabunla mı oynuyor bu?" diyen sesini duyduğumda, "Şşt, sessiz ol," dedi Eflah. Onların sesini duyunca ne yaptığımı fark edip hemen elimi sabundan çektim. Utanç içinde başımı masadakilere doğru çevirince Eflah'ın dudaklarından silinen tebessümü son anda görmüştüm. Şimdi çatık kaşlarla Taner'e bakıyordu. Sanki az önce ben sabunla oynarken tebessüm ederek beni izliyordu fakat Taner beni kendime getirince onun da keyfi bölünmüştü. Bu yüzden öldürecekmiş gibi Taner'e bakıyordu. "Karnın doyduysa bahçene dön!"

Taner kendisinden üç yaş küçük amcasından fırçayı yiyince bozuk bir suratla dışarı çıktı. Ben de hemen önüme dönüp sabunlu elimi bol suyla yıkadım. Buzdolabını açıp domates ve biber çıkardım. Hepsini yıkayıp tezgâhın temiz kısmına koydum. Etrafıma bakıp doğrama tahtasını bularak iki temiz tabak ve bıçak alıp işe koyuldum. Tam biberi doğrayacaktım ki durdum. Daha önce hiç sebze doğramadığım için doğru düzgün bıçak kullanmasını bile bilmiyordum. Bu işin sonunda elimi birkaç yerden keseceğime çok emindim.

Elimdeki bıçakla Eflah'a döndüm. "Şey... Ya elimi kesersem, Eflah Bey?"

Bana karşı gaddar biri olmaya çalışarak düz bir ifadeyle, "Kes, umurumda değil," dedi ama hemen sonra bir küfür savurup, "Umurumda!" dedi ters bir sesle. Ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde masadakiler bu hâlimize bıyık altından gülüyorlardı. Bana karşı sert bir duruş sergilemeye çalışıyordu ama kıyamıyordu da.

Yanıma gelip gömleğinin kol düğmelerini açarak yukarı topladı. Bana karşı mesafeli olmaya çalıştığı için bir kez bile bana bakmadan bıçağı elimden aldı ve biberleri doğramaya başladı. Bu konuda en az benim kadar kötüydü çünkü çok iri doğruyordu. Yan yana durduğumuz için biberden salgılanan acı gaz gözlerimizi yakmaya başlamıştı. Yüzünü buruşturup, "Bu ne böyle? Zehir mi?" deyince Olcay'ın gülüşünü duyduk. "Canım Amasya'mın biberleri, Eflah Bey."

"Biber gazı gibi biber yapmışlar." Homurdanıp doğradığı parçalardan birini alıp ağzıma attım. Maksadım sadece acılığını test etmekti ancak ısırdığım an sertçe yutkundum. Ağzıma yayılan zehir gibi acı tatla gözlerim o kadar hızlı doldu ki yüzüm kıpkırmızı oldu. "Çok acı!"

Bağırdığımda başını çevirip bana baktı. Yüzümü ve çırpınışlarını görünce kısık bir sesle küfredip, "Yedin mi?" dedi şaşkınca.

Yerimde duramayarak, "Ağzımda," dedim gözlerimden yaşlar süzülürken. "Ağzım yanıyor!"

"Ağlayacağına tükürsene!"

Acıdan dolayı yerimde zıplayıp dururken, "Olmaz, çok ayıp," dedim sızlanarak. "Ayrıca istemsizce ağlıyorum, gerçek gözyaşları değil bunlar. Ah! Çok acı!"

"Başlatma ayıbına şimdi!" Kolumu tutup beni musluğun önüne çekti. Ensemden bastırarak başımı eğdi. "Tükür şuraya!"

"Ama ben çoktan yuttum ki."

"İyi halt ettin." Beni bırakıp hemen dolabı açarak bir şişe soğuk süt çıkardı. "Tepinip durma da iç şunu."

Yerimde duramıyordum. Sütü elinden alıp kana kana içmeye başladım. Soğuk süt ağzımdaki yanmayı biraz aldı ama şişeyi dudaklarımdan çekince acı geri döndü. Kaşlarımı çatarak Olcay'a tersçe baktım. "Senin canın memleketin, insanlara biber diye vasabi satıyor!" Ona kızıp Eflah'a döndüm. "Azıcık üfler misiniz?"

Yüzümü ona yaklaştırıp ağzımı açtığımda dudağının köşesi belli belirsiz kıvrıldı. "Bence sınırlarımı bu kadar zorlama." Ormandaki öpücük aklıma gelince dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Üfle diyoruz, adamın aklına beni öpmek geliyor. İnanılır gibi değil!

Tahtanın üzerindeki acı biberleri işaret ettim. "Bu biberlerle yola devam mı?" Ağzımın içi hâlâ yanıyordu.

"Kalsın." Kapıya doğru yürüyünce tam rahat bir nefes almıştım ki "Bana bir kahve yapın, Ukde Hanım," dedi.

Anlaşılan bugün beni rahat bırakmayacaktı.

Elimde tepsiyle yorgun adımlarla mutfağa girdiğimde patatesleri soyan Olcay kahkaha attı. "Şu adamın duygularına karşılık ver. Sen de kurtul, o da kurtulsun."

"Bunu yapacağıma otuz üçüncü kez kahve yaparım, daha iyi." Eflah Bey hazretlerinin bir yudum bile içmediği kahveyi tepsiden alıp kenara koydum. Cezveye uzandığımda ocağın başında yemeği karıştıran Nazmiye abla, "Ne yapıyorsun?" diye sorunca ağlamaklı gözlerle ona baktım. "Otuz üçüncü kez kahve yapacağım."

Perişan hâlimi görünce Olcay'ın aksine gülüşünü bastırdı. "Bu seferki kahvenin nesi varmış?"

"Ateşi."

"Ne?"

"Abla, kahvenin ateşi varmış, git düşür dedi bana." Fark ettiklerimle ağız dolusu küfrettim. "Kahvenin nasıl ateşi olsun be! Kahve yapmaktan beynim o kadar uyuştu ki aptal gibi *tamam* dedim. Neye tamam? Islak havlu mu koyacağım kahvenin başına!" dediğimde artık Nazmiye abla bile katıla katıla gülüyordu. Bunlara da eğlence çıkmıştı.

Öğlene kadar Eflah'ın çalışma odasına kahve götürüp getirmiştim. Kötü haber şuydu ki kahve tepsisiyle otuz iki kez yukarı çıkıp aşağıya inmiştim. İyi haberse, on sekizinci denemeden sonra kahve yapmayı ve yirminci denemeden sonra da yaptığım kahveyi dökmemeyi öğrenmemdi. Tepsi tutmaktan kollarımda, merdiven inip çıkmaktan da bacaklarımda derman kalmamıştı. Bu herifin mesafeli çalışma ortamı anlayışı öyle böyle bir şey değil!

Temiz bir fincana su doldurup cezvenin içine döktüğümde, "Kahve makineniz bile yok!" diye kızıyordum buradakilere. "Makineniz var da ben mi size *macchiato* yapmadım? Tamam, Türk kahvesi kültürel mirasımız ama insaf ya, burada içim dışım Türk kahvesi oldu. Öyle bir hâldeyim ki *cappuccino*yu mumla arıyorum."

"Yine anlamadığımız dilde konuşmaya başladığına göre bunun kafası hepten gitti." Dişlerimi sıkarak bir köşede yayılan Fedai'ye ters ters baktım. Eflah bugün işe gitmediği için bu da mutfakta pinekliyordu. "Ben sizin *nayır, nolamaz*larınıza bir şey demiyorsam siz de bana demeyin!"

"Nayır, nolamaz mı? Kuzum, sen neden bahsediyorsun?" Olcay soyduğu patateslerden birini alıp kıkırdayarak ayağa kalktı. "Vücudundaki nişasta oranı düştüğü için böyle garip konuşuyorsun." Patatesi burnumun ucuna kadar soktu. "Canım Amasya'mın patatesleri, ham yapıp bir ısırık al." Güldü. "Dili düzeltir."

Elini iterek patatesi kendimden uzaklaştırdım. "İçimiz dışımız Amasya oldu, bir dur artık." Uzanıp kahve kavanozunu aldım. "Köşk, Amasya'nın istilası altında. Niğde, Bursa, Malatya, Kayseri ve diğer şehirler de bir şansı hak ediyor bence."

Yaptığı böreğin üzerine yumurta sürmekle meşgul olan Sırma, "Geçen hafta Rize şansını denedi ama," diyerek gözleriyle Olcay'ı işaret edip sustu.

"Ne oldu? Elemelerden mi geçemedi?"

Olcay sırıtarak şanlı bir savaşçı gibi göğsünü kabarttı. "Kapıdan döndü, canım. Canım Amasya'mın çayı varken Rize de kim oluyormuş."

"Yahu, sizin çayınız mı var? Amasya elmayla yetinsin, çay Rize'nin."

"Çayımız yok da su mu içiyoruz kahvaltıda? Herhâlde çayımız var!"

"İçtiğiniz o çay bile Rize'den geliyor!"

"Böyle devam et, Ukde Abuzer Şinasi Gıybettin! Hikmet Hanım seninle dalaştığında yardım için bana gelirsen sana çayımız yok diyeceğim! Bundan sonra sana Rize yardım etsin. Amasya artık senin vatandaşlığını kabul etmiyor!"

"Çay Amasya'nın," dedim hızlıca. "Rize bile çayı sizden alıyor," dediğimde Fedai gülerek başını iki yana salladı. "Olcay'ın Amasya'sından uzak durman gerektiğini artık biliyorsun." Kız koyu Amasyalıyken ona karşı kazanma şansım yoktu.

Cezvenin içine bir kaşık kahve ve şeker attığımda Taner bahçe kapısından içeri girdi. Dışarıdaki sıcak hava yüzünden bahçıvan tulumunun içinde pişmişti. Elindeki şapkayla alnındaki teri silerek kendini Fedai'nin yanındaki sandalyeye yorgunca attı. Olcay onun bu hâlini görünce hemen elindeki patatesi bırakıp dolaptan bir sürahi soğuk limonata çıkardı. Büyük bir bardağı limonatayla doldurup, "Tatlışım, çok mu yoruldun sen?" diyerek Taner'in yanına gitti. *Tatlış* dedikçe Taner'in çatılan kaşları görülmeye değerdi.

"Ham yap bakayım şundan. Canım Amasya'mın limonlarıyla yaptım." Bardağı Taner'in ağzına kadar yaklaştırıp ona tebessüm

etti. "Hararetini alır." Aklına gelen şeytanlıkla sırıttı. "Dilersen ben de hararetini alabilirim."

Taner bıkkınca nefesini verip, "İstemez!" dedi bardağı alarak. "Limonata yeterli."

Taner limonatasını içerken Olcay, Fedai'yi iterek zorla sandalyeden kaldırdı. Kendisi onun yerine oturup çipil gözlerle Taner'i izlemeye başladı. Yanındaki manyağın bakışlarından huylanan Taner, sandalyesinde biraz kayarak ondan uzaklaştı. "Beni rahatsız etmekten başka işin yok mu senin?"

"Tek işim sen ol istiyorum." Çapkınca sırıtıp ona doğru kaydı. "Terlemişsin, şu tulumu çıkarsana." Gözleri aşağıya indi. "Altında don var mı?"

"Yok!" dedi Taner sinirle. "Tulumun içinde hava alsın diye sallıyorum öyle arada."

"Valla mı?" Heyecanlanarak onun koluna yapıştı. "Çıkar hemen şu tulumu!" deyince herkes gülerken Taner bir küfür savurup hemen ayağa kalktı. "İki dakika soluklanalım dedik!"

Taner ona kızıp bahçe kapısından kaçarcasına çıktı ama Olcay'dan kurtulamadı. Koşarak Taner'in peşinden giderken, "Don var mı, yok mu? Onu söyle önce!" diye bağırıyordu.

Bu kaçık kız çok yanlış bir çağda doğmuştu. Bence onun yeri bizim zamanımızdı. Öz güveni yüksek, rahat ve çokça da deliydi. 2023'te olsaydı tozu dumana katacağına adım gibi emindim. Acaba ona solucan deliğinden bahsetse miydim? Belki bizim oralara bir uğrardı. Gerçi biz bile gidemiyorduk, o nasıl gidecekti ki? Bu lanet yere giren çıkamıyordu.

Eflah'ın kahvesini yapıp mutfaktan çıktım. Yorgun adımlarla tüm basamakları teker teker çıkarken kahveyi dökmemeye çalışıyordum. Artık tepsiyi tek elimle tutacak gücüm kalmadığı için ayakkabımın ucuyla kapıya hafifçe vurdum. O zorbanın, "Gir," diyen sesini duyunca derin bir nefes aldım.

Kısa bir an için tepsiyi tek elimle tutup kapıyı açtım. İçeri girdiğimde kitabını yazdığını görüp tebessüm ettim. El yazısıyla yazdığı o taslağın ne kadar değerli olduğundan haberi bile yoktu. İnsanlar, her bir harfi sayfaya işlediği o taslağa sahip olmak için neler vermezdi. Koyu bir hayranı olduğum için bir şeyi çok iyi biliyordum. Eğer *Seni Bulmak*'ın taslağını açık artırmaya koysaydı yemin ederim ki onu almak için büyük bir serveti gözden çıkarırdım. Masasının üzerinde duran ve yazdığı her sayfayla biraz daha çoğalan o kâğıt destesi, benim için bir hazine değerindeydi. Başlangıçlar daima paha biçilmezdi ve yazarlık kariyerinin başlangıcı masasının üstünde duruyordu.

Bu dönemde, benim zamanımdaki gibi son model dizüstü bilgisayarlar yoktu. Çoğunlukla kasalı bilgisayarlar vardı fakat Eflah bunlardan hiçbirini kullanmıyordu. Köşedeki küçük dolabın üzerinde bir daktilo vardı ama kitabını yazarken onu bile kullanmıyordu. Benimle ilgili düşüncelerini yazdığı bu kitaptaki her harfi mürekkep ve divit kullanarak yazıyordu. Bu daha uğraştırıcıydı ama emeğiyle süslüyordu tüm sayfaları. O kitap benimle ilgili diye mi kolaya kaçmıyordu?

Yazmaya o kadar dalmıştı ki *gir* dedikten sonra içeri girdiğimi bile unutmuştu. Ta ki ben tepsiyi masaya bırakıp kafamı yazdıklarına doğru uzatana kadar. Başını kaldırıp uyaran gözlerle bana bakınca geri çekilip dudaklarımı sarkıttım. "Bir kez okusam olmaz mı?"

Yarım bıraktığı sayfayı diğerlerinin üstüne koyup, "Hayır," diyerek beni yine geri çevirdi. "Bittiğinde okursun." Hepsini alıp masasının çekmecesine koydu. Bana güvenmediği için ondan izinsiz okuma ihtimalime karşı çekmeceyi kilitledi ve anahtarı cebine koydu.

Suratım asıldı. "Tek bir sayfasını okusam?"

"Hayır dedim."

"Birkaç satır da olur."

"Olmaz dedim."

Bu konuda ısrarımı sürdürecektim ki "Belki de sana hiç okutmam," dedi. Gözleri hınzırca bana bakarken beni zorlamaya kararlıydı. "Yazdığım kitabı neden evimdeki bir dadıya okutayım ki? Takdir edersin ki bu münasip görülmez." Gözlerinin ardından tehlikeli sayılacak bir ifade geçti. "Sonuçta korumamız gereken bir sınır var. Aramızdaki mesafeyi geçmek doğru olmaz, değil mi Ukde Hanım?"

"Bahsettiğim o sınır bana işkence etmeniz değil, Eflah Bey." Masadaki tepsiyi gösterdim. "Otuz üç tekrardan sonra sayenizde kahve yapmayı öğrendim."

"Ne güzel." Mesafeden bahsediyordu ama bakışları sıcacıktı. "Belki bir gün kahveyi senin elinden karşılıklı içeriz." Gülümsedi. "Kırk yıl hatırı varmış, birbirimize hatırımız olmasın mı?"

"Olmasın," dedim.

Bana öldürecekmiş gibi bakıp, "Değiştir şu kahveyi," dedi buz gibi bir sesle. "Yenisini yap." Ya sabır!

Sinirlerimi kontrol etmeye çalışarak, "Bakın, ben hizmetçi değilim," dedim uzlaşmacı bir sesle. "Benim buradaki işim çocuk bakmak."

"Çocuk bakmaktan da pek anladığın söylenemez." Ellerini masanın üstünde birleştirip parmaklarını birbirine geçirdi. "İş konusunda hiçbir meziyetin yok." Beni bir güzel rencide etti fakat hemen sonra, "İyi olduğun tek şey kendini etrafındaki insanlara sevdirmek," dedi sitem eder gibi. "Sen güzel sevilirsin, Ukde. Çok güzel sevilirsin." Kızar gibi bakarken iç çekti. "Ama sevmemize de izin vermiyorsun."

"Eflah Bey-"

"Neyse ne," diyerek beni geçiştirdi. "Seni sevmek için iznine ihtiyacım yok." Midem kasıldı, soluğum kesildi. Onunla benzer duyguların içindeyken ona kayıtsız kalmak gittikçe güçleşiyordu.

Kalbimin hızı endişe verici bir boyuta ulaştığında başımı eğerek onun yoğun bakışlarından kaçındım. O her şeyi böyle açık

açık söylerken onu görmezden gelmek hiç kolay değildi. Bana karşı sert olmaya çalışırken bile bana özel hissettiriyordu. Yeni bir kahve yapmak için tepsiyi aldığımda Besime içeri girdi. "Necip Bey geldi," dediğinde az kalsın elimdeki tepsiyi yere düşürüyordum. Babam gelmişti.

Eflah, "İçeri al," dediğinde Besime sıkkın bir ifadeyle, "Şey... Bahçede bekleyeceğini söylüyor," dedi. Gözleriyle beni işaret etti. "Ukde Hanım'ı görmek istiyor." Soluğumu tuttum. Babam benimle konuşmak istiyordu.

Eflah'ın çatılan kaşlarını gördüm. Arkadaşının buraya benim için gelmesini beklemiyordu. Beklemediği bu durum onu kızdırmıştı. Siyahları olduğundan daha koyu bir renge bürünürken, "Necip niçin sizinle görüşmek istiyor, Ukde Hanım?" diye sordu hesap sorar gibi.

"Bilmiyorum, Eflah Bey." Onun kızgın bakışlarından kurtulmak için hemen dışarı çıktım. Babamı göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki yorgun adımlarım beklediğimden daha hızlıydı.

Elimdeki tepsiyi Besime'ye verdikten sonra koşarak dışarı çıktım. Etrafıma bakınınca süs havuzunun yanında olduğunu gördüm. Havuzun kenarına oturmuş, sigara içiyordu. Beyaz gömleğinin kollarını birkaç kat katladığı için bileğindeki sargıyı görebiliyorum. Bileği neden sarılıydı? Yaralanmış olma ihtimali içimi acıtmıştı. Bacakları hafif aralıktı, bir eli dizinin üstündeydi. Kahverengi saçları günlerdir taranmamış gibi dağınıktı ve gözleri uykulu bakıyordu. Sanki konuştuğumuz o günden beri doğru düzgün uyumamıştı.

Karşısında durduğumda parmaklarının arasındaki sigaradan bir nefes çekerek başını kaldırdı. "Kimsin sen?" Yukarıdaki güneş gözlerini kamaştırdığı için bakışları kısıktı. "Şu gelecek saçmalığı nasıl mümkün olabilir?" Sıkıntıyla nefesini koyuverdi ve asıl bilmek istediği şeyi sordu. "Hakkımda tüm o şeyleri nasıl biliyorsun?" Gözlerimin içine baktı ve "Geldiğin yerde benim neyimdin?" diye sordu.

Kim olduğumu sormak için bana geleceğini biliyordum. Beklediğimden daha geç gelse de yanıltmamıştı. Ona anlattıklarım ve kolyemdeki fotoğrafı yalan söylemediğimin kanıtıydı. Kabul etmek istemiyordu ama içten içe gelecekten geldiğimi o da biliyordu. "Kızınım," dediğimde oturduğu yerde buz kesti, parmaklarının arasındaki sigara yere düştü. "Ben senin kızınım." Kulağımdaki elmas küpelere dokundum. "Bunları son doğum günümde bana hediye eden sensin."

Bir an dondu sanki. Kaskatı kesilmiş bir hâlde bana bakarken vücudunda hareket eden tek şey dudaklarının arasından sızan titrek nefesiydi. Göz bebekleri titreşirken kahveleri beni baştan aşağı süzmeye başladı. Bakışları sarı saçlarımın her bir teline değdi. Uzun uzun baktı saçlarıma ve kehribar rengi gözlerime. Gözlerimin bal sarısına bile yabancı gözlerle baktı. Yüzüme, boynuma hatta yeşil elbisemin içindeki vücuduma bile baktı. Kendinden bir iz arar gibi bakıp durdu.

"DNA testi yaptırabiliriz." Gözlerimin dolma sebebi bunu bile teklif edecek kadar âciz bir durumda olmamdı. Bana yabancı gözlerle bakmasın diye DNA testiyle kızı olduğunu kanıtlayabilirdim. "DNA testi yaptırırsak kızın olduğuma inanır mısın?"

Burnunun direği sızlamışçasına acı içinde bana bakıyordu. Bana inanmak istiyordu ama aramızdaki dört yaş ona bunun çılgınlık olduğunu söylüyordu. Ne de olsa hiçbir çocuk babasından sadece dört yaş küçük olamazdı. "Adımı arkadaşın Eflah koydu." O kadar çaresiz durumdaydım ki hâlâ bana inanması için ona bir şeyler veriyordum. "Abim sandığınız Turan var ya, o aslında Taner," dediğimde gözleri irice açıldı. Başımı hızlıca salladım. "Onlar yan yana gelince dikkatli bakan herkes aralarındaki benzerliği görebilir. İkisi de kumral ve yeşil gözlü, üstelik ikisinin de sağ kalçasında ve kürek kemiğinde aynı ben var. Buraya yalnız gelmedim, Taner de benimleydi."

Dilini yutmuş bir hâlde bana bakarken, "Bahçıvanın, Eflah'ın şu bacaksız yeğeni olduğunu mu söylüyorsun?" dedi güçlükle. Kulağa delilik gibi geliyordu ama gerçek buydu.

"Sana anlattığım her şey doğru. Bana inanmıyorsan hastanedekilere sor. Kendi zamanımızda bir kaza yapıp uçurumdan yuvarlandık. Gözlerimizi şehrin dışında kalan küçük bir devlet hastanesinde açtık. Ben iki hafta komada kalmışım. Uyandığımda hastane odası, hemşirelerin üniformaları ve tuşlu telefonlar dikkatimi çekti. Bizim zamanımızda tuşlu telefon kullanan yok, her şey dokunmatik. Hemşire üniformaları böyle değil ve cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel değil." Stresten saçlarımı hızlıca omzumun arkasına ittim. "1998'de olduğumu anlayınca çıldırdım. Doktor ve hemşirelere saldırıp ortada bir yanlışlık olduğunu söyledim. Tüm gün beni ilaçlarla uyuttular çünkü sakinleşemiyordum. Olmamam gereken bir yıldaydım ve bunun nasıl olduğunu anlamıyordum."

Fırtınalar kopan gözlerine baktım. "Hastanedekilerle konuşursan onlar da benimle aynı şeyleri söyler sana. Deli olduğumu düşünüyorlar. Komadan yeni uyandığımda bana ailemi sorduklarında bile onlara Necip Budak'ın kızı olduğumu söyledim." Gözlerimden yaşlar süzülürken, "Bunu söylerken henüz 1998'de olduğumu bile bilmiyordum çünkü yeni uyanmıştım," dedim ağlamaklı bir sesle. "Doktora sor, aynı şeyleri söyleyecektir. Burada kimliğimiz bile yok. İlk karşılaşmamızda bize verdiğin parayla kendimize sahte kimlik çıkardık."

Ayağa kalkıp yüzünü sertçe ovuşturdu. Tarihte bir ilki yaşarken bu durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. "Geri dönmenizin bir yolu yok mu?" Bizi geldiğimiz yere bir an önce gönderip bu sorundan kurtulmak istiyordu.

"Dağ yolundaydık, arabamız uçurumdan aşağı düştü. Oradan atlamayı deneyebiliriz ama solucan deliğini ıskalama şansımız yüksek. En kötüsü ise hedefi tutturmak çünkü solucan deliğinden geçtiğimiz an uçurumun dibindeki kayalıklara çarparız. Oradaki su, yirmi beş yıl içinde küresel ısınma yüzünden çekiliyor." Onu biraz neşelendirmek için, "Eğer istersen sana gelecek hakkında bilgi verebilirim," dedim muzip bir sesle. "Depremler, yangınlar veya savaş ilgini çekiyor mu? Peki ya ekonomik kriz, iç savaş ve darbe?"

"Bir darbemiz eksikti!" dedi sinirle. "Asıl darbe şu anda bana yapılıyor, kimsenin haberi yok."

"Biliyorum, çok güç bir durum ama ben senin kızınım."

"Anladık, kızımsın ama bize bir baksana." Eliyle ikimizi gösterdi. "Neredeyse aynı yaştayız. Siktir! Bu resmen delilik."

Stresten yeni bir sigara yaktığında derin bir nefes aldım. "İki buçuk ay idare et, ondan sonra benden kurtulacaksın."

Sigarayı dudaklarına yaklaştırdığı eli duraksadı. "İki buçuk ay sonra gidecek misin?" Gözleri kısıldı. "Bahsettiğin solucan deliğinden atlamak riskliydi hani?"

"Kendi zamanıma canlı bir şekilde gitmenin hiçbir yolu yok. Zaten artık dönmek istemiyorum. Orada beni bekleyen kimse yok."

Bir aptala bakar gibi bana bakarken sinirle soludu. "Ben varmışım ya. Ortadan kaybolduğun için kim bilir, gelecekte nasıl da endişelendim." Taner'den sonra bu da kendinden bahsederken iyi uyum sağlıyordu. Erkekler zor kabul ediyorlardı ama hızlı uyum sağlıyorlardı. Şahsen iki buçuk ay sonra annem bana hamile kalsa karnına bile dokunamazdım. Farklı bir zaman dilimindeki Ukde'ye onlar gibi uyum sağlayamazdım.

Ona *orada sen yoksun,* diyemedim. Orada olmadığı için dönmeyi istemediğimi söyleyemedim. "Baba, ben artık ne oraya dönebilirim ne de burada kalabilirim." Ona *baba* dediğimde öyle bir ürperdi ki iliklerine kadar titredi. "İki buçuk ay idare et beni, baba." Ağlamaya başlayarak başımı salladım. "Ondan sonra iki dünyada da olmayacağım."

Baba diyen cılız sesimin altında ezilirken gözyaşlarım tüm direncini yıktı. "İki buçuk ay sonra ne olacak?" Alacağı cevaptan korkarcasına bakıyordu. "Neden iki buçuk ay?"

"Baba-"

"Bana şöyle deme!" Beni tersleyerek kaşlarını çattı. "Gelecekte baban olabilirim ama burada değilim. Bir daha sakın bana *baba* deme!"

"Peki." Kırılan kalbimin izlerini yüzümden silerek hızlıca gözyaşlarımı kuruladım. "Demem bir daha ama bir şartla."

Soğuk gözlerle bana bakarken, "Ne şartı?" diye sordu. "Bir daha bu konuyu açmamak için ne istiyorsun?" Elini cebine atıp cüzdanını çıkardı. "Para mı?" Karnıma şiddetli bir kramp girdi, yumruk yemişim gibi sersemledim. Onun kızı olduğumu kimseye söylememem için bana sus payı mı veriyordu?

Cüzdana olan bakışlarımı görünce ne denli büyük bir hata yaptığını anladı. "Özür dilerim." Cüzdanı saklamak için hemen cebine koydu. "Üzgünüm, Ukde." Parmaklarını sinirle saçlarından geçirirken ne yapacağını bilemez bir hâldeydi. "Şaşkınım hatta dehşete düşmüş durumdayım." Omuzları yenilgiyle çöktü. "Böyle bir şey karşısında ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Senden bir şey yapmanı istemiyorum ki." İçine düştüğü müşkül durumu benden iyi kimse anlayamazdı. "Birilerine söyleyecek olsam zaten söylerdim."

Anlamaya çalışarak, "Peki, ne istiyorsun?" diye sordu bu sefer daha yumuşak bir sesle.

"Arada sırada da olsa benimle vakit geçirmeni." Bunu ondan isterken fazla çekingendim hatta yüzüm bile kızarmış olabilirdi. Gelecekte babam olsa da burada birbirimize yabancıydık. "Kızın gibi hissettirmiyor olabilirim ama kızınım ve burada senden başka kimsem yok."

Burnumun direği sızlarken dudaklarımın titremesine engel olamadım. "Gelecekte bana çok iyi bir babaydın, beni gözlerimden tanıyacak kadar iyi bir baba. Bu yüzden ne zaman başım sıkışsa hep sana koşardım." Kendimi tutamayıp hıçkırdım. "Tıpkı şu anda da yaptığım gibi," dediğimde beni kollarına alıp öyle bir sarıldı ki bir an kendimi gelecekteki babamın kollarında gibi his-

settim. İkisi de aynı sıcaklığı hissettiriyordu çünkü ikisi de aynı kişiydi. O hâlâ benim gözyaşlarıma kıyamayan adamdı.

Kollarımı onun ince beline sarıp göğsüne sokuldum. Geldiğim yerde öldüğü için ona sarılırken ağlıyordum çünkü bu anın özlemini bir yıldır çekiyordum. Parfümünden dolayı kokusu şimdilerde farklı olsa da aynı sıcaklığa sahipti. Ağlayıp durmamdan nefret etmiş gibi, "Ağlamaz mısın lütfen?" dedi sıkkın bir sesle. "Biri ağlayacaksa bence bu ben olmalıyım çünkü boyu kadar kızı olan benim," dediğinde kıkırdadım. Bu açıdan bakınca onun durumu da pek iç açıcı değildi.

Kimse baba-kız olduğumuzu bilmediği için ulu orta bir yerde böyle sarılmak da doğru değildi. Bu yüzden fazla dikkat çekmeden birbirimizden ayrıldık. İkimiz de birileri gördü mü diye etrafımıza bakıyorduk. Bahçede kimseyi göremeyince tam rahat bir nefes almıştım ki babamın, "Kahretsin!" diyen kısık iniltisini duydum. Bunun anlamı, birinin bizi gördüğüydü.

Lütfen düşündüğüm kişi olmasın.

Babamın bakışlarını takip edip başımı kaldırınca çalışma odasının balkonundan bizi izleyen Eflah'ı gördüm. Sertçe yutkundum. Babama olan bakışlarının yakıcı öfkesini ta buradan hissediyordum. Aşağıda olan biten her şeyi görmek için sırtını hafifçe büküp öne eğildiği için omuzları gergindi. Balkon mermerini parçalamak ister gibi sıkarken kaşları çatıktı. Hedefinde ise şu anda sadece babam vardı.

Sinirleri bozulan babam, "Bu herif sana âşık," dedi gülerek fakat aklına gelenlerle gülüşü soldu, kaşları çatıldı. "Siktir lan! Kızıma mı âşık bu?"

Gel de şimdi çık işin içinden.

"Kim olduğumu bilmiyor."

"Ben biliyorum, ben biliyorum!" dediğinde yüzünde garip bir ifade vardı. "Arkadaşım, kızımdan hoşlanıyor." Ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sikeyim, bu nasıl bir iş?" Karmaşık duy-

gular içinde bocalarken bana tersçe baktı. "Onunla olamazsın." Elini kaldırıp Eflah'ın olduğu yönü işaret etti. "O herif, baban yaşında. Sikeyim, benim yaşımda! Baban yaşındaki biriyle olamazsın. Ne oluyor, lan? Beynimi hissetmiyorum!" dediğinde gülmeye başladım.

Ağlanacak hâlimize gülüyordum çünkü sinirlerim harap olmuştu. "Sence ona söylemeli miyiz?" diye sordum. "Peşimi bırakmasının tek yolu bu."

"Herhâlde söyleyeceğiz." Ona öldürecekmiş gibi bakan Eflah'tan bakışlarını çekip bana döndü. "İşleri yeterince karıştırmışsın zaten. Bunu düzeltmenin tek yolu ona her şeyi anlatmak." Tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. "Buraya gelir gelmez amcan yaşındaki adamları ayartmak zorunda mıydın?"

"Ben bir şey yapmadım!"

"Yapmamış hâlin bu mu? Eflah şu zamana kadar bir kadına on saniyeden fazla bakmayan bir adamdı. Şimdi ise gözlerini senden ayırmıyor." Ağız dolusu küfretti. "Gözünü ayırmadığı kişi de benim kızım! Bu piç şu anda suratımı dağıtmak istiyor ve ben de ona karşı sempati duymuyorum çünkü baktığı kız, benim kızım!" Bir kez daha küfrederek kapıya doğru yürüdü. "Sebep olduğun karışıklığı düzeltmek için akşam onunla konuşmaya geleceğim." Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Baban yaşındaki heriflerden uzak dur!"

"Ben bir şey yapmıyorum!" Arkasından bağırdım ama beni dinlemeden çekip gitti. Arkasından bakarken tebessüm etmeme engel olamadım. Kızı olduğumu kabul etmek istemiyordu ama kim olduğumu anlayınca hemen sahiplenmeye başlamıştı.

Babam gidince bir kez bile başımı kaldırıp ikinci katın balkonuna bakmadım. Eflah'ın delici bakışlarını üzerimde hissederken bakmama gerek yoktu.

Köşke girdiğimde holün ortasında dikilen Hikmet Hanım, aşağılık bir şeye bakar gibi bana bakıyordu. Burada dikilmiş, beni beklediği o kadar açıktı ki... "Önce Eflah, şimdi de Necip mi?"

Anlaşılan babamla sarılırken bizi görmüştü. "Ahlaksızlığınızın bir sonu yok, değil mi Ukde Hanım?"

"En azından yeğeniniz gibi onları yatağa atmıyorum, değil mi başrahibe?" Sinir bozucu suratına karşılık en güzel tebessümümü sundum. "Bir ahlâksız arıyorsanız lütfen önce kendi kanınızdakilere bakın. Ya da kendinize." Ona doğru yürüyüp karşısında durdum. "Çirkin emellerle yeğenini zengin adamların koynuna atmak da pek ahlaklı bir girişim olmasa gerek," dediğimde nereden geldiğini göremediğim tokadı yüzümden patladı.

Bana tokat mı atmıştı?

Bu şirret kadın bana vurmuş muydu?

Tokadının etkisi yanağımı öyle bir sızlattı ki neye uğradığımı anlamadım. Öfkeme yenilip ona vurmayı düşündüğüm esnada yukarıdan gelen adım seslerini duydum. Yediğim tokadın kiniyle Hikmet Hanım'a gözlerimi diktim. "Demek sonunda savaş baltalarını çıkarmaya başladık." Sinsice sırıttım. "O vakit ben de kılıcımı çekmeliyim, değil mi?" Yukarıdaki adım sesleri gittikçe artınca kendimi hemen kadının ayaklarının önüne attım. Tepemde dikilirken muhtemelen ne yaptığımı sorguluyordu.

Başımı yere eğdiğimde saçlarım yüzümü gizliyordu. "Ukde Hanım?" Eflah'ın sesini duyunca başımı yerden kaldırmadan babamın öldüğü günü düşündüm. Nefret ettiğim birinin tokadı beni ağlatmazdı ama sevdiğim birinin kaybı gözyaşlarına boğulmama neden olabilirdi. İstediği her an ağlayabilen biri değildim. Kalbim acımadıkça gözyaşlarım akmıyordu. İstediğim sahte gözyaşları için gerçek bir acıya ihtiyacım vardı. Babamın öldüğü geceye döndüğümde ise gözyaşlarım sel olup akmaya başlamıştı. İşte, şimdi istediğim gözyaşlarına kavuşmuştum.

Annemin o geceki itirafı, bir tecavüzün kirli meyvesi olduğumu öğrendiğimde hissettiklerim ve babamın ayaklarımın önüne yıkılması... O geceyi tekrar hatırlayınca sahte gözyaşlarım gerçeğe dönüştü ve ben omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım. Beni yerde gördüğü yetmezmiş gibi sesli ağlayışımı duyan Eflah,

"Ukde!" deyip hızlı adımlarla merdiveni indi. Geldiğini gördüm fakat buna rağmen başımı kaldırmadım. İstediğim etkiyi yaratmak için bunu onun yapması gerekiyordu.

Koşar adım yanıma gelip aceleyle karşımda diz çöktüğünü gördüm. Yere değen dizlerini dağınık saçlarımın arasından gördüğüm esnada, "Ukde," dedi endişeden deliye dönerken. "Niçin ağlıyorsun?" Kafamı tutup kaldırsana be! Keyfimizden ağlamıyoruz herhâlde!

Acıklı şeyler düşünmeye devam et, Ukde.

Sakın ağlamayı bırakma!

Babanın ölümüne odaklan.

İç dünyam içler acısı!

Bir türlü kafamı yerden kaldırmadığım için Eflah'ın sıcak elini çenemde hissettim. Başımı kaldırıp, "Ukde-" demişti ki yanağımda gördüğü izlerle kaskatı kesildi. Omuzları gerildi, çenemdeki eli dondu. İşte, her şey asıl şimdi başlıyordu.

Sarışın insanlar genelde açık tenli olur, bu yüzden vücutlarına aldıkları küçük bir fiskenin bile hemen izi kalırdı. Yanağımda parmak izleri olduğuna çok emindim ve Eflah'ın gözleri pürdikkat yanağımdaydı. Yediğim tokadın izlerini yanağımda gördükçe bakışları korkunç bir değişime uğradı. Titreşen ıslak kirpiklerimden akan bir damla yaşa bile tahammül edemezken gördüğü tokat izleri onu deliye çevirmişti. "Bunu kim yaptı?" Sesi bastıramadığı öfkesiyle boğuk çıkarken, "Ukde!" dedi gırtlağından çıkan bir hırıltıyla. "Kim yaptı bunu!"

Ürkerek, "Ki- Kimse," dedim titrek bir sesle. Başımı çevirip dağınık saçlarımın arasından Hikmet Hanım'a baktım. Eflah'a yakalanmanın korkusuyla suratı bembeyaz olan kadına özellikle bakıp, "Kimse yapmadı," dedim korku dolu bir sesle. Bunu söylerken ona baktığım için aslında yapan kişiyi doğrudan ele veriyordum. "Düştüm." Aceleyle gözyaşlarımı silip hemen ayağa kalktım. "Şey... Kazaydı. Ben... Düştüm. Evet, düştüm." Korkmuş birini o

kadar iyi oynuyordum ki Eflah bu ürkek ve kırılgan hâlimi gördükçe dişlerini sıkarak Hikmet Hanım'a bakıyordu.

Kurnaz bunak ne yapmaya çalıştığımı çok iyi anladığı için ikinci bir hata yapıp, "Kes şu oyunu!" diye bağırıp üzerime yürüdü. Bana doğru attığı tek bir adımla korkuyla sıçradım. İkinci bir tokattan kendimi korumak için elimi yüzüme siper edince, "Uzak dur ondan!" diyen Eflah'ın gür sesi kadının aklını başından aldı.

Yüzümü sakınmam ona öylesine katlanılmaz bir acı vermişti ki dişlerini sıktığı için çenesi seğiriyordu. "Seni daha önce uyarmıştım!" Sabrının sonuna gelmiş gibi gazap dolu gözlerle dadıya baktı. "Ona karşı daha insancıl ol diye seni defalarca uyardım." Kaşları ölümcül bir tehlikeyle çatıldı. "Onun benim için anlamını bilmiyor olamazsın. Ona kızdığımda bile aklımdan geçen tek şey onu gülümsetmekken sen ne cüretle ona vurursun!" Sinirden yumruğunu sıkarak çatık kaşlarla dadıya baktı ve "Bir süre gözüme görünme!" dedi sert bir sesle. Oley be!

"Bunca yılın hatırını silip seni kırmamı istemiyorsan bir süre gözüm seni görmesin!" dedikten sonra elimi tutup beni merdivene çekti.

Ürkek bir mağduru oynadığım için tabii ki beni buradan götürmesine izin vermiştim. Başımı çevirip arkaya bakınca Hikmet Hanım'ın yüzünde oluşan hayal kırıklığını görmüştüm. Hayır, onu üzen Eflah'ın sert çıkışı ve söyledikleri değildi. Asıl üzüldüğü şey, Eflah'ın birkaç haftalık bir kız yüzünden onu evden uzaklaştırmasıydı. Eflah'ın üzerindeki etkisine o kadar çok güveniyordu ki yıllardır olduğu gibi Eflah'ın onun her yaptığını yine sineye çekeceğini ummuştu. Oysaki en büyük manipülasyon aşktı ve ben buna sahiptim. O, Eflah'ın aklına ve vicdanına oynuyordu ama kalbi bendeydi. Ve kalp devreye girdiğinde diğer her şey bir adım geriye çekilirdi.

Hikmet Hanım ile göz göze gelince mağduru oynayan yüzümde şeytani bir ifade belirdi. Dudağımın köşesi belli belirsiz kıvrıldığında kaşlarını çattı. İnce parmakları avucunun içine büküldü,

o yumruğu suratıma geçirmeyi ne çok istiyordu... Attığı tek bir tokadın geri dönüşü evden uzaklaştırılması olmuşken ikinci kez bana vurmaya cesaret edemezdi. Bence benim attığım tokat daha sağlam ve ses getiren türden olmuştu.

Acıklı ifademi tekrar yüzüme takındım ve önüme döndüm. Basamakları çıkarken önümde yürüyen Eflah'ı takip ediyordum çünkü elimi bir an bile bırakmamıştı. Sırf Hikmet Hanım'a bir ders vermek için Eflah'ın bana olan zaafını kullanmak zorunda kalmıştım. Bunu yapmak kendimi berbat hissetmeme neden olmuştu ama o kadından Eflah için kurtulmak istiyordum. Etrafımızda olmaması hem Eflah hem de Taner için en iyisiydi.

Eflah'ın çalışma odasına girdiğimizde beni masasının önündeki koltuklardan birine oturttu. Bir bardak su doldurup bana uzattı. Suyu alıp birkaç yudum içtikten sonra bardağı alıp masanın üstüne koydu. Tek bacağını yere dayayarak karşımda diz çökmesini beklemiyordum. Elini uzatıp yüzüme dökülen saçlarımı naif bir hareketle kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmakları usulca yanağımda gezindi. Dokunduğu her yer cayır cayır yanıyor, kalbim tekliyordu. "Bunu sana yapan bir erkek olsaydı Allah şahidimdir ki kırılmadık kemiğini bırakmazdım."

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde, "Eflah Bey," diye mırıldandım. Bana karşı bu kadar iyi olması kendimi bencil ve kötü biri gibi hissetmeme neden oluyordu.

Parmaklarının ucu oradaki izleri silmek ister gibi yanağıma sürtünmeye devam etti. "Acıbal," diye mırıldandı iç yakan bir sesle. "Acın bile senden çok benim içimi dağlıyor." Bana doğru uzandı ve başını eğerek Hikmet Hanım'ın vurduğu yanağımı öptü. Yanağıma tüy gibi bırakılan bir öpücükle kalbimin üzerindeki karlar bir kez daha eridi, içim onun sıcaklığıyla doldu.

Geri çekildiğinde nemli gözlerimi görünce hemen benden uzaklaştı. "Üzgünüm." Gözlerime biriken yaşların sebebinin öpücüğü olduğunu sandığı için, "Bir daha öpmem," dedi beni yatıştırmak için. Kirpiklerimin arasından süzülen bir damla yaşı görünce

sertçe yutkundu. "Ağlama." Beni öptüğü için kendine kızarak, "Ağlama, bir daha öpmem!" dedi sinirli bir sesle.

"Onun için ağlamıyorum ben!"

Duraksadı. "Niçin ağlıyorsun o vakit?"

"Bana karşı fazla iyisiniz." Böyle olması sinirlerimi harap ettiği için kendimi tutamayıp sesli bir şekilde ağlamaya başladım. "Bana karşı bu kadar iyi olmayın!"

Kafası karıştı. "Ne?" Gözyaşlarım için böyle bir sebep duymayı beklemiyordu. Yakışıklı suratında oluşan şaşkın ifade çok komikti. "Sana karşı iyiyim diye mi ağlıyorsun?" Gözyaşlarım onu paniklettiği için şaşkına dönerek, "Tamam!" dedi hızlıca. "Sana karşı kötü olurum. Hayır, olmam. Asla!" İyice bocaladı. "Lütfen benden başka bir şey ister misin?"

"Çıldıracağım," diyerek tekrar ağlamaya başladım. "İnsan, Hikmet Hanım'dan biraz kötülük dersi almaz mı?"

"Kalk, bana kahve yap!"

Afalladım. "Ne?"

"Kahve yap." Omuzlarını indirip kaldırdı. "Otuz dördüncü kahvemi yap." Muzip gözlerle bana bakarken güldü. "Sana karşı en fazla bu kadar kötü olabilirim. Zorlama, daha fazlası çıkmaz benden."

Beni deli ettiği için gülerek ona uzandım. Sadece bir an, kısacık bir an onun kim olduğunu unutup dudağının köşesine küçük bir öpücük kondurdum. Küçük öpücüğümün etkisi umduğumdan daha büyük oldu çünkü kaskatı kesildi. Yutkunuşu kulaklarıma ulaşırken dudaklarımın bıraktığı hissi dudağının kenarında yaşadı bir süre. Yüz hatları gevşerken gözlerinin siyahında ortaya çıkan o huzur, onun gözlerinden benim kalbime ılık ılık aktı.

"Ukde," diye mırıldandığında gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu. "Beni böyle öpeceksen sana gece gündüz kahve yaptırabilirim," dediğinde kahkaha attım.

Gülüşlerimin arasında, "Sizi bir daha öpmeyeceğim, Eflah Bey," demeyi başardım.

Muzır gözlerle bana bakarken, "Bundan o kadar emin olmayın, Ukde Hanım," diyerek bana çapkınca göz kırptı.

İç çektim. Ne vardı geldiğim yerde benden yirmi sekiz yaş büyük olmasaydı. O zaman hangi zaman diliminde olursam olayım, ona dönmenin yollarını arardım. Ölüm pahasına bile olsa o uçurumdan atlar, ona gitmek için şansımı denerdim. Ne yazık ki ait olduğum zaman diliminde o evliydi ve benden yirmi sekiz yaş büyüktü. Üstelik geldiğim yerde onun eline doğmuş, onun tarafından büyütülmüştüm. Kendi zamanımdaki Eflah'a karşı hissetmediğim ne varsa bu zaman dilimindeki Eflah'a hissetmeye başlamıştım. Oradaki için değil, kalbim buradaki Eflah için atıyordu.

Durgun suratımı görünce nedenini soracaktı ki aklına ne geldiyse onun da gülüşü silindi. "Necip ile aranda ne var?" İşte, şimdi can sıkıcı konulara giriş yapmıştık.

Bunun cevabını bu akşamdan önce veremeyeceğim için ayağa kalkıp kapıya doğru bir adım attım. Ancak, "Sana bir soru sordum, Ukde," diyerek kolumu tutup gitmeme engel oldu. "Onunla aranda ne var?"

"Sandığınız gibi değil."

"O zaman ne?" Yüz ifadesi beni endişelendirecek bir ciddiyetle gerildi. "O benim arkadaşım ve sen ona tapıyor gibisin! O benim arkadaşım, aranızda ne olduğunu bilmeliyim." Kaşlarını çattığında onu asıl korkutan şeyi içinde tutamadı. Gözlerimin içine baktı ve "Kenan'ın ona yaptığını o da bana mı yapıyor?" deyince odanın içi buz kesti. Kenan, babamdan sevdiği kadını almıştı. Aynı şeyleri yaşayacak olma ihtimali onu çılgına çeviriyordu.

Sessizliğim kafasındaki korkunç ihtimalleri güçlendirdiği için çenesi seğirdi. Ondan hoşlanıyor musun?" Kıskanç çıkan sesine ne tepki vereceğimi bilemiyordum. "Ona sarıldın." Kaşları çatıldı. "Hoşlanmasaydın sarılmazdın. Hoşlanıyorsun ki sarıldın." Nefesi-

ni burnundan sertçe verdi. "Bana bile sarılmadın." Ters ters baktı. "Bana niye sarılmıyorsun?"

Kıskandığı kişi en yakın arkadaşıydı.

Boş bulunup, "İnsanların size sarılmasından nefret edersiniz," dedim kinayeli bir sesle.

"Hiç bana sarılmadın ki, nefret edeceğimi nasıl söylersin?" Aklı benimle meşgul olduğu için bunu nereden bildiğimi sormamıştı. "Senin sarılmandan nefret etmem." Kolumdaki eli bileğime doğru kaydı. "Birine sarılmak istiyorsan bana sarıl." Nefesini hızlıca verdi. "Necip veya bir başka erkeğe sarılma."

Kolumu çektim ama ondan uzaklaşmama izin vermedi. "Efendim Bey, Taner'i okuldan almalıyım. Necip Bey konusuna gelecek olursak, inanın ki onunla aramızda sandığınız gibi bir şey yok. Her şeyi yanlış anlıyorsunuz."

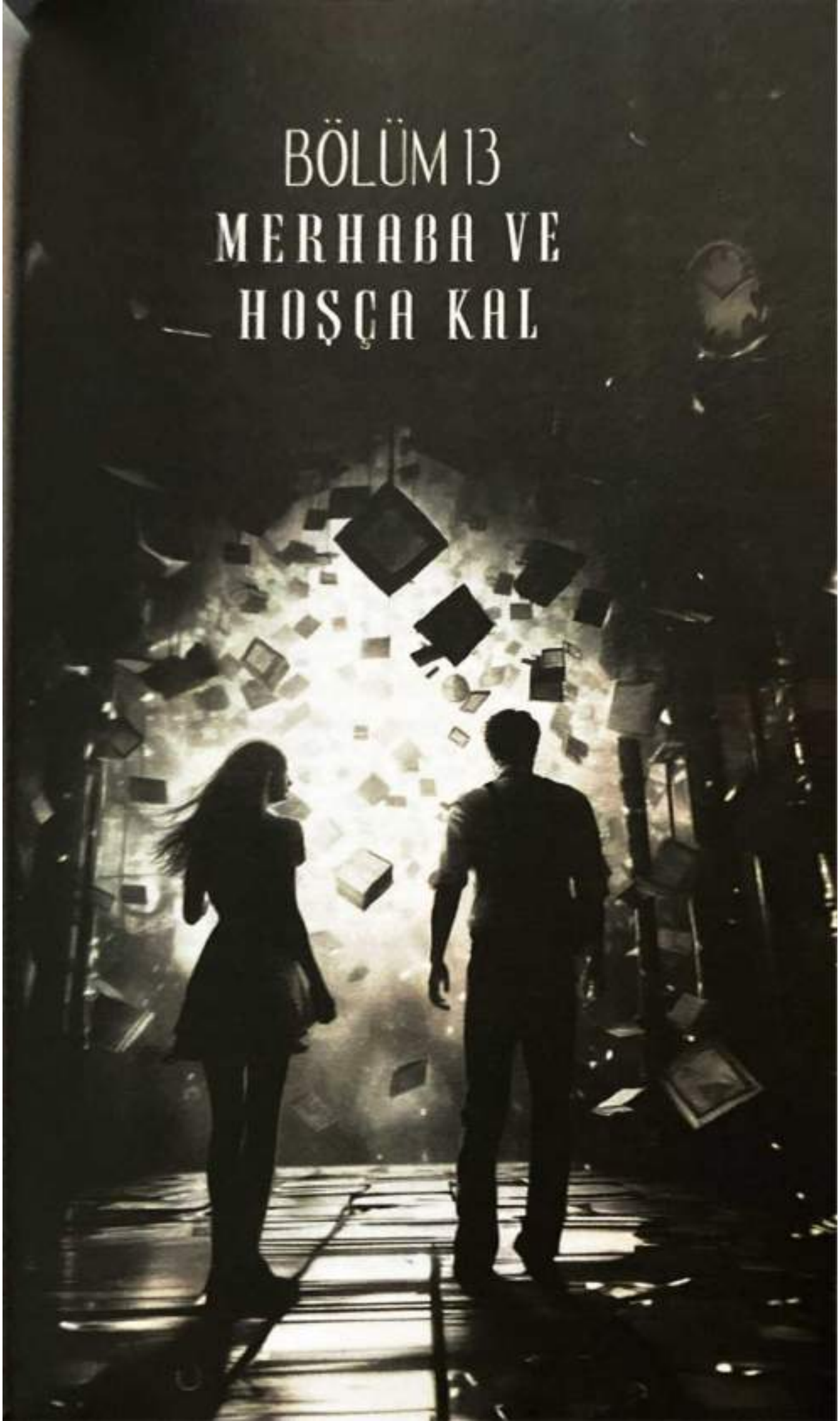
"Doğrusunu anlat o zaman." Kafasındaki şüphelerden onu kurtarmamı ister gibi sabırsızdı bakışları. "Doğrusunu anlat ki sana inanayım." Sinirden yüzünü sertçe ovuşturup çatık kaşlarla bana baktı. "Görmüyor musun, sana inanmaya hazırım!"

"Akşam her şeyi öğreneceksiniz," dedim hızlıca. Benim yüzümden daha fazla acı çekmesini istemiyordum. Kim olduğumu bilmediği sürece ne babamla olan yakınlığımı anlayabilirdi ne de neden birlikte olamayacağımızı. Her şeyi bilmeyi hak ediyordu. Bu konuda kararımı verip, "Necip Bey akşam buraya gelecek," dediğimde güçlü görünmeye çalışıyordum. Güçlü değildim.

"Size benimle ilgili tüm gerçekleri anlatacak." Gerçekleri öğrendiği an onu kaybedeceğimi biliyordum. Onu kaybetmenin burukluğunu şimdiden yaşamaya başlayarak kapıya doğru yürüdüm. "Bu akşam tüm sorularınızın yanıtını alacaksınız," dedikten sonra dışarı çıktım.

Ne yazık ki bu akşam hayatının şokunu yaşayacaktı.

BÖLÜM 13
MERHABA VE HOŞÇA KAL

"Bir vedanın burukluğu var üzerimde. Sanki yolun sonuna gelmiş gibi soğuk ve izbe bir yerdeyim. Gözlerim seni arıyor ama ne sen bana ***kal*** *diyebiliyorsun ne de ben sana dönebiliyorum. İçime çöreklenen, böyle garip bir his işte."*

Sevgili Mektup Arkadaşım,

Bu mektubu büyük bir gerginlik içinde yazıyorum. Gerginliğimin sebebi, akşam saatlerinde Necip Bey'in köşke gelmesi oldu. Benimle ilgili büyük bir sırrı açığa çıkarmak için geleceğini biliyordum çünkü onunla böyle anlaşmıştık. Şaşırtıcı olansa Necip Bey'in köşke yalnız gelmemesiydi. En yakın arkadaşı Kenan Bey ve Piraye Hanım ile geldi. Sanırım bu korkunç sırrı Eflah Bey ile yakın dostlarının da bilmesi gerektiğine inanıyor. Eğer babam bu gerçeği onların bilmesi gerektiğini düşünüyorsa ona engel olmayacağım. Belki de en doğrusu budur.

Ve evet, Necip Bey benim babam. Biliyorum, bu inanması güç bir olay ama ne yazık ki gerçek bundan ibaret. Ben aslında Ukde Budak'ım. Şu anda dört arkadaş Eflah Bey'in çalışma odasında ve uzun zamandır oradalar. Ne içeri giren var ne de dışarı çıkan. Babam çoktan benimle ilgili gerçekleri onlara söylemiş olmalı. Hepsinin bu sessizliği beni endişelendirmeye başladı.

Korkuyorum... Çok korkuyorum. Korktuğum şey onların gerçekleri bilmesi değil, öğrendikleri karşısında Eflah Bey'in ne hissedeceği. Sanırım artık neden ondan kaçtığımı öğrenmiştir. Beni asıl korkutan da bu çünkü öğrendiklerinden sonra bana karşı nasıl bir tutum sergileyeceğini bilmiyorum. Söylesene, mektup arkadaşım, benden nefret eder mi? Yakın arkadaşının kızına gönlünü kaptırdığını öğrendiğinde içinde bana karşı bir tiksinti uyanır mı?

Bunun olmasından ödüm kopuyor çünkü duyguları karşılıksız değildi. Bunu itiraf etmek bile beni incitiyor amma velakin ben de onu sevdim. Tek temennim, öğrendiklerinden sonra bana kırıcı davranmaması. Umarım 1998'e gelmeyi benim planlamadığımı anlar ve beni incitmekten kaçınır. Olanlar yüzünden beni suçlarsa ne denli üzüleceğimi tahmin bile edemiyorum.

O, şu zamana kadar beni hiç üzmedi. Ne burada ne de geldiğim yerde. Umarım öğrendikleri için de beni suçlayıp üzerime çok gelmez.

Şimdilik mektubumu sonlandırmalıyım ancak bunu yapmadan önce mektubumu küçük bir alıntıyla bitirmek istiyorum. Onun bana verdiği *Jane Eyre* adlı kitaptan küçük bir alıntı ile.

"Bir kadının içinde gizli, yasak bir aşkın alevlenmesine göz yumması da çılgınlıktır; çünkü böyle bir aşk ortaya çıkmazsa, karşılık görmezse kendisini besleyen yüreği yiyip bitirir. Ortaya çıkar da karşılık görürse, insanı vahşi bataklığa sürükler ki bunlardan da kurtuluş yoktur."

Sevgilerle,

Bal Gözlü Kadın

Mektubu zarfa koyup mumla mühürlediğimde iç çektim. Şu ana kadar hiç fark etmemiştim ama aslında okumam için verdiği *Jane Eyre* ile benzerliklerimiz vardı. Kitaptaki kadın, bir malikâneye mürebbiye olarak giriyor ve evin beyine âşık oluyordu. Karşılıksız değildi hisleri ama önlerinde birçok engel vardı. Eflah'ın bu kitabı bana vermesi aslında planlıydı, değil mi? Bana o gün matbaadan çıkan ilk kitabı vermemişti, içinde biraz olsun kendimi ve onu bulacağım bir kitap vermişti.

Saat akşamın dokuzu olmasına rağmen dışarı çıkıp mektubu posta kutusuna attım. Bahçeye döndüğümde süs havuzunun kenarında oturan minik Taner'i gördüm. Bu saatte neden dışarıdaydı? Hikmet Hanım akşam saatlerinde bir bavulla köşkten ayrılmıştı. Eflah'ın ona olan öfkesi dindiğinde geri döneceğini biliyordum. Ne yazık ki bu gidişi uzun soluklu değildi, keşke öyle olsaydı ama değildi. Taner onun gidişine çok üzüldüğü için burada olmalıydı.

Ona doğru yürürken, "Surat asmayı bırak, velet," dedim. "O cadı yakında geri dönecektir."

Başını eğdiği yerden kaldırdığında kaşları çatıktı. "Bana velet deyip durma!"

Güldüm. "İnan bana, bunu tüm hayatın boyunca duyacaksın." Benden olmasa bile amcasından duyacaktı çünkü Eflah, Taner ile ikimize çoğunlukla velet derdi.

Yanına oturduğumda bana olan bakışları her zamanki gibi fazla düşmancaydı. "Önce Firuze abla, şimdi de dadım," dedi kin dolu bir sesle. "Tüm sevdiklerimi evden gönderiyorsun!"

"Sevmeyi bilmiyorsun, ufaklık." İç çekerek elimi havuzun kenarına bastırarak başımı kaldırdım. Gökyüzündeki yıldızlara bakarken, "Onlara karşı duyduğun şey sevgi değil, muhtaçlık," dedim içli bir sesle.

"Kimi sevip sevmediğimi benden iyi bilemezsin," diyen sesini duyunca yıldızları seyrederken burukça gülümsedim. "Babam öldüğünde ve annem cezaevine girdiğinde kendimi boşlukta hissettim. Yüreğimde öylesine bir boşluk vardı ki orayı doldurmak için yanlış insanlara yöneldim. Kendimi alkole boğuyor, beni çıkarları için kullanmak isteyen insanlarla takılıyordum. İçimdeki o boşluk hissini bir şekilde doldurmaya çalışıyordum. Sevgiyi yanlış kollarda aradığım bir dönemden geçiyordum."

"Buldun mu peki?"

Başımı iki yana salladım. "Bulamadım, bulamamakla beraber kaybolmuştum."

"Sonra ne oldu?" derken merak duygusunu gizlemeye çalışıyordu.

"Babamın arkadaşı beni karşısına aldı ve bana iki seçenek sundu." Eflah'ın o günkü sert bakışlarını hâlâ hatırlıyordum. "Önüme bir silah koydu ve *bunu alıp sık kafana ya da topla bavulunu, benimle gel*, dedi. Silahı görünce ne yapmak istediğini anlamıştım. O ana kadar ben zaten bir ölüydüm. Nefes alan bir ölüydüm. Tıpkı annem gibi alkolik olma yolunda ilerlerken zaten yaşamıyordum.

Bana ya gerçek anlamda öl ya da silkelenip yeniden doğ diyordu." Eflah'ın o gün bana sunduğu iki seçenek fazla acımasız olabilirdi ama bunu yapmaya onu ben zorlamıştım.

"Hangisini seçtin?"

Güldüm. "Şu anda seninle bu konuşmayı yaptığımıza göre ölümü seçmiş olamam, değil mi?"

"Peki, yaşamayı seçtiğin için hiç pişman oldun mu?"

"Hem de nefes aldığım her an." Böyle bir cevap beklemediği için gözlerinde oluşan şaşkınlık beni güldürdü. "Yaşamayı seçmek çok zordu, ufaklık. Yaşamaya çalışmaksa zorluğun en büyüğüydü. Etrafımdaki insanları üzmemek için iyiymiş gibi rol yaptım ama ne zaman yalnız kalsam gözyaşlarına boğuldum. Babamı özlüyor, annemi görmek istiyordum. Ancak başıma gelen o olayı aşamadığım için bir türlü ikisine de gidemiyordum." Son bir yıl, benim için hiç kolay geçmemişti.

Pürdikkat beni dinlemesinden memnun kalarak tebessüm ettim. "Önüme bir silah koyup beni seçim yapmaya zorladığı için içten içe babamın arkadaşına çok kızıyordum. Bana büyük bir iyilik yaptığını çok sonradan anladım. Eğer müdahale etmeseydi belki de içine düştüğüm o alkol bataklığında kaybolup gidecektim." Başımı eğerek sevimli yüzüne baktım. "Bazen etrafımızdaki tehlikeyi göremeyecek kadar aptallaşırız. Böyle durumlarda sevdiklerimiz devreye girer. Yöntemleri bize yanlış gelebilir ama aslında tek amaçları bizi korumaktır."

Ne demek istediğimi çocuk aklına kazımak ister gibi, "Taner," dedim yumuşak bir sesle. "Firuze ve Hikmet Hanım'ı senden uzaklaştırmam, amcamın önüme o silahı koymasıyla aynı şey. Bir zamanlar bana olduğu gibi sana da yanlış görünebilir ama doğru bir amaca hizmet ediyor. Tıpkı bir zamanlar amcamın bana yaptığı gibi ben de seni korumaya çalışıyorum. Amcamın bana yardım etmesine izin verdiğim için kurtuldum. Bana izin verirsen ben de seni kurtarabilirim." Bana çektirdiklerine rağmen ondan vazgeç-

mek istemiyordum çünkü o daha küçücük bir çocuktu. Kendisi için neyin iyi, neyin kötü olduğunu anlayabilecek yaşta değildi.

Dikkatli gözlerle ona bakmamdan rahatsız olduğu için önüne dönerek elleriyle oynamaya başladı. "Kabul edersem bu anlaşmanın sonunda yine sarılacak mıyız?" diye homurdandı.

"Sana bir kez daha sarılmak mı?" Yüzümü buruşturdum. "Asla."

Bunu duyunca önce rahatladı, sonra da güldü. "Odana sıçmaktan kurtardın beni."

"Köşkteki bu sessizliğin sebebi nedir?" Büyük Taner'in sesiyle ikimiz de başımızı kaldırıp ona baktık. Bir tabak incirle bize doğru geliyordu.

Yanımıza geldiğinde çocukluğuna bakıp, "Selam, ufaklık," diyerek tabağı ona uzattı. "Al bakalım."

Minik Taner ondan tabağı alırken şaşkındı. "İncir sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Taner gülerek yanımıza oturdu. "Senin hakkında neler bildiğimi bilsen aklın şaşar."

İncirleri gören minik Taner, bu sözlerin anlamını sorgulamadı. Tabaktaki incirleri yerken, "Bugün okulda bir çocuk beslenme kutumu çaldı," dedi suratını asarak. "Sonra da içindeki her şeyi çöpe döktü."

"Bir tane çaksaydın onun ağzına."

"Çocuğu şiddete teşvik etme," dediğimde, "Ederim," diyerek savunmacı bir tutum sergiledi. "Ona yapılan her türlü yanlışı kendime yapılmış sayarım." Bir süre düşününce sinirle güldü. "Gerçek anlamda bana yapılmış sayarım."

"O çocuk kocaman." Minik Taner elindeki incirden kocaman bir ısırık alırken suratını astı. "Benden daha kocaman."

"Ben de ondan kocamanım," diyen Taner sinirlerimi bozmaya başlamıştı. "Yarın okul çıkışı bana onu göster." Sırıttı. "Onu kulaklarından ağaca asacağım."

"Saçmalama!" Koluna vurarak kaşlarımı çattım. "Yarın önce çocukla, daha sonra da velisiyle konuşurum."

Bu işi onun müdahalesi olmadan halledecektim. Okula gidip çocuğu korkutması çok barbarca olurdu. Sağımda minik Taner, solumda ise büyük Taner oturuyordu. Bunu fark edince güldüm. "Acaba dilek dilesem kabul olur mu?" İki Taner'in arasında kalınca aklıma dilek tutmak gelmişti.

İkisi de hiç konuşmayınca hepimiz sessizliğe büründük. Taner yanımda oturan ufaklığı kontrol edip kulağıma doğru eğildi. "Çalışma odasında neler oluyor? Dördü uzun zamandır orada."

İncirlerini yiyen çocuğa kısa bir bakış atıp diğerine doğru döndüm. "Babama her şeyi anlattım," dedim kısık bir sesle. "O da muhtemelen şu anda arkadaşlarına anlatıyordur."

Buz kesti. Göz bebekleri irileşirken kulağına ulaşan sözlerin etkisiyle dondu. Böyle bir çılgınlık yapacağıma ihtimal dahi vermiyordu. Onu bahçıvan olarak yanında çalıştıran amcası, onun hakkındaki gerçekleri öğrenmek üzereydi. Belki de çoktan öğrenmişti bile. "Sen aklını mı kaçırdın?" Büyük bir yanlış yapmışım gibi kaşları çatıldı. "Bunu onlara nasıl söylersin!"

Ufaklık ne konuştuğumuzu duymasın diye kolunu tutup onu peşimden çekiştirdim. Minik Taner'den biraz uzaklaştıktan sonra, "Ya ne yapsaydım?" dedim bezgince. "Bana gelip *amcamdan uzak dur,* diyen sen değil miydin? Bu iş sadece benim uzak durmamla olmuyor, onun da benden uzak durmayı istemesi gerekiyor!" Ben ne kadar kaçarsam kaçayım Eflah peşimi bırakmıyordu. Ben de bir insandım ve herkes gibi benim de bir kalbim vardı! Doğruyu ve yanlışı dinlemeden onun için çarpan lânet bir kalp! Nereye kadar kaçmamı bekliyordu? Er veya geç duygularıma yenilirdim. Bu olmadan önce bunu bitirmenin tek yolu Eflah'ın gerçeği bilmesiydi.

Biraz düşününce haklı olduğumu o da anladığı için nefesini sertçe verdi. "Bunu iyi karşılamayacaklar. Siktir, belki bize inanmayacaklar bile! Amcamı tanımıyormuş gibi konuşma, dolandırıcı olduğumuzu düşünüp bizi kovabilir." Evet, böyle bir ihtimal vardı ama onu ikna edecek olan ben değildim ki. Bu işi benim yerime şu anda babam yapıyordu.

Besime köşkten çıkıp, "Turan," diyerek seslendi. "Eflah Bey, sen ve Taner'i çalışma odasında bekliyor," deyince kaskatı kesildi. Göz göze geldik, ikimiz de bunun anlamını çok iyi biliyorduk. Minik Taner'e yansıtmamaya çalışarak iki Taner'i karşılaştıracaklardı. Belki kürek kemiklerindeki doğum lekesine bile bakarlardı. Minik Taner'in kalçasında olan beni ve kürek kemiğindeki doğum lekesini görmüştüm. Aynısı büyük Taner'de de vardı.

"Babam onları ikna etmeseydi sizi çağırmazlardı." Yalvarırcasına ona baktım. "Kendin hakkında her şeyi anlatabilirsin ama ne olur, onlara annemin kim olduğunu söyleme. Annemin Piraye olduğu ortaya çıkarsa Kenan ve babam arasındaki dostluğu bitirirsin. Üstelik babamı da umutlandırmış olursun. Gelecekte annemle evli olduğunu öğrenirse ondan asla vazgeçmez." Hiçbiri annemin kim olduğunu bilmemeliydi. Saklamamız gereken asıl şey buydu.

İşleri iyice karıştırdığım için Taner bana sinirle bakarak köşke doğru yürüdü. Çocukluğu onu takip ederken iç çekerek süs havuzunun kenarına oturdum. Birazdan beni de çağıracaklarına emindim. Başımı kaldırıp havuzun içindeki melek heykeline baktım. "Keşke benim de senin gibi kanatlarım olsaydı." Belki o zaman çok uzaklara uçar ve bütün bunları arkamdan bırakırdım.

Uzun süre bahçede bekledim. Bir süre sonra dayanamayıp köşke doğru yürüdüm. İki Taner de gideli yarım saatten fazla olmuştu ancak kimse beni çağırmak için gelmemişti. Bana da bir şeyler sormaları gerekmiyor muydu? Sonuçta bu konunun muhataplarından biri de bendim. Köşke girdiğimde minik Taner'i mutfağa

doğru giderken gördüm. "Bekle." Arkasından seslenerek onu durdurdum. "Yukarıda ne oldu?"

"Bilmem." Omuz silkti. "Ben sadece birkaç dakika kaldım içeride. Herkes bize bir süre bakıp durdu. Daha sonra amcam ikimizden de üstümüzü çıkarmamızı istedi."

"Soyundunuz mu?"

"Hayır!" Onu utandırdığım için bana ters ters baktı. "Sadece üst kısmımızı çıkarıp onlara sırtımızı döndük." Bunu neden yaptığını bilmediği için kafası karışık görünüyordu. "Ben Turan'ın bir adım önünde durarak onlara sırtımı gösterdim. Amcam bunu özellikle istedi. Abinin sırtını görmeme izin vermedi." Meraklı bakışları kısıldı. "Bahçıvanın sırtında ne var?" *Sahip olduğu doğum lekesi.*

"Hiçbir şey yok." Onu geçiştirerek merdivene doğru yürüdüm. En azından çocuğa bir şey yansıtmadan bunu halletmişlerdi.

Yukarı çıktığımda Eflah'ın çalışma odasında büyük bir gürültü kopuyordu. Bir şeylerin kırılma sesini duyunca kalbim korku içinde çırpındı. İçeriden, "Bu doğru değil, doğru olamaz!" diyen Eflah'ın gür ve kızgın sesini duydum. "Bir yanlışlık olmalı, gerçek olamaz!" En zoru kabullenmekti. Babamın bunu kabullenmesi bile birkaç günü bulmuşken ondan tek bir gecede her şeyi sindirmesini bekleyemezdim.

Kapıya doğru yürürken annemin, "Bu, çılgınlık," diyen şoke olmuş sesini duydum. "Gelecekten buraya gelmek mümkün değil. Bunu nasıl başardınız?"

"Hiçbir şeyi başardığımız yok." Konuşan kişi Taner'di. "Her şey bir kazaydı. Burada olmayı biz de istemiyoruz ama geri dönmemiz de mümkün değil."

"Ne yani, sen şimdi Eflah'ın yeğeni misin?" Kenan'ın sesindeki bir şeyler bu hâldeyken bile beni güldürebiliyordu. "Aşağıdaki

çocuk ne olacak? Bunca zamandır aynı evin içinde kendinle mi yaşıyorsun?"

"İnsan bir yerden sonra alışıyor."

"Peki, Ukde?" Kapının önünde durduğumda annemin endişeli sesini duydum. "Ukde, Necip'in kızıysa..." Annem sustuğunda içeride olmasam da tüm gözlerin Eflah'a döndüğüne emindim. Annem devamını getirmemişti ama sormak istediği soruyu herkes anlayabilirdi. *Ukde, Necip'in kızıysa Eflah ile nasıl olacaktı?*

İçeride uzun süren bir sessizlik yaşanınca kapıyı açmak için elimi tam uzatmıştım ki "Onu evine götür," diyen Eflah'ın sesiyle elim havada kaldı. "Onu derhâl evimden çıkar!" Sesi öfkeliydi ama öfkesinin içindeki o derin acıyı iliklerime kadar hissetmiştim.

"Onu götür buradan," dedi bir kez daha. Yine bir şeylerin kırılma sesini duydum. "Nasıl senin kızın olabilir! Bu koskoca bir saçmalık! Siktir! Henüz doğmamış bile!" Anlaşılan Taner onlara iki buçuk ay sonra ana rahmine düşeceğimi anlatmıştı. Annem çıldırıp karşıma dikilmediğine göre Taner onlara annemin kim olduğunu söylememişti.

Derin bir nefes alıp kapıyı tıklattım. İçeride beni neyin beklediğinin bilincinde olarak kapıyı açtım. İçeri girdiğimde her yer darmadağınıktı. Tüm bu enkaza Eflah'ın sebep olduğunu biliyordum. Ben içeri girince herkes sustu. Onların bakışlarının esiri olmuşken gözlerim bir tek Eflah'a bakıyordu. Sağ elinin parmak boğumlarındaki yaraya, parmaklarının arasından sıza kana bakıyordum. Bir şeyleri kırıp dökmekle meşgul olduğu için odanın tam ortasında duruyordu. Göğüs kafesi aldığı hızlı soluklarla hareket ediyor, geniş omuzları gergin duruyordu. Başımı biraz yukarı kaldırınca boynunda beliren damarları ve dişlerini sıktıkça kasılan çenesini gördüm. Ateş saçan gözlerine bakmak ise beni yerime çivilemişti. Kızgındı.

"Dışarı çıkın." Gözlerini bir saniye olsun üzerimden ayırmadan, "Dışarı!" diyerek odadaki herkesi kovdu. Bu kadar öfkeliyken onunla yalnız kalmayı istemiyordum.

Benim aksime, odadaki herkes yalnız kalıp konuşmamızı istiyor olmalıydı. Belki de birbirimizle vedalaşmamız için bize mahremiyet sunmuşlardı çünkü hepsi dışarı çıkmıştı. Taner çıkarken kapıyı bile kapatmıştı. Onun karşısında ecel terleri dökerken, "O gün Necip'in evinde olmanın sebebi bu muydu?" diye sordu soğuk bir sesle. "O senin..." Devamını getiremeyince, "Siktir!" dedi yüzünü ovuşturarak. "Bu saçmalık!"

Ne diyeceğimi bilemez bir hâlde, "Üzgünüm," dedim kısık bir sesle. "Özür dilerim."

Öğrendiği gerçeklere ne kadar kızgın olursa olsun kontrollü davranarak, "Sen neden özür diliyorsun?" dedi derin bir nefes alarak. "Bana anlatamadığın için mi? Yoksa anlatmak için bu kadar geç kaldığından mı?" Sahteliği göz dolduran acı bir şekilde güldü. "Anlatsaydın bir şey değişir miydi sanıyorsun? Buraya geldiğin ilk gün bile anlatsaydın hiçbir şey değişmezdi." Yürüyüp tam karşımda durdu. "Çünkü ben seni o yalıda gördüğüm ilk an sana vuruldum. O esnada görmediğin birine kim olduğunu söyleyemezdin." Başına gelenlerin öfkesini taşımasına rağmen beni incitmekten kaçınıyor, olanlar yüzünden kendimi suçlamamı istemiyordu.

Bana yakın olmak belki de ilk kez canını bu denli yakıyormuş gibi yüzü çektiği acıyla kasıldı. "Şimdi ne olacak?" Sakinleşmek için hızlı hızlı nefesler alırken cevap ister gibi bana bakıyordu. "Söylesene, şimdi ne olacak? Ben bilmiyorum, sen biliyor musun? Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum! Seni Necip ile göndereyim mi yoksa yanımda mı tutayım, bilmiyorum!" Ellerini şakaklarına sertçe bastırıp acı içinde inledi. "Hiçbir şey düşünemiyorum! Bana ne yapacağımı söyle."

Çırpınışları ondan daha çok benim canımı yaktığı için, "Beni babamla gönderin," dedim kısık bir sesle. "Zamanla unutursunuz."

Duraksadı. Öyle bir durdu ki artık nefes aldığından bile şüpheliydim. Hareketsiz bir şekilde bana bakıyordu. Son sözlerimden sonra kaskatı kesilmiş bir hâlde bana bakıyordu. Ne kadar uzun baktıysa ben onun bakışları altında o kadar uzun ezildim. "Zamanla unuturum, öyle mi?" Başını ağır ağır salladı. "Demek zamanla unuturum." Gözlerinin ardında suçlayıcı bir ifade oluştu. "Sen gerçekten acımasız bir kadınsın," dedi, bunu ilk kez inanarak söylemişti. "Öyle olmasaydın seni unutamayacağımı bilirdin!"

Tırnaklarımı avuçlarımın içine geçirerek, "Bu benim sorunum değil," dedim dik durmaya çalışarak. "Hisleriniz sizin sorununuz."

Kaşlarını çattı. "Kendi sorunumu senin için sorun hâline getirmemi istemiyorsan kapat çeneni!"

"Bana hiçbir şey yapamazsın." Beni daha çabuk unutması için nefret edeceği bir kadın olmalıydım. "Birazdan buradan gideceğim ve sizden tamamen kurtulacağım."

"Beni zorlama, güzelim." Kendine hâkim olmaya çalışırken bakışları sertti. "Aksi takdirde bu evden gidemezsin! Benim rızam olmadan Necip seni benden alabilir mi sanıyorsun?"

"Sizi istemeyen bir kadını zorla yanınızda tutacak kadar aklınızı yitirmediğinizi umuyorum!"

"Ulan, sen bende akıl mı bıraktın?" diye bağırıp daha önce devirdiği sandalyeye tekme attı. Sandalye odanın bir köşesine savrulunca ters ters bakmaya başladı. "Beni istemediğin saçmalığını kendine sakla çünkü bir parça bile inanmıyorum!"

"Bu-"

"Hadi, bunun benim sorunum olduğunu bir kez daha söylemeyi dene!"

"Ama beni hiç konuşturmuyorsunuz."

"Annen sana ne zaman gebe kalacak?"

"Ne?"

Burnundan soluyarak, "Şu dışarıdaki piç, anneni ne zaman hamile bırakacak!" dedi sert bir sesle. "Annen kim? Ne zaman doğacaksın?" Ağız dolusu küfredip yumruğunu arkasındaki masaya geçirdi. "Sikeyim böyle işi! Karşımdasın ama henüz doğmamışsın bile! Bu nasıl iş?"

Bocalıyordu, kim olsa böyle olurdu. Âşık olduğu kadının aslında henüz var olmadığını öğrenmişti. Bu zamana bile ait olmadığı, Ukde diye birinin henüz doğmadığı gerçeği altında eziliyordu. Bu, seven birine verilecek en büyük cezalardan biriydi çünkü hiçbir aşkın önündeki engel bu denli büyük olamazdı. Başımıza gelen bu trajedi, tüm imkânsızlıklardan daha büyüktü. Dışarıdaki arkadaşının kızıydım. Arkadaşının kız kardeşi bile değil, kızıydım. Nereden bakarsan bak, hiçbir yönden oluru yoktu.

Ellerini masaya bastırdığında bana sırtı dönüktü. "Ne yapacağım?" Sesli düşünüyor, bu işin içinden çıkamıyordu. "Ben şimdi ne yapacağım? Bu öğrendiklerimle ne yapılabilir?" İçim acıyla dolarken çaresizliği karşısında gözlerime dolan yaşları tutmaya çalıştım. Bu sadece onun değil, ikimizin çaresizliğiydi. Ne yapacaktık? Bununla ne yapılabilirdi? Yapılacak hiçbir şey yoktu ki.

Düşünüp durdu ama tıpkı benim gibi o da bu işin içinden çıkamadı. Ellerini masaya bastırdığı için sırt kasları geriliyor, öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Allah kahretsin ki çok istemesine rağmen bana bağırıp kızamıyordu bile! Bana öylesine değer veriyordu ki ona yaşattığım acıya rağmen canımı yakmaktan kaçınıyordu. Beni hırpalamıyor veya canımı yakacak zehirli cümleler kurmuyordu. Öfke anında bile beni kendinden koruyordu. Şu anda yaşadığı acıyı ona ben yaşatıyordum ancak yaşattıklarıma rağmen beni kendinden korumaya çalışıyordu. Bana azap olacak bir ölçüde se-

viyordu beni. Çok güzel seviyordu. Eflah Yargı, her anlamda güzel seven erkeklerdendi.

Beni asıl kahreden de tam olarak buydu ya... Bu sevgiye sonsuza kadar sahip olamayacaktım, sevgisine hak ettiği şekilde karşılık veremeyecektim. Asla gelecek hakkında düşler kuramayacaktık, önümüze çıkan zorlukları aşıp birlikte yaşlanamayacaktık çünkü aşamayacağımız tek zorlukla sınanıyorduk. Bir duvar vardı önümüzde ve biz duvarın iki tarafındaydık. Onun durduğu yer 1998'di, benim ise 2023. İki farklı zamana aitken ne o sınırın diğer tarafına geçebilirdi ne de ben. Bu, aşamayacağımız bir engeldi.

Önce mırıltıyla, "Necip'in kızısın," dedi ama daha sonra, "Sikeyim, buraya ait bile değilsin!" diye bağırarak masaya sertçe vurdu.

Bir yerlere vurdukça canı yanıyordu. O belki şu anda yaralı elinin acısını hissetmiyordu ama ben yoğun bir şekilde hissediyordum. Bu yüzden onu masadan uzaklaştırmak için, "Eflah Bey, lütfen küfredip durmaz mısınız?" dedim bulduğum ilk bahaneye sarılarak.

Başını çevirip bana öyle bir baktı ki korkudan bir adım geriledim. "Ulan, tek sorunumuz ettiğim küfürler mi?" Çıldırmak üzereydi. "Elimde kalacaksın, çık dışarı!"

Hemen arkamı dönüp kapıya doğru bir adım atınca bir kez daha küfretti. "Gitmeye de dünden razı! Nereye gidiyorsun?" Adam şizofren olup çıktı!

"*Git* dediniz ya!" En sonunda beni de sinirlendirmeyi başarmıştı. Ona doğru dönüp çatık kaşlarla, "Babamın evine gidiyorum!" dedim.

"Kocasının evini terk eden kadınlar gibi konuşma," diyerek beni azarladı. "Geç, otur şuraya." Yerimden kıpırdamadığımı görünce bakışlarını yumuşattı. "Ukde, oturur musun?"

İnatla omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hayır." Bu sorunun bir çözümü olmadığı için burada kalarak ikimizi de daha fazla üzmek istemiyordum. "Gitmek istiyorum."

"Ya sabır!" Hızlı adımlarla yanıma gelip elimi tutarak beni odada devirmediği tek koltuğa doğru çekti.

"Gitmek istiyorum!"

"Şu sesini kıs!" Zorla beni oturtup kendisine bir sandalye alarak geldi. "Ben sana bağırmıyorum, sen de bağırma. Bunu yapmak istemediğimden değil ama kıyamıyorum!"

"Şu anda bağırıyorsunuz."

"Hayır, bağırma görmemişsin sen!"

"Ama sesiniz çok yüksek çıkıyor."

"Sorunumuz benim yüksek çıkan sesim değil! İki dakika rahat dur şurada!" Sandalyeyi tam karşıma koyup oturdu. Gitmemden ödü kopuyordu. Dirseklerini dizine yaslayarak bana doğru eğildi. "Gitmek istediğini biliyorum, gideceksin de." Yenilgi dolu bakışlarla bunu kabul etti. Ruhunun derinliklerinden kopan keder, gözlerinin siyahına bir nakış gibi işlendi. "Sana *kal* bile diyemiyorum be kızım. Düşün, ne hâldeyim."

Şu ana kadar koruduğum gücüm onun gözlerinde gördüğüm saf acıyla paramparça oldu. Yaşlar gözlerime akın ederken ilk kez resmiyeti bir kenara bırakıp, "Düşündüğün gibi acımasız bir kadın değilim," dedim fısıldayarak. "Günlerdir neyle mücadele ettiğimi bilmiyorsun."

Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadım. "Geldiğim yerde sen elli üç yaşındasın. Orada amca diyordum sana. Tüm hayatımda yanımdaydın hatta eline doğmuşum." Islak gözlerle ona baktım. "Sana yakın olmak istedikçe kendimden tiksiniyorum çünkü geldiğim yerde benim için bir baba gibiydin!" Son duyduklarıyla gözlerini yumunca hıçkırıklarla ağlamaya başladım.

"Nereden bakarsan bak, tüm bunlar yanlış. Günah gibi geliyor, çirkin bir günah."

Gitmeliydim çünkü kaldıkça kendime olan saygımı daha çok yitiriyordum. Gözyaşlarımı görünce ondan daha fazla acı çektiğimi nihayet anladı. O henüz benimle yirmi beş yıl geçirmemişti ama ben geçirmiştim. Öğrendiği gerçeklere rağmen, onun durumu benimkiyle kıyaslanamazdı. Ben onunla ilgili yirmi beş yıllık hatıraya sahip olduğum için işler benim açımdan daha korkunçtu. Ona acı veren şeyler, bu zaman dilimine ait olmamam ve en yakın arkadaşının kızı olmamdı. Ancak bunlar bana da acı verdiği gibi üstüne bir de onunla olan anılarım vardı.

Ona *amca* dediğim koskoca yirmi beş yılın hatırası onun değil, benim omuzlarımı ağrıtıyordu çünkü bu yükü taşıyan sadece bendim. Bu öylesine bir yüktü ki bunu benden asla alamazdı. Geleceği yaşayan sadece ben olduğum için bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Yanında kalarak acının en büyüğünü yaşadığımı anlayınca başını salladı. Beni mutlu etmek isterken şu zamana kadar farkında olmadan bana acıların en büyüğünü yaşattığını anladı. Genizden gelen içli bir sesle, "Yani gidecek misin şimdi?" diye sordu.

"Gitmeliyim."

"Gitmesen olmaz mı?"

"Kalamam, ölüyor gibiyim," dedim.

"Gidersen ben nasıl yaşarım?" dedi.

"Eflah-"

"Biliyorum, gitmen gerek." Gözlerinin ardı sızladı, siyahları buğulandı. "Arkadaşımın kızıymışsın, nasıl olacak ki?" Bu bir soru değildi, boğulmak üzere olan bir adamın son çırpınışlarıydı. "Olmaz." Beni değil, kendisini ikna etmek ister gibiydi. "Nasıl olsun ki, elime doğmuşsun." Gözleri dolunca bunu benden gizlemek için ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. "Git, Ukde. Öylece

git," dediğinde hıçkırığıma engel olmak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. "Allah kahretsin ki sana *kal* diyemiyorum! Gitmenden nefret ediyorum ama kalmanı da isteyemiyorum!"

Ayağa kalkıp sessiz gözyaşları içinde derin bir nefes alıp, "Sizi bir kez daha tanımak güzeldi, Eflah Bey," dedim onunla vedalaşarak.

Gidişimi izlememek için önünde durduğu pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Sırtıyla bakışırken, "Sizinle tanışmak ise güzel olan tek şeydi, Ukde Hanım," diyen sesinin içinde can vererek kapıya doğru yürüdüm.

Ne o gidişimi görmek için döndü ne de ben son kez ona bakmak için döndüm.

Aşağıya indiğimde henüz kimse köşkten ayrılacağımı bilmiyordu. Eflah'a veda etmek benim için en zoru olduğu için buradaki kimseye ayrıldığımı söylemedim. Hızlıca köşkten çıkıp beni bekleyen babama doğru yürüdüm. Taner ile bile vedalaşmadan babamın arabasına bindim. Babam arabayı çalıştırdığında bir kez olsun başımı kaldırıp Eflah'ın çalışma odasının penceresine bakmadım. Orada olduğunu bildiğim için hiç bakmadım.

Araba bahçe kapısından çıkarken köşkün kapısından koşarak çıkan Taner, "Ukde!" diye bağırdı ama babama, "Devam et," dedim. Durmasına izin vermedim. Taner, "Ukde!" diye defalarca bağırdı ama biz durmadık. Köşkten çıkıp hepsini arkamızda bıraktık. Taner ile vedalaşamazdım, bir tek onunla vedalaşamazdım. Ne şimdi ne de iki buçuk ay sonra.

Sokağı dönüp köşkü arkamızda bıraktığımızda ise kendimi daha fazla tutamadım. Başımı eğip ağlamaya başladım. "Her şeyimi kaybetmiş gibiyim." Hıçkırıklarım arabanın içini doldururken, "Her şeyimi köşkte bırakmış gibiyim," dedim. "Bana geçeceğini söyle, onu unutacağımı söyle." Başımı çevirip, "Baba," dedim ona yalvararak. "Canım çok yanıyor, çocukken yaptığın gibi yine avut beni."

Gözyaşlarımın karıştığı çaresizliğim karşısında direksiyonu sıktı. "Sana geçecek diyemem, unutacaksın hiç diyemem çünkü unutulsaydı ben unuturdum." Başını çevirip dolan gözlerle bana baktı. "Geçmeyecek, geçmesi için her şeyi yaptım ama hiç geçmedi." Unutmak kolay olsaydı annemi unuturdu.

Önüne dönüp iç çekti. "Ben arkadaşımın nişanlısına vurgunum, sen de benim arkadaşıma. Sikeyim böyle kaderi!" Avucunun içiyle direksiyona sertçe vurdu. "Yaşadığımı kızım da yaşıyor!"

Baba-kız başımıza gelene bak.

Bir Hafta Sonra

Babam beni yalıdakilere askerlik arkadaşının kız kardeşi olarak tanıtmıştı. Babaannemin gözlerinin içi parlamıştı. O bakışın anlamını en az babam kadar iyi biliyordum. Kahretsin, kadının çöpçatanlık duyguları kabarmıştı! Oğlunun eve getirdiği kızı görünce çoğu annenin yaptığı gibi hemen misafir kızı kendi oğluna yakıştırmaya başlamıştı! Ona da kızamıyordum ki, kadıncağız oğlunun kızı olduğumu nereden bilecekti? Tüm suç babamdaydı. Yirmi dokuzunda hâlâ bekâr olursa babaannem de hâliyle onun evde kalacağından endişe edip böyle işlere kalkışırdı.

Evde benden başka bir misafirleri daha vardı. Babaannemin uzaktan akrabası olan ve bizimle doğrudan kan bağı olmayan bir misafirleri daha vardı. Züleyha adında genç bir kadın. Anladığım kadarıyla Kıbrıs'ta yaşıyormuş ve yakın zamanda babaannemi ziyarete gelmiş. Bu hafta sonu evine döneceğini söylemişti. Fazla utangaç ve sessiz bir kadındı. Belki de ilk kez tanıştığımız içindi. Köklü bir aileydik, o kadar çok akrabamız vardı ki çoğuyla hiç tanışmamıştım.

Ancak Züleyha ismi bana bir yerlerden tanıdık geliyordu. Sanki çocukluğumda ondan bahsedilmiş gibiydi. Hatırlamıyordum ama daha önce evde konusunun açıldığına emindim. Muhtemelen hatırlamayacak kadar küçüktüm ve yine kapı dinlerken onun

adını duymuştum. Evet, kapı dinleme alışkanlığım çocukken de vardı.

"Hayırlı günler, hemşire."

Onun sesini duyunca sinirden güldüm. Bu çağa ayak uydurmak gerçekten çok zordu. *Kardeşim* demek yerine *hemşire* diyenler de çıkıyordu. Elimdeki kitabı kapatıp, "Günün hayırlı, şerifli bir şey olsun, Züleyha," dedim.

Tebessüm ederek başını iki yana salladı. Açık havada kitap okuduğum için yanıma gelip çimlerin üzerine oturdu. "Çarşıya gideceğim, benimle gelmek ister misin?"

"Gelemem, depresyonu diplerde yaşıyorum."

Kaşları havalandı. "Depresyon?"

"Buhran, kötü ruh hâli, üzgün hissetmek. Artık siz buna ne isim veriyorsanız ondan," dediğimde güldü. "Depresyonun ne olduğunu biliyorum. Çoğunlukla başka bir evrenden gelmiş gibi konuştuğunun farkında mısın?" Başka bir evrenden olmasa da başka bir zaman diliminden gelmiştim.

Gözlerindeki merakı gördüm. Neyim olduğunu merak ettiğini görebiliyordum. Benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen bebeksi bir yüzü vardı. Onu görünce aynı yaşlarda olduğumuzu düşünmüştüm ama konuşmayı çok seven babaannem, onun yirmi sekiz yaşında olduğunu söylemişti. İncecik, dal gibi biriydi. "Bir takım ailevi sorunlarla yaşıyorum," diyerek sirke satan suratım için küçük bir açıklama yaptım. "Biraz yalnız kalmalıyım, lütfen bensiz git."

"Aa, hiç olur mu, canım?" Bize doğru yürüyen babaannem, süslü şemsiyesini çoktan eline almıştı. "Terzimiz Şerife Hanım sabahleyin çırağıyla haber saldı. Çok güzel esvaplar gelmiş, bir bakmak gerek."

"Lüzumu yok, Müjgan Hanımcığım." Tebessüm etmek için kendimi zorladım. "Ben yalıda kalıp biraz kitap okumak istiyorum."

"Hayatım, kitaplar kaçmıyor ki." Tepemde dikildiğinde kenarları fırfırlı şemsiyesiyle kafama bir tane geçireceğini sandım. Çocukken *hayır* cevabına karşı hep bunu yapardı.

Şişman vücudu bana gölge yaparken babamınkilere benzeyen gözleri ısrarını sürdürdü. "Çarşıda iki güzel kızı koluma takıp gezmeyeceksem benim neyime evden çıkmak? Kalk hadi, gücendirme beni." O esnada benim tek düşündüğüm üzerime düşerse kaç kemiğimin kırılacağıydı. Yüz kiloluk bir kadın tepemde dikilince hâliyle aklıma böyle şeyler geliyordu.

Ayağa kalkmamın tek nedeni ona olan sevgimdi. Ben on yaşıma geldiğimde ölecekti. Onunla olan anılarımın hepsi mutlu anılardı. Anneannemden pek hazzetmezdim çünkü suratsızın tekiydi fakat babaannem neşeli ve cıvıl cıvıl bir kadındı. "Peki madem, gidip şu kumaşlara, yani esvaplara bakalım," dedim onu neşelendirmek için.

"Harikulade." Gülümseyerek koluma girdi. "Makbule'nin evinin önünden de geçeriz. O fettanın, gelinine neler yaptığını bir bilsen..." Dedikoduya başlayınca az kalsın kahkaha atacaktım. Hâlâ hatırladığım gibiydi.

Babaannem bana günün dedikodularını verirken başımı çevirip yanımızda sessizce yürüyen Züleyha'ya baktım. O kadar kendi hâlindeydi ki sanki dünyadan kopuk yaşıyordu. Emin değildim ama hüzünlü bir havası var gibiydi. Bukleli saçları omuzlarına düşüyor, attığı her adımda altın sarısı bukleleri dalgalanıyordu. Nasıl ki şimdi tam karşısına bakıyorsa, gözleri sık sık uzaklara dalıp gidiyordu. Kıvrımlı kirpiklerinin süslediği yeşil gözlerinde gizli bir keder vardı sanki. Yastaymış gibi uzun kollu, siyah bir elbise giymişti ve omuzlarına siyah, ince bir şal atmıştı.

Arabaya binmek üzereyken babam içeriden çıktı. Babaannem onu görünce gülümsedi. "Necip bizi bırakır." Heyecanlı gözlerini ona dikti. "Çarşıya bizi sen bırakırsın, değil mi?"

"Çok isterdim ama işlerim var." Köstekli saatini kontrol etti. "Geç bile kaldım."

"Şoför izinli." Babaannem ısrarını sürdürerek onu zorladı. "İşe daha sonra gidebilirsin, önce bizi bırak."

Hayır cevabının babaanneme işlemediğini çok iyi bildiği için, "Pekâlâ," diyerek arabayı işaret etti. "Geçin hadi."

Arabaya bindiğimizde de babaannemden tam olarak kurtulamadık çünkü araba yola çıkınca çenesi hemen açıldı. Ön koltukta oturduğu için sık sık başını arkaya doğru çevirip bana sorular sorup duruyordu. "Ailen nerede demiştin?" Bu konuda hiçbir şey dememiştim.

"Kocaeli, efendim."

"Fevkalade, Kocaeli güzel bir yer. Peki, ne işle meşguller?"

Aklıma gelen ilk yalanı söyleyip, "Çiftçilerdi," deyiverdim. "Yakın zamanda onları kaybettim." Hüzünlü bir havaya bürünüp iç çektim. "Babamın yokluğunda her şeyimizi kaybettik. Beni derinden etkileyen bir hadiseydi. Eve sürekli alacaklılar gelip gittiği için abim beni yakın dostu Necip Bey'e gönderdi. İşleri yoluna koyana kadar bir süre sizlere rahatsızlık vereceğim." *Ailesi onu bekâr bir erkeğin evine nasıl göndermiş* diye düşünmesini istememiştik. Bu yüzden babamla yalıya geldiğim akşam böyle bir yalan bulmuştuk.

Babaannem yeni bir soru sormasın diye başımı çevirip camdan dışarıya bakmaya başladım. Ancak o bu sefer de, "Kaç yaşındasın?" diye sormaya başladı. Hiç susmayacak gibiydi.

Çarşıda yürürken sadece biz değil, babam da canından bezmiş gibiydi. Evet, babaannem onun gitmesine izin vermemişti. Gör-

düğü her şeyi alan, her esnafla uzun uzun sohbet eden bir kadındı. Renkli kumaşların olduğu, baharat kokularının insanı cezbettiği ve süslü eşyaların göze hoş göründüğü bir yerdeydik. Dükkân sahipleri birbiriyle tatlı tatlı atışıyor, küçük bir çocuk elindeki gazeteyi sallayıp, "Yazıyor, yazıyor," diye bağırıyor ve hemen ardından gazetedeki haber başlıklarına değiniyordu. Seyyar satıcılar kaset, plak veya elma şekeri satıyordu. Bazılarının arabasında küçük bir radyo veya teyp vardı. Arabeskin krallarının yanık sesinden şarkılar, türküler dökülüyordu.

"Şarkılarınız bile okunmuyor, dokunuyor," dedim iç çekerek. Kulağıma gelen *Büklüm Büklüm* şarkısı beni hüzünlendirmişti. Her şeyde üzülecek bir şey buluyordum.

Babaannem bizi peşinden bir dükkâna çekince içeride annemle karşılaştık. Bizi görünce gözleri ışıldadı. "Müjgan teyze." Kuş gibi şakıyıp hemen yanımıza geldi. "Görüşmeyeli nasılsınız, Müjgan teyzeciğim? Sağlığınız, sıhhatiniz nasıl?"

Babaannem onu gördüğüne pek mutlu olmamıştı. Buna rağmen anneme selam verip hatırını sordu ama biraz keyfi kaçmıştı. Annemden nefret ediyor gibi bakmıyordu, sanki başka bir şeyler vardı. Belki de babamın yıllardır ondan hoşlandığını biliyordu. Annelerin güçlü hisleri vardır, bunu anlamamış olamazdı. Annemi görmek bu yüzden onu mutlu etmemişti çünkü babamın onu unutmasını istiyordu. Ne de olsa annem nişanlı bir kadındı. Babamın gerginliğine bakılırsa o da annemle karşılaşmaktan hoşnut değildi.

Annem hepimize selam verdikten sonra gözleri benim üzerimde durdu. Babaanneme nasıl bir yalan söylediğimizi bilmediği için beni tanıdığını gizledi. Babaannem, "Bu hanım kızımızın adı Ukde," diyerek beni ona tanıttı. "Necip'in arkadaşının kız kardeşi. Bir süre evimizi şenlendirecek."

"Öyle mi? Çok sevindim." Annem bana tebessüm ederek, "Merhaba," dedi. "Ben de Piraye."

"Memnun oldum, Piraye Hanım." Tebessümüne karşılık verdim ama hiç rahat değildim. Boğazıma kadar yalana batmış gibiydim.

Annem, babamın koluna girerek, "Birkaç şey seçtim ama çok kararsızım," diyerek babamı almak istediği kumaşlara doğru çekti. "Bir de sen bak, sence bana yakışırlar mı?"

Yürüyüp kumaşlara bakar gibi yaptım. Aynı şeyi Züleyha da yapıyordu. İkimiz hardal rengi bir bez parçasına Hint kumaşı muamelesi yaparken, "Ne istediğini bildiğinden emin değilim," dedi Züleyha. Babaannem ahbabı olan dükkân sahibiyle sohbet ederken konuştuklarımızı duymuyordu. Züleyha gözleriyle annemi gösterip, "Necip abinin dostlarını yakinen tanımıyorum ama Piraye Hanım, bana biraz bencil bir kadın gibi geldi," dedi.

Annemi ne yönden bencil bulduğunu merak etmiştim. "Niçin böyle düşünüyorsun?"

"Şuraya baksana, hemşire." Babama seçtiği kumaşları gösteren annemi işaret etti gözleriyle. Babama gülümsüyor, arada koluna dokunuyor, sevimlilik yaparak onun aklını başından alıyordu. "Necip abinin ona nasıl baktığını görmüyor olamaz. Buna rağmen hareketleri fazla ölçüsüz. İki gün evvel nişanlısıyla yalıya geldi. O gün de böyle uygunsuz davranışlar sergilediğini gördüm. Necip abinin gözlerinin önünde Kenan Bey'e yakın davranmaya başladı. Birini göklere çıkarırken diğerini kıskançlığa boğdu. Sanki özellikle böyle davranıyor."

"Farkında olmadan yapıyor olamaz mı?"

"Bilakis, her şeyin farkında." Başını çevirip bana baktı. "O bencil bir kadın, hemşire." Bunu inanarak söylüyordu. "Nişanlı ama başka bir erkek tarafından beğenilmek de hoşuna gidiyor. Necip abiye karşı sınırlarını belirlese Necip abinin onu unutması daha kolay olur ama Piraye Hanım buna izin vermiyor. Bilhassa, onu umutlandırıyor çünkü onun tarafından beğenilmeyi seviyor."

dediğinde bunu anneme yakıştıramadığım için inkâr etmek istedim ancak bağ evinde tanık olduklarım beni susturdu.

Bağ evindeyken konu onların lise anılarından açılınca annem, babamın ondan hoşlandığını iyi bilmesine rağmen platonik olarak sevdiği kadının kim olduğunu sormuştu. O kadının kendisi olduğunu çok iyi bilmesine rağmen babamın yarasını deşince o an annemin yaptığı bu şeyi çok bencilce bulmuştum. Nişanlıyken babamı kıskandırmaya çalışması, insanın aklına *acaba babamdan mı hoşlanıyor* sorusunu getiriyordu. Nişanlısının yakın arkadaşından hoşlandığını ancak nişanlı olduğu için onun duygularına karşılık veremediğini düşünmeyi çok isterdim ancak bu doğru değildi.

Kenan'a bakarken gözlerinde oluşan o yoğun aşk babama bakınca ortaya çıkmıyordu. O vakit, annem ne yapmaya çalışıyordu? Neden babamın kendisini bu karşılıksız aşktan kurtarmasına izin vermiyordu? Züleyha haklı olabilir miydi? Annem birini severken diğerinin de ilgisini sevdiği için onu kendine bağlıyor olabilir miydi? Bu fazla bencilce olmaz mıydı? Babamı, karşılığını vermeyeceği tek taraflı bir sevgiye yıllarca mahkûm etmek acımasızlık değil miydi? Annemin böyle bir şey yaptığını düşünmek istemiyordum ama eğer Züleyha'nın dediği gibiyse o zaman annem korkunç bir şey yapıyordu.

Babamı kendine bağlamak yerine onu özgür bırakmalı ve gerçek aşkı başka bir kadında bulmasına izin vermeliydi. Züleyha'nın yanıldığını düşünmek istediğim için, "Sanmıyorum," dedim. "Piraye Hanım öyle birine benzemiyor."

"Bunu sana kanıtlamamı ister misin?" Sırf haklı olduğunu göstermek için hardal rengi ipek kumaşın ucuna dokunup, "Necip abi?" diyerek ona seslendi. Aralarında bir yaş vardı ama ya saygıdan ya da her türlü yanlış anlaşılmayı önlemek için ona *abi* diyordu. "Bir bakar mısın?" Babamı çağırınca nasıl kanıtlayacağını merak etmeye başlamıştım.

Yanımıza gelen babama hardal rengi kumaşı gösterdi. İkimizin de nefret ettiği kumaşı sevmiş gibi yapıp, "Bununla kendime bir tuvalet diktirmek istiyorum, sence nasıl?" dediğinde neyse ki *tuvalet mi* diye sormadım çünkü günümüzdeki abiye elbiselere verilen bir isim olduğunu biliyordum.

Babam kumaşa bıkkınca bakıp, "Neden bana terzi muamelesi yaptığınızı anlamıyorum," dedi sitemle. "Piraye'ye de dediğim gibi, kadınların giyim kuşamından pek anlamam."

"Mızıkçılık yapma, abi." Züleyha kumaşın ucunu çekerek üstüne tuttu. "Nasıl? Bu renk beni açtı mı?"

Babam gülerek ona takıldı. "Siyah dışında farklı bir renk giyeceğini mi söylüyorsun?"

Gülümseyerek tuttuğu kumaşı gösterdi. "Eğer yakışacağını düşünüyorsan senin güzel hatırın için siyah dışında başka bir renk giyebilirim."

"Hım." Babamın muzır gözleri rengârenk kumaşların üzerinde gezindi. Züleyha'yı zorlamak için cırtlak pembe renkte durdu. Pembe kumaşı gösterip, "Bu nasıl?" dediğinde Züleyha kıkırdadı. "Katiyen olmaz."

"Bence sana yakışacak." Dükkân sahibinin çırağını çağırıp pembe kumaşı gösterdi. "Beş metre kesip paketle." Hınzır bakışlarını Züleyha'ya dikti. "Annemin terzisine uğrayıp ölçülerini ver. Gitmeden önce mutlaka giydiğini görmek istiyorum." Züleyha henüz siyahtan vazgeçmeye hazır değilmiş gibi itiraz etmek için ağzını açmıştı ki "Hani benim hatırım için giyerdin?" diyerek onu susturdu. "O sözleri söylerken latife mi ediyordun yoksa?"

Gözleri kısa bir an annemi bulan Züleyha, "Pekâlâ," diyerek babama gülümsedi. "Pembe elbiseyi giyeceğim ama giydiğimde alay etmeyeceksin." Bunları söylerken koluyla beni dürtüyor, annemin çatık kaşlarını görmemi istiyordu. Kahretsin! Annem ilginin kendi üzerinden gitmesinden hoşlanmamış gibi bakıyordu.

şeytçe yutkundum. Züleyha haklı olabilir miydi? Annem en başından beri babamın farklı bir kadında aşkı bulmasını engelleyip onu parmağından oynatıyor olabilir miydi? Züleyha'nın haklı çıkmasını istemiyordum. Anneme bu bencilliği yakıştıramıyordum.

Babam Züleyha'ya tebessüm ederek dostane bir ifadeyle, "Yakışacağına çok eminim," dedi yumuşak bir sesle. "Daha canlı renkler giymenin zamanı gelmişti."

Annem, "Necip?" diyerek ona seslendi. "Henüz seçtiklerime bakmadın." Sevimlice konuşup nazlandı. "Seni bekliyorum."

"Kenan Bey baksın sizin seçtiklerinize." Züleyha'nın bu çıkışı hepimizi o kadar afallattı ki babaannem bile dedikodu yapmayı bırakıp bize döndü. Annemin irileşen gözlerine tebessüm ederek baktı. "O kumaşları nişanlınıza güzel görünmek için seçmiyor musunuz?" dedi sevecen bir ifadeyle. "Kenan Bey'in tavsiyesini almanız daha doğru olur."

Babamı bile afallatan sözlere annem ne diyeceğini bilemedi. Babam onun bozulan suratına kıyamayıp tam müdahale edecekti ki "Henüz benim için bir şey seçmedik," diyerek babamın koluna girdim. Anneme gitmesine engel olarak, "Burada harika şeyler var," dedim neşeli bir sesle. "Bana da bir şeyler seçmeliyiz."

Züleyha da babamın diğer koluna girip, "Şu taraftakiler daha güzel," deyince onu dükkânın arka tarafına doğru çekmeye başladık. Bu hâlimizi gören babaannemin kıvrılan dudaklarını hayal edebiliyordum. Babamın, annemi unutup hayatına devam etmesi gerekiyordu. Onları mutsuz ve sonu ölümle biten bir evlilikten kurtarmanın tek yolu buydu.

Züleyha ile saçma sapan kumaşlar seçip babamın anneme gitmesine engel olmuştuk. Annem dükkândan çıkana kadar babamın yakasından düşmemiştik. Zavallı adam, *derdiniz ne* dercesine bize bakıp durmuştu. Birçok kumaş seçerek dükkândan çıktık. Dükkân sahibi, kumaşları babaannemin söylediği terziye gönderecekti. Yarın terziye gidip ölçülerimizi verecektik. Kumaşçıdan çık-

tığımızda annem dışarıda durmuş, biriyle sohbet ediyordu. Beni görünce el sallayıp, "Ukde," deyince benimle konuşmak istediğini anlayıp bizimkilerden ayrıldım.

"Biraz yürüyelim mi?" deyince babaanneme birazdan döneceğimi söyleyip annemle yürümeye başladım. Babaannemin sorgulayan bakışlarını sırtımda hissediyordum. Henüz yeni tanışmışken annemin benimle ne konuşacağını merak ediyordu.

Yan yana yürürken elindeki kese kâğıdını bana uzattı. "İster misin?" İçindeki akide şekerlerinden bir tane alıp tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

"Nasılsın, Ukde?" Benim için endişelendiğini görebiliyordum. Derin bir nefes alıp, "Bu durumla nasıl baş ediyorsun?" diye sordu samimi bir sesle. "Yani, o senin baban ve sen... Çok zor olmuyor mu?" Güzel gözleri üzgün bakıyordu. "Senin yerinde olsam ne yapardım, bilmiyorum. Buradaki her şey sana çok farklı geliyor olmalı."

"Alışması biraz zor ama yapacak bir şey yok. Zaten iki ay sonra Sakarya'dan ayrılacağım."

"Öyle mi?" Sonsuza kadar babamın yanında kalacağımı düşünmüş olmalıydı ki şaşırmıştı. "Kendi zamanına dönmenin yolunu mu buldun?"

Hayır, bana hamile kalmamanı sağlayıp yok olacağım. Bunu ona söyleyemeyeceğim için başımı salladım. "İki ay sonra annem bana hamile kalacak. İki Ukde aynı zaman diliminde olamaz. Bu yüzden uçurumdan atlayıp kendi zamanıma dönmeye çalışacağım."

Sertçe yutkundu. "Bu çok tehlikeli olmaz mı? Taner sizin zamanınızda suların çekildiğinden bahsetmişti. Atlayıp kendi zamanınıza dönerseniz doğrudan kayalıklara çarpacağınızı söylemişti."

"Evet ama bunu denemekten başka çaremiz yok. Ölümü göze alıp bunu denemeliyiz. Ait olmadığımız bir yerde sonsuza kadar kalamayız." Zamanın içinde kaybolmak istemiyorsak bu denen-

meliydi çünkü burada Ukde ve Taner olarak bir kimliğimiz olamazdı. Çocukluklarımız bizim kimliğimizi kullanacağı için biz her yönden kendimiz olmaktan kovulmuştuk. Kendi doğumumu sileceğim için benim açımdan sorun yoktu ama Taner sahip olduğu ayrıcalıklara kavuşmak istiyorsa geri dönmeliydi. Burada asla Yargı soyadıyla anılamazdı. Amcası onun kim olduğunu bilse bile ona soyadını veremezdi çünkü zaten bir Taner daha vardı.

Bir süre sonra, "Annen kim peki?" diyerek asıl merak ettiği soruyu sordu. "Necip'in kiminle evleneceğini merak ettim."

Normalde bu konuda sessiz kalırdım ama Züleyha'nın söyledikleri aklıma gelince, "Annem Züleyha," diyerek onu şoke ettim. Eğer babamın ilgisinden hoşlandığı için ona boş umutlar veriyorsa sonsuza kadar babamı avucunda tutamayacağını düşünmeliydi. "İkisinin birbirini bulduğuna çok sevindim çünkü gelecekte çok güzel bir çift olacaklar. Babamın gözleri Züleyha'nın aşkıyla kör olacak." Gülümsedim. "O günlere tanık olacağım için çok mutluyum. Hiçbir çocuk, anne ve babasının aşkına tanık olma şansına erişemiyor. Henüz birbirlerine karşı bir şey hissetmiyorlar ama zamanla aralarında büyük bir aşk başlayacak."

Bu yalanın nedeni, eğer babamın duygularıyla oynuyorsa bunu yapmayı bırakmasıydı. Babamla olan evliliği onu yirmi beş yıllık bir mutsuzluğa mahkûm etmişti. Bu yüzden babamla arasına mesafe koyup Kenan ile mutlu olmalıydı. Gençlik heveslerine kapılıp gitmesini istemiyordum. Burada olmaktaki amacım anne ve babamı hatalarından korumaktı. Duydukları keyfini kaçırmıştı ama kendini zorlayarak, "Demek Züleyha, ha?" dedi güçlükle tebessüm ederek. "Onlar adına sevindim." Sevinmediğini görebiliyordum.

Tatsız bulduğu bu konuyu kapatmak için dudaklarını aralamıştı ki, "Eflah?" dedi tam karşısına bakarak. Onun adını duymak bile kalbimi hızlandırdığı için hemen başımı kaldırdım. Karşı dükkânın camından içerideki Eflah'ı görünce sertçe yutkundum. Bir kitapçıdaydı. Karşısındaki yaşlı adamı dinliyor, arada başını sallayarak onu onaylıyordu. Yaşlı adam ona raflardaki kitapları

gösterip hararetle bir şeyler anlatıyordu. Eflah ise arada onun gösterdiği kitaplara bakıyor, sessiz bir onaylamayla başını sallıyordu.

"İyi görünüyor," diye mırıldandığımda annem iç çekti. "İyi değil. Kenan'ın söylediğine göre, o gün sabaha kadar çalışma odasından hiç çıkmamış. Sanki geri dönecekmişsin gibi gözlerini kapıdan ayırmadan içip durmuş. Belli ki çalışarak kendini meşgul etmeye çalışıyor." Tıpkı benim gibi onun da uykusuz kaldığını görmek beni mutlu etmemişti. O gün ben de sabaha kadar uyuyamamıştım.

"Gidelim, lütfen," diyerek koluna girdim. "Onunla karşılaşmak ikimiz açısından da hoş olmaz." Birbirimizi unutmaya çalışırken beklenmedik karşılaşmalar bize sadece acı verirdi.

"Bırak!" Bağıran birinin sesini duyunca irkilerek arkamızı döndük. Kalabalığı yarıp yanımıza doğru gelen Cemal'i görünce ikimiz de korkuyla arkaya doğru bir adım attık. Annemin kovulan eski şoförü burada da bizi bulmuştu. Bir adam arkasından onun kolunu tutup, "Cemal yapma, kendini bitirirsin," dedi ama gözü öylesine dönmüştü ki, "Bu kahpe yüzünden polis her yerde beni arıyor!" diye bağırdı herkesin dikkatini çekerek. "Beni ihbar etmiş!"

Arkadaşını itip belindeki silahı çıkarınca annem çığlık attı. Eflah koşarak dışarı çıktığında sadece bir an onunla göz göze gelmiştik. Beni görmenin şaşkınlığını yaşamasını izleyememiştim çünkü annem için endişeleniyordum. Cemal silahını anneme doğrultunca annemi arkama çekmek için elim havalandı. Cemal'in silahı patlamıştı. Anneme doğrultulan silahın kurşunu benim vücuduma saplanmıştı çünkü annem beni önüne çekmişti. Evet, silah patlamadan hemen önce kolumdan tutarak beni önüne çekmişti. Benim zaten yapacağım bir şeyi o benden önce yapmıştı. Kendi hayatını kurtarmak için benimkini yok saymıştı. Oysaki ben zaten onun zarar görmesine izin vermeyecektim ki. Ya onu yere iterdim ya da kendimi onun önüne atardım.

Annem, beni kurşunun önüne atmıştı.

Sağ göğsümden akan kana kısa bir an baktığımda Eflah'ın, "Ukde!" diyen haykırışıyla dizlerimin üzerine yığıldım. Eflah bana doğru koştu ama beni kendine kalkan yapan annem, arkamdan çıkıp yan taraftaki bir dükkâna kaçtı. Ne de olsa yere düşmüşken onu vücudumla uzun süre koruyamazdım.

Başım yere çarparken birilerinin Cemal'i yakaladığını hayal meyal gördüm. Canım o kadar çok yanıyordu ki... Göğsümden oluk oluk akan kanı bile hissediyordum. "Ukde, hayır!" Eflah yanıma diz çöküp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Hayır! Bana bak, her şey yolunda!" Panik olmuş bir hâlde üzerime eğilmişken gördükleri onu çıldırttı. "Kahretsin! Araba... Fedai!" diye gürledi. "Arabayı getir!"

İçime çektiğim acı bir nefesten sonra gözlerim kapanmaya başlayınca, "Ukde, hayır!" diye bağırıp ellerini göğsüme bastırdı. "Yalvarırım, yapma bunu." Kana bulanan eli, akan kanı durdurmak için göğsümdeki baskısını artırırken, "Beni bırakma," diye bana yalvardı. "Yapma bunu. Gözlerini açık tut. Fedai, araba!" diye bir kez daha bağırdı. "Getir şu siktiğimin arabasını!" Kaybetme korkusuyla beni kucağına alıp kalabalığı yardı. Başımıza toplanan insanların arasından hızla geçerken beni göğsüne sımsıkı bastırarak, "Gitme," dedi korku dolu bir sesle. "Yalvarırım, bunu yapma. Bana bu kadarını yapamazsın!"

Kollarında titrerken üşüdüğümü hissettim. Sadece bir dakika içinde bir arabanın arka koltuğundaydık. Güçlükle gözlerimi araladığımda Fedai'nin gaza basarak bizi buradan çıkardığını gördüm. Arabanın arka koltuğunda, Eflah'ın kollarındayken titremelerim onun titremelerine karıştı. Ben canım yandığı için titrerken o, bana bir şey olacak korkusuyla titriyordu. İçime çektiğim nefes bile canımı yakıyordu. Konuşmak için kendimi zorlayarak, "O... Onunla asla... Asla evlenme," diye mırıldandım. Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. "Seni ve Taner'i üzecek," dediğimde titremem

arttı. "Firuze'yle evlenme," demeyi güçlükle başardım. Son nefesimde bile aklımda olan tek şey, onları Firuze'den korumaktı.

Dudaklarımdan sızan kanı görünce gözlerinden bir damla yaş süzüldü. "Benimle kal, Ukde. Yalvarırım, benimle kal. Kapatma gözlerini. Sakın kapatma," dedi beni göğsüne bastırıp sarmalayarak. "Böyle gidemezsin. Ne olur, benimle kal," derken artık onu görmüyordum. Başım göğsüne düştüğünde gözlerim çoktan kapanmıştı. Kulağımda, "Ukde! Ukde, bana bak!" diyen sesiyle gözlerimi onun kollarında yumdum.

Dünyaya gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk yüz onun yüzüydü. Duyduğum ilk ses onun sesiydi ve göğsünde soluduğum ilk koku onundu. Dünyaya Eflah'ın yüzüyle, sesiyle ve kokusuyla *merhaba* demiştim. Mutluydum aslında çünkü dünyaya gözlerimi yumarken de gördüğüm son yüz Eflah'ın yüzüydü. Kulaklarımın duyduğu son ses onun sesiydi. Soluduğum ilk ve son koku yine ona aitti.

Eflah Yargı benim için başlangıç ve son gibiydi. Birine *merhaba* ve *hoşça kal* demek gibi buruk bir mutluluğun hüznüydü. *Merhaba* dediğim de oydu, *hoşça kal* diyerek veda ettiğim de. Biz onunla yanlış zamanın doğru insanlarıydık. Birbiri için yaratılan ama birlikte olması mümkün olmayan iki biçare ruh. Ait olmadığım bir zamana gelerek öyle bir uğradım hayatına. Belki de artık gitme zamanıydı.

Teşekkür ederim bana yaşattığın tüm mutluluklar için.

Ve özür dilerim sana yaşattığım tüm acılar için.

Hoşça kal.

DEVAM EDECEK...

BİR SABAH VAKTİ SENİ BULMAK, UYKUDAN UYANMAK GİBİYDİ.
GERÇEKLİĞİ SORGULATAN, RÜYADA MIYIM DİYE
DÜŞÜNDÜREN BİR ANIN BAŞLANGICI GİBİ..
RÜYA DEĞİLDİ, ORADAYDIN. SENİ GÖRECEĞİM KADAR YAKIN,
SANA ULAŞAMAYACAĞIM KADAR UZAK...
AMA ORADAYDIN.

Ukde annesi gözleri önünde babasını öldürdüğünde, bir yıl boyunca bu olayın matemiyle yaşamak zorunda kalır. Artık annesi hapiste, babası ise mezardadır. Sevdiklerini sonsuza kadar kaybettiğini düşünürken trajik bir kaza sonucu kendini bir anda 1998 yılında, yani *yirmi beş yıl öncesinde* bulur. Zamanın bu noktasında anne ve babası henüz evli değillerdir ve Ukde, ana rahmine bile düşmemiştir.

Onların evlenmesinin nedeni annesinin Ukde'ye hamile kalmasıdır. Bunu fark ettiğinde ise kendi doğumunu engellemenin peşine düşer. Onları bir araya getiren karşılaşmaları ortadan kaldırdığında annesini hapisten, babasını da mezardan kurtaracağına inanıyordur. Planını uygulamak için babasının yakın arkadaşı Eflah'ın evinde dadı olarak işe girer ama bu çok da iyi bir fikir değildir çünkü konu aşk olunca tüm tabular yıkılmaya mahkûmdur.

YARALASAR ve *ÖTANAZİ OKULU* serileriyle okurların büyük beğenisini kazanan Maral Atmaca, *ÖYLE BİR UĞRADIM* ile okurları günümüzden geçmişe uzanan sıra dışı bir dünyanın içine çekiyor.

"DOĞRU İNSANI YANLIŞ ZAMANDA BULMAK,
BİRİNE VERİLEN EN BÜYÜK CEZA OLMALI."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 476370